

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AÇLIK OYUNLARI

SUZANNE COLLINS

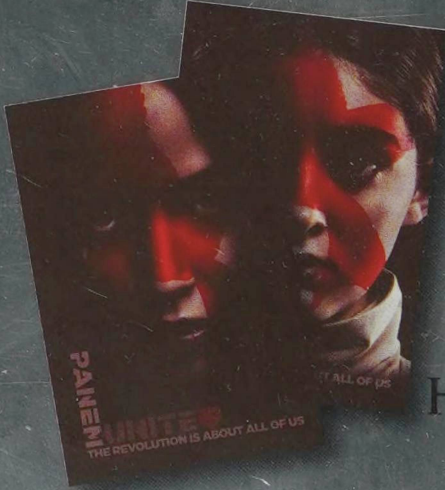
New York Times Bestseller

DE
X

AÇLIK OYUNLARI I

AÇLIK OYUNLARI BAŞLASIN
VE ŞANS HEP SİZDEN YANA OLSUN!

POSTER
HEDİYELİ!

ISBN 978-605-09-2999-7

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺25

DEX

facebook.com/DEXpub
www.dexkitap.com

AÇLIK OYUNLARI

Açlık Oyunları

Özgün adı: *The Hunger Games*

© 2008, Suzanne Collins

Yazan: Suzanne Collins

Çeviri: Taylan Taftaf

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak uygulama: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz. Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak Scholastic Inc. alt markası olan Scholastic Press tarafından yayınlanmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2015

ISBN: 978-605-2999-7

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

AÇLIK OYUNLARI

SUZANNE COLLINS

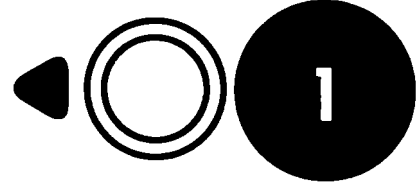
Çeviri: Taylan Taftaf

James Proimos için...

BİRİNCİ KISIM

“HARAÇLAR”

Uyandığımda, yatağın diğer tarafı soğuktu. Parmaklarımı uzatıp Prim'in sıcaklığını arandığımda, bulduğum yalnızca şiltenin üzerini kaplayan sert örtü oldu. Kâbus görüp annemizin yanına sığınmış olmalıydı. Elbette öyle yapmıştı. Hasat günü gelip çatmıştı.

Dirseğimin üzerinde doğruldum. Yatak odası onları görmeme yetecek kadar aydınlıktı. Kız kardeşim Prim anneme sokularak kıvrılmıştı; yanakları birbirine değiyordu. Annem uyurken daha genç görünüyordu. Hâlâ bitkin olduğu belliydi ama en azından tükenmiş değildi. Prim'in yüzüyse bir yağmur damlası kadar taze, adını aldığı çuha çiçeği kadar güzeldi. Annem de bir zamanlar çok güzel bir kadınmış. Yani bana söylenen buydu.

Prim'in dizlerinin üzerine tünemiş olan dünyanın en çirkin kedisi, kız kardeşimi koruyordu. Burnu ezilmişti, tek kulağının yarısı yoktu, gözleri çürümüş balkabağı rengindeydi. Çamursu sarı tüylerinin o parlak çiçeği andırdığında direten Prim, kediye Dügün Çiçeği adını tak-

mıştı. Bu kedi benden nefret ediyordu. Ya da en azından bana güvenmiyordu. Üzerinden uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen, Prim ilk kez eve getirdiğinde onu bir kovanın içinde boğmaya çalıştığımı unutmamış olabilirdi. O zamanlar sıksa bir kedi yavrusu olan Dügün Çiçeği'nin karnı bağırsak kurtlarıyla şişmişti ve pirelerle kaplıydı. İhtiyacım olan son şey, doyurulması gereken bir başka boğazdı. Prim o kadar yalvarıp ağlamıştı ki, kalmasına müsaade etmiştim. Ama işler yolunda gitti. Annemin parazitlerinden arındırdığı kedicik doğuştan usta bir fare avcısı çıktı. Hatta bazen sıçan bile yakaladığı oluyordu. Avladığım hayvanın içini temizlerken, arada sırada iç organlarını ona vermeye başladığımda bana tıslamaktan vazgeçmişti.

İç organlar ve tıslamanın son bulması, bu kediyle bir-bimize en çok yaklaştığımız nokta olmuştu.

Yataktan sarkıttığım ayaklarıma av çizmelerimi geçirdim. Esnek deri zaman içinde ayaklarımın şeklini almıştı. Üzerime bir pantolonla gömlek geçirdikten sonra, ördüğüm koyu renkli uzun saçlarımı bir kasketin içine sokup yem çantamı aldım. Masada, aç sıçanlarla kedilerden korumak için üzerine ahşap bir kâsenin kapatıldığı, fesleğen yapraklarına sarılı, küçük bir keçi peyniri kalıbı vardı. Bu bana Prim'in hasat günü hediyesiydi. Usulca dışarı çıkmadan önce peynir kalıbını dikkatli bir şekilde cebime soktum.

12. Mıntika'nın yaşadığımız, halk arasında Damar* denilen kısmı, bu saatte genellikle sabah vardiyasının yo-

* Metinde kullanılan *seam* sözcüğü, maden damarı, kömür damarı gibi anlamlara sahiptir. (ç.n.)

lunu tutmuş kömür madencileriyle dolu olurdu. Omuzları düşmüş, parmak eklemleri şişmiş, kırık tırnaklarının içine ve çökük yüzlerindeki kırıksıklıkların arasına giren kömür tozlarını temizlemekten uzun zaman önce vazgeçmiş erkeklerle kadınlardı bunlar. Ama bu sabah cürufle kaplı sokaklar bomboştu. Gri renkli kulübelerin panjur-ları kapalıydı. Hasat öğleden sonra ikide başlayacağından, bugün uyuyabilirdiniz. Yani, bunu becerebilerseniz.

Evimiz, Damar'ın neredeyse sınırındaydı. Çayır dediğimiz boş araziye ulaşmak için birkaç kapıdan geçmem yetiyordu. Çayır'la orman, tepesinde dikenli tellerin olduğu yüksek bir tel örgüyle ayrılıyordu. Aslına bakılacak olursa, mıntıkamızın tamamı tellerle kuşatılmıştı. Sözde, bir zamanlar ormandan inip sokaklarımıza korku salmış yırtıcı hayvanları (yabani köpek sürülerini, yalnız pumaları, ayıları) uzak tutmak için bu tel örgüye günün yirmi dört saati elektrik verilmesi gerekiyordu. Ama akşamları iki-üç saat elektrik alabilirsek kendimizi talihli saymamız gerektiğinden, genellikle tellere dokunmanın tehlikesi yoktu. Gene de, elektrik verildiğinde çıkan uğultuyu duymak için her zaman dikkat kesilirdim.

Şu an için teller sessizdi. Karnımı içime çekip eğilerek, yıllardır açık olan, çalılarının arkasına gizlenmiş altmış santimlik aralıktan karşı tarafa geçtim. Tel örgüde başka zayıf noktalar da vardı ama evimize yakın olduğundan, ormana gitmek için her zaman bu aralığı kullanıyordum.

Ağaçların arasına girer girmez bir kütüğün oyuğuna sakladığım yayımla ok kılıfımı aldım. Elektrik verilmiş olsun ya da olmasın, tel örgü yırtıcı hayvanları 12.

Mıntıka'dan uzak tutmakta başarılıydı. Ormanda ise, etrafta özgürce dolanan bu hayvanlara, zehirli yılanlarla kuduz yaratıkların oluşturduğu tehdit de ekleniyordu. Dahası, takip edilebilecek adam gibi bir patika da yoktu. Ama nasıl bulacağınızı biliyorsanız, burada yemek vardı. Ormanda nasıl yiyecek bulunacağını bilen babam, bir maden patlamasında paramparça olmadan bir süre önce bana bu işin birkaç püf noktasını öğretmişti. Patlamanın ardından babamdan geriye gömebileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı. O zaman on bir yaşındaydım. Aradan beş yıl geçmesine rağmen, hâlâ uykumdan çılgınlıklarla uyanıyor, babama oradan kaçması için bağıırıyordum.

Ormana girmek kanunlara aykırı ve kaçak avlanmanın cezası çok ağır olmasına rağmen, silahları olsaydı çok daha fazla insan bu riske girerdi. Ama insanların çoğu yalnızca bıçakla buralarda dolanmayı göze alacak kadar cesur değildi. Ender bulunan bir silah olan yayımı babam kendi elleriyle yapmıştı. Elimde bu yaylardan birkaç tane vardı ve bunları ıslanmayacakları şekilde sarıp ormanın derinlerine saklamıştım. Babam yayları satarak iyi para yapabiliirdi belki ama yetkililer bunu öğrendiği takdirde, isyana teşvik suçuyla herkesin önünde idam edilirdi. Barış Muhafızları'nın çoğunun benim gibi avlananları görmezden gelmesinin nedeni, onların da herkes kadar taze ete özlem duymasıydı. Aslında, kaçak avcılarının en iyi müşterileri arasında muhafızlar yer alıyordu. Ama birilerinin Damar'ı silahlandırıyor olabileceğine dair bir ihtimale bile asla göz yumulmazdı.

Sonbaharda, üç beş cesur insan elma toplamak için gizlice ormana girse de, asla Çayır'ı görüş alanlarından

çıkarak kadar uzaklaşmazlar, herhangi bir belayla karşılaştıkları takdirde 12. Mıntıka'nın güvenli topraklarına koşabilecekleri kadar yakında dolanırlardı. "12. Mıntıka. Güvenli bir şekilde açlıktan ölebileceğiniz yer," diye mırıldandığım anda, omzumun üzerinden arkama baktım. Hiçliğin ortası sayılabilecek bu yerde bile birilerinin beni duyabileceğinden korkuyordum.

Küçükken, 12. Mıntıka ya da Başkent denilen uzaklardaki kentte ülkemiz Panem'i yönetenler hakkında düşünmeden söylediğim şeylerle annemin ödünü koparırdım. Ama zaman içinde, böyle şeyler söylediğimde başımızı daha da belaya sokmaktan başka bir şey elde etmeyeceğimi anladığımdan, dilimi tutmayı ve kimsenin aklımdan geçenleri sezmemesi için yüzüme ifadesiz bir maske geçirmeyi öğrendim. Okulda üzerime düşeni sessizce yaptım. Pazar yerinde nezaket gereği havadan sudan konuşmaktan fazlasına yeltenmedim. Kazandığım paranın büyük kısmının geldiği karaborsa Hob'da alışverişin gerektirdiğinden bir kelime fazlasını sarfetmedim. Hatta daha rahat olduğum evimde bile, hasat günü, yiyecek kıtlığı ya da Açlık Oyunları gibi sıkıntılı konular üzerinde konuşmaktan kaçınmaya başladım. Prim benden duyduklarını ortalıkta yinelemeye başladığı takdirde başımıza neler geleceğini kimse bilemezdi.

Ormanda, yanında kendim olabildiğim yegane insan bekliyordu beni. Gale. Tepedeki yerimize, bir vadiye bakan kaya çıkıntısına tırmanmaya başlayıp adımlarımı hızlandırdığımda yüz kaslarımın gevşediğini hissettim. Yabancılar karşı sık çalılarla korunan yerimizde onu gördüğümde gülümsedim.

Gale, ormandan başka hiçbir yerde gülmediğimi söyledi.

“Hey, Catnip*,” diye seslendi Gale. Adım aslında Katniss’ti ama Gale’e adımlı ilk kez fısıldayarak söyledim, Katniss’i Catnip sanmıştı. Ve çıldırmış bir vaşak kendisine de bir parça et düşer diye ormanda peşime takıldığında, Gale için Catnip, lakabıma dönüşerek resmiyet kazanmıştı. Avlayacağım hayvanları ürküttüğünden, vaşağı öldürmek zorunda kalmış ve bunu yaptığım anda pişman olmuşum. Fena bir yol arkadaşı değildi aslında. Ama postu için de iyi para almıştım.

“Ne vurduğuma bak,” diyen Gale, içine ok soktuğu bir ekmek somununu havaya kaldırdığında güldüm. Bu, tahıl istihkakımızla yaptığımız yassı, sımsıkı somunlardan değil, hakiki fırın ekmeğiydi. Ekmeği ellerimin arasına alıp oku çıkardım ve burnumu okun deliğine yaklaştıracak ağzımı sulandıran kokuyu içime çektim. Böylesine lezzetli ekmekleri ancak özel durumlarda tadabilirdik.

“Hımmm, hâlâ sıcakmış,” dedim. Takas karşılığı bu ekmeği almak için sabahın köründe fırının yolunu tutmuş olmalıydı. “Sana neye maloldu?”

“Sadece bir sincaba. Galiba ihtiyar adam bu sabah biraz duygusaldı,” dedi Gale. “Bana şans bile diledi.”

“Eh, bugün hepimiz birbirimize biraz daha yakın hissediyoruz, değil mi?” dedim, gözlerimi devirmeye bile tenezzül etmeden. “Prim bize peynir bırakmış.” Cebimden peynir kalıbını çıkardım.

Bu ikram karşısında Gale’in yüzü aydınlandı. “Yaşa be Prim! Gerçek bir ziyafet çekeceğiz desene!” Bunu dedik-

* Kedi otu. Kedigillerin bu ota güçlü bir tepki verdiği bilinmektedir. (ç.n.)

ten sonra, hasat günü seçilenlerin adlarını okumak için yılda bir kez mıntıkamıza teşrif eden, delicesine neşeli Effie Trinket'i taklit ederek Başkent aksanıyla konuşmaya başladı. "Neredeyse unuttuyordum! Açlık Oyunları kutlu olsun!" Çevremizdeki çalılardan birkaç böğürtlen kopardı. "Ve şans..." Böğürtlenlerden birini havaya kaldırıp ağzıma bıraktı.

Böğürtleni havada yakalayıp dişlerimle narin kabuğunu ezdiğimde, tatlı mayhoşluğu dilimin üzerinde patladı. "... hep sizden yana olsun!" diyerek cümlesini tamamladım, Gale kadar coşkulu bir şekilde. Bu konuyla dalga geçmek zorundaydık çünkü diğer seçeneğimiz it gibi korkmaktı. Hem Başkent aksanı öylesine yapmacıktı ki, bu aksanla söylendiğinde hemen her şey kulağa komik geliyordu.

Bıçağını çıkaran Gale'in ekmeği dilimlemesini izledim. Gale erkek kardeşim olsa kimse şaşırmazdı. Düz siyah saçları, yanık bir teni vardı; hatta aynı gri gözlere sahiptik. Ama akraba değildik. En azından yakın akraba değildik. Madenlerde çalışan ailelerin çoğu bu şekilde benzerlikler taşırdı.

Açık renk saçlara, masmavi gözlere sahip annemle Prim'in buraya ait değilmiş gibi görünmelerinin nedeni buydu. Buralı değillerdi zaten. Annemin ailesi, Barış Muhafızları'na ve arada bir de Damar'dan müşterilere hizmet veren küçük bir tüccar sınıfındanmış. Mıntıkamızın daha nezih bir kesiminde eczane işletiyorlarmış. Neredeyse hiç kimsenin doktorlara yetiştirecek parası olmadığından, şifa bulabileceğimiz yegane yerler eczanelerdi. Babamın annemle tanışması da, çıktığı avlarda

bazen şifalı bitkiler toplaması ve bunları annemin ailesinin dükkânına satması sayesinde olmuş. Evinden ayrılıp Damar'a geldiğine göre, annem babamı hakikaten çok sevmiş olmalıydı. Bunu her zaman aklımda tutmaya çalışıyordum çünkü artık gördüğüm, çocukları bir deri bir kemik kalmışken, ifadesiz bir yüzle ve ulaşılamaz bir havada kendi köşesine çekilmiş bir kadındı. Babamın hatrına onu affetmeye çabalasam da, dürüst olmak gerekirse, ben insanları kolayca affedebilen biri değildim.

Ben çalılardaki böğürtlenleri toplarken, Gale de yumuşak peyniri sürdüğü ekmek dilimlerinin üzerine itinayla fesleğen yaprakları koydu. Kayalıkların arasında bir kuytuya yerleştik. Buradayken kimse bizi göremezdi ama toplanacak yeşillikleri, kazılacak kökleri ve güneş ışığında parıldayan balıklarıyla, yazla birlikte canlanmış vadiye hâkimdik. Masmavi gökyüzünün altında yumuşak bir esintinin yüzümüzü okşadığı çok güzel bir gündü. Sıcak ekmek dilimlerinin üzerinde eriyen peynir ve ağzımızda dağılan böğürtlenlerle, harika yiyeceklerimiz vardı. Bu bütün zamanımızı dağlarda Gale'le dolanıp akşam yemeği için avlanarak geçireceğimiz gerçek bir tatil günü olsaydı, her şey tam anlamıyla mükemmel olurdu. Ama saat ikide, adların okunmasını bekleyeceğimiz meydanda olmamız gerekiyordu.

"Bunu yapabiliriz," dedi Gale, alçak bir sesle.

"Neyi?"

"Mıntıkadan ayrılabiliriz. Kaçarız. Ormanda yaşarız. Birlikte bunu yapabiliriz."

Buna ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Bu çok saçma bir fikirdi.

“Yani, bu kadar çocuğumuz olmasaydı,” diye ekledi Gale.

Bahsettiği kendi çocuklarımız değildi elbette. Gerçi öyle de görülebilirlerdi. Gale’in iki küçük erkek kardeşiyle bir kız kardeşi. Ve Prim. Annelerimiz de vardı. Biz olmadan nasıl hayatta kalırlardı? Hep daha fazlasını isteyen o boğazları kim doyuracaktı? İkimiz de her gün avlanmamıza rağmen, av etlerini bazen domuz yağı, ayakkabı bağcığı ya da yünle takas etmemiz gerektiğinden, guruldayan midelerle yatağa girmek zorunda kaldığımız geceler oluyordu.

“Asla çocuk sahibi olmak istemiyorum,” dedim.

“Ben isteyebilirdim. Yani, burada yaşamasaydım.”

“Ama burada yaşıyorsun.” Rahatsız olmuşum.

“Boş ver,” dedi Gale, sert bir tonda.

Bütün bu konuşma bana yanlış gelmişti. Gitmek de ne demekti? Bu dünyada sevdiğime emin olduğum tek insanı, Prim’i nasıl terk edebilirdim? Ayrıca Gale de ailesine çok bağlıydı. Buradan gidemezdik; neden bundan konuşuyorduk ki? Hem gidebilseydik bile... sahiden bunu yapabilseydik... çocuklarla ilgili konu da nereden çıkmıştı? Gale’le aramızda asla romantik bir ilişki olmamıştı. Tanıştığımızda, ben on ikisinde sıksa bir kızdım. O ise, benden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen çoktan bir erkek olmuştu. Arkadaş olmamız, her takasta sıkı bir şekilde pazarlık etmekten vazgeçip birbirimize yardım etmeye başlamamız için bile aradan çok uzun zaman geçmesi gerekmişti.

Hem, çocuk sahibi olmak istediği takdirde Gale’in kendine eş bulmakta sıkıntı yaşayacağını hiç sanmıyordum. Yakışıklıydı. Madenlerdeki işin altından kalkabi-

lecek kadar güçlüydü. Dahası avlanmayı biliyordu. Gale okulda yürürken kızların kendi aralarında fısıldaşmalarından, onu ne kadar beğendikleri açıkça anlaşıyordu. Bu durum beni kıskançlığa sürüklüyor olsa da nedeni insanların sandığı şey değildi. Doğru düzgün bir av ortağı bulmak zordu.

“Ne yapmak istiyorsun?” diye sordum. Avlanabilir, balık tutabilir ya da ormanda bir şeyler toplayabilirdik.

“Hadi gölde balık tutmaya gidelim. Sırıklarımızı orada bıraktıktan sonra ormanda bir şeyler toplarız. Akşam için güzel bir şeyler bulalım.”

Akşam. Hasadın ardından insanların kutlama yapması beklenirdi. Çocuklarının bir yıl daha yanlarında kalacağını bilmenin rahatlığıyla, insanların çoğu da kutlama yapardı zaten. Ama en azından iki aile panjurlarını indirip kapılarını kilitleyecek ve önlerindeki ıstırap dolu haftaları nasıl atlatabileceklerini düşüneceklerdi.

Bereketli bir gün oldu. Etrafta kolay yakalanabilecek, daha lezzetli avların olduğu günlerde yırtıcı hayvanlar bizi görmezden gelirdi. Sabahın geç saatlerine doğru bir düzine balığımız, bir torba dolusu yeşilliğimiz ve en iyisi, bir galon çileğimiz oldu. Çileklerin yetiştiği alanı birkaç yıl önce ben bulmuştum ama hayvanlardan korumak için etrafına tel örgü çekme fikri Gale'den gelmişti.

Eve dönüş yolunda Hob'a uğradık. Burası bir zamanlar kömür saklanan terk edilmiş bir depoda hizmet veren karaborsa mekânıydı. Çıkarılan kömürün madenden doğrudan trenlere aktarıldığı daha etkin bir sistem geliştirildikten sonra önemini yitiren depo zaman içinde Hob'a dönüşmüştü. Hasat günü bu saatte iş yerlerinin çoğu kapanmış olur-

du ama karaborsa hâlâ canlı sayılırdı. Hiç zorlanmadan, balıklarımızın altısı karşılığında ekmek ve iki balık karşılığında da tuz aldık. Büyük tenceresinde getirdiği çorbayı satan sıska bir ihtiyar kadın olan Greasy Sae, elimizdeki yeşilliklerin yarısına karşılık bize iki kalıp parafin verdi. Bundan daha kazançlı bir takasa girebileceğimizi biliyor olsak da, onunla aramızı iyi tutmaya çalışıyorduk. Yabani köpek alacağına her zaman güvenebileceğimiz tek kişi oydu. Özellikle yabani köpek avlamazdık ama size saldırdıklarında ve kendinizi kurtarıırken bir ya da iki köpeği hakladığınızda... eh, et etti. “Çorbaya girdikten sonra sığır eti derim, olur biter,” derdi Greasy Sae, göz kırparak. Damar’daki hiç kimse yabani köpek buduna burun kıvrmazdı ama Hob’a gelen Barış Muhafızları biraz daha seçici davranabilecek durumdaydı.

Pazar yerinde işimizi bitirdiğimizde, çileklerin geri kalanını satmak için valinin evinin arka kapısına gittik. Çileğe düşkün olan vali, istediğimiz parayı verebilecek güçteydi. Kapıyı valinin kızı Madge açtı. Okulda aynı sınıftaydık. Valinin kızı olduğundan züppenin teki olmasını beklerdiniz ama iyi bir kızdı. Yalnızca içine kapanıktı. Benim gibiydi yani. İkimiz de bir arkadaş grubuna dahil olmadığımızdan, okulda çok kereler yan yana düşmüş, öğle yemeklerimizi birlikte yemiş, toplantılarda birlikte oturmuş, spor faaliyetlerinde eş olmuştuk. Nadiren konuşurduk. Böylesi ikimize de uygundu.

Bugün soluk okul üniformasının yerine pahalı görünen, beyaz bir elbise giymiş; sarı saçlarını pembe bir kurdeleyle toplamıştı. Hasat günü kılığıydı bu.

“Güzel elbise,” dedi Gale.

Madge, bunun içten bir iltifat mı yoksa iğneleme mi olduğunu anlamak için gözlerini Gale'e dikti. Elbisesi güzeldi güzel olmasına ama bunu sıradan bir günde asla giymeyeceğini biliyorduk. Bir süre dudaklarını birbirine bastırsa da, en sonunda gülümsedi. "Eh, Başkent'e gitmek zorunda kalırsam, güzel görünmek isterim. Öyle değil mi?"

Kafası karışan şimdi de Gale olmuştu. Kız dediğinde ciddi miydi? Yoksa kendisiyle kafa mı buluyordu? Benim tahminim ikinci olasılıktan yanaydı.

"Başkent'e gitmeyeceksin," dedi Gale, soğukkanlı bir sesle. Gözleri, kızın elbisesini süsleyen küçük iğneye kayd. Gerçek altındı bu. Güzel bir el işçiliğinin ürünüydü. Bir ailenin aylarca karnını doyurabilecek değerde olmaydı. "Ne kadar girişin olabilir ki? Beş mi? On iki yaşındayken ben altı girişe sahiptim."

"Bu onun suçu değil," dedim.

"Hayır, bu kimsenin suçu değil. Olan bu," dedi Gale. Madge'in yüzü asılmıştı. Çileklerin parasını elime bıraktı. "Bol şans Katniss." Kapı kapanırken yalnızca, "Sana da," diyebildim.

Sessizce Damar'a yürüdük. Madge'in üzerine gitmiş olmasından hoşlanmamıştım ama Gale haklıydı. En kötü kaderin her zaman yoksulları bulduğu hasat sistemi adil değildi. On ikinize bastığınız gün hasat için seçilebilir duruma gelirdiniz. O yıl adınız kura sistemine tek bir kere girerdi. On üçünüzde ise iki kere. Bu şekilde artarak devam ederdi ve seçilme sınırı olan on sekizinize bastığınızda, adınız kuraya yedi kere girerdi. Bu durum, Panem'in on iki mıntıkasında yaşayan her vatandaş için geçerliydi.

Ama işin bir de diğer yüzü vardı. Yoksulsanız ve bizim gibi açlığın sınırında yaşıyorsanız, bilet* karşılığında adınızın kuraya daha çok girmesini tercih edebilirdiniz. Her bilet, bir kişinin yıllık tahıl ve yağ istihkakına denk gelirdi. Bunu ailenizdeki diğer kişilerin yerine de yapabilirdiniz. On iki yaşımıdayken, adım kuraya dört ayrı kâğıtta birden girmişti. Biri zorunda olduğum; diğer üçü ise kendim, Prim ve annem adına tahıl ve yağ demek olan üç bilet almak içindi. Aslına bakılacak olursa, her yıl bunu yinelemem gerekmişti. Artık on altı yaşında olduğumdan, adım sisteme yirmi kere girecekti. On sekizinde olan ve beş kişilik ailesini yedi yıldır destekleyen, hatta bazen tek başına geçindiren Gale'in adı ise bu yıl sisteme kırk iki kere girecekti.

Hiçbir zaman bilete ihtiyaç duymamış olan Madge gibilerin neden Gale'i öfkелendirdiği ortadaydı. Damar'da yaşayan bizlere kıyasla, kuradan Madge'in adının çıkma ihtimali çok düşüktü. İmkânsız değildi belki ama düşüktü işte. Kurallar, mntıkalar ya da Madge'in ailesi değil, Başkent tarafından belirlenmiş olsa da, bilet için kuraya fazladan giriş yapmak zorunda olmayanlara içерlememek elde değildi.

Gale, öfkесini yönlendirmesi gereken kişinin Madge olmadığını biliyordu elbette. Ormanın derinlerinde dolaştığımız bazı günlerde, bilet sisteminin mntıkamızın yaşadığı sefaletin boyutlarını arttırmak için uygulanan bir yöntem olduğundan yakınmasını defalarca dinlemiş-

* *Tessera*. Latince'de bilet. Antik Roma'da tiyatro biletinin karşılığı olan *tessera*'nın, kurşun gibi değeri düşük metallerden üretilen sikke formuyla ticari olarak kullanılmasının yanı sıra, Antik dönemde belli miktarda erzaza denk geldiği de düşünülmektedir. (ç.n.)

tim. Bu sistemle, Damar'ın açlık sınırında yaşayan işçileri ile genellikle akşam yemeğine sahip olanlar arasında nefret tohumları atılıyor; böylece kimsenin kimseye güvenmemesi sağlanıyordu. "Kendi içimizde bölünmemiz Başkent'in işine geliyor," diyebilirdi Gale, kendisini benden başka duyacak biri olmasaydı. Hasat günü olmasaydı. Altın iğnesi olan ve bilete ihtiyaç duymayan bir kız, zararsız olduğunu sandığına emin olduğum bir laf etmeseydi.

Yürürken, taş gibi ifadesinin altında hâlâ için için yanan Gale'in yüzüne baktım. Bunu asla dile getirmemiş olsam da, öfkesi bana anlamsız geliyordu. Ona hak vermiyor değildim. Fakat ormanın ortasında Başkent hakkında bağırıp çağırmanın kime ne faydası vardı ki? Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hiçbir şeyi düzeltmezdi. Karnımızı doyurmazdı. Aksine, bağırıp çağırmak yakınlardaki hayvanları kaçıırıyordu. Gene de bağırmasına göz yumuyordum. Bunu mıntıka yerine ormanda yapması daha iyiydi.

Her birimize iki balık, birkaç somun ekmek, yeşillik, biraz çilek, tuz, parafin ve biraz da para düşecek şekilde Gale'le elimizde kalanları paylaştık.

"Meydanda görüşürüz," dedim.

"Güzel giyin," dedi, düz bir sesle.

Eve döndüğümde, annemle kız kardeşim gitmeye hazırdı. Annemin üzerinde eczane zamanlarından kalma güzel bir elbise; Prim'in üzerindeyse, ilk hasat günümde giydiğim etekle buruşuk bluz vardı. Bunlar Prim'e biraz büyüktü ama annem birkaç iğneyle halletmişti. Yine de bluzu bel kısmında eteğin içinde tutmakta sıkıntı çektiği belliydi.

Bir leğen dolusu sıcak su beni bekliyordu. Ormanda dolaşırken vücudumu kaplayan kirle terden kurtuldum; hatta saçlarımı bile yıkadım. Beni şaşırtan bir şekilde, annem en güzel elbiselerinden birini bana ayırmıştı. Aynı renk ayakkabılarla, açık mavi bir elbiseydi bu.

“Emin misin?” diye sordum anneme. Ondan gelen yardım tekliflerini reddetmemeye çalışıyordum. Bir süre için ona öylesine kızgındım ki, benim için herhangi bir şey yapmasına izin vermemiştim. Elbise özel bir jestti. Geçmişinden kalan bu elbiselerin onun için çok kıymetli olduğunu biliyordum.

“Elbette. Saçlarını da yapalım,” dedi. Havluyla kuruldığı saçlarımı örüp başımın üzerinde toplamasına izin verdim. Duvara dayanmış çatlak aynadaki yansımamı tanımakta zorlanıyordum.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Prim, alçak sesle.

“Ama kendime hiç benzemiyorum,” diyerek onu kucakladım. Önümüzdeki birkaç saatin onun için çok zor olacağını farkındaydım. İlk hasat günüydü. Adı sisteme sadece tek bir kere girildiğinden, bundan daha fazla güvende olamazdı. Bilet almak için adını yazdırmasına asla müsaade etmezdim. Ama benim için kaygılanıyordu. Düşünmek bile istemediğimiz şey gerçekleşebilirdi.

Prim’i akla gelebilecek her şekilde koruyup kollamış olsam da, hasada karşı elimden bir şey gelmezdi. Kardeşimin acı çektiği her sefer hissettiğim ıstırap bir kez daha göğsüme çöktü. Hislerimin yüzüme yansımasından çekindim. Bluzunun eteğinden çıktığını fark ettiğimde, soğukkanlılığımı korumak için kendimi zorladım. “Kuyruğunu topla, küçük ördek,” dedim, bluzu yerine sokarken.

Kıkırdayan Prim, alçak sesle vakladı.

“Asıl sana vakvak,” dedim, gülümseyerek. Beni bu şekilde ancak Prim gülümsetebilirdi. “Hadi, bir şeyler yiyelim,” diyerek, alnına hızlı bir öpücük kondurdum.

Balıkla yeşillikler çoktan tencerede yerlerini almıştı ama bu akşam yemeği içindi. Çileklerle fırın ekmeğini de akşam yemeğine sakladık. Böylelikle özel bir durum olacaktı. Kimsenin pek iştahı olmasa da, Prim’in keçisi Leydi’den sağdığımız sütün yanında, sert, tahıllı ekmekten yedik biraz.

Saat birde meydana yolunu tuttuk. Ölüm döşeginde olmadığınız sürece katılım zorunluydu. Ölüm döşeginde olduğunuz söylendiyse de, akşam saatlerinde yetkililer durumunuzu kontrol etmeye gelirdi. Yalan söylemişseniz hapsi boylardınız.

Hasadın, 12. Mıntıka’da bulunan az sayıdaki hoş yerden biri olan meydanda gerçekleştirilmesi talihsizlikti. Halk pazarının kurulduğu günlerde, bilhassa hava güzelse, dükkânlarla çevrili bu meydanda bayram coşkusu hissedilirdi. Ama bugün, binalara asılmış parlak renkli filamalara rağmen, meydana kasvetli bir hava çökmüştü. Şahin sürüsü gibi damlara tünemiş çekim ekibi ve kameramanlar bu kasvetli havayı daha da ağırlaştırıyordu.

Sessizlik içinde meydana giren insanlar kayıt yaptırıyorlardı. Hasat günleri, Başkent’in nüfus sayımı gerçekleştirmesi açısından da işe yarıyordu. On iki ile on sekiz yaş arasındaki çocuklar, halatlarla çevrili bir alanda yaşlarına göre ayrılarak diziliyordu. En büyükler önde, Prim gibi en küçükler ise arkadaydı. Bu alanın çevresinde toplanan aile fertleri birbirlerinin ellerini sımsıkı tut-

muşlardı. Ama meydanda, sevdikleri insanlar tehlikede olmayanlar da vardı. Ya da artık ne olduğunu umursamayanlar. Bunlar kalabalığın arasına karışıp, hangi çocukların adlarının çekileceği üzerine bahse tutuşuyordu. Bahisler seçilecek çocukların yaşları, Damar'dan mı yoksa tüccar sınıfından mı çıkacakları, sinir krizi geçirerek ağlayıp ağlamayacakları üzerineydi. İnsanların çoğu bu düzenbazlarla ilişki kurmayı reddetse de, herkes çok ama çok dikkatli olmak durumundaydı. Düzenbaz sanılan bu insanların bazıları muhbir de olabilirdi ve kim bir kez olsun kanunları çiğnememişti ki? Ava çıktığım her gün vurulabilirdim ama yönetimde olanların iştahları beni koruyordu. Herkes için aynı durum geçerli değildi.

Ne olursa olsun, Gale'le, açlıktan ölmekle kafaya yenilecek bir kurşun arasında seçim yapmamız gerektiği takdirde, kurşunun çok daha hızlı olacağına karar vermiştik.

İnsanlar geldikçe meydan kalabalıklaşıyor ve daha da klostrofobik bir hal alıyordu. Meydan geniş olsa da, 12. Mıntıka'nın sekiz bin kişilik nüfusunun tamamını alacak kadar değildi. Geç gelenler, devlet yayınını izleyebilecekleri ekranların bulunduğu yan sokaklara yönlendiriliyordu.

Kendimi Damar'dan gelen on altı yaşında bir grup çocuğun arasında buldum. Birbirimizi soğuk bir havada selamladıktan sonra, dikkatimizi Adalet Binası'nın önüne kurulmuş olan geçici sahneye verdik. Sahnede üç sandalye, bir kürsü ve iki büyük cam küre vardı. Bu kürelerden biri erkekler, diğeri kızlar içindi. Gözlerimi kızların küresinin içindeki kâğıt parçalarına diktim. Bu kâğıtlardan

yirmisinin üzerine düzgün bir el yazısıyla Katniss Everdeen yazılmıştı.

Üç sandalyeden ikisinde, saçları dökülen uzun boylu bir adam olan, Madge'in babası Vali Undersee ve korkutucu beyazlıktaki sırtışı, pembe saçları ve bahar yeşili takımıyla, Başkent'ten gelmiş olan 12. Mıntıka'nın refakatçisi Effie Trinket oturuyordu. Mırıldanarak kendi aralarında konuşan Trinket'le Undersee, arada bir endişeyle boş sandalyeye bakıyorlardı.

Meydandaki saat ikiyi vurduğu anda, vali kürsüye çıkarak elindeki kâğıtta yazanları okumaya başladı. Her yıl aynı hikâyeyi anlatırdı. Öncelikle, bir zamanlar Kuzey Amerika olarak bilinen yıkılmış medeniyetin küllerinden doğan Panem'in tarihinden bahseder; felaketleri, kuraklıkları, fırtınaları, yangınları, denizin yükselerek karanın büyük kısmını yuttuğu zamanları sıraladıktan sonra, geriye kalan kısıtlı kaynaklar için girilen korkunç savaşa geçerdi. Bu savaşın sonucunda, on üç mıntıkanın çevrelediği Başkent ile, vatandaşlarına barışı ve refahı getiren Panem kurulmuştu. Sonrasında, mıntıkaların Başkent'e karşı ayaklandığı Karanlık Günler geliyordu. Bu ayaklanmada on iki mıntıka mağlup ve on üçüncüsü yok edilmiş; ayaklanmanın ardından imzalanan İhanet Anlaşması, barışı garanti altına alan yeni kanunları ve Karanlık Günler'in bir daha asla yaşanmaması için her yıl tekrarlanarak bize geçmişte ne olduğunu hatırlatacak Açlık Oyunları'nı getirmişti.

Açlık Oyunları'nın kuralları basitti. Ayaklanmalara karşı ceza olarak, on iki mıntıkanın her biri Oyunlar'a katılmaları için bir kız ve bir erkek çocuklarını vermek

zorundaydı. Bu çocuklara haraç deniyordu. Yirmi dört haraç, alev alev yanan çöllerden dondurucu çorak arazilere dek her türlü koşulun geçerli olabileceği geniş bir açık hava arenasına konuyor ve birkaç haftalık süre içerisinde yarışmacıların ölümüne bir mücadeleye girmesi gerekiyordu. Ayakta kalan son haraç Oyunlar'ın galibi olurdu.

Herkesin gözü önünde, mıntıkalarından toplanan çocukları birbirlerini öldürmek zorunda bırakmak, Başkent'in, insaflarına kalmış olduğumuzu gösterme yoluydu. Bir başka ayaklanmadan sağ çıkma şansımızın ne denli düşük olduğunu asla unutmamamızı istiyorlardı. Kullandıkları sözcükler ne olursa olsun, mesaj açık ve netti: "Bakın, çocuklarınızı nasıl elinizden alıp kurban ediyoruz. Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Parmağınızı kıpırdatacak olursanız, 13. Mıntıkayı nasıl yok ettiysek, sizi de ortadan kaldırıyoruz."

Başkent bu durumu hazin olduğu kadar onur kırıcı bir hale de sokmak için, Açlık Oyunları'nı bir festival, mıntıkların birbirine rakip olduğu bir spor etkinliği gibi görmemizi talep ediyordu. Ayakta kalan son haraç evine geri döndüğünde rahat bir yaşama kavuşurken, mıntıkası da ekseriyetle yiyeceklerden oluşan bir ödül yağmuruna tutulurdu. Oyunlar'ın ardından, diğer mıntıklar açlıkla savaşıırken, Başkent galip mıntıkanın nasıl tahıl, yağ, hatta şeker gibi lezzetlere boğulduğunu bir yıl boyunca göstermeye devam ederdi.

"Bu, hem tövbe hem de şükran zamanı," dedi vali.

Ve geçmiş yıllarda 12. Mıntıkadan çıkan galiplerin adlarını okudu. Yetmiş dört yıl içinde yalnızca iki galibimiz olmuştu. Bu iki kişiden sadece biri hayattaydı.

Artık orta yaşlarında, göbekli, müptezel bir adam olan Haymitch Abernathy, manasız bir şeyler söyleyip sendeleyerek sahneye çıktı ve üçüncü sandalyeye yığılıp kaldı. Sarhoştı. Hem de çok sarhoştı. Kalabalık göstermelik bir alkışla karşılık verdiğinde kafası iyice karışmış gibi görünen Haymitch, Effie Trinket'i kucaklamaya çalıştı. Kadın kendini zar zor kurtarabildi.

Vali gergin görünüyordu. Her şey kameralara çekildiğinden, 12. Mıntıka'nın şu anda Panem'de kahkahalara neden olduğunun farkındaydı. Dikkatleri yeniden hasat kurasına çekmek için daha fazla zaman kaybetmeden Effie Trinket'i kürsüye çağırırdı.

Her zamanki ışıltısı ve coşkusuyla kürsüye yürüyen Effie Trinket, alametifarikası olmuş mesajını verdi: "Açlık Oyunları kutlu olsun! Ve şans hep sizden yana olsun!" Pembe saçları peruk olmalıydı çünkü Haymitch kendisine sarılmaya çalışırken bukleleri yerinden kaymıştı. 12. Mıntıka'da bulunmanın kendisi için ne büyük bir onur olduğuna dair bir şeyler söylese de, bütün ülkenin önünde size sarkıntılık eden sarhoş adamlar yerine, doğru düzgün galiplerin çıktığı daha iyi bir mıntıkaya tayin edilmek için delirdiğini herkes biliyordu.

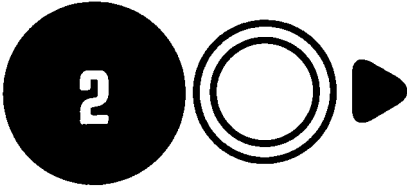
Kalabalığın içinde, bana belli belirsiz bir gülümsemeyle bakan Gale'i gördüm. Hiç değilse, geçmişteki hasat günlerine kıyasla bugün biraz olsun eğlenceliydi. Ama birdenbire, sahnedeki cam küre içinde adı kırk iki kâğıtta birden yazılı olan Gale'in şansının ne kadar düşük olduğunu düşündüm. Çocukların çoğu ondan daha iyi durumdaydı. Belki o da benimle ilgili olarak benzer düşünceler içindeydi çünkü asılan yüzünü başka bir yere

çevirdiğini gördüm. “Ne olursa olsun, kürelerde binlerce kâğıt var,” diye fısıldayabilmek isterdim ona.

Nihayet kura zamanı geldi. Her zamanki gibi, “Önce bayanlar!” diyen Effie Trinket, kızların adlarının olduğu cam küreye gitti. Kürenin içine uzanıp elini derinlerde döndürdükten sonra bir kâğıt çekti. Herkes nefesini tutmuştu. Yere iğne düşse duyulurdu. Midemin bulandığını hissediyor; seçilen ben olmayayım diye çaresizce dua ediyordum.

Effie Trinket kürsüye dönerek katlanmış kâğıt parçasını açtı ve yazılı adı net bir sesle ilan etti. Seçilen ben değildim.

Primrose Everdeen'di.

Bir keresinde, avlayabileceğim bir hayvanın geçmesini sessizce beklerken bir ağacın tepesinde uyuyakalmış ve üç metre yükseklikten sırtımın üzerine düşmüştüm. Darbenin etkisiyle ciğerlerimdeki bütün hava boşalmıştı; nefes almaya, nefes vermeye, herhangi bir şey yapmaya çabalayarak orada öylece yatmıştım.

Şimdi de aynısını hissediyor, nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalışıyordum. Duyduğum ad kafamın içinde yankılanırken, donakaldım. Nutkum tutulmuştu. Birinin beni kolumdan yakaladığını hissettim. Damar'dan bir oğlandı bu. Belki de yere yığılırken beni yakalamıştı.

Hata olmalıydı. Bu mümkün olamazdı. Prim'in adı, binlercesi içindeki tek bir kâğıtta yazıyordu! Seçilme ihtimali o kadar düşüktü ki, onun için kaygılanmamıştım bile. Her şeyi yapmamış mıydım? Biletleri kendi adıma alıp, onun da aynısını yapmasına karşı çıkmamış mıydım? Tek bir kâğıt. Binlercesi içinde tek bir kâğıt. Şans bütünüyle ondan yanaydı. Ama bunun hiçbir anlamı olmamıştı.

Benden çok uzaklardaymış gibi hissettiğim kalabalığın içinde, on iki yaşındaki bir çocuğun seçildiği her sefer olduğu gibi insanların memnuniyetsiz bir şekilde homurdandığını duyabiliyordum. Çünkü hiç kimse bunun adil olduğunu düşünmezdi. Ve onu gördüm. Yüzündeki bütün kan çekilmişti. Yumruk yaptığı minik elleri iki yanına düşmüştü. Kaskatı bir halde, sahneye doğru minik adımlar atıyordu. Yanımdan geçerken, bluzunun arkasının bir kez daha eteğinin belinden çıktığını gördüm. Beni kendime getiren de bu detay, etekten çıkarak bir ördeğin kuyruğunu andıran bluz oldu.

“Prim!” Boğazımdan kurtulan boğuk haykırıyla birlikte kaslarım yeniden hareket etmeye başladı. “Prim!” Kalabalığı aşmak için kimseyi itmeme gerek kalmamıştı çünkü diğer çocuklar yana çekilerek, dosdoğru sahneye ilerleyebileceğim şekilde bana yol açıyorlardı. Prim sahenin basamaklarına adımını atmak üzereyken onu yakalayıp arkama çektim.

“Gönüllü olmak istiyorum!” dedim, soluk soluğa kalmış bir halde. “Haraç olmaya gönüllüyüm!”

Sahne bir keşmekeş yaşandı. 12. Mıntıka’dan on yıllardır tek bir gönüllü bile çıkmadığından, bunun gerektirdiği protokol neredeyse unutulmuştu. Kurallara göre, küreden bir haracın adı çekildiğinde, seçilebilir durumdaki bir başka çocuk (seçilen haraç kızsı bir başka kız, erkekse bir başka erkek) gönüllü olarak onun yerini alabilirdi. Hasatta adınızın seçilmesinin büyük bir onur olarak görüldüğü bazı mıntıkalarda insanlar hayatlarını tehlikeye atmaya istekli olduklarından, gönüllülük karmaşık bir protokole dönüşmüştü. Ama *haraç* sözcüğünün

ceset sözcüğüyle neredeyse aynı anlama geldiği mıntıkamızda gönüllülük kavramı çoktan unutulmuştu.

“Ne güzel!” dedi Effie Trinket. “Fakat öncelikle hasat kurasının galibinin takdim edilmesi ve bundan sonra gönüllü olup olmadığının sorulması gerekiyor. Biri gönüllü olmak için...” Ne dediğinden çok emin olmadığı anlaşılan kadın sustu.

“Ne fark eder ki?” dedi vali. Acı dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Beni pek tanıımıyordu ama gene de ona aşina geldiğim belliydi. Ben ona çilek getiren kızdım. Kendi kızının arada bir bahsetmiş olabileceği kız. Beş yıl evvel, annesi ve kız kardeşiyle birlikte huzuruna getirilen, en büyük çocuk olarak cesaret madalyası verdiği kız. Bu madalya madende yok olan babasının anısına verilmişti. Bunu hatırlıyor muydu? “Ne fark eder ki?” diye tekrarladı, ters bir sesle. “Bırakın, gelsin.”

Arkamdaki Prim histerik çığlıklar atıyordu. Sıska kollarıyla sıkıca bana sarılmıştı. “Hayır Katniss! Hayır! Gidemezsin!”

“Bırak beni Prim,” dedim, sert bir sesle. Çünkü bunu yapması beni daha çok üzüyordu ve ağlamak istemiyordum. Akşam mıntıkalarındaki hasat görüntüleri televizyonlarda çıktığında herkes gözyaşlarımı görür ve kolay lokma olduğum düşünülürdü. Zayıf biri olduğum. Kimseye bu tatmini vermeyecektim. “Bırak beni!”

O anda birinin Prim’i çekerek benden kurtardığını hissettim. Arkama dönüp baktığımda, Gale’in kardeşimi kucakladığını gördüm. Prim, Gale’in kollarında debeleliyordu. Titrememesi için çabaladığı belli olan bir sesle, “Sahneye çık, Catnip,” diyen Gale, Prim’i anneme götür-

dü. Kendimi toparlayarak basamakları tırmandım.

“Bravo!” dedi Effie Trinket, coşkuyla. “Oyunlar’ın ruhu budur işte!” Mıntıkasının nihayet hareketlenmiş olmasına sevinmiş gibiydi. “Adın ne?”

Zorlukla yutkundum. “Katniss Everdeen.”

“Kurada çıkan kız da eminim kardeşindi. Bütün görkemi tek başına alıp gitmesini istemedin, ha? Hadi millet! En yeni haracımıza kocaman bir alkış lütfen!”

Sonsuza dek hakkı teslim edilmesi gereken 12. Mıntık’a’nın halkından hiç kimse, tek bir kişi bile alkışlamadı. Genellikle hiçbir şeye aldırmayan bahisçilerden biri bile. Muhtemelen beni Hob’dan tanıyorlardı. Belki zamanında babamı tanımışlar veya kimsenin sevmeden geçemeyeceği Prim’le karşılaşmışlardı. Bu yüzden, ben kıpırtısız bir şekilde sahnede dikilirken, ellerinden gelen en cesur protestoyu gerçekleştirdiler. Sessizlik. Bunun anlamı kabul etmediğimizdi. Buna gözlerimizi kapatmıyorduk. Bütün bunlar yanlıştı.

Ve beklenmedik bir şey oldu. En azından benim için beklenmedikti çünkü 12. Mıntık’a’yı asla umursandığım bir yer olarak görmemiştim. Ama Prim’in yerini almak için öne çıktığım anda bir şey değişmişti; artık değerli biri olmuştum sanki. İlk başta biri, sonra diğeri, çok geçmeden kalabalığın her bir üyesi, önce dudaklarına dokundurdukları sol ellerinin ortadaki üç parmağını bana doğru kaldırdı. Bu mıntıkamızın artık nadiren kullanılan eski selamıydı. Artık yalnızca, o da arada sırada, cenazelerde görülüyordu. Şükran, takdir, sevdiğiniz birine veda anlamına gelirdi.

Artık cidden ağlamak üzereydim. Neyse ki sahnede sendeleyerek yürümeye çalışan Haymitch beni kutlamak

için en doğru anı seçti. “Şuna bakın. Şu kıza bakın!” diye bağırdı, kolunu omzuma atarak. Onun gibi enkaz halindeki biri için şaşırtıcı derecede güçlüydü. “Ondan hoşlandım!” Nefesi felaket alkol kokuyordu; uzun zamandır banyo yapmadığı da belliydi. “Çok...” Bir süre doğru sözcüğü bulamadı. “Yürekli!” dedi en sonunda, zafer kazanmış gibi. “Sizden çok daha cesur!” derken beni bırakıp sahenin önüne yöneldi. “Sizden cesur!” diye bağırdı bir kez daha, parmağını kameralardan birine doğrultarak.

Kastettiği meydandaki kalabalık mıydı yoksa Başkent’e sataşacak kadar sarhoş olabilir miydi? Bunu anlayamadım çünkü konuşmasına devam etmek için ağzını açtığı anda sahneden aşağı düşüp bayıldı.

Tiksinti verici bir adam olsa da, Haymitch’e minnettardım. Bütün kameralar gayet hevesli bir şekilde ona döndüğünden, düğümlemiş boğazımdan boğuk bir ses çıkarıp kendimi toparlayacak zamanı bulmuştum. Ellerimi arkada birleştirip gözlerimi uzaklara diktim. Gale’le sabah tırmandığımız tepeleri görebiliyordum. Bir an için, bir şeyi arzuladığımı hissettim... mıntıkadan birlikte ayrıldığımızı... ormanda ilerlediğimizi... Ama kaçmamakla doğru karar verdiğimi biliyordum. Kaçmış olsaydım Prim yerine kim gönüllü olurdu ki?

Haymitch bir sedyeyle götürülürken, Effie Trinket partinin devam etmesi için uğraşıyordu. Fena halde sağa yatmış peruğunu düzeltmeye çalışırken, “Ne heyecanlı bir gün ama!” diye şakıdı. “Yine de heyecan sürüyor! Sıra erkek haracımızı seçmeye geldi!” Felakete dönüşen saç meselesini kontrol altında tutmaya çabalayarak, tek elini başının üzerine koyup erkeklerin isimlerinin olduğu

küreye gitti ve eline gelen ilk kâğıdı çekti. Kürsüye geri döndü. Ben Gale için dua etmeye fırsat bile bulamadan kâğıttaki adı okudu. “Peeta Mellark.”

Peeta Mellark!

Ah, hayır, o olamaz! Sahibiyle hiç konuşmamış olsam da bu adı tanıyordum. Peeta Mellark.

Hayır, şans bugün benden yana değildi.

Sahneye doğru yürüyen çocuğu izledim. Orta boylarda, tıknaz, soluk sarı saçları alnına dökülen bir çocuktü. Yaşadığı şok yüzüne yansımışken, ifadesizliğini korumak için çabaladığı anlaşılıyordu. Ama mavi gözlerine, avlanırken hayvanların gözlerinde yakaladığım korku çökmüştü. Buna rağmen, sendelemeden sahneye çıkıp yerini aldı.

Effie Trinket, Peeta için gönüllü olacak birinin olup olmadığını sorduğunda, kimse öne çıkmadı. İki ağabeyi olduğunu biliyordum; onları fırında görmüştüm. Ama herhalde biri gönüllü olamayacak kadar büyüktü. Diğer i ise kardeşinin yerine öne çıkmadı. Bu bilindik bir durumdu. Çoğu insan için ailelerine duydukları bağlılık ancak hasat gününe kadardı. Prim için yaptığım şey sıradışıydı.

Vali, zorunda olduğu şekilde, her yıl bu noktada okumaya başladığı İhanet Anlaşması’nın uzun, sıkıcı metnine girdi. Ama tek sözcüğünü bile dinlemiyordum.

Neden o? diye düşündüm. Ardından, kendimi bunun hiçbir öneminin olmadığına ikna etmeye çalıştım. Peeta Mellark’la arkadaş değildik. Komşu bile değildik. Konuşmazdık. Tek bağlantımız yıllar evvel gerçekleşmişti ve muhtemelen bunu unutmuştu. Ama ben unutmamıştım. Hiçbir zaman unutmayacağımı da biliyordum.

Bu bağlantı en kötü zamanıma denk geldi. Babamın, insanların hatırlayabildiği en karanlık ocak ayındaki maden kazasında ölümünün üzerinden üç ay geçmişti. Onun kaybının neden olduğu hissizliğin yerini, hiç beklemediğim anlarda yüzüme çarparak beni hıçkırıklar içinde iki büklüm bırakan acı dalgaları almıştı. *Neredesin?* diye haykırıyordum zihnimin içinde. *Nereye gittin?* Elbette, hiçbir soruma yanıt alamıyordum.

Mıntıka babamın ölümünün tazminatı olarak bize az miktarda para vermişti. Bu miktar, sonunda kendine bir iş bulmasının beklediği annemin bir aylık yas sürecinde karnımızı doyurmamıza ancak yetecek kadardı. Fakat annem iş bulmadı. Gözleri uzaklardaki bir noktaya kilitlenmiş bir halde, bir sandalyeye oturup kalmaktan ya da daha sık gördüğümüz şekilde, yatağında battaniyelerin altına kıvrılmaktan başka bir şey yapmıyordu. Arada sırada halletmesi gereken acil bir iş varmış gibi yerinden kalkıp ortalıkta dolansa da, çok geçmeden kıpırtısızlığına geri dönüyordu. Prim ne kadar yalvarırsa yalvarsın annemden bir tepki alamıyordu.

Dehşete düşmüştüm. Şimdi baktığımda, annemin kederin karanlık dünyasına hapsediğini görebilsem de, o zamanlar tek düşünebildiğim yalnızca babamı değil, annemi de kaybettiğimdi. Ben on bir, Prim yedi yaşındayken ailenin reisliğini üstlendim. Başka seçenek yoktu. Pazar yerinden alışveriş yapıp elimden geldiğince bir şeyler pişirmeye çalışıyor; Prim’le derli toplu görünmemiz için uğraşıyordum. Çünkü artık çocuklarına bakamadığı anlaşıldığı takdirde, mintıka bizi annemizin elinden alıp halkevine yerleştirirdi. Okulda halkevlerinde kalan çocuklarla birlikte büyümüş;

yaşadıkları kederi, yüzlerinde iz bırakan öfkeli ellerini, omuzlarını düşüren umutsuzluklarını görmüştüm. Bunun Prim'in başına gelmesine kesinlikle göz yumamazdım. Nedenini bilmeseyse bile ben ağladığımda ağlamaya başlayan, okula gitmeden önce annemin saçlarını fırçalayıp ören, Damar'da her şeyin üzerini örten kömür tozundan nefret eden, babamızın tıraş aynasını her gece temizleyip parlatmaya devam eden canım Prim'im. Halkevi onu böcek gibi ezerdi. Bu yüzden sefaletimizi herkesten sakladım.

Elimizdeki paranın tükenmesiyle, açlıktan öleceğimiz noktaya doğru ilerlemeye başladık. Bunu ifade etmenin başka hiçbir yolu yoktu. Kendime mayısa kadar, on iki yaşına basacağım mayısın sekizine kadar dayanmam gerektiğini söyleyip duruyordum. O zaman bilet için adımla yazdırabilir; karnımızı doyurmamızı sağlayacak tahılla yağı alabilirdim. Ama bu tarihe hâlâ birkaç hafta vardı. O güne dek ölmüş olurduk.

Açlıktan ölmek 12. Mıntıka'da sıradışı bir durum değildi. Açlığa kurban gitmiş insanları kim görmemişti ki? Artık çalışamayacak haldeki ihtiyarlar. Çok kalabalık ailelerin çocukları. Madenlerde sakatlananlar. Bu insanlar sokaklarda sürünürlerdi. Bir gün onları kıpırtısız bir halde duvara dayanmış ya da Çayır'da uzanmış halde bulurdunuz. Veya evlerin birinden yükselen acı dolu feriyatları duyardınız ve cesedi alıp götürmeleri için Barış Muhafızları çağırılırdı. Ama açlık asla resmi ölüm nedeni olarak kayıtlara geçmezdi. Grip, hava şartlarına maruz kalındığı ya da zatürre yazılırdı. Kimse buna inanmazdı.

Peeta Mellark'la karşılaştığımız öğle sonrası buz gibi, acımasız bir yağmur yağıyordu. Prim'in eski püskü be-

beklik kıyafetlerini bir şeylerle takas etme düşüncesiyle pazar yerine inmiş ama alıcı bulamamıştım. Daha önce-
sinde babamla birkaç kere Hob'a gitmiş olsam da, bu kor-
kutucu yere tek başıma girmeye korkuyordum. Sağanak
yağmur babamdan kalma av ceketinin içine girdiğinden
iliklerime kadar donmuştum. Son üç gündür, evdeki do-
laplardan birinin arkasında bulup kaydattığım kurumuş
nane yapraklarından başka bir şey girmemişti midemize.
Pazar toplanırken o kadar şiddetli bir şekilde titriyordum
ki, bebek kıyafetlerinin olduğu bohçayı bir çamur birikin-
tisine düşürdüm. Eğildiğim takdirde bir daha ayağa kal-
kamamaktan çekindiğimden bohçayı almadım. Zaten hiç
kimse bu eski kıyafetleri istemiyordu.

Eve gidemezdim. Çünkü evde, ölü bakışlarını bir yer-
lere dikmiş annem ve yanakları çökmüş, dudakları çat-
lamış kardeşim karşılayacaktı beni. Kömürümüz bittiği
için ormanın sınırında topladığım ıslak dallarla yaktı-
ğımız ateşten yükselen dumanın hâkim olduğu o odaya
elim boş dönemezdim.

Kendimi, mıntıkanın en varlıklı kesimine hizmet ve-
ren dükkânların arkasındaki çamurlu yolda sendeleyerek
ilerlerken buldum. Tüccarlar dükkânlarının üst katında
yaşadığından, arka bahçelerine girmiş sayılırdım. Bahar
için henüz ekilmemiş bahçeleri birbirinden ayıran sınır-
lar, bir iki keçi ve çamurun içinde mağlubiyeti kabullen-
miş görünen, direğe bağlanmış sırılsıklam bir köpek gör-
düm.

12. Mıntıka'da her türlü hırsızlık yasaktı ve cezası
ölümdü. Gene de çöp kutularında bir şeyler bulabileceği-
mi düşündüm; bu yasak değildi. Belki kasabın çöp kutu-

sunda bir kemik ya da manavınkinde çürümüş sebzeler bulabilirdim. Ailemden başka kimsenin yemeyeceği bir şeyler. Ama çöp kutuları yeni boşaltılmıştı.

Fırının arkasından geçerken aldığım taze ekmek kokusu öylesine baskındı ki başımın döndüğünü hissettim. Fırınlara dükkânın arka tarafındaydı ve açık duran mutfak kapısından dışarı altın tonlarında bir parıltı yayılıyordu. Buz gibi parmaklarını sırtımda gezdiren yağmur beni hayata dönmeye zorlayana dek, mutfaktan gelen sıcaklık ve ağzımı sulandıran nefis kokunun etkisiyle büyülenmiş bir halde olduğum yerde kalakaldım. Kendime gelip de fırıncının çöp kutusunun kapağını açtığımda, içinin bomboş olduğunu gördüm.

O anda biri bana bağırmaya başladı. Başımı kaldırdığımda, bana yoluma gitmemi söyleyen fırıncının karısını gördüm. Yoksa Barış Muhafızları'nı çağıracaktı. Damar'ın piçlerinin çöplerini karıştırmamasından bıkmıştı. Çok çirkin şeyler söylüyordu ve kendimi savunamıyordum. Kapağı dikkatli bir şekilde kapatıp gerilerken, onu gördüm. Annesinin arkasından bana bakan sarışın çocuğu. Onu okulda da görmüştüm. Aynı sınıftaydık ama adını bilmiyordum. Kendi gibi şehirli çocuklarla takıldığından, nereden bilecektim ki? Annesi homurdanarak fırına dönmüştü ama domuzlarını tuttukları ağılın arkasına geçip yaşlı bir elma ağacına yaslandığımda çocuk beni izlemeye devam etmiş olmalıydı. Eve elim boş gidecek olduğumu fark etmenin acısı içime çökmüştü. Dizlerimin titrediğini hissetmemle ağacın dibine yığılmam bir oldu. Bu kadarı çok fazlaydı. Kendimi hasta, zayıf, yorgun hissediyordum. Çok, çok yorgundum. *Bırak, Barış Muhafızları'nı arasınlar. Onlar da*

bizi halkevine götürsün, diye düşündüm. Hatta daha da iyisi, burada, yağmurun altında öleyim.

Fırından gelen takırtının ardından kadının yeniden bağırmaya başladığını duydum. Ardından daha sert bir ses geldi. Kendimi tam anlamıyla toparlayabilmiş değildim ama ne olduğunu merak ettim. Çamurun içinde yaklaşan ayak seslerini duyduğumda, kadının geldiğini düşündüm. Elinde bir sopayla beni kovmaya geliyor olmalıydı. Ama başımı kaldırdığımda gelenin kadın değil, çocuk olduğunu gördüm. Kucağında, kabukları yandığından ateşe düştüklerini tahmin ettiğim iki büyük ekmek somunu vardı.

“Ekmekleri domuza ver, seni aptal velet!” diye bağıırıyordu annesi. “Neden olmasın ki? Doğru düzgün hiç kimse yanmış ekmek almaz!”

Çocuk ekmeğin yanmış yerlerinden kopardığı parçaları domuzun yemliğine atmaya başlamışken, fırının ön kapısındaki zilin çalmasıyla, annesi gelen müşteriyle ilgilenmek için ortalıktan kayboldu.

Çocuk benden tarafa hiç bakmasa da, onu izliyordum. Elindeki ekmek yüzünden. Elmacık kemiğinin üzerindeki kırmızı iz yüzünden. Annesi ona neyle vurmuştu? Annemle babam bize bir kez olsun vurmamıştı. Böyle bir şeyi hayal bile edemezdin. Omzunun üzerinden fırına hızlı bir bakış atan çocuk annesinin orada olmadığından emin olduktan sonra, bakışlarını domuzdan ayırmaksızın bir somun ekmeği benden tarafa fırlattı. Ardından diğer ekmeği de bana fırlatıp, çamurun içinde hızlı adımlarla fırına döndü ve içeri girdikten sonra mutfak kapısını arkasından sıkıca kapattı.

İnanamayan gözlerle ekmeklere bakıyordum. Yanık kısımları dışında harika, hatta neredeyse mükemmellerdi. Çocuk ekmekleri almamı mı istemişti? Öyle olmalıydı. Çünkü somunları ayaklarımın dibine atmıştı. Kimse ne olduğunu görmeden, somunları gömleğimin içine sokup avcı ceketime sıkıca sarındım ve hızla oradan uzaklaştım. Sıcak kabukları tenimi yaksa da hayata sarılıyormuş gibi, ekmeklere sarılmıştım.

Eve geldiğimde somunlar biraz soğumuş olsa da içleri hâlâ sıcaktı. Ekmekleri masaya bıraktığım anda Prim bir parça koparmak için uzansa da, onu durdurup bir sandalyeye oturttum, annemi masada bize katılmaya mecbur ettim ve hepimize sıcak çay koydum. Yanık kısımlarını ayıklayıp ekmeklerden birini dilimledim. Koca somunun tamamını yedik. İç i kuru üzüm ve yemiş dolu, güzel bir ekmekti.

Kurumaları için kıyafetlerimi ateşin başına koyduktan sonra yatağıma girdim ve rüyasız, derin bir uykuya daldım. Çocuğun ekmekleri bilerek yakmış olabileceği fikri aklıma ancak ertesi sabah geldi. Cezalandırılacağını bile bile somunları alevlerin içine düşürmüş ve ardından bana getirmiş olabilirdi. Ama bu fikir üzerinde çok durmadım. Kazayla olmuştu herhalde. Neden böyle bir şey yapacaktı ki? Beni tanımıyordu bile. Gene de, anlaşıldığı takdirde kesinlikle dayak yiyeceğini bilmesine rağmen ekmekleri bana fırlatmış olması inanılmaz bir nezaketti. Çocuğun bunu neden yapmış olabileceğini anlayamamıştım.

Kahvaltıda da birkaç dilim ekmek yiyip okulun yolunu tuttuk. Bir gecede ilkbahar gelmiş gibiydi. Sıcak, tatlı

bir hava ve gökyüzünde pofuduk bulutlar vardı. Okulda çocuğun yanından geçerken, yanağının şişmiş, gözünün morarmış olduğunu gördüm. Arkadaşlarıyla birlikteydi ve beni tanıdığını gösterecek hiçbir şey yapmadı. Ama öğleden sonra Prim'i alıp eve dönerken, okul bahçesinin karşı tarafından bana baktığını fark ettim. Gözlerimiz yalnızca bir saniye için kesişti ve başını başka bir tarafa çevirdi. Ben de utanarak başımı eğdim. Ve onu gördüm. Yılın ilk hindibasını. Kafamda bir zil çaldı. Babamla birlikte ormanda geçirdiğimiz saatleri düşündüm. Nasıl hayatta kalacağımızı anlamıştım.

Bugüne dek, bu çocuk, yani Peeta Mellark ile bana umut veren ekmek somunları ve ölüme mahkum olmadığımı anlamamı sağlayan hindiba arasında kurduğum bağlantı asla aklımdan çıkmadı. Ve birçok kere, okulun koridorunda yürürken çocuğun gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Ona borçlu olduğumu hissediyor ve insanlara borçlu olmaktan nefret ediyordum. Ona teşekkür etmenin bir yolunu bulmuş olsaydım, belki de kendimi bu kadar rahatsız hissetmezdim. Bunu yapmayı birkaç kere düşünmüş olsam da, asla fırsat yakalayamamıştım. Artık bu şans bütünüyle yok olmuştu. Çünkü ölümüne dövüşeceğimiz bir arenaya atılacaktık. Böyle bir yerde ona nasıl teşekkür edebilirdim ki? Çocuğun boğazını kesmeye çalışırken teşekkürümün içten görüneceğini sanmıyordum.

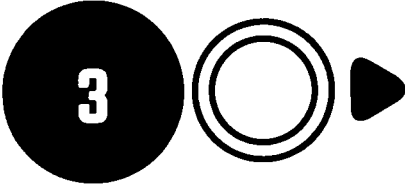
Vali iç karartıcı İhanet Anlaşması metnini tamamlayarak, Peeta'yla tokalaşmamızı istedi. Çocuğun elleri o ekmek somunları kadar sıcak ve sertti. Gözlerimin içine bakan Peeta, elimi bana güven vermek istediğini sandı-

ğım bir şekilde sıktı. Belki de gerginliğin neden olduğu bir kasılmaydı bu yalnızca.

Panem marşı başladığında yüzümüzü kalabalığa çevirdik.

Eh, sonuçta yirmi dört kişi olacağız. Şansım yaver giderse, benden önce bir başkası onu öldürecektir, diye düşündüm.

Ama son zamanlarda buna bel bağlayabileceğim kadar şanslı olmadığım ortadaydı.

Marş biter bitmez gözaltına alındık. Kelepçelenmiş filan değildik ama bir grup Barış Muhafızı'nın refakatinde Adalet Binası'na götürüldük. Belki de geçmişte kuranın ardından kaçmaya çalışan haraçlar olmuştu. Gerçi ben böyle bir şeyi ne duymuş ne görmüştüm.

Binaya girdiğimizde tek başıma bir odaya alındım. Kalın halıları, kadife divanı ve koltuklarıyla hayatımda bulunduğum en zengin yerdi burası. Kadifeyi tanımanın nedeni annemin yakası kadifeden bir elbisesinin olmasıydı. Divana oturduğumda parmaklarımı yüzeyinde gezdirmekten kendimi alıkoyamadım. Bunu yapmam, önümdeki bir saate hazırlanmaya çalışırken sakinleşme yardımcı oldu. Bu bir saat, sevdikleriyle vedalaşmaları için haraçlara tanınan süreydi. Üzülmek, bu odadan şişmiş gözler ve kıpkırmızı bir burunla çıkmak gibi bir lüksüm yoktu. Ağlamak gibi bir seçeneğim de... Tren istasyonunda da kameralar olacaktı.

İlk gelenler kız kardeşimle annem oldu. Ellerimi açtı-

ğında, Prim kucağıma çıkararak, tıpkı küçükken yaptığı gibi kollarını boynuma dolayıp başını omzuma dayadı. Yanıma oturan annemse kollarıyla ikimizi birden sardı. Tek kelime etmediğimiz birkaç dakikanın ardından, artık yanlarında olamayacağımdan, yapmayı unutmamaları gereken şeylerden bahsetmeye başladım.

Ne olursa olsun, Prim'in kesinlikle bilet almaması gerekiyordu. Dikkatli oldukları takdirde idare edebilirlerdi. Prim'in keçisinden sağdıkları sütü, bu süttten yaptıkları peyniri satacaklardı. Annem de Damar halkına vermeye başladığı ufak çaplı ecza hizmetine devam edecekti. Annemin yetiştirmedeği şifalı otları Gale bulup getirecekti ama Gale otlardan benim kadar anlamadığından, annemin çok dikkatli bir şekilde tarif etmesi gerekiyordu. Ayrıca Gale onlara av eti de getirecek ve karşılığında büyük ihtimalle bir şey istemeyecekti; Gale'le bu konuda bir yıl kadar önce bir anlaşma yapmıştık. Ama ona et karşılığında süt ya da ilaç gibi bir şeyler vererek teşekkür etmeliydiler.

Prim'e avlanmayı denemesini önermedim. Ona birkaç teknik öğretmeye çalıştığım birkaç seferden hiçbir sonuç elde edememiştik. Ormanın onu korkutuyor olmasının yanı sıra, ne zaman bir hayvana ok fırlatsam gözleri doluyor ve zamanında eve yetiştirebildiğimiz takdirde hayvanı iyileştirebileceğimizden bahsetmeye başlıyordu. Ama keçisiyle arası iyi olduğundan, ben de buna yoğunlaştım.

Yakıt, takas ve Prim'in okula devam etmesi üzerine talimatlarımı tamamladığımda, anneme dönerek sıkıca kolunu tuttum. "Beni dinle. Beni dinliyor musun?" Başını salladı. Sen tonum onu kendine getirmiş gibiydi. Ona ne

söyleyeceğimi anlamış olmalıydı. “Bir kez daha bizi terk edemezsin,” dedim.

Annem gözlerini yere dikti. “Biliyorum. Böyle bir şey yapmayacağım. Daha öncesinde kendime...”

“Bu kez kendine engel olmak zorundasın. Hayata küsüp Prim’i bir başına bırakamazsın. Artık ikinizi birden hayatta tutmak için yanınızda olmayacağım. Ne olacağının önemi yok. Ekranda görecekleinizin önemi yok. Mücadele edeceğine dair bana söz vermelisin!” Sesimi çok yükseltmişim. Annemin bizi kendi halimize terk ettiği zamanların bütün öfkesi ve korkusu sesime yüklenmişti.

Kolunu çekip kurtaran annem de öfkeye kapıldı. “Hastaydım. Şu anda elimde olan ilaçlara sahip olsaydım kendimi iyileştirebilirdim.”

Hastalığı doğru olabilirdi. Kendini toparladıktan sonra, ilaçlarını kullanarak insanları kederlerinden kurtardığını, iyileştirdiğini görmüştüm. Belki de gerçekten hastaydı ama böyle bir şeyin bir daha olmasını göze alamazdık.

“O halde ilaçlarını al. Ve Prim’e iyi bak!”

“Bana bir şey olmayacak Katniss,” dedi Prim, yüzümü ellerinin arasına alarak. “Ama sen de kendine dikkat etmek zorundasın. Sen çok hızlı ve cesursun. Belki de kazanabilirsin.”

Kazanamazdım. Prim de bunu biliyor olmalıydı. Oyunlar’daki rekabet düzeyi sahip olduğum yeteneklerin çok ötesindeydi. Oyunlar’ı kazanmanın büyük bir onur olarak görüldüğü daha varlıklı mıntikalardan gelen, hayatları boyunca bunun için eğitilmiş çocuklarla karşı karşıya kalacaktım. Benim iki-üç katım erkeklerle. Bir bıçakla sizi

öldürmenin yirmi ayrı yolunu bilen kızlarla. Ah, elbette benim gibileri de olacaktı orada. Gerçek eğlence başlamadan önce ayıklanacak haraçlar.

“Belki de,” dedim. Ben daha şimdiden pes ettiğim takdirde anneme devam etmesini nasıl söyleyebilirdim? Hem, imkânsız görünen anlarda bile dövüşmeden pes etmek yoktu tabiatımda. “Kazanırsam Haymitch kadar zengin oluruz.”

“Zenginlik umrumda değil. Yalnızca eve dönmeni istiyorum. Bunun için elinden geleni yapacaksın, değil mi? Gerçekten ama gerçekten deneyeceksin, değil mi?” dedi Prim.

“Gerçekten ama gerçekten deneyeceğim. Yemin ederim,” dedim. Çünkü Prim yüzünden bunu denemek zorunda olduğumu biliyordum.

Kapıda beliren Barış Muhafızı zamanımızın olduğunu söylediğinde, birbirimize canımı yakacak kadar sıkı sarıldık. “Sizi seviyorum, ikinizi de seviyorum,” demekten başka bir şey gelmiyordu aklıma. Onlar da aynısını söylüyordu. Barış Muhafızı annemle kız kardeşimden odayı terk etmelerini istedi ve kapıyı arkalarından kapattı. Bu her şeyi durdurabilirmiş gibi yüzümü kadife yastıklardan birine gömdüm.

Odaya birinin girmesiyle başımı kaldırdım. Gelen, Peeta Mellark’ın fırıncı babasıydı. Beni ziyaret ettiğine inanamıyordum. Sonuçta, oğlunu öldürmeye çalışacaktım. Ama birbirimizi az da olsa tanıyorduk ve adamın Prim’i daha iyi tanıdığının da farkındaydım. Hob’da keçi peyniri sattığı günlerde, Prim bu adam için her zaman iki kalıp ayırırdı ve adam da karşılığında bol miktarda

ekmek verirdi. Onunla takasa girmek için cadaloz karısının etrafta olmadığı bir anı kollamamız gerekirdi çünkü adam çok daha nazikti. Ekmekler yandığı için karısı gibi oğlunu dövmeyeceğine emindim. Ama neden beni görmeye gelmişti?

Fırıncı rahatsız bir şekilde lüks koltuklardan birinin ucuna ilişti. Yüzünde fırın başında geçen yıllardan kalma yanık izleri taşıyan, geniş omuzlu, cüsseli bir adamdı. Herhalde az evvel oğluyla vedalaşmıştı.

Ceketinin cebinden çıkardığı beyaz kâğıda sarılı paketi bana uzattı. Paketi açtığımda içinde kurabiye olduğunu gördüm. Kurabiye gücümüzün yetmeyeceği bir lükstü.

“Teşekkürler.” Rahat zamanlarda bile konuşkan bir adam olmadığını bildiğim fırıncının bugün söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. “Bu sabah pişirdiğiniz ekmekten yedim. Arkadaşım Gale ekmek karşılığında size bir sincap vermiş.” Sincabı hatırlamış gibi başını salladı. “Daha iyi takaslar yaptığınızı gördüm,” dediğimde, bunun hiçbir öneminin olmadığını gösterir şekilde omuz silkti.

Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmediğinden, bir Barış Muhafızı adamı odadan çıkarana dek sessizce oturdum. Adam ayağa kalktığında hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Gözüm küçük kızın üzerinde olacak. Karnının doymasını sağlayacağım.”

Adamın sözleriyle göğsüme çökmüş ağırlığın biraz da olsa kalktığını hissettim. İnsanlar benimle yalnızca takasa girerken, Prim'i gerçekten severlerdi. Belki de bu sevgi onu hayatta tutmaya yeterdi.

Bir sonraki ziyaretçim de hiç beklemediğim biri çıktı. Odaya giren Madge dosdoğru bana geldi. Ağlamaklı ya

da kaçamak bir tutum içinde değildi; aksine, sesinde beni şaşırtan bir gerginlik vardı. “Arenaya çıktığında, üzerinde mıntıkandan getirdiğin tek bir şeyin olmasına izin veriyorlar. Sana evini anımsatacak bir şey. Bunu takar mısın?” Günün erken saatlerinde üzerinde gördüğüm altın iğneyi bana uzattı. Daha öncesinde dikkat etmemiştim ama şimdi baktığımda, iğnenin üzerinde uçan bir kuş olduğunu gördüm.

“Kendi iğneni mi veriyorsun bana?” Üzerimde kendi mıntıkamdan bir hatıra taşımak aklımdaki en son şey olabilirdi.

“İşte. Elbisene takabilir miyim?” Madge benden yanıt beklemeden eğilip kuşu elbiseme taktı. “Bunun arenada üzerinde olacağına söz ver Katniss. Söz mü?”

“Söz.” Kurabiyeler. Altın iğne. Bugün hediyelere boğuluyordum. Madge bana bir hediye daha vererek, yanağıma bir öpücük kondurdu. Gittiğinde, belki de Madge’in en başından beri arkadaşım olduğunu düşündüm.

Son ziyaretçim Gale’di. Aramızdaki ilişki romantik olmamasına rağmen, kollarını açtığında ona sarılmak konusunda tereddüt yaşamadım. Vücuduna, hareket edişine, üzerindeki orman kokusuna, hatta avın sessiz anlarında kalp atışlarına aşina olsam da, yağsız, kaslı vücudunu ilk kez gerçekten hissediyordum.

“Dinle,” dedi. “Bıçak bulmak çok zor olmasa gerek ama bir şekilde yay bulmaya bak. Yayla en yüksek şansa sahip olursun.”

“Arenada her zaman yay olmuyor,” dedim, birbirlerini öldürmeleri için haraçlara sadece çivili topuzların verildiği yılı hatırlayarak.

“Öyleyse kendine bir yay yap. Kötü bir yay bile, hiç olmamasından daha iyidir.”

Babamınkilere bakarak kendi yaylarımı yapma girişimlerim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bu o kadar kolay bir iş değildi. Babamın bile memnun kalmadığı için bazen yaptığı yayları kırdığı olurdu.

“Arenada ağaç olup olmayacağını bile bilmiyorum ki,” dedim. Oyunlar’ın birinde, haraçları büyük kaya parçaları, kum ve oraya buraya saçılmış çalılıklar dışında hiçbir şeyin olmadığı bir araziye atmışlardı. Bu yıldan nefret etmiştim. Yarışmacıların çoğu zehirli yılanlar tarafından ısırılmış ya da susuzluktan delirmişti.

“Her zaman biraz odun bulunur,” dedi Gale. “Bir yıl haraçların yarısı soğuktan ölmüştü. Bunun çok eğlenceli bir tarafı yok.”

Bu doğrudu. Açlık Oyunları’ndan birini geceleri soğuktan donarak ölenleri izleyerek geçirmiştik. Hatta bir yerlerde kıvrılıp kaldıklarından onları nadiren görmüştük. Ateş yakabilecekleri ağaçları, meşaleleri, hiçbir şeyleri yoktu. Bu sessiz, kansız ölümler Başkent için de hüsrana olmuş ve bu yıldan sonra arenaya genellikle ateş yakılacak kadar odun bırakılmıştı.

“Evet, genelde biraz olur,” dedim.

“Katniss, bunun ava çıkmaktan farkı yok ve sen tanıdığım en iyi avcısın.”

“Bu avlanmanın ötesinde. Onlar silahlı. Onlar düşünüyor.”

“Sen de öyle. Hem, daha çok deneyime sahipsin. Gerçek deneyime. Nasıl öldüreceğini biliyorsun.”

“İnsan öldürmeyi bilmiyorum.”

“Ne kadar farklı olabilir ki?” dedi Gale, asık suratla.

Korkunç olan gerçek, insan olduklarını unutabildiğim takdirde gerçekten de hayvan avlamaktan farkının olmayacağıydı.

Barış Muhafızları kapıda belirdiğinde Gale biraz daha zaman istedi. Ama muhafızlar onu zorla dışarı çıkarırken paniğe kapıldım. “Açlıktan ölmelerine izin verme!” diye bağırdım, eline yapışarak.

“Buna asla izin vermeyeceğimi biliyorsun! Katniss, unutma ben...” Cümlesini tamamlayamadan bizi birbirimizden ayırıp Gale’le birlikte dışarı çıktılar. Gale’in neyi unutmamamı istediğini anlayamamıştım.

Adalet Binası’ndan tren istasyonuna çok kısa sürede gittik. Hayatımda hiç arabaya binmemiştim. Yük arabasına bindiğim seferler bile çok azdı. Damar’da her yere yürüyerek giderdik.

Ağlamayarak doğru olanı yapmıştım. İstasyon, muhabirlerin yüzüme soktuğu, böcekleri andıran kameralarla doluydu. Ama duygularımı yüzümden silme konusunda çok fazla pratiğe sahiptim. Duvardaki bir televizyon ekranında, istasyona gelişimin canlı olarak yayınlandığı programda bir an için kendi yüzümü yakaladığımda, neredeyse sıkılmış gibi görüldüğüme memnun oldum.

Diğer taraftan, Peeta Mellark’ın ağlamış olduğu yüzünden belliydi ve ilginç bir şekilde, bunu saklamak için hiç çaba göstermiyordu. Bunun Peeta’nın Oyunlar’da kullanacağı strateji olup olmadığını düşündüm. Zayıf ve korkmuş gibi görünüp, diğer haraçları ciddi bir rakip olmadığına inandırdıktan sonra gerçek yüzünü göstermeyi planlıyor olabilir miydi? Bu strateji birkaç yıl önceki

Oyunlar'da, 7. Mıntıka'dan Johanna Mason adındaki bir kızın çok işine yaramıştı. Mütemadiyen ağlayıp sızlandığından, geriye yalnızca birkaç yarışmacı kalana dek kimse onu ciddiye almamıştı. Ve Oyunlar'ın son aşamasında Johanna Mason'un, önüne çıkanı gözünü kırpmadan öldürebildiği anlaşılmıştı. Bu kız için akıllıca bir yoldu ama Peeta Mellark için tuhaf bir strateji olurdu. Çünkü bir fırıncının oğluydu. Yıllardır iyi beslendiğinden ve teslimat için ekmek arabalarını sürdüğünden geniş omuzlu, güçlü bir delikanlı olmuştu. İnsanların onu hafife almasını sağlamak için hakikaten çok ağlaması gerekirdi.

Kameralar bizi çektiği için trenin kapısında dikilmek zorunda kaldığımız birkaç dakikanın ardından içeri alındık. Kapı arkamızdan kapandığı anda tren harekete geçti.

Trenin hızı nefesimi kesmişti. Mıntıkalar arasında seyahat resmi yetkililer dışındakilere yasak olduğundan, hayatımda ilk kez trene biniyordum. Mıntıkamızdan çıkmasına izin verilenler de genellikle kömürün taşınmasıyla ilgili kişiler olurdu. Ama bu alelade bir kömür treni değil, saatte ortalama 400 kilometre hızla ilerleyen yüksek-hızlı Başkent trenlerinden biriydi. Başkent'e olan yolculuğumuz bir günden az sürecekti.

Okulda, Başkent'in bir zamanlar Rockies olarak bilinen yere inşa edildiği anlatılmıştı. 12. Mıntıka ise Appalachia denilen bölgedeydi. Asırlar öncesinde bile burada kömür çıkartılıyormuş. Zaten madencilerimizin çok derinlere inmek zorunda kalmasının nedeni de buydu.

Okuldayken, bir şekilde her konu kömüre bağlanırdı. Temel okuma ve matematikle birlikte, müfredatımızın büyük kısmı kömürle ilintiliydi. Bir de, her hafta din-

lemek zorunda kaldığımız Panem tarihi vardı. Bu ders Başkent'e ne denli borçlu olduğumuza yönelik yalanlardan oluşuyordu. Bize anlattıklarından daha fazlasının geçerli olduğunu biliyordum; ayaklanma esnasında gerçekte çok başka şeyler olmuş olmalıydı. Ama bu konunun üzerinde çok durmadım. Gerçek ne olursa olsun, masamıza yiyecek koymamıza yardımcı olmayacaktı.

Haraç treni, Adalet Binası'ndaki odadan bile daha etkileyiciydi. Her birimize, içinde bir yatak odası, giyinme alanı ve sıcak-soğuk su akan özel bir banyonun bulunduğu kendi kompartmanlarımızı verdiler. Evde, kendimiz kaynatmadığımız sürece sıcak suyumuz olmazdı.

Çekmeceler güzel kıyafetlerle doluydu ve Effie Trinket ne istersem yapabileceğimi, ne istersem giyebileceğimi söylemişti. Her şey emrime amadeydi. Ama bir saat içinde akşam yemeğime hazırlanmam gerekiyordu. Annemin mavi elbisesini çıkarıp sıcak suyla duş aldım. Daha önce hiç duş almamıştım. Yaz yağmurunun altında olmak gibiydi; sadece su daha sıcaktı. Duştan sonra üzerime koyu yeşil bir gömlekle pantolon geçirdim.

Tam yemek için çıkacakken Madge'in verdiği altın iğneyi hatırladım. İlk kez iğneyi elime alıp yakından inceledim. Birisi altından küçük bir kuşun çevresine bir halka yerleştirmişti sanki. Kuş halkaya yalnızca kanatlarının ucuyla tutturulmuştu. Birdenbire kuşu tanıdım. Bu bir alaycı kuştı.

Bu komik kuşlar Başkent'in yüzüne atılmış bir tokat olarak görülebilirdi. Ayaklanma günlerinde, Başkent silah olarak kullanmak amacıyla bir dizi genetik olarak geliştirilmiş hayvan üretmiş. Bu hayvanlar için kullanılan

genel terim muttasyonmuş; bazen de kısaca muttalar denirmiş. Muttalardan biri de zevzek kuşları olarak bilinen, insanların konuşmalarını ezberleyip tekrarlayabilen bir türmüş. Tamamı erkek olan ve uçuşa başladıkları noktaya geri dönebilen zevzek kuşları, Başkent'in düşmanlarının saklandığı bilinen bölgelere gönderilmiş. Bu bölgelerde insanların konuşmalarını dinleyen kuşlar, duyduklarının kaydedilebilmesi için yeniden merkeze dönüyorlarmış. İnsanların, özel konuşmalarının Başkent'e aktarıldığını anlamaları için aradan biraz zaman geçmesi gerekmiş. Bunu anlamalarıyla birlikte, isyancılar Başkent'i sonu gelmez yalanlara boğmaya başlamış. En sonunda merkezler kapanmış ve kuşlar da yabanda ölüme terk edilmiş.

Ama zevzek kuşları ölmemiş. Aksine, dişi kuşlarla çiftleşerek hem kuş ısıklıklarını hem de insan melodilerini taklit edebilen, insanların alaycı kuş adını taktığı yepyeni bir tür yaratmışlar. Duyduklarını ezberleyerek bir yerlere taşıma yetilerini kaybetmelerine rağmen, bir çocuğun yüksek perdeli sesinden olgun bir adamın boğuk ses tonuna kadar uzanacak şekilde, insan seslerini taklit etmeye devam etmişler. Duydukları şarkıları bile söyleyebiliyorlarmış. Şarkıları tekrar tekrar okuyacak sabrınız varsa ve onlar da sesinizi beğendiyse, birkaç notayı değil, şarkıların tamamını söyleyebiliyorlarmış.

Babam alaycı kuşlara düşkündü. Ava çıktığımızda, onlara karmaşık şarkılar okur ya da şarkıları ısıkla çalardı. Kısa bir aralığın ardından, kuşlar karşılık vererek şarkıyı tekrarlardı. Alaycı kuşlar herkese aynı şekilde saygı göstermezdi. Ama babam ne zaman şarkı söylemeye başlasa, çevremizdeki bütün kuşlar susup dinlerdi. Güzel, gür, ber-

rak sesi öylesine hayat doluydu ki, aynı anda hem ağlamak hem de gülmek isterdiniz. Babam öldükten sonra bu işi sürdürecektir gücü kendimde asla bulamadım. Gene de, bu küçük kuşlarla ilgili, içimi rahatlatan bir şey vardı. Sanki babamın bir parçası benimleydi, beni koruyup kolluyordu. İğneyi gömleğime taktım. Koyu yeşil gömleğimin üzerine tutturduğumdan, alaycı kuşun ağaçların arasında uçtuğunu gözlerimin önüne getirebiliyordum.

Beni akşam yemeğine götürmek için odama gelen Effie Trinket'in peşinden, sarsıntılı, dar koridorda ilerleyerek duvarları cilalı ahşap panellerle kaplı yemek odasına gittim. Odanın ortasında, üzerindeki bütün tabakların çok kırılğan görüldüğü bir masa vardı. Peeta Mellark bizi bekliyordu. Yanındaki sandalye ise boştu.

"Haymitch nerede?" diye sordu Effie Trinket, neşeyle.

"Son gördüğümde, biraz kestirmeye gittiğini söylemişti," dedi Peeta.

"Eh, yorucu bir gün oldu," dedi Effie Trinket. Haymitch'in ortalıkta olmamasının içini rahatlattığını düşündüm. Bu yüzden onu kim suçlayabilirdi ki?

Akşam yemeği farklı servislere bölünmüş olarak geldi. Menü koyu kıvamlı havuç çorbası, yeşil salata, kuzu pirzola ile patates püresi, peynir, meyve ve çikolatalı pastadan oluşuyordu. Effie Trinket yemek boyunca ikimize midemizde yer bırakmamızı çünkü daha gelecek yiyeceklerin olduğunu söyleyip dursa da, hayatımda her şeyin böylesine lezzetli ve bol olduğu bir sofraya oturmadığımdan ve Oyunlar'a kadar yapabileceğim en iyi şey birkaç kilo almak olduğundan, karnımı tıka basa doldurmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

“En azından görgülüsünüz,” dedi Effie, ana yemeği bitirirken. “Geçen yılki çift her şeyi vahşiler gibi elleriyle yediğinden bütün iştahım kaçmıştı.”

Geçen yılki çift, hayatları boyunca bir gün olsun yeterince yiyeceğe sahip olmamış, Damar’dan çıkma iki çocuktuk. Önerine yemek konduğunda, elbette masa adabı akıllarına gelecek son şeydi. Peeta zaten bir fırıncının oğluydu. Annem de bana ve Prim’e doğru düzgün yemek yemeyi öğretmişti. Yani evet, çatal bıçak kullanmayı biliyordum. Ama Effie Trinket’in yorumuna o kadar kızdım ki, bunu göstermek için yemeğin geri kalanını ellerimle yedim. Ardından ellerimi masa örtüsüne sildim. Bunu yapmam kadının dudaklarını büzmesine neden oldu.

Yemek sona ererken yediğim her şeyi midemde tutmaya çalışıyordum. Peeta’nın da biraz fenalaştığını görebiliyordum. İkimizin midesi de böylesine bir ziyafete alışık değildi. Ama Greasy Sae’nin fare eti, domuz iç organları ve ağaç kabuklarını karıştırarak yaptığı kış spesiyalitesini midemde tutabildiysem, bu yemeği de tutmaya kararlıydım.

Panem’in diğer mıntıkalarındaki hasatların bant yayınlarını izlemek için bir başka kompartmana geçtik. İnsanların her şeyi başından sonuna izlemesine imkân tanımak için hasatlar günün farklı saatlerinde, birbirleriyle çakışmayacak şekilde gerçekleştiriliyordu. Ama aslında bunu yalnızca Başkent halkı yapabiliirdi çünkü onların katılması gereken bir hasat töreni yoktu.

Sırayla diğer hasat törenlerini izledik. Adlar okundu ve bazen bir gönüllünün öne çıktığı oldu. Ama genelde gönüllü olan yoktu. Rakibimiz olacak çocukların yüzleri-

ni inceledik. Birkaçı aklımda kalacak şekilde dikkatimi çekti. 2. Mıntıka'da gönüllü olmak için kendini öne atan azman bir çocuk. 5. Mıntıka'dan tilki suratlı, kıvıll saçlı bir kıv. 10. Mıntıka'dan ayağı sakat bir çocuk. Ve en fenası, 11. Mıntıka'dan on iki yaşındaki bir kıv. Teni ve gözleri koyu kahverengi olan bu kıv boyut ve duruş olarak Prim'e çok benziyordu. Ama adı okunan kıv sahneye çıktığında ve kıvın yerini alacak biri olup olmadığı sorulduğunda, harabeye dönmüş binaların arasında esen rüzgârdan başka bir ses duyulmadı. Kıv için gönüllü olmak isteyen kimse yoktu.

Son olarak sıra 12. Mıntıka'ya geldi. Prim'in adının okunmasını ve gönüllü olmak için öne çıkışını izledim. Kimsenin beni duymayacağından ve kardeşimi alıp götürceklerinden korkuyormuşum gibi, Prim'i arkama çekerken sesimdeki çaresizlik açıkça anlaşılıyordu. Ama elbette beni duyuyorlardı. Gale, Prim'i benden aldıktan sonra sahneye çıkışını izledim. Yorumcular, kalabalığın alkışlamayı reddetmesi üzerine ne diyeceklerini şaşırdılar. Sessiz selamı izledim. Yorumculardan biri 12. Mıntıka'nın diğer mıntıkalara göre her zaman biraz geride kaldığını ama bazı yerel adetlerinin hoş olabildiğini söyledi. Tam o sırada, öncesinde planlanmış gibi, Haymitch sahneden düştü ve yorumcular komik bir şekilde inledi. Adı çekilen Peeta da sessizce sahnedeki yerini aldı. Tokalaştık. Marşa geçildi ve program sona erdi.

Effie Trinket peruğunun hali yüzünden sıkkındı. "Akıl hocanızın sunum konusunda öğrenmesi gereken çok şey var. Televizyonda nasıl davranılacağını öğrenmesi lazım."

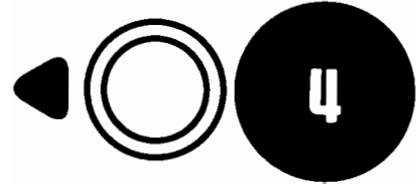
Peeta beklenmedik bir kahkaha attı. “Sarhoştı. Her yıl sarhoş olur.”

“Her gün,” dedim. Ben de sırtımama engel olamıyordum. Effie Trinket, Haymitch’in hoyratlığı kendisinden alacağı birkaç ufak tavsiyeyle düzelebilmış gibi bir tutum içindeydi.

“Evet,” dedi Effie Trinket, tıslar gibi bir sesle. “Bunu eğlenceli bulmanız ne kadar da tuhaf. Oyunlar’da hayatta kalmanızın akıl hocanıza bağlı olduğunun farkındasınız herhalde. Size tavsiyeler verecek, sponsor bulacak, sponsorlardan gelecek bağışların ne zaman ve nasıl gönderileceğini belirleyecek olan o. Haymitch hayatla ölüm arasındaki farkı belirleyen kişi olabilir sizin için!”

O anda, Haymitch sendeleyerek kompartmana girdi. “Yemeği kaçırdım mı?” dedi, sözcükleri ağzında yuvarlayarak. Ve pahalı halının üzerine kusup yere devrildi.

“Gölün bakalım!” diyen Effie Trinket, sivri burunlu ayakkabılarıyla kustumuk gölünün çevresinden dolaşıp kompartmanı terk etti.

Peeta'yla birlikte bir süre, midesinden çıkan kaygan pisliğin içinde ayağa kalkmaya çabalayan akıl hocamızı izledik. Alkolle iç içe geçmiş kusmuğunun iğrenç kokusu neredeyse yediklerimizi çıkarmama neden olacaktı. Bir an için gözlerimiz birbirini buldu. Haymitch'in ciddiye alınabilecek durumda olmadığı apaçık ortada olsa da, Effie Trinket bir konuda haklıydı. Arenaya girdiğimizde elimizde Haymitch'ten başka bir şans olmayacaktı. Sessiz bir anlaşmayı kabul etmişiz gibi, Peeta'yla birlikte Haymitch'in kollarına girip ayağa kalkmasına yardımcı olduk.

“Bir yere mi takıldım?” diye sordu Haymitch. “Çok kötü kokuyor.” Eliyle burnunu sildiğinde, bütün yüzünü kusmukla kapladı.

“Seni odana götürelim,” dedi Peeta. “Biraz temizlenirsin.”

Yarı yönlendirip yarı taşıyarak, Haymitch'i kompartmanına götürdük. Onu işlemeli yatak örtüsünün üzerine yatıramayacağımızdan, banyo küvetine sokup üzerine duşu açtık. Ne olduğunun farkında bile değildi.

“Tamamdır,” dedi Peeta. “Bundan sonrasını ben hallederim.”

İstediğim son şey Haymitch’i soyup göğüs kıllarındaki kusuğu temizlemek ve ardından yatağına yatırmak olduğundan, Peeta’ya biraz da olsa minnet duymaktan kendimi alıkoyamadım. Peeta büyük ihtimalle akıl hocamızın üzerinde iyi bir izlenim bırakmak, Oyunlar başladığında onun favorisi olmak istiyordu ama adamın haline baktığımda, Haymitch’in yarın hiçbir şey hatırlamayacağını düşündüm.

“Pekâlâ,” dedim. “Sana yardım etmesi için Başkent tayfasından birini göndereceğim.” Trende bu tiplerden çok vardı. Bize yemek yapıyor, hizmet ediyor, göz kulak oluyorlardı. İşleri bizimle ilgilenmekti.

“Hayır,” dedi Peeta. “Onları istemiyorum.”

Başımı sallayıp odamın yolunu tuttum. Peeta’nın ne hissettiğini anlıyordum. Ben de Başkent insanlarını görmeye bile dayanamıyordum. Ama onları Haymitch’le ilgilenmek zorunda bırakmak intikamın bir şekli olabilirdi. Peeta’nın neden Haymitch’le tek başına cebelleşmekte ısrar ettiğini anlamaya çalışırken, birdenbire, *Bunun nedeni nazik olması*, diye düşündüm. *Bana ekmek attığı zaman olduğu gibi*.

Bu düşünce afallamama neden oldu. Nazik bir Peeta Mellark benim için kaba bir Peeta Mellark’a göre çok daha tehlikeliydi. Nazik insanlar bir şekilde kalbimde kendilerine bir yer bulmayı her zaman başarırdı. Peeta’nın bunu yapmasına müsaade edemezdim. Gittiğimiz yerde bu olmazdı. Bu yüzden, artık fırıncının oğluya mümkün olduğunca az iletişim kurmaya karar verdim.

Odama döndüğüm esnada tren yakıt almak için bir istasyonda durdu. Bunu fark ettiğim anda camı açıp, Peeta'nın babasının verdiği kurabiyeleri dışarı fırlattım ve camı sert bir şekilde geri kapadım. Buraya kadardı. Artık ikisinden de hiçbir şey istemiyordum.

Ne yazık ki, kurabiye paketi yere çarparak rayların arasındaki hindibaların arasında açıldı. Tren kalktığı için bu manzaraya yalnızca birkaç saniye bakmış olsam da benim için kafiydi. Yıllar önce okul bahçesinde gördüğüm hindibayı bana hatırlatmaya yetmişti.

O gün hindibayı, gözlerimi Peeta Mellark'ın yara bere içindeki yüzünden çektiğim anda görmüş ve umudun tükenmediğini anlamıştım. Dikkatli bir şekilde çiçeği koparıp hızlı adımlarla eve döndüm. Eve girdiğim gibi bir kova kaptım ve Prim'in elinden tutup Çayır'ın yolunu tuttum. Evet, her yer altın başlı otlarla kaplıydı. Bu otları topladıktan sonra, teller boyunca bir buçuk kilometre kadar yürüyüp kovamızı hindibalar, bitki sapları ve çiçeklerle doldurduk. O gece, kalan ekmeğimizle kendimize hindiba salatası ziyafeti çektik.

“Başka?” diye sordu Prim. “Başka neler bulabiliriz?”

“Her şeyi. Yalnızca onları tanımam lazım.”

Annemin eczaneden getirdiği bir kitabı vardı. Sayfaları eski parşömenden yapılmış bu kitap bitkilerin mürekkeple çizilmiş resimleriyle doluydu. Resimlerin altına düzgün bir el yazısıyla adları, nerelerde toplanabilecekleri, ne zaman açtıkları, tıbbi kullanım alanları yazılmıştı. Babam ise kitaba kendi notlarını almıştı. Bu notlar şifa gücü olmayan ama yenilebilecek, hindiba, şekerciboyası, yabani soğan, çam gibi bitkiler üzerineydi. Gecenin geri

kalanını Prim'le sayfaları inceleyerek geçirdik.

Ertesi gün okul yoktu. Bir süre Çayır'ın sınırında dolandıktan sonra, telleri aşacak cesareti topladım. Beni koruyacak bir babam olmadan ilk kez kendi başıma tellerin ötesine geçiyordum. Boş bir kovuğun içinden babamın benim için yaptığı küçük yayla oklarımı aldım. Herhalde o gün ormanın içlerine yirmi metreden fazla girmemişimdir. Zamanımın büyük kısmını yaşlı bir meşe ağacının dallarına tüneyip avlayabileceğim bir hayvanın geçmesini bekleyerek geçirdim. Birkaç saat sonra da bir tavşan avladım. Daha önce babamın kılavuzluğunda birkaç tavşan avlamıştım. Ama bunu ilk kez kendi başıma yapıyordum.

Aylardır et yememiştik. Tavşanı gördüğü anda annemin içinde bir şeyler kıpırdanmıştı sanki. Ayağa kalkarak tavşanın derisini yüzdü ve etini Prim'in topladığı yeşilliklerle birleştirerek hazırladığı yahniyi ateşe bıraktı. Bir kez daha kafası karışmış gibi görünüyordu. Yatağına döndü. Ama yahni piştiğinde onun da bir kâse yemesini sağladık.

Her gün biraz daha içlerine girdiğim orman kurtarıcımız olmuştu. İlk başlarda işler ağır ilerlese de karnımızı doyurmaya kararlıydım. Yuvalardan yumurta alıyor, balık tutmak için ağ atıyor, arada bir yahnisini yapacağımız sincaplar ya da tavşanlar yakalıyor, ayaklarımın altındaki çeşitli bitkileri topluyordum. Bitki toplamak alengirli bir işti. Bunların çoğu yenilebilir olmasına rağmen, yanlış bir ot hayatınızı sona erdirebilirdi. Ormanda topladığım bitkileri babamın resimlerine bakarak kontrol ediyordum. Ailemi hayatta tutmayı başarmıştım.

İlk günlerde, herhangi bir tehlike emaresi, uzaklar-

dan gelen bir uluma, bir dalın açıklanamaz bir şekilde kırılması gibi durumlarda koşarak tellerin içine dönüyordum. Bir süre sonra vahşi köpeklerden kaçmak için ağaçlara tırmanmaya başladım. Muhtemelen mıntıkamızın kurum kokusundan hoşlanmayan ayılarla kedigiller ormanın daha derinlerinde yaşıyordu.

Mayısın sekizi olduğunda, Adalet Binası'na gidip bilet için adımlı yazdırdım ve Prim'in oyuncak katarıyla evimize ilk kez tahıl ve yağ getirdim. Her ayın sekizinde bunu yinelemeye hak kazanmıştım. Ama elbette avlanıp bitki toplamaktan vazgeçmedim. Tahıl hayatımızı sürdürmeye yetmediği gibi, sabun, süt, iplik gibi satın almamız gereken başka şeyler de vardı. Yemediğimiz şeyleri Hob'da takasa girişmek için değerlendirmeye başladım. Yanımda babam olmadan buraya girmek benim için korkutucu olmasına rağmen, insanların babama hürmeti vardı ve bu nedenle beni de aralarına kabul ettiler. Sonuçta kim vurmuş olursa olsun av eti av etiydi. Babamın bana anlattıklarını aklımdan çıkarmadan ve birkaç yeni numara öğrenerek, şehirdeki varlıklı alıcıların arka kapılarında da satış yapmaya başladım. Örneğin, kasap benden tavşan alıyordu ama sincap istemezdi. Fırıncı sincap seviyordu ama yalnızca karısının yanında olmadığı zamanlarda takasa giriyordu. Barış Muhafızları'nın lideri yaban hindisi severdi. Vali çileğe düşküncü.

Yazın son günlerinde bir gölette yıkanırken suyun içindeki bitkileri fark ettim. Ok uçlarını andıran bu uzun, yapraklı bitkilerin, beyaz renkte üç taç yapraktan oluşan çiçekleri vardı. Suyun içinde dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı yumuşak çamurun içine sokarak bir avuç

dolusu kök çıkardım. Bu mavimsi, küçük, yumru kökler pek bir şeye benzemese de, kaynatıldığında ya da pişirildiğinde patates kadar lezzetli çıkacaktı. “Katniss*,” dedim, yüksek sesle. Bu adını aldığım bitkiydi. Babamın şakacı sesini duydum. “Kendini bulabildiğin sürece asla aç kalmazsın,” derdi babam. Ayak parmaklarım ve bir sopayla gölet yatağını kazarak yukarı çıkan kökleri topladım. O gece kendimize balık ve katniss kökü ziyafeti çektik. Aylardır ilk kez tam anlamıyla doymuştuk.

Annem yavaşça bize geri dönüyordu. Temizlik yapmaya, yemek pişirmeye, getirdiğim yiyeceklerin bir kısmını kış için saklamaya başladı. İnsanlar annemin hazırladığı ilaçlar karşılığında bizimle takasa giriyor ya da para ödüyordu. Bu günlerin birinde annemin şarkı söylediğini bile duydum.

Annemin geri dönüşü Prim’i çok heyecanlandırmıştı ama ben temkinliydim. Bir kez daha kendi dünyasına döneceği günü bekliyordum. Çünkü ona güvenmiyordum. İçimde bir yerlerde, zayıflığı, ihmalkârlığı, bizi terk ettiği aylar yüzünden ona karşı bir nefret vardı. Annemi hemen affeden Prim’in aksine, mesafemi korudum. Ona ihtiyaç duyacağım bir durumdan sakınmak için aramıza bir duvar çektim. Aramızdaki ilişki bir daha asla eskisi gibi olmadı.

Ve şimdi, bu meseleyi halletmeden ölecektim. Adalet Binası’nda ona nasıl bağırdığımı hatırladım. Ama onu sevdiğimi de söylemiştim. Belki de bunlar birbirini dengelemişti.

Bir süre trenin camından dışarıyı izledim. Camı yeniden açmak isterdim ama böylesine yüksek bir hızda

* *Sagittaria*. Suoku olarak da bilinen bir bitki. (ç.n.)

ilerlerken bunu yaptığım takdirde ne olacağından emin değildim. Uzaklarda başka bir mıntıkanın ışıklarını gördüm. 7 miydi? Yoksa 10 mu? Bilemiyordum. Evlerindeki, yatmak üzere olan insanları düşündüm. Panjurları sım-sıkı kapalı olan kendi evim aklımda canlandı. Annemle Prim şu anda ne yapıyorlardı? Yemek yiyecek gücü bulabilmişler miydi? Balık yahnisi ve çilekleri vardı. Yoksa dokunmadıkları yemekleri tabaklarında öylece duruyor muydu? Duvara dayalı masanın üzerindeki eski televizyonda günün olaylarını izlemişler miydi? Çok gözyaşı döktüklerine şüphe yoktu. Annem kendine hâkim miydi? Prim için güçlü olmayı becerebiliyor muydu? Yoksa şimdiden, dünyanın bütün yükünü kardeşimin narin omuzlarına yükleyerek, içine kapanmaya başlamış mıydı?

Prim'in bu gece annemle birlikte uyuyacağına emin dim. O hırpani, ihtiyar kedinin yatağa kurulup Prim'e göz kulak olduğunu düşünmek içimi rahatlattı. Prim ağladığı takdirde, kollarının arasına kıvrılacak ve kardeşim sakinleşip uyuyana dek orada kalacaktı. Kediye boğmadığıma çok memnundum.

Evimi düşünmek kendimi çok yalnız hissetmeme neden oldu. Bugün hiç bitmeyecek gibiydi. Gale'le birlikte bu sabah mı böğürtlen yemiştik? Aradan bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Gün, kâbusa dönüşen uzun bir rüya gibiydi. Belki de uyuduğumda, ait olduğum 12. Mıntıka'da uyanabilirdim.

Muhtemelen çekmecelerde biri sürü gecelik olsa da, pantolonumla gömleğimi çıkarıp, iç çamaşırlarımla yatağa girdim. Çarşaf lar yumuşak, ipeksi bir kumaştandı. Kalın, kabarık yorgan beni anında ısıttı.

Ağlayacaksam, doğru zaman buydu. Sabah, gözyaşlarımın yüzümde bıraktığı hasardan kurtulabilirdim. Ama ağlamadım. Ağlayamayacak kadar yorgun ya da uyuşmuştum. Hissettiğim tek şey başka bir yerde olma arzusuydu. Trenin sarsıntısının beni hiçliğe sürüklemesine izin verdim.

Kapının vurulmasıyla uyandığımda, perdelerin arasından gri bir ışık süzülüyordu. Kalkmam için seslenen Effie Trinket'in sesini duydum. "Kalk bakalım, kalk, kalk! Bugün çok, çok, çok büyük bir gün!" Bir an için, bu kadının kafasının içinde nasıl bir dünya olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Uyanırken aklından neler geçiyordu? Geceleri nasıl rüyalar görüyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

Yatağa girerken çıkarıp yere attığım için biraz kırıışmış olsalar da kirlenmemiş olan yeşil gömleğimle pantolonumu geri üzerime geçirdim. Parmaklarım minik alaycı kuşun etrafındaki halkaya dokunduğunda, ormanı, babamı, annemle Prim'in uyanıp çalışmaya koyulduklarını düşündüm. Gece annemin hasat günü için özenle ördüğü saçlarımı açmadan uyumuştum ama örgü çok kötü görünmediğinden öylece bıraktım. Önemi yoktu. Başkent'ten çok uzakta değildik ve kente ulaştığımızda, zaten geceki açılış töreni için nasıl görüneceğimi stilistim belirleyecekti. Yalnızca, modayı çıplaklık sanan birine düşmeyeceğimi umuyordum.

Yemek vagonuna girerken, elinde bir fincan sade kahveyle Effie Trinket yanımdan geçti. Sessizce birkaç küfür mırıldandığını duydum. Bir gün önceki alem yüzünden yüzü şişmiş ve kızarmış olan Haymitch'in kadının arka-

sından kıkırdadığını gördüm. Elinde bir sandviç ekmeği tutan Peeta utanmış gibi görünüyordu.

“Gel, gel, otur!” diye seslendi Haymitch, bana eliyle işaret ederek. Sandalyeme oturduğum anda önüme kocaman bir kahvaltı tabağı kondu. Yumurta, jambon, tepeleme kızarmış patates. Bir kâse dolusu meyve soğuk kalması için buzların içinde bekliyordu. Masadaki ekmek sepeti ailemi bir hafta götürürdü. Şık bir bardağa portakal suyu konmuştu. Yani en azından ben portakal suyu olduğunu sanıyordum. Hayatım boyunca tek bir kez, babamın bize sürpriz yaptığı bir yılbaşı günü portakalın tadına bakma şansım olmuştu. Bir fincan kahve de getirildi. Annem kahveye tapardı ama elbette gücümüz kahve almaya asla yetmezdi. Bana ise yalnızca acı geliyordu. Masada bir de hayatımda hiç görmediğim, kahverengi bir sıvıyla dolu bir fincan vardı.

“Buna sıcak çikolata diyorlar,” dedi Peeta. “Tadı çok güzel.”

Sıcak, tatlı, kremsi sıvıdan bir yudum aldığım anda ürperdim. Kahvaltının geri kalanı beni bekliyor olmasına rağmen, elimdeki fincanı bitirene dek gözüm başka hiçbir şey görmedi. Ardından, tek bir lokma daha yutamayacak hale gelene kadar yedim ki bu hiç de azımsanacak bir miktar değildi. Masadaki en pahalı şeylerden çok fazla yememeye bilhassa dikkat ettim. Bir keresinde annem bir daha asla yemek bulamayacakmışım gibi yediğimi söylemişti. “Ben getirmediğim sürece bulamam elbette,” dediğimde susmuştu.

Artık midem patlayacakmış gibi hissettiğimde sandalyemde arkama yaslanıp kahvaltıma eşlik edenlere

baktım. Hâlâ yemeye devam eden Peeta, sandviç ekmeğinden kopardığı parçaları sıcak çikolataya batırıyordu. Tabagındakilere pek dokunmamış olan Haymitch ise bir şişedeki renksiz bir içkiyle incelttiği kırmızı renkli bir sıvının olduğu bardağı kafasına dikmişti. Kokusundan, bu renksiz sıvının bir tür alkollü içki olduğunu tahmin ettim. Haymitch'i tanımazdım ama onu defalarca, Hob'da beyaz likör satan kadının tezgâhına avuç dolusu para bırakırken görmüştüm. Başkent'e vardığımız sıralarda bir kez daha kendini kaybetmiş olacaktı.

Haymitch'e bakarken ondan tiksindiğimi fark ettim. 12. Mıntıka'dan gelen haraçların hiç şansının olmaması şaşırtıcı değildi. Bence bunun nedeni yalnızca yeterli düzeyde beslenmememiz ve eğitimsizliğimizdi. Gene de bazı haraçlarımız Oyunlar'da biraz ilerleyecek kadar güçlü çıkmıştı. Ama nadiren sponsor bulabiliyorduk ve bunun sorumlusu esasen Haymitch'ti. Bahis oynadıklarından dolayı veya Oyunlar'ın galibini tahmin etmiş olmakla övünebilmek için haraçları destekleyen zengin insanlar, anlaşma yapmak için elbette Haymitch'ten daha klas birilerini tercih ediyordu.

"Bize akıl vermen gerekiyor," dedim Haymitch'e.

"Pekâlâ. Hayatta kalın," diyen Haymitch, kahkahalarla gülmeye başladı. Peeta'yla birbirimize baktığımızda, artık onunla bir işimin olmayacağına karar verdiğimi hatırladım. Gözlerindeki sert bakış beni şaşırtmıştı. Genellikle çok daha ılımlı görünürdü.

"Bu çok komik," dedi Peeta. Ve birdenbire Haymitch'in elindeki bardağa vurdu. Yere çarptığı anda parçalanan bardaktaki kan kırmızısı sıvı kompartmanın arkasına

doğru aktı. “Ama bize hiç de komik gelmedi.”

Haymitch bunu bir an düşünmüş gibi göründükten sonra Peeta’nın çenesine bir yumruk indirdi. Peeta sandalyesinden yere düşmüştü. İçki şişelerine uzandığı anda bıçağımı masaya, Haymitch’in eliyle şişelerin arasına sapladım. Savuracağı yumruktan kaçmak için kendimi hazırlasam da, bana vurmaya kalkışmadı. Yerine oturdu ve gözlerini kısarak ikimize baktı.

“Bu da ne şimdi? Sahiden bu yıl elimde bir çift dövüşçü mü var yani?”

Ayağa kalkan Peeta, meyve kâsesinin altından aldığı bir avuç dolusu buzu çenesindeki kırmızı ize dayadı.

“Hayır,” dedi Haymitch, Peeta’yı durdurarak. “Bırak morarsın. Seni görenler daha arenaya çıkmadan bir başka haraçla kapıştığını düşünecektir.”

“Bu kurallara aykırı,” dedi Peeta.

“Yakalanırsan, öyle. Ama bu morluk kavga ettiğini ve daha da iyisi, yakalanmadığını gösterecek,” dedikten sonra, Haymitch bana döndü. “O bıçağı masadan başka bir şeye saplayabilir misin?”

Asıl silahım yay olsa da bıçak fırlatarak da epey zaman harcamışlığım vardı. Bazen, okla yaraladığım bir hayvana yaklaşmadan önce kendimi garantiye almak için uzaktan bıçak fırlattığım olurdu. Haymitch’in dikkatini çekmek istiyorsam bunun doğru an olduğunu fark ettim. Masadan çektiğim bıçağı keskin kısmından tuttum ve odanın karşı duvarına fırlattım. Aslında yalnızca duvara sağlam bir şekilde saplayabilmeyi ummuştum ama iki panel arasındaki kesintiye giren bıçak beni olduğumdan çok daha iyi gösterdi.

“İkiniz de şuraya geçin,” dedi Haymitch, başıyla odanın ortasını göstererek. Dedliğini yaptığımızda, Haymitch etrafımızda dönmeye başlayarak, bizi hayvanmışız gibi dürttü, kaslarımızı inceledi, yüzlerimize baktı. “Eh, tamamen umutsuz vaka değilsiniz. Formda gibisiniz. Stilistler el attığında, çekici de görüneceksiniz.”

Peeta ve ben bunu sorgulamaya kalkmadık. Açlık Oyunları bir güzellik yarışması olmasa da, en çekici haraçların daha çok sponsor bulduğu biliniyordu.

“Pekâlâ, sizinle bir anlaşma yapacağım. Siz benim içkime karışmayacaksınız, ben de size yardımcı olabilecek kadar ayık kalacağım. Ama ne dersem yapacaksınız.”

Bu karlı bir anlaşma sayılmazdı ama gene de kılavuzumuzun olmadığı on dakika öncesine nazaran dev bir adım atmıştık.

“Tamam,” dedi Peeta.

“O halde bize yardım et,” dedim. “Arenaya çıktığımızda, Cornucopia’da en iyi strateji ne...”

Haymitch, “Her şey sırayla,” diyerek sözümü kesti. “Birkaç dakika içinde istasyona ulaşmış olacağız ve stilistlerinize teslim edileceksiniz. Size yapacaklarından hoşlanacağınızı sanmıyorum. Ne yaparlarsa yapsınlar karşı koymaya kalkmayın.”

“Ama...”

“Aması maması yok. Karşı koymayacaksınız,” diyerek konuyu kapatan Haymitch, masadan bir içki şişesi alıp vagonu terk etti. Kapı arkasından kapanırken içerisi karardı. Kompartmanda yanmakta olan birkaç ışık vardı ama dışarısı gece gibi kararmıştı birden. Dağların içinden geçerek Başkent’e ulaşan tünele girdiğimizi fark ettim. Bu dağlar,

Başkent ile doğudaki mntıkalar arasında doğal bir engel oluştuyordu. Doğudan gelip de bu tüneli kullanmadan Başkent'e girmek neredeyse imkânsızdı. Başkent'in bu coğrafi avantajı, mntıkaların savaşı kaybetmesini ve bugün haraç olmamı sağlayan etmenlerin en önemlilerinden biriydi. Kente ulaşmak için dağları aşmak zorunda olan isyankârlar, Başkent'in hava gücü için kolay hedef olmuşlardı.

Tren hızla tünelde ilerlerken Peeta Mellark'la birlikte sessizce olduğumuz yerde durduk. Tünelin sonu gelmiyordu. Gökyüzüyle aramızda duran tonlarca kayayı düşündüğümde göğsümün sıkıştığını hissettim. Bir dağın içinde bu şekilde kapana kısılmış olmaktan nefret ediyordum. Bu bana madenleri ve yerin metrelerce altında, güneş ışığından uzakta çalışırken sonsuza dek karanlığa gömülmüş olan babamı hatırlatmıştı.

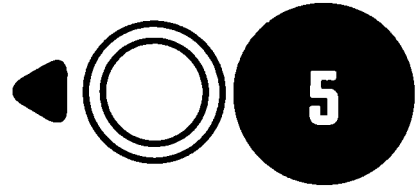
Nihayet yavaşlamaya başladığımızda kompartmanın içi birdenbire aydınlandı. Kendimize engel olamadık. Peeta da ben de bugüne dek yalnızca televizyondan bildiğimiz Panem'in Başkent'ini görmek için pencereye koştuk. Kameralar kentin görkemi hakkında yalan söylememişti. Hatta, gökkuşağının farklı tonlarında yansımalarla göğe yükselen parlak binaların ihtişamını, asfaltla kaplı geniş caddelerde ilerleyen otomobilleri, hayatları boyunca tek bir öğünü bile kaçırmamış gibi görünen, tuhaf kılıklı, acayip saçlı, yüzleri boyalı insanları yeterince yansıtamamışlardı. Renkler yapay bir hava taşıyordu. 12. Mntıka'daki minik şekerçi dükkânındaki, almaya gücümüzün yetmediği düz, yuvarlak şekerlerin renkleri gibi, pembe-ler aşırı koyu, yeşiller çok ışıltılı, sarılar gözleri acıtacak kadar parlaktı.

Kente bir haraç treninin geldiğini fark edenler birbirlerine heyecanla bizi göstermeye başlamıştı. lmemizi izlemek için sabırsızlanan bu insanların heyecanları midemi bulandırdığından camdan uzaklaştım. Fakat Peeta olduğu yerde kaldı. Hatta aval aval bakan kalabalığa gülümseyerek el sallıyordu. Tren istasyona girdiğinde camın önünden çekildi.

Ona baktığımı fark ettiğinde omuz silkti. “Kim bilir? Aralarından biri zengin olabilir.”

Peeta’yı yanlış değerlendirmiştim. Hasat töreninden bu yana yaptıklarını düşündüm. Elimi dostça bir havada sıkmasını. Bir paket kurabiyeyle beni ziyaret eden babasının Prim’in karnını doyuracağına söz vermesini... babasından bunu Peeta istemiş olabilir miydi? 12. Mıntıka istasyonundaki gözyaşlarını. Bir gece öncesinde sarhoş haldeki Haymitch’i tek başına temizlemeye gönüllü olduktan sonra iyi ocuk hallerinin işe yaramadığını görüp ona dayılanmasını. İşte, şu anda da pencereden el sallıyor, daha şimdiden kalabalığın sevgisini kazanmaya çalışıyordu.

Aslında bütün parçalar yerli yerine oturuyor olsa da, Peeta’nın aklındaki planın hâlâ şekillenme aşamasında olduğunu hissettim. lm kabul etmemişti. Hayatta kalmak için şimdiden dövüşmeye başlamıştı. Bu bana bir zamanlar ekmek veren nazik Peeta Mellark’ın beni öldürmek için de dövüşmeye başladığı anlamına geliyordu.

Cıurt! Deniz mavisi rengi saçları ve kaşlarının üzerindeki altın renkli dövmeleleriyle Venia adındaki kadın, tüyleri yolmak için bacağıma yapıştırdığı kumaş parçasını sertçe çekerken dişlerimi sıktım. “Pardon,” dedi cırtlak bir ses ve saçma Başkent aksanıyla. “O kadar kıllısın ki!”

Bu insanlar neden bu kadar yüksek sesle konuşuyordu ki? Konuşurlarken neden çenelerini birazcık aralamakla yetiniyorlardı? Neden bütün cümlelerini soru sorar gibi bir tonda bitiriyorlardı? Tuhaf sesliler, kesik sözcükler ve her zaman *S* harfini tıslar gibi söylemeler... Başkent dışındaki herkesin onları alayla taklit etmesi şaşırtıcı değildi.

Venia sempatik olduğunu sandığı bir ifadeyle, “Ama güzel haberlerim de var,” dedi. “Bu sonuncusu.” Üzerinde olduğum masanın kenarlarına tutunup başımı salladığım anda, bacaklarımdaki son tüyler de benden acı verici bir şekilde ayrıldı.

Üç saatten uzun süredir Yeniden Yaratım Merkezi’nde idim ve hâlâ stilistimle tanışmamıştım. Belli ki

Venia ve hazırlığımdan sorumlu ekibin diğer üyeleri bazı aşıkâr sorunlarımı halletmeden, stilistim beni görmeye niyetli değildi. Halledilmesi gereken sorunlar arasında, sadece kir tabakasını değil, en azından üç kat derimi de soyan pütürlü bir keseyle bütün vücudumun keselenmesi, tırnaklarımın yapılması ve en önemlisi, vücudumun tüylerden arındırılması vardı. Bacaklarım, kollarım, gövdem ve koltukaltlarımdaki tüylerin yanı sıra kaşlarımın da bir kısmı alındıktan sonra, tüyleri yolunmuş, pişirilmeye hazır bir tavuk gibi kalakaldım. Bundan hoşlanmamıştım. Tenim acıyordu. Kendimi fazlasıyla savunmasız hissediyordum. Ama Haymitch’le yaptığımız anlaşmaya uyarak hiçbir şeye itiraz etmedim.

“Çok iyi götürüyorsun,” dedi, Flavius adındaki adam. Turuncu buklelerini sallayıp dudaklarındaki mor ruju tazeledi. “Mızımızlara asla tahammül edemeyiz. Kızı yağlayın!”

Venia ve vücudunun tamamı bezelye yeşilinin soluk bir tonuna boyanmış şişmanca bir kadın olan Octavia, ilk başta hassas durumdaki tenimi yaksa da bir süre sonra beni teskin eden bir losyonla vücudumu ovdular. Ardından beni masadan kaldırıp, bir giyip bir çıkarmamı istedikleri ince bornozu çıkardılar. Ben çırılçıplak dikilirken, etrafımda dönerek ellerindeki cımbızlarla vücudumda kalan son tüyleri aldılar. Aslında utanmam gerekirdi ama bu üçü insana öylesine benzemiyorlardı ki, tuhaf renkli üç kuşun beni gagalamasından daha farklı değildi durum.

En sonunda geriye açılarak hayranlıkla çıkardıkları işe baktılar. “Harikulade! Artık neredeyse insana benzi-

yorsun!” dedi Flavius. Üçü birden kahkahalarla güldüler.

Ne denli minnettar olduğumu göstermek için kendimi gülümsemeye zorladım. “Teşekkür ederim,” dedim, tatlı bir sesle. “12. Mıntika’da güzel görünmek için çok fazla nedene sahip değiliz de...”

Bunu söylememle kalplerini kazanmıştım. “Elbette öyle tatlım!” dedi Octavia, benim için üzüldüğünü göstermek için ellerini birleştirerek.

“Ama endişelenme,” dedi Venia. “Cinna’nın seninle işi bittiğinde muhteşem bir güzelliğe kavuşacaksın!”

“Söz!” dedi Flavius, cesaret verici bir tonda. “Hem vücudunu bütün kir ve tüylerden arındırdıktan sonra o kadar da korkunç görünmediğini bilmelisin. Hadi, Cinna’yı çağıralım!”

Odadan çıktılar. Öylesine aptallardı ki, onlardan nefret etmek zordu. Ama tuhaf bir şekilde, içtenlikle bana yardım etmeye çalıştıklarını hissediyordum.

Soğuk, beyaz duvarlarla zemine bakarken, bornozumu geri giyme isteğine direndim. Ama bornozu giysem bile Cinna denilen bu stilist, içeri girdiği anda üzerimden çıkarmamı isterdi. Ellerimi saçlarıma, hazırlık ekibime dokunmamaları söylenmiş olan vücudumdaki tek kısma götürdüm. Parmaklarım annemin itinayla ördüğü saçlarımda dolandı. Annemi düşündüm. Bana verdiği mavi elbisesiyle ayakkabıları trende bırakmıştım. Ona ait, evime ait bir şeye tutunmayı, bende kalmasını sağlamayı düşünmemiştim bile. Şimdiyse bunu yapmış olmayı diliyordum.

Kapı açıldı ve Cinna olması gereken genç bir adam içeri girdi. Normal görünümü karşısında afalladım. Televizyonda röportajlarını izlediğim, saçları, vücutları boyalı,

estetik operasyonlardan geçtikleri belli olan stilistlerin çoğu öylesine yapay görünürdü ki gülmemek elde değildi. Fakat Cinna'nın kısa kesilmiş kahverengi saçları doğal renginde gibiydi. Üzerinde basit bir siyah gömlekle pantolon vardı. Kendini değiştirmeye yönelik verdiği tek taviz, hafifçe sürülmüş metalik altın tonlardaki göz kalemiydi. Bu, yeşil gözlerindeki altından noktacıkları öne çıkarmıştı. Başkent ve iğrenç moda akımlarından nefret etmeme rağmen, Cinna'nın ne kadar çekici görüldüğünü düşünmeden edemedim.

“Merhaba Katniss. Benim adım Cinna. Senin stilistinim,” dedi, Başkent'in yapmacıklığını taşımayan alçak bir sesle.

“Merhaba,” dedim, temkinli bir halde.

“Bana biraz zaman ver, tamam mı?” dedikten sonra, çıplak vücudumun etrafında dolaştı. Hiç dokunmadan, vücudumun her bir santimini inceliyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturma isteğine direndim. “Saçlarını kim yaptı?”

“Annem.”

“Çok güzel. Gerçek anlamda klasik. Profilinle de mükemmel bir denge içinde. Çok akıllı parmakları varmış doğrusu.”

Genç görünmek için kendini parçalayan, daha yaşlı, bana pişirilecek bir et parçası gibi davranacak frapan birini bekliyordum. Cinna bunlardan hiçbirisi değildi.

“Sen yenisin, değil mi? Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum,” dedim. Başkent'teki stilistlerin çoğunun yüzüne aşınaydım. Haraçlar her yıl değişirken stilistler genelde aynı kişiler olurdu. Bazılarını doğduğumdan beri tanıyordum.

“Evet, Oyunlar’daki ilk yılım.”

“O yüzden sana 12. Mıntıkayı verdiler,” dedim. Yeni stilistler genellikle en az tercih edilen mıntıkalar olan bize verilir.

“12. Mıntıkayı ben istedim,” dedi, daha fazla bir açıklamaya girişmeksizin. “Bornozunu giysene. Biraz konuşalım.”

Bornozu giydikten sonra Cinna’nın peşinde bir kapıdan geçerek bir oturma odasına girdim. Alçak bir masanın iki yanında iki kırmızı kanepe vardı. Duvarlardan üçü boştu; bütünüyle cam olan dördüncüsü ise kente bakıyordu. Işığa bakarak öğle saatlerinde olduğumuzu anlasam da, güneşli gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı. Kanepelerden birine oturmamı işaret ettikten sonra karşıma geçen Cinna, masanın yan tarafındaki bir düğmeye bastı. Masanın yüzeyi ikiye ayrıldı ve alttan, öğle yemeğimizin olduğu ikinci bir masa yükseldi. Kremalı sosta pişirilmiş, portakal dilimleri eklenmiş tavuk yemeği inci gibi parlayan beyaz tahılların, minik yeşil bezelyelerin ve soğanların üzerinde servis edilmişti. Ekmekler çiçek şeklindeydi. Tatlı olarak da bal rengi puding vardı.

Evde bu yemeği hazırladığımı hayal etmeye çalıştım. Tavuk pahalıydı ama yaban hindisi de olurdu. Portakal takasına girmek için de ikinci bir hindi avlamam gerekirdi. Krema yerine keçi sütü kullanabilirdim. Bahçemizde bezelye yetiştiriyorduk; yaban soğanını ise ormandan toplamak durumundaydım. Tahılı tanıyamamıştım; biletle aldığımız tahıl pişirildikten sonra çekici görünmeyen, kahverengi bir lapaya dönüşürdü. Ekmekler için fırıncıyla takasa girmem gerekeceğinden, iki-üç sincap avlamak

zorundaydım. Pudingin içinde ne olduğunu ise tahmin bile edemezdim. Yani bu yemeği çıkarmak için günlerce avlanmam, malzeme toplamam, takasa girmem gerekirdi ama bunu yaptığımda bile Başkent versiyonunun kötü bir taklidinden öteye geçemezdi.

Yemeğin önünüze gelmesi için bir düğmeye basmaktan daha fazlasını yapmanızın gerekmediği bir dünyada yaşamamanın nasıl olacağını düşündüm. Her şey kolayca önüme geldiği takdirde, avlanmak ve yenilebilecek bir şeyler toplamak için harcadığım saatleri nasıl geçirirdim? Başkent'teki bu insanlar vücutlarını süslemek ve kendilerini eğlendirmek için canlarını veren haraçları beklemekten başka, bütün gün ne yapıyorlardı?

Başımı kaldırdığımda, Cinna'nın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. "Kim bilir sana ne kadar aşağılık görünüyoruzdur," dedi.

Bunu yüz ifademden mi anlamıştı yoksa bir şekilde düşüncelerimi mi okumuştı? Ama haklıydı. Bu çürümüş toplumun tamamı aşağılıktı.

"Önemi yok," dedi Cinna. "Katniss, açılış töreninde giyeceğin kostümünden konuşalım. Mıntıkandan gelen diğer haracın, yani Peeta'nın stilisti de ortağım Portia olacak. Size birbirini tamamlayan kostümler giydirmeyi düşünüyoruz. Senin de bildiğin gibi, geleneksel olarak haraçlara mintıkalarını yansıtan kostümler hazırlanır."

Açılış töreninde mintikanızın asıl endüstrisini yansıtan bir kostüm giymeniz gerekirdi. 11. Mıntıka, tarım; 4. Mıntıka, balıkçılık; 3. Mıntıka, fabrikalar. Bu durumda, 12. Mıntıka'dan geldiğimiz için Peeta'yla kömür madencisi kılığında olacaktık. Madencilerin çuval gibi iş tulum-

ları çok çekici olmadığından, mıntıkamızdan gelen haraçlar genellikle dar kostümler giyip, ön tarafında lamba olan şapkalar takardı. Oyunlar'ın birinde, açılış törenine çırılçıplak çıkan haraçlarımızın vücutları kömürü temsil edecek şekilde siyah pudrayla kaplanmıştı. Kostümlerimiz her zaman korkunç olurdu ve seyircilerin gönlünü kazanmamızı asla sağlamazdı. Kendimi en kötüsüne hazırladım.

“Yani madenci kostümü mü giyeceğim?” diye sordum, bunun açık saçık bir kostüm olmayacağını umarak.

“Tam sayılmaz. Portia'yla madenci kostümünün cılcının çıktığını düşünüyoruz. Öyle bir kostüm giyerse-
niz kimse sizi hatırlamaz. Ve ikimiz de görevimizin 12. Mıntıka'nın haraçlarını unutulmaz kılmak olduğunda hemfikiriz.”

Kesin çıplak çıkacağım, diye düşündüm.

“Bu yüzden kömür madenciliği yerine kömüre odaklanacağız.”

O zaman çıplak ve siyah toza bulanmış olacağım, diye düşündüm.

“Peki kömürle ne yaparız? Onu yakarız,” diye devam etti Cinna. “Ateşten korkmuyorsun, değil mi Katniss?”
Yüzümdeki ifadeyi görünce sırtıttı.

Birkaç saat sonra, bugüne kadarki açılış törenlerinin ya en sansasyonel ya da en ölümcül kostümü olacak türden bir kostümün içindeydim. Ayak bileklerimden boynuma dek uzanan, siyah renkte, tek parça, basit bir mayo vardı üzerimde. Parlak deri çizmelerim dizlerime kadar çıkıyordu. Fakat kostümü asıl tanımlayan, turuncu, sarı ve kırmızı şeritlerden oluşan pelerin ve aynı renklerdeki

başlıktı. Cinna, iki tekerli savaş arabamız Başkent sokaklarına çıkmadan hemen önce bu rengarenk şeritleri ateşe vermeyi planlıyordu.

“Elbette alevler gerçek olmayacak. Portia’yla birlikte düşündüğümüz sentetik bir ateş bu. Yani güvende olacaksınız.” Ama kent merkezine ulaştığımızda bütünüyle yanıp kül olmayacağıma ikna olmuş değildim.

Yüzümde neredeyse hiç makyaj yoktu; yalnızca hatlarım biraz öne çıkarılmıştı. Saçlarım fırçalandıktan sonra her zamanki gibi örülmüştü. “Arenaya çıktığında insanların seni tanımasını istiyorum,” dedi Cinna, mest olmuş bir halde. “Katniss, alevler içindeki kız.”

Cinna’nın sakın ve normal tavırlarının tam anlamıyla deli bir adamı gizliyor olabileceğini düşünmeden edemedim.

Sabah Peeta’nın karakterine dair açığa çıkan şeylere rağmen, onu benimkiyle tıpatıp olan kostümünün içinde gördüğümde rahatladığımı hissettim. Bir fırıncının oğlu olarak ateşe aşına olmalıydı. Stilisti Portia ve ekibi de Peeta’yla birlikte gelmişlerdi. Tebrikleri kabul ederken bitkin görünen Cinna dışında, herkes heyecanla törende insanları nasıl etkileyeceğimizden bahsediyordu.

Yeniden Yaratım Merkezi’nin, devasa bir ahır olan en alt katına indik. Açılış töreni başlamak üzereydi. Haraçlar mıntıkalarından eşleriyle birlikte dört atın çektiği arabalara bindiriliyordu. Bizim atlarımız kömür karasıydı. Hayvanlar öylesine eğitilmişti ki, dizginleri tutması için bir sürücüye ihtiyaç yoktu. Bizi arabamıza götüren Cinna ve Portia, nasıl durmamız gerektiğini gösterip pelerinlerimizi ayarladıktan sonra kendi aralarında konuşarak uzaklaştılar.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadım Peeta’ya. “Ateş hakkında?”

“Bir şeyler yolunda gitmediği takdirde, sen benimkini çıkarırsan ben de senin pelerinini çıkarmana yardımcı olurum,” dedi, sıktığı dişlerinin arasından.

“Anlaştık.” Pelerinlerimizden zamanında kurtulabilirsek, en azından çok kötü yanıklar almadan yakamızı sıyrabiliriz. Ama durum kötüydü. Ne halde olursak olalım bizi arenaya atacaklardı. “Haymitch’e, bize söylenen her şeyi yapacağımıza dair söz verdiğimizizin farkındayım ama bunu onun da tahmin ettiğini sanmıyorum.”

“Haymitch nerede ki? Bizi bu tür şeylerden koruması gerekmiyor mu?” dedi Peeta.

“Damarlarındaki alkol miktarını düşünecek olursak, herhalde bize yaklaşması çok doğru olmaz.”

İkimiz de gülmeye başladık. Sanırım Oyunlar’ın gerginliği ve özellikle de ayaklı meşalelere dönüşmekten duyduğumuz korku nedeniyle aklımız başımızda sayılmazdı.

Açılış müziği başladı. Başkent’in her yerindeki hoparlörler sayesinde müziği duymamak imkânsızdı. Önümüzdeki devasa kapıların açılmasıyla kalabalığın biriktiği sokaklarla karşı karşıya kaldık. Yirmi dakika kadar sürecekti yolculuğumuz Kent Meydanı’nda son bulacaktı. Burada karşılanmamızın ardından Panem marşı çalınacak ve Oyunlar başlayana dek hem evimiz hem hapishanemiz olacak Eğitim Merkezi’ne götürülecektik.

1. Mıntika’nın haraçlarını taşıyan araba kar beyazı atlar tarafından çekiliyordu. Vücutları spreyle gümüş grisine boyanmıştı; mücevher gibi parıltıyan gösterişli tunikleri içinde çok güzel görünüyorlardı. Bu mintika,

Başkent'e lüks malzemeler üretti. Kalabalığın coşkusunu duyabiliyorduk. 1. Mıntıka her zaman Oyunlar'ın favorisiydi.

2. Mıntıka'nın haraçları da 1. Mıntıka'nın peşinden dışarı çıktı. Çok geçmeden kapıya yaklaştığımızı fark ettim. Hava kapalı ve akşamüstü saatleri olduğundan gökyüzünün griye döndüğünü görebiliyordum. 11. Mıntıka'nın haraçları dışarı çıkarken, Cinna elinde bir meşaleyle yanıma geldi. "Başlıyoruz," dedikten sonra, biz herhangi bir şey diyemeden pelerinlerimizi ateşe verdi. Alevlerin sıcaklığını hissetmeyi beklerken soluksuz kalmıştım ama hafif bir gıdıklanma dışında hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Arabaya çıkarak başlıklarımızı da tutuşturan Cinna rahatlayarak içini çekti. "Oldu işte." Uzanarak hafifçe çenemi kaldırdı. "Başınızı dik tutun ve gülümseyin. Size bayılacaklar!"

Arabadan atlarken aklına son bir fikir gelmiş gibi görünen Cinna bize seslense de yüksek sesli müzik yüzünden onu duyamadık. Cinna bir kez daha seslenip elini sallayarak bir şey anlatmaya çalıştı.

"Ne diyor?" diye sordum Peeta'ya. O anda ona ilk kez bakmıştım. Sahte alevlerin içinde büyüleyici görünüyordu. Ben de öyle olmalıydım.

"Sanırım el ele tutuşmamızı söyledi," diyen Peeta, sol eliyle sağ elimi tuttu. Dediğini doğru anlayıp anlamadığımızdan emin olmak için Cinna'ya baktığımızda, başını sallayarak başparmağını havaya kaldırdı. Kente girmeden önce gördüğüm son şey de bu oldu.

Kalabalığın ilk andaki şaşkınlığı yerini coşkulu tezahüratlara bıraktı. İnsanlar "12. Mıntıka!" diye bağırıyor-

du. Herkes bize döndüğünden önümüzdeki üç at arabası unutulmuştu. İlk başta donup kalmıştım ama büyük bir televizyon ekranında kendimizi gördüğüm anda ne denli nefes kesici olduğumuzu anladım. Hava kararırken alevler yüzümüzü aydınlatıyordu. Pelerinlerimiz uçuşurken ardımızda bir hale bırakıyorduk. Cinna çok az makyaj yapmamız gerektiğinde haklı çıkmıştı. İkimiz de hem daha çekiciydik hem de akılda kalıcı bir görünüme sahiptik.

Başınızı dik tutun ve gülümseyin. Size bayılacaklar! diyen Cinna'nın sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Çenemi kaldırıp yüzüme en can alıcı gülümsememi yerleştirdim ve boştaki elimi sallamaya başladım. Dengemi sağlayabilmek için yanımda kaya gibi sağlam duran Peeta'nın olduğuna memnundum. Kendime güvenim artarken, kalabalığa birkaç öpücük bile yolladım. Kendinden geçmiş olan Başkent halkı, bizi çiçek yağmuruna tutmuştu. Elleriindeki programdan okuduklarını tahmin ettiğim ilk adlarımızla sesleniyorlardı bize.

Yüksek sesli müzik ve kalabalığın hayranlık dolu tezahüratları içime işlediğinden artık heyecanımı bastıramıyordum. Cinna bana büyük bir avantaj kazandırmıştı; kimse beni unutmayacaktı. Ne yüzümü ne de adımlarımı unutmayacaklarını biliyordum. Katniss. Alevler içindeki kız.

Hasat gününden beri ilk kez içimde birazcık da olsa umut hissettim. Beni desteklemeye istekli bir sponsor çıkardı artık! Biraz destekle, biraz yiyecek ve doğru silahla, Oyunlar'ı kazanmamam için bir neden yoktu.

Birinin bana fırlattığı kırmızı gülü havada yakaladım, zarif bir şekilde kokladım ve çiçeğin geldiği yöne öpücük gönderdim. Bu öpücük yakalayabilecekleri, gerçek bir

şeymiş gibi, yüzlerce el havaya kalkmıştı.

“Katniss! Katniss!” Her yerde adımları duyuyordum. Herkes benden öpücük almak istiyordu.

Peeta’nın elini kan dolaşımını durduracak kadar sıkı bir şekilde tuttuğumu ancak Kent Meydanı’na girerken fark edebildim. Kenetlenmiş parmaklarıma bakarak elimi gevşetmeye yeltendiğim anda Peeta elimi daha sıkı tuttu. “Hayır, elimi bırakma,” dedi. Alevlerin ışığı mavi gözlerine yansıyor. “Lütfen. Elimi bırakırsan aşağı düşebilirim.”

“Tamam.” Peeta’nın elini tutmaya devam etsem de, Cinna’nın bizi bu şekilde birbirimize bağlamasının ne denli tuhaf olduğunu düşünmeden edemedim. Bizi bir ekip olarak sunduktan sonra birbirimizi öldüreceğimiz bir arenaya koyacak olmaları hiç de adil değildi.

On iki at arabası Kent Meydanı’nın merkezinde durdu. Meydanın çevresindeki binaların pencereleri, Başkent’in en seçkin vatandaşlarıyla dolmuştu. Atlarımız Başkan Snow’un malikanesinin önünde dururken, müzik de gösterişli bir şekilde son buldu.

Minyon, ince, bembeyaz saçlı bir adam olan başkan tepemizdeki balkondan bizi resmi bir şekilde selamladı. Başkanın konuşması esnasında haraçların yüzlerinin gösterilmesi geleneksel bir durumdu ama diğerlerine göre Peeta’yla bana daha çok zaman ayrıldığını fark ettim. Hava karardıkça alevlerimiz daha göz alıcı oluyordu. Milli marş çalarken hızla bütün haraçları göstermeye çalışmalarına rağmen, kameralar Eğitim Merkezi’ne girmeden önce meydanı son bir kez dolaşan 12. Mıntıka’nın at arabasına takılıp kalmıştı.

Kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz arabamızın

etrafını saran hazırlık ekiplerimiz ne dediklerini anlamayacağımız kadar heyecanlı bir şekilde övgüler yağdırmaya başladı. Diğer haraçlardan çoğunun bize pis pis baktığını fark ettim. Bu da tahminimi doğru çıkarıyordu; diğerlerini kelimenin somut anlamıyla gölgede bırakmıştık. Ben bunları düşünürken Cinna'yla Portia yanımıza gelerek arabadan inmemize yardımcı oldular. Ardından Portia, elindeki bir sprey tüpüyle, dikkatli bir şekilde çıkardıkları pelerinlerimizi ve başlıklarımızı söndürdü.

O anda hâlâ Peeta'nın elini tuttuğumu fark ederek kaskatı kesilmiş parmaklarımı açtım. İkimiz de bir müddet ellerimizi ovduk.

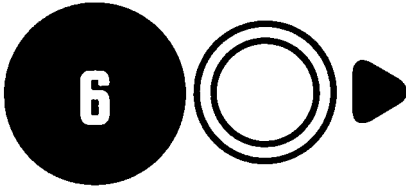
"Elimi bırakmadığın için teşekkür ederim," dedi Peeta. "Dizlerim titremeye başlamıştı."

"Ama bu halin hiç belli olmuyordu," dedim. "Kimsenin fark etmediğine eminim."

"Zaten senden başka bir şeyi fark etmemişlerdir. Alevli kıyafetleri daha sık giymelisin. Sana yakışıyor." Bana son derece içten ve tatlı bir gülümsemeyle baktı. Doğru oranda utangaçlık da taşıyan bu gülümsemeyle içimin ısındığını hissettim.

Aynı anda aklımda uyarı zilleri çaldı. *Aptal olma, Peeta seni nasıl öldüreceğini planlıyor*, diye hatırlattım kendime. *Seni kolay bir ava dönüştürmek için cezbetmeye çalışıyor. Ne kadar sevimli olursa, aynı ölçüde ölümcül olacaktır.*

Ama bu iki kişilik bir oyun da olabilirdi. Parmaklarımın ucunda yükselerek Peeta'nın yanağına bir öpücük kondurdum. Morluğun olduğu kısmın hemen üzerine.

Eğitim Merkezi'nin, özellikle haraçlar ve ekipleri için tasarlanmış bir kulesi vardı. Oyunlar başlayanana dek evimiz burası olacaktı. Her mıntıkaya bir kat ayrılmıştı. Tek yapmanız gereken asansöre binip mıntıkanızın numarasına basmaktı. Bunu hatırlamak hiç de zor değildi.

12. Mıntıka'dayken iki kez Adalet Binası'nın asansörüne binmiştim. İlki, babamın ölümü üzerine cesaret madalyasını almak için gittiğimde olmuştu. Diğeriyse, ailemle arkadaşlarıma veda etmek için binaya g t r ld ğ mde. Ama oradaki, sümüklü böcek gibi ağır hareket eden, bozuk süt gibi kokan, karanlık, gıcırtilar çıkaran bir asans rd . Eğitim Merkezi'nin kulesindeki asansörün duvarları, zemini ve tavanı kristaldendi; yukarı çıktıkça zemindeki insanların karıncaya dönüşecek kadar k   melerini izleyebiliyordunuz. Bu heyecan vericiydi. Bir an için, Effie Trinket'e asansörle bir kez daha aşağı indikten sonra geri yukarı çıkıp  ıkamayacağımızı sormayı aklımdan geçirsem de, bunun çocukça olacağını düşündüm.

Görünüşe göre, Effie Trinket'in görevi istasyonda son bulmuyordu. Haymitch'le birlikte, arenaya çıkacağımız ana dek bizimle ilgileneceklerdi. Bu bir açıdan olumlu bir durumdu çünkü trende bize yardım etmeyi kabul ettiğinden bu yana Haymitch'i görmemiştik ve en azından Effie Trinket bulunmamız gereken yerlere zamanında gitmemizi sağlayabilirdi. Haymitch herhalde bir yerde sızıp kalmıştı. Effie Trinket ise kelebek gibi etrafımızda uçuyordu. Bugüne kadar eşlik ettikleri içinde, açılış töreninde böylesine sükse yapan ilk ekiptik. Sırf kostümlerimiz değil, tavırlarımızla da ondan övgüler almıştık. Ona inanacak olursak, Effie Başkent'teki bütün mühim insanları tanıyor, sponsor bulmak için bütün gün bizden konuşuyordu.

"Aynı zamanda gizemli kalmaya da dikkat ediyorum," dedi Effie Trinket, gözlerini kısarak. "Çünkü Haymitch bana stratejilerinizden bahsetme zahmetine girmedir. Ama sahip olduğum bilgilerle elimden geleni yapıyorum. Kız kardeşi için Katniss'in kendini nasıl feda ettiğinden, mıntıkanızın barbar dünyasında nasıl başarıyla ayakta kaldığınızdan bahsediyorum."

Mıntıkamızın barbar dünyası mı? Bunu, bizi katliama hazırlayan bir kadından duymak ironikti. Ayrıca başarılarımızı neye dayandırıyordu? Sofra adabımıza mı?

"Doğal olarak herkesin çekindiği bazı noktalar var. Mesela kömür mıntıkasından geliyor olmanız gibi. Ama onlara, kaldı ki bunu söylemem bence çok akıllıca, 'Yeterince basınç uygularsanız kömürü inciye dönüştürebilirsiniz!' diyorum." Effie bize öyle bir gülümsemeyle bakıyordu ki, dediği şey yanlış olmasına rağmen ne denli

akıllı davrandığına coşkuyla tepki vermekten başka çaremiz kalmamıştı.

Kömür inciye dönüşmezdi. İnciler istiridye kabuklarının içinde oluşurdu. Herhalde kömürün elmasa dönüşebileceğini söylemeye çalışmıştı ama bu da doğru değildi. 1. Mıntıka'da grafit* elmasa dönüştürebilen bir tür makine olduğunu duymuştum ama mintıkamızın madenlerinden grafit çıkarmıyorduk. Yok edilmeden önce 13. Mıntıka'nın yaptığı işler arasında grafit çıkarmak da varmış.

Bütün gün bizim için konuştuğu insanların bundan haberi var mıydı acaba? Umurlarında mıydı?

“Maalesef sizin için sponsor anlaşması yapamam,” diye devam etti Effie, asık suratla. “Bunu yalnızca Haymitch yapabilir. Ama endişelenmeyin. Gerekliği takdirde onu silah zoruyla masaya oturtacağım.”

Birçok açıdan eksikleri olsa da, Effie Trinket takdir etmem gereken bir kararlılığa sahipti.

Dairem, 12. Mıntıka'daki evimizin tamamından daha büyüktü. Trendeki kompartmanım gibi konforlu olan dairede, düğmelerin tamamına basmaya vakit yetiştiremeyeceğim kadar çok otomatik alet vardı. Duş kabinine bile, su sıcaklığını, basıncını, sabunları, şampuanları, kokuları, vücut yağlarını ve masaj süngerlerini seçebileceğiniz yüzden fazla tuşun olduğu bir panel takmışlardı. Duştan çıkıp önündeki mata adınızı attığınızda sıcak hava dalgaları vücudunuzu kurutuyordu. Islak saçımdaki düğümlele boğuşmak yerine, kafatasıma akım yaya-

* Grafit. Kurşun kalem ve bazı araç parçalarının yapımında kullanılan, yumuşak, kolayca toza dönüşen, gri siyah renkli, yapay olarak billurlaşabilen bir tür doğal karbon. (ç.n.)

rak neredeyse anında saçlarımı açıp kurulayan cihazı çalıştırdıktan birkaç saniye sonra aynaya baktığımda, ışıldayan saçlarımın omuzlarımdan aşağı dümdüz indiğini gördüm.

Gardrobumu kendi zevkime göre bir kıyafet çıkarması için programladım. Pencerele komutlarım doğrultusunda kentin farklı noktalarından görüntüler veriyordu. Devasa menüden herhangi bir yemeğin bir dakikadan kısa bir sürede önünüzde olması için bir yaka mikrofonuna isteğinizi fısıldamanız yetiyordu. Kapım çalındığında, taze ekmek ve kaz ciğeri yiyerek odamda dolanıyordum. Effie beni akşam yemeğine çağırmak için gelmişti.

Buna sevindim. Açlıktan ölüyordum.

Yemek odasına girdiğimizde Peeta, Cinna ve Portia, Başkent'e bakan balkondaydılar. Haymitch'in de yemeğe katılacağını duyduğumdan, stilistlerimizi gördüğüme memnun olmuştum. Yalnızca Effie ve Haymitch'le oturacağımız bir yemeğin felaketle sonuçlanması kaçınılmazdı. Ayrıca birlikte yemeğe oturmamızın amacı sırf karınımızı doyurmak değildi. Stratejilerimizi de planlamaya başlayacaktık. Cinna'yla Portia bu açıdan ne kadar değerli olduklarını kanıtlamışlardı.

Beyaz tunikli, sessiz, genç bir adam hepimize uzun saplı kadehlerde şarap servisi yaptı. İlk başta geri çevirmeyi düşünsem de, annemin öksürük tedavisi için evde hazırladığı benzeri karışım dışında hayatım boyunca şarap içmemiştim. Bir daha ne zaman böyle bir şansa sahip olacaktım ki? Mayhoş, sek sıvıdan bir yudum aldığımda, içine birkaç kaşık bal katılsa tadının daha da iyi olacağını düşünmeden edemedim.

Haymitch, tam yemeklerimiz servis edilirken aramıza katıldı. Kendi stilisti varmış gibiydi çünkü hem temizlenmişti hem de üzerine şık bir kıyafet geçirmişti. Hiç görmediğim kadar ayıktı. Şarabı geri çevirmedi ama aynı zamanda çorbasını içmeye başladı. Onu ilk kez yemek yerken gördüğümü fark ettim. Belki de bize yardımcı olmak için cidden kendini toparlayacaktı.

Cinna'yla Portia, Haymitch'le Effie üzerinde olumlu bir etkiye sahipmiş gibiydi. En azından artık birbirlerine nazik bir şekilde hitap ediyorlardı. Her ikisi de açılış töreni için stilistlerimizi iltifata boğdu. Diğerleri havadan sudan konuşmaya başladığında kendimi yemeğe verdim. Mantar çorbası, bezelye büyüklüğünde domateslerle servis edilen acımsı yeşillikler, kâğıt gibi incecik dilimler halinde az pişmiş biftek, yeşil renkli bir sosun içinde erişte ve mavi renkli tatlı üzümlerle birlikte getirilen, ağızda eriyen türden bir peynir. Şarap servisi yapan delikanlı gibi beyaz tunikler içindeki gencecik garsonlar tek kelime etmeden çevremizde dönüp duruyor, tabaklarımızla kadehlerimizin asla boş kalmamasına dikkat ediyorlardı.

Şarabımı yarıladığımda başımın dönmeye başladığını hissederek, suya geçiş yaptım. Bu histen hoşlanmamıştım ve kısa sürede etkisini yitireceğini umdum. Bütün gün bu haldeyken Haymitch'in nasıl ayakta kalabildiği benim için anlaşılabilir bir durumdu.

Röportajlarımızda giyeceğimiz kostümlere gelmiş olan sohbete dikkatimi vermeye çalıştığım esnada, bir kız masaya bıraktığı muhteşem bir pastayı usta bir hareketle ateşe verdi. Tutuşan pastanın üzerindeki alevler, bütünüyle sönene dek tabağın ucuna doğru kaydı. Şüpheye

düşmüştüm. “Nasıl yandı? Alkol mü var içinde?” diye sordum, kıza bakarak. “Çünkü şu anda istediğim son şey biraz daha al... Ah! Seni tanıyorum!”

Kızın adını bilmediğim gibi, onu ne zaman gördüğümü de çıkaramamıştım. Ama koyu kıızıl saçlara, çarpıcı yüz hatlarına, porselen beyazı bir tene sahip olan bu kıızı tanıdığımı emindim. Diğer taraftan, onu tanıdığımı söylediğim anda sıkıntı ve suçluluk hissettim. Nedenini anlayamamıştım ama bunun kötü bir hatırayla bağlantılı olduğunu düşündüm. Kızın yüzünden geçen dehşet dolu ifade, kafa karışıklığımı ve rahatsızlığımı arttırdı. Başını iki yana sallayan kız hızla masadan uzaklaştı.

Diğerlerine döndüğümde, masadaki dört yetişkinin atmaca gibi bana baktığını fark ettim.

“Saçmalama Katniss. Bir Avox’u nereden tanıyacaksın ki?” dedi Effie, sert bir sesle. “Düşüncesi bile saçma.”

“Avox da ne?”

“Suç işlemiş biri. Konuşmamaları için dilleri kesilir,”* dedi Haymitch. “Muhtemelen hainin tekidir. Yani onu tanıyor olman pek mümkün değil.”

“Hem tanımış olsan bile, emir vermek dışında onlarla konuşamazsın,” dedi Effie. “Ama elbette onu tanıyorsun.”

Ama tanıyordum. Haymitch hainlikten bahsettiği anda kıızı nereden tanıdığımı hatırlamıştım. Masada öylesine bir hoşnutsuzluk havası oluşmuştu ki bundan daha fazla konuşamayacağımı anladım. “Hayır, dediğiniz gibi olmalı. Ben yalnızca...” diye geveledim. Şarabın bana yardımcı olduğunu söyleyemezdim.

* *Vox*, Latince’de insan sesi demektir. *Avox* ise, sesi olmayan insan anlamına gelmektedir. (ç.n.)

O anda Peeta parmaklarını şaklattı. “Delly Cartwright. Kızın adı bu. Bana da tanıdık gelmişti. Daha dikkatli bakınca Delly’ye tıpatıp benzediğini fark ettim.”

Sarı saçlı, hamur suratlı, toplu bir kız olan Delly Cartwright’ın garsonumuzla benzerliği, bir böceğin bir kelebekle benzerliği kadardı. Delly dünyadaki en dost canlısı insan olabilirdi; okulda herkese, bana bile hep gülümserdi. Kızıl saçlı garsonun bir kez olsun gülümsediğini görmemiştim. Ama Peeta’nın lafının üzerine minnetle atladım. “Tabii ya, benim de aklıma Delly geldi herhalde. Saçları yüzünden olmalı,” dedim.

“Gözleri de,” dedi Peeta.

Masadaki gergin hava dağılmıştı. “Ah, pekâlâ. Durum buysa tamam,” dedi Cinna. “Ve evet, pastada alkol vardı ama alevlerle birlikte tamamı tükenmiştir. Bu pastayı sizin için, ateşli girişinizin şerefine sipariş ettim.”

Pastamızı yedikten sonra açılış töreni yayınının tekrarını izlemek için salona geçtik. Diğer mıntıkalardan birkaç çift de iyi bir izlenim bırakmıştı ama kimse bizimle aşık atamazdı. Yeniden Yaratım Merkezi’nden çıktığımız anı izlerken kendi ekibimiz bile hayran kalmıştı.

“El ele tutuşmak kimin fikriydi?” diye sordu Haymitch.

“Cinna’nın,” dedi Portia.

“Ayaklanma günlerine dair mükemmel bir detay,” dedi Haymitch. “Çok güzel.”

Ayaklanma mı? Bunu bir an durup düşünmem gerekti. Ama diğer haraç çiftlerinin birbirlerine uzak durduklarını, dokunmadıklarını, hatta Oyunlar çoktan başlamış gibi birbirlerini görmezden geldiklerini hatırladığımda, Haymitch’in ne demek istediğini anladım. Peeta’yla ra-

kip değil de dost gibi görünmemiz, alevli kostümlerimiz kadar ayırt ediciydi.

“İlk eğitim seansı yarın sabah. Kahvaltıda buluşalım. Ne yapmanız gerektiğini size teferruatlı bir şekilde anlatacağım,” dedi Haymitch, Peeta’yla bana bakarak. “Şimdi uykuya. Biz de yetişkinler olarak konuşacaklarımızı konuşalım.”

Peeta’yla odalarımıza yöneldik. Kapımın önüne geldiğimizde, Peeta araya girdi. Girmeme engel oluyor değildi ama dikkatimi ona vermemi istediği belliydi. “Delly Cartwright, ha?” dedi. “Ona tıpatıp benzeyen biriyle karşılaşmamız ne tuhaf, değil mi?”

Peeta benden açıklama bekliyordu. Aslında ben de bunu açıklayabilmek istiyordum. İkimiz de masada beni kurtardığını biliyorduk. Bir kez daha ona borçlanmıştım. Ona kızla ilgili gerçeği söylediğim takdirde ödeşebilirdik. Bundan kime ne zarar gelecekti ki? Peeta, kendisine anlattığım şeyden başka birilerine bahsetse bile, bir zararı olmazdı. Bu yalnızca tanık olduğum bir olaydı. Hem Peeta da masada Delly Cartwright hakkında benim kadar yalan söylemişti.

O anda, gerçekten de bu kız hakkında biriyle konuşmak istediğimi fark ettim. Kızın hikâyesini çözmeme yardımcı olabilecek biriyle. İlk tercihim Gale olurdu ama onu bir daha görebileceğimi sanmıyordum. Bunu paylaşmanın Peeta’ya bana karşı avantaj verip vermeyeceğini düşünmeye çalışsam da, aklıma avantaja dönüşebilecek herhangi bir şey gelmedi. Üstelik onunla bir sırrımı paylaşmam kendisini arkadaş olarak gördüğüme inanmasını sağlayabilirdi.

Hem, dili kesilmiş kızın düşüncesi bile beni korkutuyordu. Kız bana neden burada olduğumu hatırlatmıştı. Buraya cafcacflı kostümlere modellik yapıp lezzetli yemekler yemeye değil, insanlar katilimi cesaretlendirirken kanlı bir ölümle can vermek için gelmiştim.

Peeta'ya bunu anlatacak mıydım, anlatmayacak mıydım? Şarap yüzünden beynim hâlâ yavaştı. Doğru karar oradaymış gibi boş koridora baktım.

Peeta kararsızlığımı anlamıştı. "Çatıya çıktın mı?" diye sorduğunda, başımı iki yana salladım. "Cinna beni çıkardı. Oradan bütün kent görünüyor. Ama biraz rüzgârlı."

Bunu, "Orada bizi kimse duyamaz," diye tercüme ettim. Buranın her yerinde izleniyor olabileceğimizi düşünmek saçma değildi. "Şimdi çıkabilir miyiz?"

"Elbette. Hadi." Peeta'nın peşinden çatıya çıkan basamakları tırmandım. Merdivenin sonunda, dışarı açılan bir kapısı olan kubbe şeklinde küçük bir odaya adım attık. Soğuk, rüzgârlı havaya çıktığımızda manzara karşısında soluksuz kaldım. Başkent, ateşböceklerinin doldurduğu devasa bir tarla gibi ışıldıyordu. 12. Mıntıkâ'da elektrik bir gelir bir giderdi; genellikle günde birkaç saatten fazla kullanamazdık. Çoğu zaman geceleri mum ışığıyla geçerdi. Yalnızca televizyonda Oyunlar'ın ya da mühim bir devlet mesajının yayınlandığı zamanlarda elektriğin kesilmeyeceğine güvenebilirdiniz. Bunları seyretmeye zorunluyduk. Başkent'te ise hiç elektrik kesintisi olmadığı belliydi. Hiç olmamıştı.

Çatının ucundaki korkuluğa yürüdük. Başımı aşağı uza-tıp insanlarla kaynayan sokağa baktım. Arabaları, arada bir bağırان birilerini ve tuhaf, metalik sesleri duyuyordum.

12. Mıntıka'da şu anda hepimiz yataklarımıza girmiştik.

"Cinna'ya buraya çıkmamıza neden müsaade ettiklerini sordum," dedi Peeta. "Yani bir haracın aşağı atlama-sından endişelenip endişelenmediklerini."

"Ne dedi?"

"Atlayamazmısınız." Elini önündeki boşluğa uzattığı anda duyduğumuz keskin cızırtıyla birlikte Peeta geri çekildi. "Bir tür enerji alanı varmış. Atlamaya kalktığın takdirde seni geri çatıya fırlatıyormuş."

"Her zaman güvenliğimizi düşünüyorlar," dedim. Peeta'yı çatıya çıkaran Cinna olmasına rağmen, bu kadar geç bir saatte ve yalnız başımıza burada bulunmamıza ne diyeceklerinden emin değildim. Önceki yılların yayınla-rında Eğitim Merkezi'nin çatısında bir haraç gördüğümü hatırlamıyordum. Ama bu, kameralar tarafından izlen-medığımız anlamına gelmezdi elbette. "Sence şu anda bizi izliyorlar mıdır?"

"Olabilir," dedi Peeta. "Gelsene, bahçeye bakalım."

Kubbenin öteki tarafında çiçek tarhları ve saksılardaki ağaçlarla bir bahçe kurmuşlardı. Ağaçların dallarına yüzlerce rüzgâr çanı asılmıştı; duyduğum metalik seslerin kaynağı bu çanlardı. Bahçedeyken ve bu kadar rüzgârlı bir akşamda duyulmak istemeyen iki kişiyi kimse duyamazdı. Peeta beklenti içinde bana baktı.

Çiçeklerden birini inceliyormuş gibi dururken, "Bir gün ormanda avlanıyorduk," diye söze girdim. "Saklanmıştık; avlayabileceğimiz bir hayvanın çıkmasını bekliyorduk."

"Babanla mı?" diye sordu Peeta, fısıldayarak.

"Hayır, arkadaşım Gale'le. Birdenbire çevremizdeki bütün kuşlar aynı anda sustu. Biri haricinde. Bu kuş san-

ki etrafı uyarmaya devam ediyordu. Ve onu gördük. Aynı kız olduğuna eminim. Yanında bir oğlan vardı. Kıyafetleri paramparçaydı. Uykusuzluktan gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuştu. Can havliyle koşuyorlardı.”

Sustum. 12. Mıntıka’da yaşamadıkları belli olan, ormanda kaçan bu tuhaf ikiliyi gördüğümüz anda nasıl donakaldığımızı hatırlamıştım. Daha sonrasında, kaçmalarına yardım edip edemeyeceğimizi düşünmüştük. Belki de yardım edebilirdik. Onları saklayabilirdik. Yani, hızlı davranabilseydik. Gale’le hazırlıksız yakalanmıştık belki ama ikimiz de avcıydık. Tuzağa düşmüş hayvanların nasıl görüldüğünü bilirdik. O iki çocuğu gördüğümüz anda başlarının belada olduğunu anlamıştık. Ama onları izlemekle yetinmiştik.

“Birdenbire gökyüzünde bir hoverkraft belirdi,” diye devam ettim. “Demek istediğim, gökyüzü bomboşken bir anda ortaya çıkmıştı. Ses çıkarmıyordu ama aracı görmüştük. Kızın üzerine bir ağ atıldı ve kız asansörle çıkıyormuş gibi, hızla yukarı çekildi. Çocuğu ise mızrağa benzeyen bir şeyle yakaladılar. Mızrak bir kabloyla hoverkrafta bağlıydı. Onu da yukarı çektiler. Ama mızrak vücuduna saplandığı anda çocuğun öldüğüne eminim. Kızın çığlığını duyduk. Sanırım oğlanın adını haykırmıştı. Ve hoverkraft gitti. Bir anda gökyüzünden yok oldu. Ve hiçbir şey olmamış gibi kuşlar yeniden ötmeye başladı.”

“Sizi gördüler mi?” diye sordu Peeta.

“Bilmiyorum. Bir kayanın altına gizlenmiştik.” Ama biliyordum. O tek kuşun ötmesinin ardından ve hoverkraft gökyüzünde belirmeden hemen önce kız bizi görmüş-

tü. Gözlerimin içine bakmış, yardım etmemiz için seslenmişti. Ama ne Gale ne de ben karşılık vermiştik.

“Titriyorsun,” dedi Peeta.

Rüzgâr ve anlattığım hikâye üşümeme neden olmuştu. Kızın çılgılığı kulaklarımdaydı. Bu onun son çılgılığı mıydı?

Peeta ceketini çıkarıp omuzlarımla üzerine koydu. Bunu yaparken bir an için geri çekilmeyi aklımdan geçirsem de, hem ceketini hem de nezaketini kabul etmeye karar vererek ona engel olmadım. Bir arkadaş bunu yapardı, değil mi?

“Yani, çocuklar Başkent’ten miydi?” diye sorarken, ceketin üst düğmesini ilikledi.

Başımı salladım. Kız da oğlan da Başkent havası taşıyordu.

“Sence nereye gidiyorlardı?”

“Bilmiyorum,” dedim. 12. Mıntıka yolun sonuydu. Hâlâ kimyasal silahların dumanının tüttüğü 13. Mıntıka’nın kalıntılarını saymazsanız, mıntıkamızın ötesi yabani topraklardı. Unutmamamız için 13. Mıntıka’nın görüntüleri arada bir televizyonda yayınlanırdı. “Neden buradan kaçtıklarını da bilmiyorum.” Haymitch Avox’ların hain olduğunu söylemişti. Neye karşı bir ihanetti bu? Ancak Başkent’e karşı olabilirdi. Ama burada her şeye sahiplerdi. Ayaklanmak için hiçbir neden yoktu ki.

“Ben buradan kaçırdım,” dedi Peeta. Gergin bir halde etrafına bakındı. Bunu, rüzgâr çanlarının üzerine çıkacak kadar yüksek bir sesle söylemişti. Güldü. “İzin verseler evime geri dönerdim. Ama yemeklerin birinci sınıf olduğunu kabul etmeliyim.”

Bir kez daha kendini sağlama almıştı işte. Söyledik-

lerinin sadece bu kısmını duyan biri onun, Başkent'in mükemmelliğini sorgulayan değil, yalnızca korkmuş bir haraç olduğunu düşünürdü.

"Hava soğuyor. Artık içeriye girsek iyi olur," dedi. Kubbenin içi sıcak ve aydınlıktı. Normal bir ses tonuyla, "Arkadaşın Gale?" dedi. "Hasat günü kız kardeşini gelip alan o muydu?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Sayılmaz. Ama kızların ondan konuştuğunu çok duymuşumdur. Senin kuzenin filan olduğunu sanmıştım. Birbirinizi tuttuğunuz belli."

"Hayır, akraba değiliz."

Anlaşılmaz bir ifadeyle başını salladı. "Sana veda etmek için geldi mi?"

"Evet," dedim, yüzünü dikkatli bir şekilde inceleyerek. "Baban da geldi. Bana kurabiye getirdi."

Bunu bilmiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Ama çok kolay yalan söylediğini görmüş olduğumdan, buna aldırmadım. "Sahiden mi? Eh, seni de kız kardeşini de sever. Sanırım bir ev dolusu erkek yerine kızı olsun isterdi."

Peeta'nın evinde, yemek masasında ya da fırın ateşinin başında benden bahsedilmiş olduğunu düşünmek bile beni irkiltmişti. Annesi yanlarında değilken konuşmuş olmalıydılar.

"Babam anneni çocukluktan tanıyor," dedi Peeta.

Bu da başka bir sürprizdi işte. Ama muhtemelen doğrudu. "Ah, evet. Annem şehirde büyümüş," dedim. Ekmeğini övmek dışında annemin fırıncı babası hakkında tek kelime etmediğini söylemenin kaba olacağını düşünmüştüm.

Odamın kapısına geldiğimizde ceketini Peeta'ya geri verdim. "Sabah görüşürüz, o zaman."

“Görüşürüz,” dedikten sonra koridorda yürümeye devam etti.

Kapımı açtığımda, kızıl saçlı kızın, duşa girmeden önce çıkardığım mayomla çizmelerimi topladığını gördüm. Masada söylediklerimle başını belaya sokabileceğimden ondan özür dilemek istiyordum. Ama emir vermek dışındakilerle onunla konuşmamam gerektiğini hatırladım.

“Üzgünüm,” dedim. “Mayoyla çizmeleri Cinna’ya geri vermem gerekiyordu. Pardon. Onları Cinna’ya götürebilir misin?”

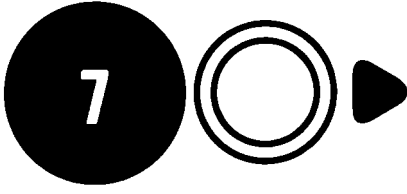
Gözlerime bakmaktan kaçınarak hafifçe başını sallayıp kapıya yöneldi.

Yemekte olanlar yüzünden ona üzgün olduğumu söylemeyi düşünsem de, aslında çok daha fazlası için özür dilemek istiyordum. Ormanda ona yardım etmediğim için. Başkent arkadaşını öldürdüğü ve onu da sakat bıraktığı için. Hiçbir şey yapmadığım için.

Tıpkı Oyunlar’ı seyrediyormuşum gibi.

Ayakkabılarımı çıkarıp kıyafetlerimle yatağa girdim. Titremem geçmemişti. Belki de kız beni hatırlamıyordu bile. Ama hatırladığını biliyordum. Son umudunuz olan insanın yüzünü unutmazdınız. Bunu yapmam beni dilsiz kızıl saçlı kızdan koruyabilirmiş gibi yorganı başımın üzerine çektim. Ama duvarları, kapıları, yorganımı delip geçen bakışını hissedebiliyordum.

Ölümümü izlemekten keyif alıp almayacağını düşündüm.

Rahatsız edici rüyalarla örölü bir uykuya daldım. Kızıl saçlı kızın yüzü, geçmişteki Açlık Oyunları'ndan hatırladığım kanlı sahnelerle ve içine kapanmış, ulaşılamaz annemin ve bir deri bir kemik kalmış, korktuğu her halden belli olan kız kardeşimin görüntüleriyle iç içe geçmişti. Maden patlamasında bir kez daha babama kaçması için bağırırken uyandım.

Cama baktığımda tan vakti olduğunu anladım. Başkent, puslu, kasvetli bir güne uyanıyordu. Başım ağrıyordu. Gece yanağımın iç kısmını ısırmış olmalıydım. Dilimi yaranın üzerine getirdiğimde kanın tadını aldım.

Yavaşça yataktan çıkıp kendimi duşa sürükledim. Kontrol panelindeki tuşlara gelişigüzel basmamla birlikte, önce buz gibi, peşi sıra buharlı sımsıcak suyun etkisiyle kabinin içinde sıçrayıp durdum. Ardından, sert bir fırçayla üzerimden kazımam gereken limonlu köpüklere boğuldum. Ama en azından kanım damarlarımda yeniden akmaya başlamıştı.

Kurulanıp vücudumu losyonla nemlendirdikten sonra, dolabın önüne giyeceğim kıyafetlerin bırakılmış olduğunu gördüm. Dar, siyah bir pantolon; uzun kollu, şarap rengi bir tunik; deri ayakkabılar. Saçımı tek bir örgü yaptım. Hasat gününün sabahından beri ilk kez kendime benziyordum. Süslü saçlar ya da kıyafetler, yanan pelelerinler yoktu. Sadece kendimdim. Ormana gitmek üzereymiş gibi görünüyordum. Bu beni sakinleştirdi.

Haymitch bize kahvaltı için net bir saat söylememiş, kimse de beni aramamıştı. Ama acıktığımdan, yiyecek bir şeyler bulacağımı umarak yemek odasına gittim. Hayal kırıklığına uğramadım. Yemek masası boştu ama yan taraftaki uzun bir dolabın üzerine en azından yirmi çeşit yiyecek konmuştu. Açık büfenin önünde genç bir erkek, bir Avox bekliyordu. Servisimi kendim yapıp yapamayacağımı sorduğumda, başıyla bunu yapabileceğimi belirtti. Bir tabağı yumurtalar, sosisler, üzerleri kalın portakal reçeli tabakasıyla kaplı kekler, birkaç dilim açık mor renkte kavunla doldurdum. İştahla kahvaltımı yaparken güneşin Başkent'in üzerinde yükselişini izledim. Tabağımdakileri bitirdikten sonra, ikinci bir tabağa sıcak tahıl lapalı sığır güveci koydum. Son olarak da, bir tabağa doldurduğum sandviç ekmeklerini, Peeta'nın trende yaptığı gibi, sıcak çikolataya batırarak yedim.

Aklım annemle Prim'e takıldı. Uyanmış olmalıydılar. Herhalde annem kahvaltıda yiyecekleri lapayı hazırlarken, Prim de okula gitmeden önce geçisini sağıyordu. Daha iki sabah önce evdeydim. Öyle miydi gerçekten? Evet, yalnızca iki sabah olmuştu. Şimdi ev onlara ne kadar da boş geliyordu acaba? Açılış törenindeki alevli giri-

şim hakkında ne konuşmuşlardı? Bu onlara biraz umut vermiş olabilir miydi? Yoksa yirmi dört haracı bir arada gördüklerinde, sadece birinin hayatta kalacağını düşünerek daha fazla korkmaya mı başlamışlardı?

İçeri giren Haymitch’le Peeta beni selamladıktan sonra tabaklarını doldurdular. Peeta’nın üzerinde benimkiyle tıpatıp aynı kıyafeti görmem sinirimi bozdu. Cinna’ya bundan bahsetmeliydim. Oyunlar başladığında bu ikiz numarası elimizde patlayacaktı. Onların da bunu bilmesi gerekiyordu. Ama Haymitch’in stilistler ne diyorsa yapmam gerektiğini söylediğini hatırladım. Mevzubahis kişi Cinna değil de bir başkası olsaydı, Haymitch’in tavsiyesini göz ardı ederek tepki verebilirdim. Ama bir gece öncesinin zaferinden sonra, Cinna’nın tercihlerini eleştirebilecek durumda olduğumu düşünmüyordum.

Eğitim yüzünden gergindim. Haraçların birlikte çalışacağı üç gün vardı önümüzde. Son günün öğle sonrasında ise Oyun Kurucuların önüne tek tek çıkarak yeteneklerimizi gösterme şansına sahip olacaktık. Diğer haraçlarla yüz yüze olmanın düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Önümdeki sepetten aldığım minik ekmeği elimde çevirmeye başladım. İştahım kaçmıştı.

Haymitch birkaç tabak güveci mideye indirdikten sonra içini çekerek tabağını itti. Cebinden çıkardığı matarayı kafasına dikti ve dirseklerini masaya yasladı. “Pekâlâ. İşbaşı yapıyoruz. Eğitim. Öncelikle, isterseniz size ayrı ayrı koçluk yapabilirim. Buna şimdi karar verin.”

“Neden bize ayrı ayrı koçluk yapacaksın ki?” diye sordum.

“Diğerinin bilmesini istemediğiniz gizli bir yeteneğiniz olabilir,” dedi Haymitch.

Peeta'yla birbirimize baktık. "Benim gizli bir yeteneğim yok," dedi. "Eh, senin yeteneğini de biliyorum, değil mi? Demek istediğim, senin avladığın bir sürü sincap yedim."

Peeta'nın avladığım sincaplardan yediğini hiç düşünmemiştim. Her zaman, fırıncı babasını sincapları gizlice kızartıp yerken hayal etmiştim. Bence bunu açgözlülüğünden yapmıyordu. Şehirde yaşayan aileler genellikle pahalı kasap eti yedi. Sığır, tavuk ve at eti.

"Bize birlikte koçluk yapabilirsin," dedim. Peeta da başını salladı.

"Pekâlâ. O halde bana yapabilecekleriniz konusunda biraz fikir verin."

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Peeta. "Ekmek pişirmeyi saymazsan."

"Üzgünüm, bunu sayamam. Katniss, senin bıçaklarda iyi olduğunu biliyorum."

"Sayılmaz. Ama avlanmayı biliyorum," dedim. "Ok ve yayla."

"Peki bunda iyi misin?"

Bunu düşünmem gerekti. Dört yıldır evde sofraya yemek koyan kişi bendim. Bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Elbette babam kadar iyi değildim ama o çok daha deneyimliydi. Nişan almakta Gale'e göre daha iyiydim ama ikimiz arasında da deneyimi çok olan bendim. Gale tuzak ve kapanlarda dehaydı. "Fena değilim," dedim.

"Mükemmeldir," dedi Peeta. "Ondan sincap alan babam her zaman okun nasıl da vücudu parçalamadığından bahseder. Onları gözlerinden vuruyor. Kasaba sattığı tavşanlarda da durum aynı. Geyik bile vurabilir."

Yeteneklerimin Peeta tarafından bu şekilde değeren-

dirilmesi beni tam anlamıyla şaşırtmıştı. Öncelikle, bunu fark ettiğine şaşırmıştım. Ve ikinci olarak, beni övüyordu. “Sen ne yapıyorsun?” diye sordum, şüpheyle.

“Asıl sen ne yapıyorsun? Sana yardım edecekse, neler yapabildiğini bilmesi gerekir. Kendini hafife alma.”

Nedenini bilmesem de bu durum beni olumsuz bir şekilde kıskırtmıştı. “Ya sen? Seni pazar yerinde elli kiloluk un çuvallarını kaldırırken gördüm. Sen de bundan bahsetsene. Bu hiç de önemsiz değil.”

“Evet. Eminim arena milletin üzerine atabileceğim un çuvallarıyla dolu olacaktır. Silah kullanabilmek başka bir şey. Bunu sen de biliyorsun.”

“Peeta güreşebiliyor,” dedim, Haymitch’e dönerek. “Geçen yıl okulumuzdaki turnuvada ikinci olmuştu. Birinci de kardeşiydi zaten.”

“Bunun bana ne faydası olacak ki? Rakibini güreşerek öldüren biri gördün mü?” diye sordu Peeta, yüzünü buruşturarak.

“Oyunlar’da her zaman yumruk yumruğa dövüş olur. Yapman gereken yalnızca bir bıçak çıkarabilmek; o zaman en azından bir şansın olur. Biri benim üzerime atladığı takdirde öldüm demektir!” Hissettiğim öfkeyle sesimin yükseldiğini duyabiliyordum.

“Ama ölmeyeceksin! Bir ağaçta çiğ sincap yiyip milleti oklarıyla vuracaksın. Veda etmek için yanıma geldiğinde, sözde moral olsun diye annemin bana ne dediğini biliyor musun? 12. Mıntıka’dan en sonunda bir galip çıkabileceğini söyledi. Ama beni değil, seni kastediyordu!”

“Ah, seni kastetmiştir,” dedim, elimi sallayarak.

“Annem, ‘O kız, o kız bir savaşçı,’ dedi.”

Bunu duymak beni afallatmıştı. Annesi hakikaten benim hakkımda böyle bir şey söylemiş olabilir miydi? Beni oğlundan daha üstün mü görüyordu yani? Gözlerindeki acıyı gördüğümde Peeta'nın yalan söylemediğini anladım.

Birdenbire kendimi fırının arkasında buldum; sırtımdan aşağı inen soğuk yağmur damlalarını hissedebiliyordum. On bir yaşında bir kızın sesiyle konuştum. “Bunun nedeni birinin bana yardım etmiş olması.”

Peeta'nın gözleri elimdeki sandviç ekmeğine kaydığında, onun da aynı günü hatırladığını anladım. Ama omuz silkmekle yetindi. “Arenada da insanlar sana yardım edecek. Sana sponsor olmak için birbirlerini boğazlayacaklar.”

“Sen beni boğazlamayacaksın sanki,” dedim.

Peeta gözlerini devirerek Haymitch'e baktı. “Hiçbir fikri yok. İnsanların üzerinde nasıl bir etki bıraktığını bilmiyor.” Bana bakmayı reddederek, tırnağını ahşap masanın damarlarından birinin üzerinde gezdirdi.

Ne demek istiyordu? İnsanların bana yardım ettiğini mi? Ailemle açlıktan ölmek üzereyken kimse bana yardım etmemişti! Peeta dışında kimse! Ama elimde birileriyle takasa girebileceğim şeyler olmaya başladığında işler değişmişti. Takasta dişli biriydim. Yoksa değil miydim? İnsanlar üzerinde nasıl bir etki bırakıyordum? Benim zayıf ve muhtaç biri olduğumu mu düşünüyorlardı? İnsanlar bana acıdığı için mi karlı takaslar yapabildiğimi ima ediyordu? Bunun doğru olup olamayacağını düşündüm. Belki tüccarlardan bazıları takaslarımızda biraz cömert davranmış olabilirdi ama bunu her zaman babamla olan uzun ilişkilerine bağlamıştım. Ayrıca avladığım hayvanlar da birinci sınıftı. Kimse bana acımamıştı!

Peeta'nın beni aşağılamaya çalıştığına emin bir halde, öfkeli gözlerimi elimdeki ekmeğe diktim.

Bir dakika kadar sonra, "Pekâlâ," dedi Haymitch. "Katniss, arenada ok ve yay olacak diye bir garanti yok ama Oyun Kurucular ile teke tek seanslarında onlara neler yapabildiğini göstermelisin. O ana dek okçuluktan uzak duracaksın. Peki tuzak kurmada nasılsın?"

"Birkaç basit kapan biliyorum," diye mırıldandım.

"Yemek bulman için bu çok önemli olabilir. Ve Peeta, Katniss haklı, sahip olduğun gücü asla hafife alma. Genellikle avantajın kime kayacağını fiziksel güç belirler. Eğitim Merkezi'nde halterler olacak ama sakın diğer araçların önünde ne kadar ağırlık kaldırabildiğini gösterme. Bu plan ikiniz için de geçerli. Toplu eğitimlerde bilmediğiniz şeyleri öğrenmeye çalışın. Mızrak atın. Gürz savurun. Düğüm atmayı öğrenin. Yeteneklerinizi ise özel seanslara saklayın. Anlaştık mı?"

Peeta'yla başımızı salladık.

"Bir şey daha var. Diğerleriyle olduğunuz her zaman birbirinizin yanında olmanızı istiyorum," dedi Haymitch. İkimiz de buna itiraz edecekken elini masaya vurdu. "Her zaman! Bu tartışmaya açık bir durum değil! Dediklerimi yapmayı kabul ettiniz! Birlikte olacak, birbirinizin dostu gibi görüneceksiniz. Şimdi gidin. Eğitim için saat onda asansörde Effie'yle buluşacaksınız."

Dudağımı ısıırıp hiddetle odama döndüm ve kapıyı Peeta'nın duyacağı kadar sert bir şekilde çarparak kapadım. Yatağıma oturdum. Haymitch'ten, Peeta'dan, uzun zaman önceki o yağmurlu günden bahsettiğim için kendimden nefret ediyordum.

Şaka gibiydi! Peeta'yla dostmuşuz gibi görünecektik demek! Birbirimizin güçlü yanlarını öne çıkarıp, yetenekleri sayesinde övgü almasını sağlayacakmışız! Ama bir noktada maskelerimizi çıkarıp rakip olduğumuzu kabul etmemiz gerekecekti. Haymitch'in aptalca talimatı olmasa, rakip olduğumuzu şu anda ilan etmeye hazırdım. Sanırım Haymitch'e bizi ayrı ayrı çalıştırmasının gerekmediğini söylediğim için bu benim hatamdı. Ama bu her şeyi Peeta'yla birlikte yapmak istediğim anlamına gelmiyordu ki! Zaten onun da benimle birlikte hareket etmek istemediği belliydi.

Peeta'nın dedikleri hâlâ kulaklarımdaydı. *Hiçbir fikri yok. İnsanların üzerinde nasıl bir etki bıraktığını bilmiyor.* Açıkça beni küçük düşürmek istemişti. Öyle değil miydi? Ama içimden bunun iltifat olup olamayacağını düşünüyordum. Benim bir şekilde çekici olduğumu kastedip kastetmediğini. Bu kadar farkımda olması tuhaftı. Avlanmama dikkat edişi tuhaftı. Ve görünüşe göre, ben de ona karşı sandığım kadar ilgisiz değildim. Un çuvalları. Güreş. Ekmekçi çocuğu takip ettiğimi anlamıştım.

Saat on olmak üzereydi. Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı taradım. Öfkem, diğer haraçlarla yan yana gelmekten duyduğum gerginliği bir müddet bastırmıştı ama yeniden gerildiğimi hissedebiliyordum. Asansörde Effie ve Peeta'yla buluştuğumda tırnaklarımı kemirdiğimi fark ettim ve anında kendimi durdurdum.

Eğitim odaları binamızın bodrum katındaydı. Bu asansörlerle oraya varışımız bir dakika bile sürmedi. Kapılar, muhtelif silahlar ve engelli parkurlarla dolu devasa bir spor salonuna açıldı. Saat daha tam on değildi ama en

son gelenler bizdik. Haraçlar gergin bir havanın hâkim olduğu bir çember oluşturmışlardı. Her birinin üzerine, muntıkalarının numarasının yazılı olduğu kare şeklinde bir bez parçası iğnelenmişti. Biri sırtıma üzerinde 12 yazan bezi iğnelerken hızlıca diğerlerine baktım. Aynı kıyafetleri giyen tek çift bizdik.

Haraçların oluşturduğu çembere katıldığımız anda, Atala adında, uzun boylu, atletik bir kadın olan baş eğitmen öne çıkarak eğitim programını açıklamaya başladı. Alanlarında uzman eğitmenler bizi kendi istasyonlarında bekleyecekti. Akıl hocalarımızın talimatlarına göre, çalışmak için dilediğimiz istasyona gitmekte özgürdük. İstasyonların bazılarında hayatta kalma becerileri, diğerlerinde ise dövüş teknikleri öğretiliyordu. Eğitim seanslarında bir başka haraçla herhangi bir şekilde dövüş egzersizi yapmamız yasaktı. Bir eşle çalışmak istediğimiz takdirde bize atanacak asistanlar vardı.

Atala beceri istasyonlarının listesini okumaya başladığında, gözlerimin haraçlara kaymasına engel olamadım. İlk defa aynı zeminde ve basit kıyafetler içinde bir araya toplanmıştık. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Erkeklerin neredeyse tamamı ve kızların da en azından yarısı benden daha iriydi. Gerçi haraçların çoğunun Başkent'e gelmeden önceki hayatlarında doğru düzgün beslenmemiş oldukları anlaşılıyordu. Bunu kemiklerinde, ciltlerinde, gözlerindeki boş bakışlarda görebiliyordunuz.

Doğuştan minyon bir kız olabilirdim ama ailemden aldığım özellikler bana avantaj sağlıyordu. Dik duruyordum ve cılız olsam da güçlüydüm. Avladığım hayvanların etleriyle topladığım bitkilerin yanı sıra ormanda harcadı-

ğım efor etrafımdaki haraçların çoğundan daha sağlıklı bir vücuda sahip olmama imkân tanımıştı.

Bu açıdan istisna oluşturanlar, daha varlıklı mıntıkalardan gelen çocuklar, gönüllüler ve hayatları boyunca bu an için beslenip eğitilmiş olanlardı. Geleneksel olarak 1, 2 ve 4. mıntıkanın haraçları bu sınıfa dahildi. Başkent'e gelmeden haraçların eğitilmesi kurallara aykırı olsa da bu her yıl görülüyordu. 12. Mıntıka'da bu türden haraçlara Kariyer Haraçları ya da kısaca Kariyerler diyorduk. Neredeyse her yıl galip bu haraçların arasından çıkardı.

Eğitim Merkezi'ne gelmeden önce açılış törenindeki ateşli girişimle elde ettiğim küçük avantaj, rakiplerimin karşısına çıktığım anda yok olup gitmiş gibiydi. Diğer haraçlar bizi kıskanıyordu ama bunun nedeni bizim değil, stilistlerimizin harika olmasıydı. Kariyer Haraçları ile göz göze geldiğimizde bakışlarında küçümsemeden başka bir şey göremedim.

Her biri bana kıyasla yirmi beş ile elli kilo arasında değişen bir ağırlık farkına sahipti. Küstah, vahşi bir havaları vardı. Atala çalışmamız için bizi serbest bıraktığında, Kariyerler salondaki en ölümcül görünümlü silahların başına gitti. Bu silahları çok iyi tanıdıkları tutuşlarından belliydi.

Neyse ki hızlı koşabildiğimi düşünürken Peeta'nın kolumu dürtmesiyle irkildim. Haymitch'in talimatları doğrultusunda hâlâ yanımda duruyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Nereden başlamak istersin?"

Gösteriş yaparak diğer haraçların gözünü korkutmaya çalıştıkları belli olan Kariyerlere baktım. Ardından da,

bıçak ya da baltayla ilk kez çalışan, az beslenmiş, beceriksiz diğerlerine.

“Öncelikle biraz düğüm çalışalım,” dedim.

“Haklısın,” dedi Peeta. Kendisiyle ilgilenen öğrenciler bulduğuna memnun olduğu anlaşılan bir eğitmenin beklediği boş bir istasyona geçtik. Düğüm atma istasyonunun Açlık Oyunları’nın gözde derslerinden biri olmadığını hissediyordunuz. Kapanlar üzerine biraz bilgim olduğunu fark eden eğitmen, bize rakibimizi yakalayarak tek bacağından ağaca asacak mükemmel bir tuzağın nasıl kurulacağını gösterdi. İkimiz de ustalaşana dek bu tuzak üzerinde bir saat kadar çalıştıktan sonra, kamuflaj istasyonuna geçtik. Bu istasyondan gerçekten hoşlandığı belli olan Peeta, çamur, kil ve böğürtlen suyuyla elde ettiği karışımları tenine sürerek, asma ve yapraklarla kendini saklama yollarını deneyerek çalışırken, kamuflaj istasyonunun başındaki eğitmen hevesle onu izledi.

“Pastaları ben yapıyorum,” dedi Peeta.

“Pasta mı?” Bir süredir, on beş metre mesafeden fırlattığı mızrağı bir cansız mankenin kalbine saplayıp duran 2. Mıntıka’dan çocuğu izlemekle meşguldüm. “Ne pastası?”

“Evde. Yani fırında kremalı pastaları ben yapıyorum.”

Fırının vitrininde sergilenen pastaları kastediyor olmalıydı. Çiçeklerle ve şeker kremasının üzerine çizilen güzel şeylerle süslenen bu harika pastalar doğum günleri ve yılbaşı içindi. Meydana gittiğimizde, asla satın alacak durumda olmamamıza rağmen, Prim beni her zaman bu vitrine sürüklerdi. Ama 12. Mıntıka’da çok az güzel şey olduğundan, bunu yaptığı zamanlarda Prim’e hiç karşı koymamıştım.

Peeta'nın kolundaki desene daha eleştirel bir gözle baktım. Aydınlık ve karanlığın iç içe geçtiği çalışması, ormanda yaprakların arasından süzülen güneş ışığını akla getiriyordu. Tellerin ötesine bir kez geçtiğinden bile şüpheli olduğumdan, bunu nereden bildiğini merak ettim. Bu fikri arka bahçelerindeki eğri büğrü, yaşlı elma ağacından almış olabilir miydi? Bir nedenden ötürü, bu manzaranın tamamı (yeteneği, gücümüzün yetmediği o pastalar, kamuflaj uzmanı eğitmenin övgüleri) sinirime dokundu.

"Çok güzel," dedim. "Yani şeker kremasıyla birini öldürebilecek olsaydın..."

"Üstünlük taslamaya kalkma. Arenada ne bulabileceğini asla bilemezsin. Diyorum ki, arena devasa bir pas..."

"Diyorum ki, devam edelim," diyerek sözünü kestim.

Böylece üç günü Peeta'yla birlikte sessizce istasyondan istasyona ilerleyerek geçirdik. Ateş yakmaktan bıçak fırlatmaya ve barınak yapmaya kadar, birçok değerli beceri edindik. Haymitch'in vasat görünmemize dair tembihine rağmen Peeta teke tek dövüşte iyice ustalaşmıştı. Ben de yenilebilir bitkiler testini gözümü kırpmadan geçebiliyordum. Fakat asıl yeteneklerimizi özel seanslara saklamak istediğimizden, okçuluk ve halter istasyonlarından uzak durduk.

Oyun Kurucular ilk günün erken saatlerinde kendilerini gösterdiler. Koyu mor cüppeler giymiş yirmi kadar erkek ve kadın, spor salonunu çevreleyen, yüksekte kalan standlara oturdular. Bazen bizi izleyip notlar alıyor; diğer zamanlardaysa haraçları görmezden gelerek, yiyeceğin asla tükenmediği açık büfede tıkınıyorlardı. Fakat gözlerini 12. Mıntıka'nın haraçları üzerinde tuttuklarını hissediyordum. Başımı kaldırıp onlardan tarafa baktığım

birkaç sefer, içlerinden birinin dikkatli bir şekilde beni izlediğini fark ettim. Biz yemekten sonra eğitmenlerimizle de konuştular. Yemekten döndüğümüzde onları bir arada toplanmış buluyorduk.

Kahvaltı ve akşam yemeklerini kendi katlarımızda yiyorduk. Ama öğle yemekleri için yirmi dört haraç spor salonundaki yemek odasında bir araya gelmek durumundaydı. Yemekler odaya servis arabalarıyla getiriliyordu ve servisimizi kendimiz yapıyorduk. Üstünlüklerini ispatlamak, birbirlerinden korkmadıklarını ve geriye kalan bizleri ise ciddiye almadıklarını ortaya koymak istermiş gibi, Kariyer Haraçları gürültülü bir topluluk olarak tek bir masada toplanıyordu. Diğer haraçların çoğu sürüsünü kaybetmiş koyunlar gibi bir başına oturuyordu. Kimse bizimle konuşmuyordu. Yemeğe Peeta'yla birlikte oturuyor ve Haymitch bu konuda başımızın etini yediği için, dostça bir sohbet açmaya çalışıyorduk.

Yemek esnasındaki bu sohbetlerde konu bulmak kolay değildi. Evden bahsetmek acı veriyordu. Şu andan konuşmak dayanılır gibi değildi. Bu yemeklerin birinde, Peeta ekmek sepetimizi boşaltıp, Başkent'in kaliteli ekmeğinin yanında, farklı mntıkaların ekmeklerini de sunmaya nasıl dikkat ettiklerini gösterdi. Yosunlu olduğundan hafif yeşile çalan renkte, balık şeklindeki somun 4. Mntıka'dan geliyordu. Üzerinde tohumlar olan hilal biçimindekiler ise 11. Mntıka'dan. Bir şekilde, aynı malzemelerden yapılmış olmalarına rağmen, evimizde standart olan çirkin bisküvilerden çok daha lezzetli görünüyorlardı.

"Böyle işte," dedi Peeta, ekmekleri sepete geri doldururken.

“Bir sürü şey bildiğin ortada,” dedim.

“Yalnızca ekmekler hakkında. Tamam. Şimdi komik bir şey söylemişim gibi gül.”

İkimiz birden inandırıcı olmasını başardığımız kaha-kahalar atarak üzerimizdeki bakışları görmezden geldik.

“Pekâlâ, ben halimden memnun bir şekilde gülümsemeye devam ederken sen de bir şeylerden bahset,” dedi Peeta. Haymitch’in bizden dost gibi görünmemizi istemiş olması ikimizi de yoruyordu. Çünkü odamın kapısını sertçe kapattığım geceden beri aramıza soğukluk girmişti. Ama yerine getirmemiz gereken komutlar vardı.

“Bir ayının peşime takıldığı günden bahsetmiş miydin sana?” dedim.

“Hayır ama kulağa heyecan verici geliyor.”

Gerçek bir hikâyeydi bu. Bir arı kovanı için koca bir kara ayıyla kapışma aptallığını gösterdiğim günü yüzümü şekilden şekile sokarak anlatırken, Peeta da kaha-kahalar atıp beni soru yağmuruna tuttu. Bu işte benden çok daha iyiydi.

İkinci gün mızrak antrenmanı esnasında Peeta kulağıma fısıldadı. “Sanırım bizi izleyen bir gölgemiz var.”

Elimdeki mızrağı fırlattıktan sonra (mesafe çok fazla olmadığı takdirde mızrak fırlatmada o kadar da kötü değildim), biraz arkamızda durmuş bizi izleyen 11. Mıntıka’dan küçük kızı gördüm. On iki yaşındaki bu kız bana Prim’i anımsatıyordu. Yakından baktığınızda ancak on yaşında görünen kızın ışıltılı koyu renk gözleri ve saten gibi, kahverengi bir teni vardı. En ufak seste kanatlanmaya hazır gibi, kollarını hafifçe iki yana açmış bir halde parmaklarının ucunda duruyordu. Onu bir kuşa benzetmemek imkânsızdı.

Peeta mızrağını fırlatırken ben de elime yeni bir mızrak aldım. “Sanırım adı Rue,” dedi, alçak sesle.

Dudağımı ısırdım. Rue, adını Çayır’da yetişen minik, sarı bir çiçekten alıyordu. Rue. Primrose. İkisi de sıırıslıklamken bile tartıda otuz kilodan fazla çekmezdi.

“Bu konuda ne yapabiliriz?” diye sordum Peeta’ya, istediğimden daha sert bir sesle.

“Hiçbir şey. Öylesine, laf olsun diye söylemişim.”

Artık arkamda olduğunu bildiğimden, kızı görmezden gelmek zordu. Sessiz takibini sürdürerek farklı istasyonlarda bize katıldı. Benim gibi o da bitkileri tanıyor, hızlı bir şekilde tırmanabiliyor, isabetli nişan alabiliyordu. Sapanla atış yaptığı seferlerin tamamında hedefi vurduğunu görüyordum. Ama elinde kılıcıyla yüz kiloluk bir erkeğe karşı sapan ne işe yarardı ki?

12. Mıntık’a ayrılmış kattaki kahvaltılarla akşam yemeklerimizde, Haymitch’le Effie bizi gün içinde olanlara dair sorguya çekiyordu. Neler yaptığımızı, bizi kimin izlediğini, diğer haraçların durumunu öğreniyorlardı. Cinna ve Portia ortalıkta olmadığından yemeklerimize biraz olsun aklıselim bir hava katacak kimse yoktu. Gerçi Haymitch’le Effie artık kavga etmiyordu. Aksine, bizi forma sokma kararlılığını paylaşıyormuş gibi görünüyorlar; eğitimlerde ne yapmamız ve ne yapmamamız konusunda sonu gelmez talimatlar veriyorlardı. Peeta daha sabırlıydı ama ben artık bunaldığımdan genellikle somurtuyordum.

İkinci gece en sonunda yataklarımıza kaçtığımızda, “Biri Haymitch’e biraz içki verse iyi olacak,” diye homurdandı Peeta.

Homurtuyla kakhaha arasında bir ses çıkarsam da, hemen kendimi toparladım. Ne zaman arkadaş gibi davranıp ne zaman kendimiz olacağımız konusunda artık kafam karışmaya başlamıştı. En azından arenaya çıktığımızda birbirimize karşı nerede duracağımızı biliyordum. “Bunu yapmayalım,” dedim. “Yalnız olduğumuzda arkadaş gibi davranmamıza gerek yok.”

“Peki Katniss,” dedi, yorgun bir sesle. Bundan sonrasında yalnızca yanımızda birileri varken birbirimizle konuştuk.

Eğitimin üçüncü gününde, Oyun Kurucular’la özel seanslarımız için bizi öğle yemeğimizden çağırmaya başladılar. Mıntıkaları sırayla, önce erkek, sonra kız haraç olmak üzere seanslara aldılar. Her zaman olduğu gibi 12. Mıntika sonuncuydu. Başka nereye gidebileceğimizi bilmediğimizden yemek odasında oyalandık. Çağrılan haraç bir daha buraya dönmüyordu. Oda boşaldıkça Peeta’yla birbirimize arkadaşça davranma zorunluluğunun baskısı da azaldı. Rue’yu çağırdıklarında içeride bizden başka kimse kalmadı. Ve Peeta çağrılana dek sessizce oturduk. Adını duyduğunda Peeta ayağa kalktı.

“Haymitch’in ağırlıklar konusunda söylediğini unutma.” Sözcükler ağızımdan kontrolüm dışında çıkmıştı.

“Teşekkürler. Unutmam,” dedi. “Sen de... sen de isabetli atış yap.”

Başımı salladım. Neden bir şey söylediğimi bile bilmiyordum. Gerçi kaybedeceksem, diğerlerinin değil de Peeta’nın kazanmasını tercih ederdim. Mıntıkamız için, annemle Prim için çok daha iyi bir sonuç olurdu bu.

On beş dakika sonra benim adım okundu. Saçlarımı

düzeltilip omuzlarımı arkaya attıktan sonra spor salonuna yürüdüm. O anda başımın belada olduğunu anladım. Oyun Kurucular uzun zamandır buradaydı. Yirmi üç haracın sunumunu izlemişlerdi. Muhtemelen çoğu şarabı fazla kaçırmıştı ve bir an evvel evlerine gitmek istiyorlardı.

Plana bağlı kalmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Okçuluk istasyonuna yürüdüm. Ah, silahlar! Günlere onlara dokunabilmek için deliriyordum! Ahşap, plastik, metal ve adını bile bilmediğim malzemelerden yapılmış yaylar vardı. Okların tüyleri kusursuz eşitlikte kesilmişti. Elime bir yay alıp gerdikten sonra, bu yaya uygun ok kılıfını omzuma astım. Bir atış poligonu olsa da, standart hedef tahtalarının ve insan modellerin olduğu bu alan benim için çok kısıtlıydı. Spor salonunun ortasına yürüyerek ilk hedefimi seçtim. Bu bıçak antrenmanında kullanılan cansız modeldi. Daha yayı gererken bir şeyin yanlış olduğunu anladım. Yay, evde kullandıklarımaya göre daha sıkı, ok ise daha sertti. Atışımı yaptım ve modeli birkaç santimle ıskalayıp Oyun Kurucular'ın sınırlı ilgisini bütünüyle kaybettim. Utançla donakaldığım kısa bir anın ardından poligondaki hedeflere yöneldim ve elimdeki yeni silaha alışana dek arka arkaya atış yapmaya devam ettim.

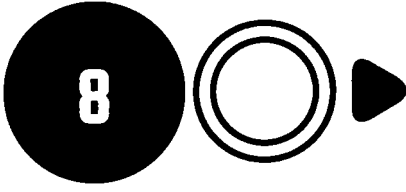
Salonun ortasına geri dönerek ilk pozisyonumu aldım ve oku modelin kalbinin tam ortasına sapladım. Ardından boks antrenmanlarında kullanılan kum torbasının ipini vurdum. Sert bir şekilde yere düşen kum torbası parçalanmıştı. Hiç duraksamadan, omzumun üzerinde ileri doğru bir takla attım, tek dizimin üzerinde doğrul-

dum ve spor salonunun tavanında asılı ışıklardan birine atış yaptım. Lamba kıvılcımlar saçarak patladı.

Mükemmel atışlar yapmıştım. Oyun Kurucular'a döndüğümde, birkaçının takdirle başını salladığını ama çoğunun açık büfeye yeni getirilmiş olan kızarmış domuzla ilgilendiğini gördüm.

Birdenbire öfkeye kapıldım. Hayatım ortadayken, dikkatlerini bana verme nezaketini bile göstermiyorlardı. Ölü bir domuz beni gölgede bırakmıştı. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı; yüzümün öfkeyle yandığını hissedebiliyordum. Hiç düşünmeksizin, kılıfımdan çektiğim oku yaya takıp Oyun Kurucular'ın masasına yolladım. İnsanlar korkuyla geri çekildi. Okum, domuzun ağzındaki elmayı da alarak açık büfenin arkasındaki duvara saplamıştı. Herkes hayretle bana bakıyordu.

"İlginiz için teşekkür ederim," dedim. Hafifçe eğilerek selamımı verdim ve kimse gidebileceğimi söylemeden çıkışa yöneldim.

Asansöre yürürken yayımı bir tarafa, ok kılıfımı diğer tarafa attım. Asansörlerin başında bekleyen ağızları açık kalmış Avox'ları geçip yumruğumu üzerinde on iki yazan tuşa dayadım. Kapılar kapandı. Gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başlamadan önce katıma ulaşmayı başarmıştım. Diğerlerinin bana salondan seslendiğini duysam da hızlı adımlarla odama gidip kapıyı kapattım, kendimi yatağa attım ve hıçkırmaya başladım.

Başarmıştım işte! Her şeyi mahvetmiştim! Azıcık şansım varsa bile, o da Oyun Kurucular'ın üzerine atış yaptığım anda yok olmuştu. Şimdi bana ne yapacaklardı? Tutuklayacaklar mıydı? Yoksa infaz mı edeceklerdi? Belki Panem'in gelecekteki haraçlarına hizmet etmem için dilimi kesip beni Avox'a çevirirlerdi. O oku fırlatırken ne düşünüyordum ki? Gerçi onları vurmak gibi bir amacım yoktu; yalnızca beni görmezden geldikleri için öfkelendiğimden domuzun ağzındaki elmayı hedef almıştım. Onlardan birini öldürmek istememişim. İsteseydim, öldürürdüm!

Ama ne fark ederdi ki? Zaten Oyunlar'ı kazanacak değildim. Bana ne yapacakları kimin umrundaydı? Beni asıl korkutan annemle Prim'e yapabilecekleriydi. Düşünmeden hareket ettiğim için ailem nasıl cezalandırılacaktı? Ellerindeki birkaç parça şeyi mi alacaklardı? Annemi hapishaneye, Prim'i halkevine mi yollayacaklardı? Yoksa onları öldürecekler miydi? Onları öldürmezlerdi, değil mi? Neden öldürmeyeceklerdi ki? Kimin umrundaydı?

Kalıp özür dilemeliydim. Veya esaslı bir şaka yapmışım gibi gülmeliydim. Belki o zaman bana az da olsa müsamaha gösterirlerdi. Ama olabilecek en saygısız şekilde orayı terk etmişim.

Haymitch'le Effie'nin kapımı tıklattığını duyduğumda bağırarak beni yalnız bırakmalarını istedim ve en sonunda vazgeçip gittiler. Ağlamamın sona ermesi için bir saat kadar bir müddet geçmesi gerekti. Biraz toparlandığımda yatakta kıvrıldım ve ipekli çarşafı okşayarak güneşin Başkent'in üzerinde batışını izledim.

İlk başta, muhafızların gelip beni almasını bekledim. Ama zaman geçtikçe bunun olmayacağını anlayarak sakinleştim. Sonuçta hâlâ 12. Mıntıka'dan bir kıza ihtiyaçları vardı, değil mi? Oyun Kurucular beni cezalandırmak istiyorsa, bunu herkesin gözü önünde yapabilirlerdi. Arenaya çıkacağım anı bekler ve orada aç vahşi hayvanları üzerime salabilirlerdi. Kendimi savunabileceğim bir yayın ve oklarımın olmasına bile göz yummazlardı.

Gerçi daha arenaya bile çıkmadan önce bana öylesine düşük bir puan vereceklerdi ki, aklı başında kimse bana sponsor olmayacaktı. Puanlama akşam açıklanacaktı. Eğitim seyircilere açık olmadığından, Oyun Kurucular

her oyuncuya performansına göre puan verirdi. Böylelikle Oyunlar boyunca devam edecek bahisler için bir referans noktası belirlenmiş oluyordu. Puanlar bir ile on iki arasında olurdu. Bir, çaresiz ölçüde kötü; on iki ise erişilemez ölçüde iyi bir haracı gösterirdi. Oyunlar'ı kimin kazanacağını garanti etmeyen bu puan, yalnızca haraçların eğitimde ortaya koydukları potansiyeli gösteriyordu. Arenanın değişken ortamı nedeniyle eğitimde yüksek puan alan haraçların çok kısa sürede öldürülmesi sıklıkla görülen bir durumdu. Bundan bir kaç yıl önceki Oyunlar'ı kazanan çocuk eğitimden ancak üç puan alabilmişti. Fakat eğitim puanları sponsor bulmak açısından çok önemliydi. Özellikle güçlü kuvvetli bir kız olmasam da atıcılık yeteneklerim sayesinde eğitimden en azından altı ya da yedi almayı umuyordum. Şimdiyse yirmi dört haracın içinde en düşük puanı alacağımdan emindim. Kimse bana sponsor olmadığı takdirde, hayatta kalma şansım da neredeyse sıfıra vuruyordu.

Effie beni akşam yemeğine çağırmak için kapımı çaldığında, onlara katılmaya karar verdim. Puanlar akşam televizyonda açıklanacaktı. Yaşanan olayı sonsuza dek gizleyemezdim zaten. Banyoya gidip hâlâ kıpkırmızı olan yüzümü yıkadım.

Herkes, hatta Cinna ve Portia bile masadaydı. Stilistlerin yemekte olmamasını isterdim çünkü onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmek hoşuma gitmiyordu. Açılış törenindeki bütün emeklerini hiç düşünmeden yok etmiş gibi hissediyordum. Önümdeki balık çorbasından küçük yudumlar alırken kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ettim. Tuzlu çorba bana gözyaşlarımı anımsatıyordu.

Yetişkinler hava durumuyla ilgili konuşmaya başladı. Peeta'ya baktım. Kaşlarını kaldırdı. Bu bir soruydu. *Ne oldu?* Başımı hafifçe iki yana salladım. Ana yemek servisi yapılırken Haymitch, "Pekâlâ," diye söze girdi. "Bu kadar havadan sudan konuşmak yeter. Anlatın bakalım, bugün ne kadar kötüydünüz?"

"Bunun bir şey ifade ettiğini sanmıyorum," dedi Peeta, hemen söz alarak. "Salona alındığımda kimse bana bakmadı bile. Bir tür sarhoş şarkısı söylüyorlardı galiba. Ben de gidebileceğimi söyledikleri ana dek oraya buraya ağır nesneler fırlatıp durdum."

Bunu duymak kendimi biraz olsun daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Peeta Oyun Kurucular'a saldırmamıştı ama en azından onu da tahrik edebilecek bir tavır göstermişlerdi.

"Peki ya sen, tatlım?" dedi Haymitch.

Haymitch'in bana tatlım demesi sinirlerimi öylesine zıplatmıştı ki, "Oyun Kurucular'ın üzerine ok attım," dedim.

Herkes yemeği bırakmıştı. "Ne yaptın?" Effie'nin sesindeki dehşet en kötü şüphelerimi doğruluyordu.

"Üzerlerine ok attım. Yani, onları vurmak için değil. Onlardan tarafa. Peeta'nın dediği gibi. Ben atış yaparken hiçbirinin bana baktığı yoktu, ben de... ben de bir an için kendimi kaybettim ve o aptal kızarmış domuzlarının ağzında duran elmayı vurdum!" dedim, kendimi savunarak.

"Peki buna ne dediler?" diye sordu Cinna.

"Hiçbir şey. Yani, bilmiyorum. Atışımı yaptıktan sonra orayı terk ettim."

"Sana gidebileceğin söylenmeden mi?" diye sordu Effie, afallamış bir halde.

“Çıkma iznini kendim verdim.” Prim’e kazanmayı deneyeceğime söz verdiğimi hatırladığımdan, üzerime bir ton kömür boşaltılmış gibiydim.

“Eh, olan olmuş artık,” diyen Haymitch, ekmeğine yağ sürmeye koyuldu.

“Sence beni tutuklarlar mı?”

“Sanmam,” dedi Haymitch. “Bu noktada yerine birini bulmaları hiç kolay olmaz.”

“Peki ailem? Onları cezalandırırlar mı?”

“Onu da sanmam. Bu anlamsız olur. İnsanlar üzerinde etki bırakmak için Eğitim Merkezi’nde olanları açık etmeleri gerekir. İnsanlar ne yaptığını bilmek isteyecektir. Ama Eğitim Merkezi’ndeki her şey gizli olduğundan bunu yapamazlar. Arenada hayatı sana zindan etmeleri daha muhtemel.”

“Zaten bunu yapmayacaklar mı?” dedi Peeta.

“Doğru,” dedi Haymitch. O anda imkânsızın gerçekleştiğini fark ettim. Moralimi yerine getirmişlerdi. Haymitch eline aldığı domuz pirzolasını şarabına batırırken Effie hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. Haymitch ise ona aldırmadan pirzolasından koca bir parça ısırıp kıkırdadı. “Yüzlerinde nasıl bir ifade vardı?”

Dudak kenarlarımın yavaşça yukarı kalktığını hissedebiliyordum. “Şok oldular. Dehşete düştüler. Ah, birkaçının yüzünde salakça bir ifade belirdi.” Bir anda aklıma geldi. “Adamlardan biri geriye sendeleyerek bir punç kâsesini devirdi.”

Haymitch buna kahkahayı koyarken, Effie hariç masadaki herkes gülmeye başladı. Gerçi Effie de gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibiydi. “Eh, iyi olmuş

o zaman. Onların görevi dikkatlerini size vermek. 12. Mıntıka'dan olmanız sizi göz ardı edebilecekleri anlamına gelmez.” Korkunç bir şey söylemiş gibi, Effie'nin gözleri masada dolaştı. “Pardon ama ben böyle düşünüyorum,” dedi ortaya.

“Çok kötü bir puan alacağım,” dedim.

“Puanlar ancak yüksekse işe yarar. Kimse düşük ya da ortalama puanlara dikkat etmez. Dahası, düşük puan almak için yeteneklerini bilinçli olarak sakladığını bile düşünebilirler. Bu stratejiyi kullananlar oldu,” dedi Portia.

“O halde, umarım insanlar alacağım dört puanı bu şekilde yorumlar,” dedi Peeta. “Yani, dört alabilirsem. Gerçekten, birinin ağır bir topu kucaklayıp birkaç metre ileri fırlatmasından daha az etkileyici ne olabilir? Toplardan birini az kalsın ayağıma düşürüyordum.”

Peeta'ya sırtarak bakarken ne kadar aç olduğumu fark ettim. Domuzdan büyük bir parça kesip patates püresiyle karıştırdım ve yemeye başladım. Her şey yolundaydı. Ailem güvendeydi. Onlar güvende olduğu sürece hiçbir şey çok kötü olamazdı.

Yemekten sonra, televizyonda puanların açıklanmasını izlemek için salona geçtik. Önce haracın fotoğrafı, ardından fotoğrafın altında puanı belirliyordu. Kariyer Haraçları doğal olarak sekiz-on aralığında puanlar aldılar. Diğer haraçların çoğu ise ortalama beş puan aldı. Şaşırtıcı bir şekilde, Rue yedi puan almıştı. Jüri üyelerine ne gösterdiğini bilmiyordum ama Rue o kadar minikti ki cidden çarpıcı bir şey yapmış olmalıydı.

Her zaman olduğu gibi, 12. Mıntıka son sıradaydı. Peeta sekiz aldı. Demek ki en azından birkaç Oyun Kurucu

onu izlemişti. Yüzüm ekranda belirdiğinde tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. En kötüsünü bekliyordum. Ve ekranda on bir rakamı belirdi.

On bir!

Effie Trinket tiz bir sesle ciyaklarken, diğerleri sırtımı sıvazlayıp beni kutlamaya başladılar. Ama bu bana gerçekmiş gibi gelmiyordu.

“Bir hata olmalı. Bu... bu nasıl olur?” diye sordum, Haymitch’e bakarak.

“Herhalde sinirli halinden hoşlandılar. Sonuçta ortaya bir şov koymaları lazım ve bunun için hararetli oyunculara ihtiyaçları var.”

Cinna, “Katniss, alevler içindeki kız,” diyerek beni kucakladı. “Ah, yarınki röportajda giyeceğin kostümü görme dek bekle.”

“Gene alevli mi olacak?”

“Sayılır,” dedi, sinsî bir ifadeyle.

Peeta’yla birbirimizi tebrik ederken aramızda gene tuhaf bir an yaşandı. İkimiz de eğitimde başarılı olmuştuk ama bu, bir diğerimiz için ne anlama geliyordu? Mümkün olan ilk anda odama kaçarak yatağa girdim. Günün gerginliği, özellikle de çok fazla ağlamak beni bitkin düşürmüştü. Rahatlamış bir halde kendimi uykuya bırakırken göz kapaklarımın arkasında hâlâ on bir rakamı yanıp sönüyordu.

Tan vakti uyansam da bir müddet yatakta kalıp güneşin yükselmesini izledim. Güzel bir pazar sabahıydı. Evde olsaydım tatildim. Gale’in şimdiden ormana gidip gitmediğini düşündüm. Genellikle pazar günlerimizin tamamını haftalık yiyeceğimizi stoklamak için harcar-

dık. Sabah erkenden uyanır, avlanıp bitki toplan ve elimizdekilerle takas yapmak için Hob'un yolunu tutardık. Gale'i bensiz düşündüm. İkimiz de tek başımıza avlanabiliyor olsak da çift olarak çok daha iyiydik. Özellikle de daha büyük av hayvanlarının peşine düştüğümüzde. Ama daha küçük çaplı avlarda da yanınızda bir ortağın olması yükü hafifletiyor, hatta ailemin sofrasına yiyecek getirmek gibi ağır bir işi keyifli hale getirebiliyordu.

Ormanda Gale'le ilk kez karşılaştığımda, yaklaşık altı aydır tek başıma mücadele ediyordum. Ekim ayında bir pazar günüydü; serin havada ölmekte olan her şeyin keskin kokusu asılıydı. Sabah saatlerini yemişler için sincaplarla kapışarak; havanın biraz ısındığı öğle sonrasını ise sığ göletlerde katniss toplayarak geçirmiştim. Vurduğum tek hayvan, meşe palamudu ararken neredeyse ayaklarımın üzerinden geçen sincaptı ama kar diğer yiyecek kaynaklarımın üzerini örttüğünde geriye sadece hayvanlar kalacaktı. Her zaman olduğundan biraz daha uzaklara gittiğimden, çuval bezinden çantamı sırtlanıp, hızlı adımlarla eve dönüş yoluna koyulmuştum ki ölü bir tavşana denk geldim. Başımdan bir metre yüksekte, boynundan ince bir tele asılmıştı. On beş metre kadar sonra ikinci bir ölü tavşanla karşılaştığımda, kullanılan tuzağı tanıdım. Babam da bu tuzaklardan kullanıyordu. Av yakalandığında, ormanda dolanan aç hayvanların ulaşamayacağı kadar yukarı çekilirdi. Yaz boyunca bu tuzaklardan kurmaya çalışıp başarısız olduğumdan, çantamı bırakarak tuzağı yakından inceleme isteğime engel olamadım. Tavşanın asılı olduğu tele parmaklarımı uzattığım anda birinin bana seslendiğini duydum. "Yaptığın çok tehlikeli."

Ben birkaç adım geriye sıçrarken, Gale bir ağacın arkasından ortaya çıktı. En başından beri beni izliyor olmalıydı. Daha on dördündeydi ama çoktan bir sekse-ni bulmuş boyuyla benim için bir yetişkinden farksızdı. Onu Damar'da ve okulda görmüştüm. Ve bir yerde daha. Gale babasını, babamın öldüğü maden patlamasında kaybetmişti. O uğursuz ocak ayında, Adalet Binası'nda babasının cesaret madalyasını alırken ben de yanındaydım. O da benim gibi babasını kaybetmiş bir ailenin en büyük çocuğuydu. Gale'in küçük erkek kardeşlerinin anelerine nasıl sarıldıklarını hatırlıyordum. Kadının şişmiş karnı birkaç gün içinde yeni bir kardeşleri olacağını gösteriyordu.

“Senin adın ne?” diye sordu, tavşanı tuzaktan kurtarıırken. Kemerine asılı üç tavşan daha vardı.

“Katniss,” dedim, çok alçak sesle.

“Pekâlâ Catnip, hırsızlığın cezası ölümdür. Yoksa bunu hiç duymadın mı sen?”

“Katniss,” diye tekrarladım, daha yüksek bir sesle. “Ve tavşanını çalmıyordum. Yalnızca tuzağını incelemek istemiştım. Kendi kurduğum tuzaklarla daha hiçbir şey yakalayamadım.”

Kaşlarını çatarak bana baktı; ikna olmamıştı. “Peki sincabı nereden buldun?”

“Onu vurdum.” Omzumdan yayımı indirdim. Hâlâ babamın bana verdiği küçük yayı kullanıyor olsam da, fırsatını bulduğumda büyük yayla da çalışıyordum. Bahar geldiğinde daha büyük hayvanlar vurabileceğimi umuyordum.

Gale'in gözleri yayıma kilitlendi. “Bakabilir miyim?”

Ona yayımı verdim. “Ama unutma sakın, hırsızlığın cezası ölümdür.”

Gale’i ilk kez o an gülerken görmüştüm. Bu gülümsemeyle, tehditkar birinden tanımak isteyeceğiniz birine dönüşmüştü. Ama gülümsemesine karşılık vermem için aradan birkaç ay geçmesi gerekecekti.

Avlanmak üzerine konuşmaya başladık. Karşılığında verebileceği bir şey varsa ona bir yay bulabileceğimi söyledim. Ama yemek değil, bilgi istiyordum. Tek bir günde kemerimi şişko tavşanlarla donatabilecek kadar etkili tuzaklar kurabilmenin peşindeydim. Bunu kabul etti. Zaman ilerledikçe gönülsüzce bilgimizi, silahlarımızı, yaban erikleri ya da hindilerle dolu gizli yerlerimizi birbirimizle paylaşmaya başladık. Bana tuzak kurmayı ve balık tutmayı öğretti. Ben de ona hem yenilebilir bitkileri gösterdim hem de ailemizin kıymetli yaylarından birini verdim. Ve bir gün, ikimiz de bunun üzerine konuşmadan, ekip olduk. İş yükünü ve kazancımızı paylaşıyor; ailelerimizin yiyecek yemeği olmasını sağlıyorduk.

Gale bana babamın ölümünden beri eksikliğini duyduğum güven hissini vermişti. Ormandaki yalnızlığımın yerini onun dostluğu aldı. Artık sırtımı kollayan biri olduğundan sürekli omzumun üzerinden arkama bakmak zorunda kalmadığım için çok daha iyi bir avcı oldum. Ama Gale zaman içinde bir av arkadaşından çok daha fazlası oldu. Tellerin diğer tarafında asla dillendiremeyeceğim düşüncelerimi paylaştığım bir sırdaşım vardı artık. Bunun karşılığında o da bana güvenerek kendi düşüncelerini açtı. Ormanda Gale’le birlikte olduğumuz zamanlarda... bazen gerçekten de mutluydum.

Onu arkadaşım olarak görüyordum ama son bir yılda bu sözcük Gale'i anlatmak için çok sıradan görünmeye başlamıştı. Özlemle göğsümün sıkıştığını hissettim. Şu anda yanımda olması için neler vermezdim! Gerçi elbette bunu istemezdim. Birkaç gün içinde öleceği arenada olmasını istemezdim. Yalnızca... yalnızca onu özlemiştim. Bu kadar yalnız olmaktan nefret ediyordum. O da beni özlüyor muydu? Özlüyor olmalıydı.

Bir gece önce adımın altında yanıp sönen on bir rakamını düşündüm. Gale'in bu konuda bana ne söyleyeceğini adım gibi biliyordum. "Eh, kendini biraz daha geliştirebilirsin." Ardından bana gülümserdi. Yanımda olsaydı bu gülümsemeye tereddütsüz karşılık verirdim.

Gale'le sahip olduğum şeyleri, Peeta'yla sahipmişiz gibi yaptığımız şeylerle kıyasladım. Gale'in ne yaptığını asla sorgulamazken, Peeta'nın her yaptığına şüpheyle yaklaşıyordum. Ama bu hiç de adil bir kıyaslama değildi. İkimiz de hayatta kalmak istediğimizden Gale'le birbirimize bağlanmıştık. Peeta'yla ise, birimizin hayatta kalmasının diğerinin ölümü demek olduğunu biliyorduk. Böyle bir şeyi nasıl göz ardı edebilirdiniz ki?

Kapımı çalan Effie, önümüzde yeni bir "büyük, büyük, büyük gün!" olduğunu hatırlattı. Bir sonraki akşam röportajlarımız için televizyona çıkacaktık. Sanırım bütün ekip buna hazır olmamız için çalışacaktı.

Kalkıp hızlı bir duş aldım. Bu defa bastığım tuşlara dikkat ettim ve duşun ardından dosdoğru yemek odasına gittim. Masada yerlerini almış olan Peeta, Effie ve Haymitch alçak sesle konuşuyorlardı. Bu durum bana tuhaf gelse de, açlığım merakıma baskın çıktığından yanlarına

gitmeden önce tabağımı doldurdum.

Bu sabahın yahnisi kuzu etiyle kuru erikten yapılmış ve yabani pirinç üzerinde servis edilmişti. Herkesin sustuğunu, tabağımda yükselen yahni öbeğinin ancak yarısına geldiğimde fark ettim. Portakal suyundan koca bir yudum alıp ağzımı sildikten sonra, “Neler oluyor?” diye sordum Haymitch’e. “Bizi bugünkü röportajlarımıza hazırlayacaksın, değil mi?”

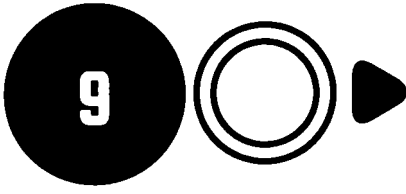
“Evet,” dedi Haymitch.

“Yemeğim bitene dek beklemene gerek yok. Yerken dinleyebilirim,” dedim.

“Planlarda değişiklik oldu. Demek istediğim, bu işe yaklaşım tarzımızda,” dedi Haymitch.

“Nedir?” Gerçi mevcut yaklaşımımızın ne olduğundan da emin değildim. Stratejimize dair, diğer haraçların önünde vasat bir görüntü sergilememiz gerektiğinden başka bir şey hatırlamıyordum.

Haymitch omuz silkti. “Peeta, kendisine ayrı olarak koçluk etmemi istedi.”

İhanet. Hissettiğim ilk duygunun ihanete uğramışlık olması çok gülünçtü. İhanet için öncelikle güven olması gerekirdi. Güven, Peeta ile anlaşmamıza dahil değildi. Bizler haraçtık. Ama bu çocuk annesinden dayak yeme pahasına bana ekmek vermiş, atlı arabada bana destek olmuş, kızıl saçlı Avox kız meselesinde beni korumuş, Haymitch'in avcılık yeteneklerimi öğrenmesi için bastırmıştı... Öyle ya da böyle içimde bir parça ona güvenmiş olabilir miydi?

Diğer taraftan, artık arkadaş rolü oynamak zorunda olmadığımız için rahatlamıştım. Aptalca kurduğumuz ince bağlantının artık kopmuş olduğu ortadaydı. Aslında bunun tam zamanıydı. Oyunlar iki gün içinde başlayacaktı ve arenada güven yalnızca zayıflık anlamına gelirdi. Yani Peeta'yı bu kararı almaya yönelten her neyse (nedeninin eğitimde onu geride bırakmam olduğundan şüpheleniyordum), minnettar olmalıydım. Belki de Peeta, birbirimize düşman olduğumuzu ne kadar erken kabul edersek bunun o kadar iyi olacağını en sonunda anlamıştı.

“Güzel,” dedim. “O halde programımız nasıl olacak?”

“Her biriniz sunum için Effie’yle, içerik içinse benimle dörder saate sahip olacak,” dedi Haymitch. “Sen Effie’yle başla Katniss.”

Effie’nin dört saat boyunca ne anlatabileceğini bilemiyordum ama beni son dakikaya kadar çalıştırdı. Odamda bana uzun etekli bir elbiseyle yüksek topuklu ayakkabılar giydirip (bunlar röportajda giyeceklerim değildi) bana nasıl yürüyeceğimi gösterdi. En fenası ayakkabılardı. Hayatım boyunca topuklu ayakkabı giymediğimden, topuklarımın üzerinde sallanarak yürümeye alışmak kolay değildi. Fakat Effie her zaman topuklu ayakkabıyla dolaşıyordu ve o bunu yapabiliyorsa, ben de yapmaya kararlıydım. Başka bir sıkıntı kaynağı olan elbisem ise sürekli ayakkabılarıma dolandığı için eteklerimi yukarı çekiyordum. Bunu her yaptığımda bir şahin gibi üzerime atlayan Effie, ellerime vurup, “Elbisen asla ayak bileklerinin üzerine çıkmayacak!” diyordu. Nihayet yürümeyi başardığımda, sırada oturma, duruş (görünüşe göre mütemadiyen başımı öne eğme eğilimindeydim), göz teması, el hareketleri ve gülümseme egzersizleri vardı. Gülümseme egzersizi esasen daha çok gülümsemem üzerineydi. Effie bana, gülümseyerek başladığım, gülümserken söylediğim veya gülümsemeyle bitirdiğim yüz farklı cümle söyledi. Öğle yemeği saati geldiğinde aşırı ölçüde kullandığım yanak kaslarım acımaya başlamıştı.

“Eh, elimden gelenin en iyisi bu,” dedi Effie, iç çekerek. “İzleyicilerin seni sevmelerini istediğini sakın unutma Katniss.”

“Seveceklerini düşünmüyor musun?”

“Onlara sürekli hiddetle bakarsan seveceklerini sanmıyorum. Neden öfkeni arenaya saklamıyorsun? Röportajdayken kendini arkadaşlarının arasındaymış gibi düşün.”

“O insanlar ne kadar hayatta kalacağım üzerine bahse giriyor!” diye patladım. “Onlar benim arkadaşım filan değil!”

“O zaman öylelermiş gibi davranmayı dene!” dedi Effie, sert bir sesle. Ardından kendini toparlayarak gülümsedi. “Bak, işte böyle. Beni çileden çıkarmana rağmen sana gülümsüyorum, öyle değil mi?”

“Evet, cidden çok inandırıcı,” dedim. “Ben yemeğe gidiyorum.” Topukluları ayaklarımdan çıkarıp elbisemin eteklerini baldırlarıma dek çekerek yemek odasına gittim.

Peeta’yla Haymitch keyifleri yerindeymiş gibi göründüğünden, içerik çalışmasının sabaha göre daha iyi geçebileceğini düşündüm. Daha fazla yanılamazdım. Öğle yemeğinin ardından beni salona alan Haymitch, kanepeye oturmamı söyledi ve bir müddet hiçbir şey demeden kaşlarını çatıp bana baktı.

“Ne?” dedim, en sonunda.

“Seninle ne yapacağımı çözmeye çalışıyorum. Seni nasıl sunacağız? Çekici mi olacaksın? Soğuk mu? Öfkeli mi? Şu ana dek bir yıldız gibi geldin. Kız kardeşin için gönüllü oldun. Cinna sana unutulmaz bir imaj kazandırdı. Eğitimden en yüksek puanı aldın. İnsanların merakını uyandırmış olsan da kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Yarın bırakacağın izlenim sponsorlar açısından belirleyici olacak.”

Hayatım boyunca haraçlarla yapılan röportajları izlemiş olduğumdan, Haymitch’in haklı olduğunu biliyor-

dum. Eğlenceli, saldırgan ya da gizemli görünerek seyircileri etkileyebildiğiniz takdirde avantaj kazanırdınız.

“Peeta’nın stratejisi ne olacak? Yoksa bunu sormamam mı lazım?”

“Sempatik. Kendini küçümseme üzerine kurulu doğal bir mizah yeteneği var. Sense ne zaman konuşsan, aksi, düşmanca biri gibi görünüyorsun.”

“Hiç de öyle değil!”

“Hadi ama. At arabasından insanlara el sallayan o neşeli kızı nereden bulup çıkardın bilmiyorum ama onu bir daha ne o günün öncesinde ne de sonrasında gördüm.”

“Neşeli olmam için bana çok fazla neden veriyormuşsunuz gibi...”

“İyi de memnun etmen gereken kişi ben değilim. Sana ben sponsor olmayacağım. Ama şimdi beni seyircilerden biri olarak düşün. Eğlendir beni.”

“Peki,” dedim homurtuyla. Haymitch sunucu rolünü alırken, ben de sorularını etkileyici bir şekilde yanıtlamaya çalıştım. Ama bunu yapamıyordum. Dediği şey yüzünden Haymitch’e ve bu soruları yanıtlamak zorunda olduğuma öfkeliydim. Aklımda tek şey, bütün Açlık Oyunları’nın nasıl da haksızlık olduğuydu. Neden eğitilmiş bir köpek gibi hoplayıp zıplamam ve tiksindiğim insanları memnun etmeye çalışmam gerekiyordu ki?

Röportaj provamız ilerledikçe öfkem daha da kabardı. En sonunda Haymitch’e yanıtlarımı tükürür gibi vermeye başladım.

“Pekâlâ, bu kadarı yeterli,” dedi Haymitch. “Başka bir aç bulmamız lazım. Düşmanca tavırlar göstermenin ötesinde, senin hakkında hiçbir şey öğrenemedim. Sana elli

soru sormama rağmen hayatına, ailene, neleri umursadığına dair hiçbir şey bilmiyorum. İnsanlar seni tanımak istiyor Katniss.”

“Ama ben bunu istemiyorum! Zaten geleceğimi elimden aldılar! Onlara bir de geçmişte benim için önemli olan şeyleri vermeyeceğim!”

“O halde yalan söyle! Bir şeyler uydur!”

“Yalan söylemekte iyi değilim.”

“Eh, bunu hızla öğrensen iyi olur. Çünkü şu anda ölü bir sümüklü böcek kadar çekicisin.”

Bu canımı yakmıştı. Haymitch bile çizgiyi aştığını fark etmiş olmalıydı çünkü daha yumuşak bir sesle devam etti. “Bir fikrim var. Neden alçakgönüllü birini oynamıyorsun?”

“Alçakgönüllü,” dedim, Haymitch’in dediğini düz bir sesle tekrar ederek.

“Diyelim ki, 12. Mıntıka’dan gelen küçük bir kızın şu ana dek böylesine başarılı olduğuna inanamıyorsun. Her şey hayal edebileceğinin çok ötesinde. Cinna’nın tasarladığı kıyafetlerden, insanların ne denli nazik olduğundan, kentin seni nasıl büyülediğinden de bahsedebilirsin. Kendin hakkında konuşmamaya kararlıysan, en azından seyircilere güzel şeyler söyle. Bir şekilde lafı çevir işte. Millete yağ çek biraz.”

Sonraki saatler işkenceden farksızdı. Öncelikle millete yağ çekmeyi beceremeyeceğim hemen anlaşıldı. Ukala birini oynamaya çalıştım ama bunun için de gereken küstahlığa sahip değildim. Ve gaddar görünemeyecek kadar “savunmasız” bir halim vardı. Hazırcevap değildim. Komik, seksi ya da esrarengiz de değildim.

Seansın sonuna geldiğimizde hâlâ hiç kimse değildim. Hazırcevap olmaya çalıştığım sıralarda içmeye başlayan Haymitch'in sesi bıkkın bir ton kazanmıştı. "Benden bu kadar. Pes ediyorum, tatlım. Sadece soruları yanıtla ve seyircilere onlardan ne kadar tiksindiğini belli etmemeye çalış, yeter."

Odamda yediğim akşam yemeği için o kadar çok şey istedim ki, yemekten fenalaştım. Ardından Haymitch'e, Açlık Oyunları'na, Başkent'te yaşayan herkese karşı öfkemi tabakları duvarlara fırlatarak çıkarmaya çalıştım. Yatağımı açmak için odama gelen kızıl saçlı kızın gözleri bu manzara karşısında kocaman açılmıştı. "Bırak!" diye bağırdım ona. "Her şeyi olduğu gibi bırak!"

Sitemkâr gözlerle bana bir korkak, bir canavar, Başkent'in bir kuklasıymışım gibi bakan bu kızıdan da nefret ediyordum. Onun için adalet nihayet yerini buluyor olmalıydı. En azından benim ölümümle, ormanda ölen arkadaşlarının intikamı alınmış olacaktı.

Ama odadan kaçıp gitmek yerine, kapıyı arkasından kapatıp banyoya geçti. Islak bir bezle yanıma gelip önce nazikçe yüzümü, ardından kırılan bir tabağın parçasının battığı elimdeki kanı sildi. Bunu neden yapıyordu? Neden bunu yapmasına izin veriyordum?

"Seni kurtarmayı denemeliydim," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. Olan bitene karışmamakta haklı olduğumuzu mu söylemek istiyordu? Beni affettiği anlamına mı geliyordu bu?

"Hayır, yaptığım şey yanlıştı."

Parmaklarını dudaklarına dokundurduktan sonra göğsümü işaret etti. Sanırım ona yardım etmeye kalkış-

miş olsaydık bizim de kendimizi Avox olarak bulacağımızı söylemek istiyordu. Muhtemelen dediği gibi olurdu. Ya Avox olurdum ya da ölürdüm.

Sonraki bir saati odayı temizlemeye girişen kızıl saçlı kıza yardım ederek geçirdim. Bütün çöpler bir kovaya doldurulup etrafa bulaşmış yemek artıkları temizlendikten sonra, kız yatağını açtı. Beş yaşındaki bir çocuk gibi yorganın altına girdim ve kızın üzerimi örtmesine izin verdim. Ve gitti. Uykuya dalana dek kalmasını isterdim. Uyandığımda da yanımda olmasını. Onu asla koruyamamış olsam da bu kızın beni korumasına ihtiyacım vardı.

Sabah yatağımın başında kızıl saçlı kız değil hazırlık ekibim vardı. Effie ve Haymitch'le derslerim bitmişti. Bugün Cinna'ya aitti. Cinna benim son umudumdu. Belki de öylesine büyüleyici görünmemi sağlardı ki, kimse ne dediğimle ilgilenmezdi.

Akşamüstüne dek çalışan ekip, tenime ısıltılı bir saten tonu kazandırıp kollarıma desenler, kusursuz hale getirilmiş yirmi tırnağıma alevler çizdiler. Ardından saçlarım üzerinde çalışmaya başlayan Venia, sol kulağımdan başlayıp başımı sardıktan sonra sağ omzumdan sırtıma inen kırmızıya boyanmış bir örgü yarattı. Yüzüme donuk tonda bir makyaj yaptıktan sonra hatlarımı belirginleştirdiler. Koyu gözlerim kocamandı. Kırmızı dudaklarım dolgundu. Gözlerimi kırptığımda kirpiklerim ışıldıyordu. En sonunda, pudrayla kapladıkları bütün vücudumun altın tozu gibi parıldamasını sağladılar.

Bu fasıl tamamlandıktan sonra Cinna, elinde bana ait olduğunu tahmin ettiğim ama bir kılıfın içinde olduğundan göremediğim bir elbiseyle içeri girdi. "Kapat gözlerini."

Elbiseyi çıplak vücudumun üzerine geçirirlerken önce ipeksi kumaşını, ardından ağırlığını hissettim. En azından yirmi kilo olmalıydı. Gözlerim kapalı olduğundan Octavia'nın elinden tutarak ayakkabılarımı giydiğimde, Effie'nin bana giydirdiklerine kıyasla topuklarının en azından beş santim daha kısa olduğunu fark ederek rahatladım. Bir süre elbise üzerinde ince düzeltmeler yaptılar. Ve araya sessizlik girdi.

“Gözlerimi açabilir miyim?”

“Evet,” dedi Cinna.

Karşımdaki boy aynasında gördüğüm yaratık başka bir dünyadan gelmişti. Burası, canlıların tenlerinin ışıldadığı, gözlerinin parladığı ve görünüşe göre, elbiselerin mücevherlerden yapıldığı bir dünyaydı. Çünkü elbisem... elbisem baştan aşağı ışığı yansıtan, kırmızı, sarı ve beyaz renkli kıymetli taşlarla kaplıydı. Ayrıca alevlerin uçlarına belirginlik kazandıran mavi parçacıklar da vardı. En ufak hareketimde bile adeta canlanan elbise alevlerin içinde kalmış gibi görünmeme neden oluyordu.

Sevimli değildim. Güzel değildim. Ama güneş gibi parıldıyordum.

Bir süre herkes sessizlik içinde bana baktı. “Ah, Cinna,” diye fısıldadım en sonunda. “Teşekkür ederim.”

“Benim için etrafında döner misin?” dedi Cinna. Kollarımı iki yana açarak kendi etrafımda dönmemle birlikte hazırlık ekibi hayranlık dolu çığlıklar atmaya başladı.

Ekibi dışarı yollayan Cinna, Effie'ninkilere kıyasla taşınması çok daha kolay olan elbise ve ayakkabılarla odada dolaşmamı istedi.

Elbise, yürürken eteklerimi kaldırmak zorunda kal-

mayacağım bir tasarıma sahip olduğundan, endişelerimden biri ortadan kalkmıştı.

“Röportaj için hazırız o halde?” diyen Cinna’nın yüzündeki ifadeye baktığımda, benimle buluşmadan önce Haymitch’le konuştuğunu ve ne denli korkunç olduğumu öğrendiğini anladım.

“Berbatım. Haymitch beni ölü bir sümüklü böceğe ben-zetti. Ne denersek deneyelim beceremedim. Haymitch’in sahneye koymak istediği kişiliklerin hiçbirisi olamadım.”

Bir süre dediklerimi düşünen Cinna, “Neden yalnızca kendin olmuyorsun?” dedi.

“Kendim mi? Bunun yararı yok. Haymitch aksi ve saldırgan olduğumu söylüyor.”

“Haymitch’in yanında öyle olabilirsin,” dedi Cinna, sırtarak. “Ama ben seni öyle görmüyorum. Hazırlık ekibin sana tapıyor. Oyun Kurucular’ın bile takdirini kazandın. Başkent halkına gelince... sürekli senden konuşuyorlar. Ruhundan etkilenmemiş tek bir kişi yok.”

Ruhum. Bu yeni bir düşünceydi işte. Tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim ama savaşçı bir kişiliğim olduğundan, cesaretimden bahsediliyordu herhalde. Asla dostça davranmıyor da değildim. Belki karşıma çıkan herkesi sevgiye boğmuyordum, belki çok zor gülüm-süyordum ama önemsemediğim bazı insanlar vardı.

Cinna buz gibi ellerimi sıcak ellerinin arasına aldı. “Soruları yanıtlarken evde bıraktığın bir arkadaşınla konuştuğunu düşün. En iyi arkadaşın kim?”

“Gale,” dedim, bir an olsun düşünmeden. “Ama bu anlamsız, Cinna. Gale’e asla kendimle ilgili şeylerden bahsetmem çünkü o zaten bunları biliyor.”

“Peki ya ben? Beni bir arkadaşın olarak düşünebilir misin?”

Evimden ayrıldığımdan beri tanıştığım insanlar içinde, Cinna açık ara favorimdi. Onu gördüğüm anda sevmiştim ve beni henüz hayal kırıklığına uğratmamıştı. “Düşünebilirim ama...”

“Diğer stilistlerle birlikte ana platformda olacağım. Yani beni görebileceksin. Sana bir soru sorulduğunda bana bak ve soruyu mümkün olan en içten şekilde yanıtla.”

“Aklımdaki şey korkunç olsa bile mi?” Hakikaten öyle olabilirdi.

“Bilhassa aklındaki şey korkunçsa. Bunu dener misin?”

Başım la onayladım. Bu denenebilecek bir plandı. Ya da en azından tutunabileceğim bir dalım vardı.

Çok geçmeden gitme zamanı geldi. Röportajlar, Eğitim Merkezi’nin önüne kurulmuş olan sahnede yapılacaktı. Odamdan çıktıktan yalnızca birkaç dakika sonra kendimi kalabalığın, kameraların, bütün Panem’in önünde bulacaktım.

Cinna kapı tokmağını çevirirken eline uzanarak onu durdurdum. “Cinna...” Sahne korkusu beni bütünüyle ele geçirmişti.

“Senden zaten hoşlandıklarını sakın aklımdan çıkarma,” dedi, yumuşak bir sesle. “Yalnızca kendin ol.”

Asansörde 12. Mıntika ekibinin diğer üyeleriyle buluştuk. Portia ve çetesi sıkı çalışmışlardı doğrusu. Peeta, alevlerle vurgulanmış siyah takımı içinde nefes kesici görünüyordu. Yan yana iyi duruyorduk ve tek tip elbiseler giymiş olmamız içimi rahatlatmıştı. Haymitch ve Effie

de gece için hazırlanıp giyinmişlerdi. Haymitch’le iletişim kurmamaya dikkat etsem de, Effie’nin iltifatlarını kabul ettim. Effie yorucu ve budala olabilirdi ama en azından Haymitch gibi yıkıcı değildi.

Asansör kapıları açıldığında, diğer haraçların sahneye çıkmak için sıraya dizildiğini gördüm. Röportajlar boyunca yirmi dördümüz birlikte sahnede oturacaktık. Son röportaj yapılacak kişi bendim. Daha doğrusu, her mıntıkanın önce kız, sonra erkek haracı röportaja çıktığından, sondan bir önceydim. İlk haraç olmayı ve bu işten bir an evvel kurtulmayı ne kadar isterdim! Benden önceki herkesin nasıl da hazırcevap, komik, alçakgönüllü, öfkeli ve etkileyici olduğunu dinlemek zorundaydım. Dahası, Oyun Kurucular’da olduğu gibi, zaman geçtikçe muhtemelen seyirciler de sıkılmaya başlayacaktı. Hem seyircilerin dikkatini çekmek için üzerlerine ok fırlatma şansım da yoktu.

Hep birlikte sahneye çıkmadan hemen önce, Haymitch, Peeta’yla benim arkama gelip, “Sakın unutmayın, hâlâ mutlu bir çiftsiniz,” dedi. “Öyle davranın.”

Ne? Peeta, Haymitch’in kendisine ayrı koçluk yapmasını istediği zaman bu stratejiyi terk ettiğimizi sanıyordum. Ama bu herhalde gizli bir durumdu; yani insanların önünde eskisi gibi davranmaya devam edecektik. Öyle ya da böyle, yerlerimizi almak için tek sıra halinde sahneye çıkmaya başladığımızdan buna tepki verecek zamanım olmadı.

Yalnızca sahneye adım atmak bile nefesimin hızlanmasına yetmişti. Nabzımın şakaklarımda attığını hissedebiliyordum. Sandalyeme oturduğum anda biraz olsun

rahatladım çünkü topuklu ayakkabılar yüzünden her an düşebileceğimden korkuyordum. Akşam saatleri olmasına rağmen Kent Meydanı bir yaz gününden daha aydınlıktı. Seçkin konuklar için daha yüksekte kalan bir podyum üzerine koltuklar yerleştirilmişti; stilistler en ön sıradaydı. İnsanlar kostümlere tepki verirken kameralar stilistlere dönecekti. Sağımızda kalan bir binanın büyük balkonu Oyun Kurucular'a tahsis edilmiş; diğer balkonların çoğunu ise televizyon ekipleri doldurmuştu. Kent Meydanı ve meydana çıkan bulvarlar mahşer yerini andırıyordu. İnsanlar kendilerine ancak sıkışarak ayakta durabilecekleri kadar yer bulabilmişti. Ülkenin dört bir yanındaki bütün evlerle devlet binalarında televizyonlar açılmış; Panem'in her vatandaşı yerini almıştı. Bu gece ülkenin hiçbir yerinde elektrik kesintisi olmayacaktı.

Kırk yıldan daha uzun süredir haraç röportajlarını gerçekleştiren Caesar Flickerman sahneye çıktı. Bunca yıldır hiç değişmemiş olduğundan onu görmek biraz ür-kütücüydü. Saf, beyaz tonlardaki makyaj tabakasının altında aynı yüz. Açlık Oyunları'nın her yılı için farklı bir renge boyattığı aynı saç stili. Yıldızlar gibi parıldayan belki bin tane minik ampulle bezeli, aynı gece mavisi tören takımı. Başkent'te insanları daha genç ve zayıf göstermek için estetik ameliyatlar yapıyordu. İnsanların çoğu genç yaşta öldüğünden, 12. Mıntıka'da yaşlılık bir tür başarı olarak görülürdü. Yaşlı bir insanla karşılaştığınızda, bunca yıl yaşamayı başardığı için tebrik eder ve sırrını sorardınız. Tombul insanlar ise kıskanılırdı çünkü çoğumuz gibi sıkıntı içinde olmadıkları anlaşılırdı. Ama Başkent'te durum farklıydı. Burada kırışıklıklar

istenmiyor; göbek bir başarı göstergesi olarak değerlendirilmiyordu.

Bu yıl, Caesar'ın saçları toz mavisiydi. Göz kapaklarıyla dudakları da aynı tona boyanmıştı. Hâlâ uçuk bir görüntüsü olsa da, kan kırmızısını tercih ettiği ve vücudunun her yerinden kan akıyormuş gibi görüldüğü geçen yıla göre daha az korkutucuydu. İzleyicileri ısıtmak için yaptığı birkaç esprinin ardından işe koyuldu.

İçini gösteren altın rengi kışkırtıcı bir elbise giymiş olan 1. Mıntıka'nın kız haracı röportajı için Caesar'ın bulunduğu sahnenin ortasına çıktı. Akıl hocasının bu kızın imajını belirlerken zorlanmadığını kolaylıkla anlayabiliyordunuz. Dalgalı sarı saçları, zümrüt yeşili gözleri, uzun boyu, şekilli vücuduyla, bu kız her açıdan seksiydi.

Her röportaj yalnızca üç dakika sürüyordu. Üç dakikanın sonunda zil çalıyor ve sıradaki haraç ayağa kalkıyordu.

Haraçların kendilerini en iyi şekilde göstermeleri için elinden geleni yapan Caesar'ın hakkını teslim etmem gerekiyordu. Cana yakındı. Gergin haraçları rahatlatıyor, bayat esprilere bile kahkahalarla gülüyor ve tepkileriyle, en zayıf yanıtta dahi akılda kalıcı bir hava kazandırıyor-
du.

Haraçlar mıntıka sıralarına göre geçip giderken, Effie'nin bana gösterdiği şekilde, bir hanımefendi gibi yerimde oturdum. 2, 3, 4... Her haraç belli bir imaj çiziyormuş gibiydi. 2. Mıntıka'dan gelen azman çocuk acımasız bir ölüm makinesiydi. 5. Mıntıka'dan gelen tilki suratlı kız sinsi ve kaçamak bir tavır içindeydi. Yerine geçtiği anda Cinna'yı görsem de, onun varlığı bile beni rahatlatmadı. 8, 9, 10... 10. Mıntıka'nın topal oğlanı çok sessiz-

di. Avuçlarım terliyordu ama mücevherlerle kaplı elbisem emici özellikte olmadığından avuçlarımı kurutmak için bir şey yapamıyordum. 11...

Kanatlı, ince kumaştan elbisesiyle Rue bir kelebek gibi Caesar'a doğru giderken, seyirciler bu büyü, minnacık haracın görüntüsü karşısında sessizleşti. Kıza karşı çok nazik davranan Caesar, bu kadar küçük bir haraç olarak eğitimde aldığı puan için Rue'ya övgüler yağdırdı. Ona arenada en güçlü özelliğinin ne olacağını sorduğunda, Rue tereddüt etmeksizin, "Beni yakalamak zordur," dedi. "Beni yakalayamazlarsa, öldüremezler. Bu yüzden beni yok saymayın."

"Bunu yapmayı düşünmem bile," dedi Caesar, cesaret verici bir havada.

11. Mıntıka'nın erkek haracı Thresh, Rue ile aynı koyu tene sahipti ama aralarındaki benzerlik bununla kalıyordu. Thresh dev gibi haraçlardan biriydi. Fakat iki metreye yakın olduğunu tahmin ettiğim boyuna ve bir öküz gibi cüsseli olmasına rağmen, Kariyer Haraçları'nın arasına katılma teklifini reddetmişti. Tek başına takılmış, kimseyle konuşmamış, eğitime çok az ilgi göstermişti. Gene de on puan almıştı; Oyun Kurucular'ı ciddi etkilemiş olduğu belliydi. Caesar'ın şakalarını duymazdan gelen Thresh, soruları evet veya hayır diye yanıtladı. Bazen de hiçbir şey demedi.

Onun gibi cüsseli olsaydım, aksi ve düşmanca tavırlarım sorun olmazdı. Sponsorların en azından yarısının onu dikkate aldığına şüphem yoktu. Param olsaydı, ben de Thresh'e yatırırdım.

Ve Katniss Everdeen adı anons edildi. Bir rüyadaymışım gibi, ayağa kalkıp sahnenin ortasına yürüdüm.

Caesar'ın uzattığı elini sıktığımda, elini anında takımına silmeyerek nezaket gösterdi.

“Katniss! Başkent, 12. Mıntıka'nın ardından senin için büyük bir değişim olmalı. Buraya geldiğinden beri seni en çok etkileyen şey ne oldu acaba?”

Ne? Ne dedi? Kullandığı sözcükler benim için hiçbir anlam taşıymıyormuş gibiydi.

Ağzım talaşla dolmuş gibi kurumuştur. Çaresizlik içinde, kalabalıkta Cinna'yı bulup gözlerinin içine baktım ve az önceki sözcüklerin onun dudaklarından döküldüğünü düşündüm. “Buraya geldiğinden beri seni en çok etkileyen şey ne oldu acaba?” Başkent'te beni mutlu eden bir şey düşünebilmek için kendimi zorladım. *Dürüst ol*, diyordum kendime. *Dürüst ol*.

“Kuzu yahnisi,” dedim.

Caesar buna kahkahalarla gülerken, hayal meyal seyircilerin bir kısmının da ona katıldığını fark ettim.

Caesar, “Kuru erikle yapılan mı?” diye sorduğunda, başımı salladım. “Ah, ben de çok severim,” dedikten sonra, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle seyircilere dönüp, “Belli olmuyor, değil mi?” dedi. İnsanlar belli olmadığını belirtircesine bağırıp alkışladı.

Caesar buydu işte. Sizi düşüğünüz zor durumlardan kurtarmaya çalışırdı.

“Şimdi Katniss,” dedi, benimle bir sırrını paylaşmak üzereymiş gibi. “Açılış töreninde seni gördüğümde resmen kalbim durdu. Kostümün hakkında sen ne düşünüyorsun?”

Cinna tek kaşını kaldırarak bana baktı. *Dürüst ol*. “Yani canlı canlı yanma korkumun üstesinden geldikten sonra ne düşündüğümü mü soruyorsunuz?” dedim.

Kahkahalar. Bu defa seyirciler gerçekten kahkahalara boğulmuştu.

“Evet, öyle,” dedi Caesar.

Cinna, arkadaşım. Öyle ya da böyle ondan bahsetmem gerekiyordu zaten. “Cinna’nın çok zeki olduğunu, üzerimdeki kostümün hayatım boyunca gördüğüm en güzel kostüm olduğunu ve bunu giyenin ben olduğuma inanamadığımı düşündüm. Şu anda üzerimde olan elbiseyi giydiğime de inanamıyorum.” Elbisemi göstermek için eteklerimi kaldırdım. “Yani, şuna bir baksanıza!”

İzleyicilerden hayranlık dolu sesler yükselirken, Cinna’nın parmağını hafifçe çevirdiğini fark ettim. Ne demek istediğini anlamıştım. *Benim için dön.*

Kendi etrafımda döndüğüm anda seyircilerden inanılmaz bir tepki aldım.

“Ah, bir daha!” dedi Caesar. Kollarımı kaldırarak kendi etrafımda dönmeye başladım. Ben döndükçe eteklerim uçuşurken, alevler içinde kalmışım gibi bir görüntü oluştu. İzleyicilerden tezahüratlar yükseldi. Durduğumda, Caesar’ın kolunu tutmak zorunda kaldım.

“Durma!”

“Durmam lazım, başım döndü.” Aynı zamanda kıkırdıyordum. Belki de hayatımda ilk kez böyle kıkırdıyordum. Bunun nedeni muhtelemen sinirlerimin aşırı gerilmiş olması ve defalarca kendi etrafımda dönmenin sersemletici etkisiydi.

Caesar düşmemem için kolunu belime doladı. “Endişelenme, seni tuttum. Akıl hocanın kaderini paylaşmanı istemem doğrusu.”

Kameralar hasat günü sahneden düşmesiyle büyük

şöhret kazanmış Haymitch'i bulurken, herkes onu yuhalamaya başladı. Buna bozulmayan Haymitch ise sakin bir havada boş versenize dermiş gibi elini sallayıp, beni işaret etti.

"Sorun yok," dedi Caesar, seyircilere dönerek. "Katniss benimle güvende. Pekâlâ. Şu eğitim puanına ne demeli! On bir! Orada ne olduğunu biraz çıtlatsana."

Balkondaki Oyun Kurucular'a bakarak dudaklarımı ısırđım. "Ah... tek diyebileceğim, sanırım bunun bir ilk olduğu."

Kameralar, gülererek başlarını sallayan Oyun Kurucular'a dönmüştü.

"İşkence etme bize," dedi Caesar, sahiden acı çekiyormuş gibi. "Detaylar lütfen. Detaylar."

Balkona dönerek, "Bu konuda konuşamam, değil mi?" dedim.

Punç kâsesinin üzerine devrilen Oyun Kurucu bağırdı. "Konuşamaz!"

"Teşekkürler," dedim. "Pardon. Dudaklarım mühürlü."

"O halde biraz geriye dönelim. Hasatta kız kardeşinin adının okunduğu ana," dedi Caesar, daha ciddi bir havada. "Sen de onun yerine gönüllü oldun. Bize biraz kız kardeşinden bahseder misin?"

Hayır. Hayır, size bahsetmem. Ama belki Cinna'ya bahsedebilirim. Cinna'ya baktığımda, yüzündeki üzgün ifadeyi hayal ettiğimi sanmıyordum. "Adı Prim. Daha on iki yaşında. Onu dünyadaki her şeyden çok seviyorum."

Kent Meydanı, yere iğne düşse duyulacak kadar sessizdi.

"Hasattan sonra kız kardeşin sana ne dedi peki?"

Dürüst ol. Dürüst ol. Zorlukla yutkundum. “Kazanmak için elimden geleni yapmamı.” Dudaklarımdan dökülen her bir sözcüğü can kulağıyla dinleyen seyirciler adeta donup kalmıştı.

“Peki sen ona ne dedin?” diye sordu Caesar, yumuşak bir sesle.

Ama Caesar’ın sesinin yumuşaklığı içimi ısıtmamıştı; vücudumun buz kestiğini hissediyordum. Avlanırken bir hayvanı öldürmeden önceki birkaç saniyede olduğu gibi, kaslarım gerilmişti. Konuştuğumda, sesimin bir oktav düşük çıktığını fark ettim. “Elimden geleni yapacağıma yemin ettim.”

“Buna şüphem yok,” dedi Caesar, elimi sıkarak. Ve zil çaldı. “Zamanımız doldu. Sana bol şans diliyoruz, 12. Mıntıka’dan Katniss Everdeen.”

Yerime geçtiğimde alkışlar hâlâ devam ediyordu. Nasıl gittiğini anlamak için Cinna’ya baktığımda, yalnızca benim fark edebileceğim bir şekilde, çaktırmadan başparmağını kaldırdı.

Peeta’nın röportajının ilk kısmında sersem halim sürüyordu. Buna rağmen, seyircileri ilk andan itibaren avcunun içine aldığını anlayabilmişim. İnsanların kahkaha attığını, bağırıldığını duyabiliyordum. Fırıncının oğlu rolüne bürünmüş olan Peeta, haraçları mıntıkalarının ekmekleriyle karşılaştırdıktan sonra, Başkent’teki düşlerin tehlikeleri hakkında komik bir hikâyeye anlattı. Hikâyesinin ardından, “Söylesene, hâlâ gül kokuyor muyum?” diye sordu Caesar’a. Sunucu ve Peeta’nın birbirlerini koklaması milleti gülmekten yerlere yatırdı. Artık kendimi toparladığım esnada, Caesar Peeta’ya evde bı-

raktığı bir kız arkadaşı olup olmadığını sordu.

Bir an için tereddütte kalan Peeta, başını inandırıcı olmayan bir şekilde iki yana salladı.

“Senin gibi yakışıklı bir delikanlı... İnanmıyorum, mutlaka özel biri olmalı. Hadi ama! Adı ne?”

Peeta içini çekti. “Biri var aslında. Kendimi bildim bileli ona âşığıım. Ama hasat gününe dek varlığımdan bile haberinin olduğunu sanmıyorum.”

İzleyicilerden anlayış dolu sesler yükseldi. Karşılıklı görmeyen aşk her zaman için insanların kendilerini yakın bulduğu bir konuydu.

“Başka biriyle mi beraber yoksa?” diye sordu Caesar.

“Bilmiyorum. Ama peşinde çok erkek var.”

“Pekâlâ. Ne yapacaksın, biliyor musun? Oyunlar’ı kazanıp evine döneceksin. O zaman seni reddedemez, değil mi?” dedi Caesar, cesaret verici bir şekilde.

“Bu işe yaramaz. Benim durumumda... kazanmak işime yaramaz.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Caesar, şaşırılmış bir halde.

Yüzü kıpkırmızı kesilen Peeta, “Çünkü,” dedi, zorlukla konuşarak. “Çünkü... o buraya benimle birlikte geldi.”

İKİNCİ KISIM

“OYUNLAR”

Ben söylediği şeyi anlamlandırmaya çalışırken, kameralar bakışlarını aşağı eğmiş olan Peeta'ya odaklandı. Ve ardından bütün ekranlarda kendi yüzümü gördüm. Şaşkınlık ve itiraz karışımı bir ifadeyle ağzım açık kalmıştı. *Benden! Benden bahsediyor!* İçimde kabaran duygularımı gizleyebileceğimi umarak dudaklarımı birleştirip yere baktım.

“Ah, ne şanssızlık ama,” diyen Caesar'ın sesinde içten bir acı vardı. İnsanlar da Caesar'a katıldıklarını gösterir şekilde kendi aralarında mırıldanmaya başlamıştı. Hatta kederle haykıran birkaç kişi bile oldu.

“İyi değil,” dedi Peeta.

“Ama kimsenin seni suçlayabileceğini sanmam. O genç kızdan etkilenmemek elde değil,” dedi Caesar. “Yoksa haberi yok muydu?”

Peeta başını iki yana salladı. “Şu ana kadar bilmiyordu.”

Ekranlardan birine hızlı bir bakış attığımda, yanaklarımın kızardığını kimsenin gözden kaçırmayacağını anladım.

“Onu sahneye geri çağırıp bu konuda ne düşündüğünü duymak harika olmaz mıydı?” dedi Caesar, seyircilere dönerek. Kalabalıktan yükselen çığlıklar insanların buna bayılacağını gösteriyordu. “Maalesef, bu kurallara aykırı. Katniss Everdeen’e ayrılan vakit doldu. O halde sana bol şans diliyoruz, Peeta Mellark. Panem halkının tamamı adına söyleyebilirim ki kalplerimiz seninle birlikte çarpacak.”

Kalabalıktan kulakları sağır edecek düzeyde tezahüratlar yükseldi. Peeta bana olan aşkını ilan ederek, ben de dahil olmak üzere geriye kalan bütün haraçları ezip geçmişti. İnsanlar en sonunda durulduğunda, Peeta alçak sesle teşekkür edip koltuğuna döndü. Röportajlar tamamlandığından, milli marş için hep birlikte ayağa kalktık. Marş okunurken saygı göstermem gerektiği için başımı kaldırdım ve bunu yaptığım anda, bütün ekranlarda Peeta ile kendimi gördüm. Ekranlardaki görüntüde aramızda ancak birkaç metre vardı ama seyircilerin aklında bu asla kapanamayacak bir mesafeydi. Zavallı Peeta ve Katniss.

Ama ne yapacağımı biliyordum.

Marşın ardından haraçlar Eğitim Merkezi’nin lobisine ve oradan da asansörlere yöneldi. Özellikle Peeta’nın olmadığı bir asansöre bindim. Stilistlerimiz, akıl hocalarımız ve refakatçilerimiz kalabalık yüzünden geride kaldığından asansörlerde yalnızca haraçlar vardı. Kimse konuşmadı. Bindığım asansör farklı katlarda dört haracı bıraktıktan sonra on ikinci kata çıktı. Peeta asansörden indiği anda ellerimi göğsüne dayayıp onu bütün gücümle ittim. Dengesini kaybedip plastik çiçeklerin olduğu çirkin

bir ayaklı vazoya çarpmasıyla, vazo devrilerek paramparça oldu. Peeta da kırık parçaların üzerine düşmüştü. Ellerinin kanadığını gördüm.

“Bunu neden yaptın?” dedi Peeta, şaşkın bir halde.

“Buna hakkın yoktu! Benim üzerimden böyle şeyler söylemeye hakkın yoktu!” diye bağırdım.

Asansör kapılarının açılmasıyla, Effie, Haymitch, Cinna ve Portia’dan oluşan ekibimizin tamamı kata çıktı.

“Neler oluyor?” diye sordu Effie, histerik bir ses tonuyla. “Düştün mü yoksa?”

“Evet Katniss beni ittikten sonra,” dedi Peeta. Effie’yle Cinna ayağa kalkmasına yardımcı oldular.

Haymitch bana döndü. “Onu ittin mi?”

“Bu senin fikrindi, değil mi? Beni bütün ülkenin önünde aptal yerine koymak senin fikrindi!” dedim, Haymitch’e.

“Hayır, benim fikrimdi,” dedi Peeta. Avuçlarına batmış kırık parçaları çıkarırken yüzünü buruşturdu. “Haymitch bana yalnızca yardım etti.”

“Evet, Haymitch çok yardımsever biri. Ama yalnızca sana karşı!”

“Sen *hakikaten* aptalın tekisin,” dedi Haymitch, tiksintiyle. “Peeta’nın sana zarar verdiğini mi düşünüyorsun? Bu çocuk sana az önce kendi başına asla elde edemeyeceğin bir şey verdi.”

“Beni zayıf biri gibi gösterdi!”

“Seni arzu edilen genç bir kadın olarak gösterdi!” dedi Haymitch. “Ve açık konuşalım, bu açıdan sana gelen her türlü yardımı kabul etmelisin. Peeta o sahnede seni istediğini söyleyene dek ancak toz toprak kadar romantik

bir yanın vardı. Ama şimdi insanların hepsi seni istiyor! Yalnızca sizden konuşuyorlar. 12. Mıntıka'nın talihsiz âşıklarından!"

"Ama biz talihsiz âşıklar değiliz!"

Haymitch beni omuzlarımdan yakalayıp duvara dayadı. "Kimin umrunda? Bütün bunlar büyük bir gösterinin parçaları. Tek geçerli olan şey insanların seni nasıl gördüğü. Röportajının ardından sana söyleyebileceğim ancak elinden geleni yaptığın olurdu ki bu bile kendi başına bir mucize sayılır. Ama sen artık bir gönül avcısısın. Delikanlıların peşinde olduğu bir kız! Hangi senin daha çok sponsor çekeceğini düşünüyorsun?"

Nefesindeki şarap kokusu midemi bulandırdı. Ellerini itip ondan uzaklaştım ve aklımı toparlamaya çalıştım.

Cinna yaklaşarak elini omzuma attı. "Haymitch haklı Katniss."

Ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum. "Bana bundan bahsetmeliydiniz. Bunu yapmış olsaydınız bu kadar aptal görünmezdim."

"Hayır, tepkin mükemmeldi. Biliyor olsaydın, bu kadar gerçekçi olmazdı," dedi Portia.

"Onun asıl canını sıkan konu erkek arkadaşı," dedi Peeta, kısık bir sesle. Elinden çıkardığı bir başka kanlı porselen parçasını yere attı.

Gale aklıma geldiğinde yanaklarım yeniden kızardı. "Benim erkek arkadaşım filan yok, tamam mı!"

"Neyse ne," dedi Peeta. "Ama eminim o delikanlı birinin blöf yaptığını anlayacak kadar akıllıdır. Hem zaten seni sevdiğimi söyleyen *benim*. Bunu sen yapmadın. Yani, ne fark eder ki?"

Herkesin dediklerini düşündükçe öfkem azaldı. Kullanılmış olmakla bana avantaj sağlandığı arasında gidip geliyordum artık. Haymitch haklıydı. Röportajımı hasbeler kader atlatmıştım ama orada ne yapmıştım ki? Parıltılar saçan elbisesiyle kendi etrafında dönerken kıkırdayan budala bir kızdan başka neydin? Röportajın tek anlamlı kısmı Prim'den bahsettiğim andı. Bunu Thresh'in sahnedeki sessiz, ölümcül gücüyle karşılaştırdığımda, kimse'nin beni hatırlamayacağını görebiliyordum. Budala, cıvıl cıvıl, kolayca unutulacak bir kız. Hayır. Aslında o kadar da kolay unutulmazdım. Eğitimden on bir puan almamış mıydım?

Ama Peeta beni âşık olunan bir kıza dönüştürmüştü. Sırf kendisinin âşık olduğu bir kız olarak da göstermemiş; bir sürü delikanlının peşimde olduğundan bahsetmişti. İnsanlar gerçekten âşık olduğumuzu düşündüğü takdirde... Sırf Peeta'nın itirafına bile nasıl da güçlü bir tepki vermişlerdi. Talihsiz âşıklar. Haymitch haklıydı. Başkent halkı bu türden şeylere bayılıyordu. Bunları düşündükçe, sahnedeysen doğru düzgün bir tepki vermediğime üzölmeye başladığımı fark ettim.

“Peeta bana âşık olduğunu söyledikten sonra, benim de ona âşık olabileceğimi düşönen oldu mu?” diye sordum.

“Ben bunu düşöndüm,” dedi Portia. “Kameralara bakmaktan kaçınman da, yanaklarının kızarması da bana bunu düşöndürdü.”

Diğerleri de Portia'ya katıldılar.

“Harikasın tatlım,” dedi Haymitch. “Sponsorlar bina'nın önünde kuyruk olacak.”

Verdiğim ilk tepkiden utanmıştım. Peeta'ya hakkını

teslim etmek için kendimi zorladım. “Seni ittiğim için üzgünüm.”

“Dert değil,” dedi, omuz silkerek. “Gerçi teknik olarak kurallara aykırıydı.”

“Ellerin nasıl?”

“İyileşirler.”

Araya giren sessizlikte, yemek odasından gelen güzel kokuları fark ettik. “Hadi, yemeğimizi yiyelim,” diyen Haymitch’in peşinden masaya giderek yerlerimize oturduk. Ama Peeta’nın elleri hâlâ kanadığından, Portia onu revire götürdü. Onları beklemeden, kremalı gül yaprağı çorbasıyla yemeğe başladık. Çorbalarımızı bitirdiğimiz esnada Peeta’yla Portia geri döndü. Peeta’nın elleri sarıgılıydı. Kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamadım. Bir gün sonra arenada olacaktık. Peeta bana bir iyilik yapmış; ben de onu yaralayarak teşekkür etmişim. Ona borçlu kalmayacağım bir zaman olacak mıydı?

Yemeğin ardından salonda röportajları izledik. Diğerleri çok etkileyici olduğumu söylese de, kendimi abartılı tavırları olan sığ bir kız gibi gördüm. Gerçekten etkileyici olan Peeta, âşık çocuk numarasıyla insanların kalbini çalmasını bilmişti. Bense yanakları kızarmış, kafası karışmış bir kız olarak orada duruyordum işte. Cinna tarafından güzel bir genç kadına dönüştürülmüş, Peeta’nın itirafıyla arzu edilir biri olarak gösterilmiş, şartlar yüzünden trajik bir kadere sahip ve her şeyin sonucunda, unutulmaz biri.

Marş sona erip ekran karardığında salona sessizlik çöktü. Tan vakti uyandırılıp arenaya çıkmak için hazırlanacaktık. Başkent halkının büyük çoğunluğu geç uyan-

dığından Oyunlar saat ondan önce başlamayacaktı ama Peeta'yla birlikte erkenden hazırlanmamız gerekiyordu. Bu yılki Oyunlar için kurulmuş olan arenaya ne kadar sürede ulaşacağımızı bilmiyorduk.

Haymitch'le Effie'nin bizimle gelmeyeceğini biliyordum. Buradan ayrıldıktan sonra, sponsor anlaşmalarımızı yapacakları ve sponsorluklar aracılığıyla gelecek bağışların bize ne zaman ve nasıl ulaştırılacağı üzerine stratejiler geliştirecekleri Oyun Karargâhı'na geçeceklerdi. Cinna'yla Portia ise arenaya adım atacağımız noktaya dek bizimle geleceklerdi. Gene de burada vedalaşmamız gerekiyordu.

Her ikimizin ellerini tutan Effie, dolmuş gözlerle bize şans dileyip, bugüne dek eşlik etme ayrıcalığına sahip olduğu en iyi haraçlar olduğumuz için teşekkür etti. Ve ardından, Effie Effie olduğu ve görünüşe göre kendini korkunç bir şey söylemeye zorunlu hissettiği için, "Gelecek yıl daha iyi bir mıntıkaya terfi edersem hiç şaşırmayacağım," dedi.

Yanaklarımızdan öpüp hızlı adımlarla salonu terk etti. Ya vedalaşıyor olmamızın yarattığı duygusal ağırlıkla ya da en sonunda şansının döndüğünü hissettiğinden, kendini kaybetmiş gibiydi.

Önümüzde kollarını kavuşturan Haymitch ikimize baktı.

"Son bir tavsiyen var mı?" diye sordu Peeta.

"Gonk sesini duyduğunuzda, oradan hemen uzaklaşın. İkiniz de Cornucopia'da yaşanacak katliamdan sağ çıkabilecek düzeyde değilsiniz. Tüm gücünüzle koşup diğerleriyle aranızdaki mesafeyi mümkün olduğunca açın ve bir su kaynağı bulun. Anlaşıldı mı?"

“Peki sonra?” dedim.

“Hayatta kalın.” Trende de bize aynısını söylemişti ama bu defa sarhoş değildi ve kahkaha atmıyordu. Yalnızca başımızı salladık. Söylenecek başka ne vardı ki?

Ben odama giderken, Peeta’nın Portia’ya yaklaşarak onunla bir şeyler konuşmaya başladığını gördüm. Buna memnundum. Vedalaşırken artık birbirimize ne söyleyeceksek, sabahı bekleyebilirdi. Odama girdiğimde yatağımın açıldığını gördüm ama kızıl saçlı Avox kızı ortalıkta değildi. Adını öğrenmiş olmayı isterdim. Bunu ona sormalıydım. Belki de bir kâğıda yazabilirdi. Ya da elleriyle anlatabilirdi. Ama herhalde bunu yaptığı takdirde cezalandırılırdı.

Duşa girip vücudumu kaplayan altın renkli boyadan, makyajdan, güzel kokulardan kurtuldum. Tasarım ekibimin gösterdiği çabadan geriye yalnızca tırnaklarımdaki alevler kalmıştı. İzleyicilere kim olduğumu hatırlatmak için tırnaklarımı temizlemedim. Katniss, alevler içindeki kız. Belki de bu alevler önümüzdeki günlerde tutunabileceğim bir şey verirdi bana.

Kalın, yünlü bir gecelik giyip yatağa girdim. Uyuyamayacağımı anlamam için aradan sadece beş saniye geçmesi yetmişti. Ama uyumam gerekiyordu. Arenada ne kadar erken bitkin düşersem, ölüme o kadar erken davetiye çıkarmış olurum.

Ama uyuyamadım. Aradan bir, iki, üç saat geçmesine rağmen göz kapaklarım kapanmamakta direniyordu. Kendimi nasıl bir arazide bulacağımı düşünmeden edemiyordum. Çöl mü? Bataklık mı? Buz gibi çorak bir arazi mi? Her şeyin ötesinde, gerektiğinde saklanmamı, yemek

bulmamı ve geceleri barınmamı sağlayacak ağaçların olmasını istiyordum. Arenada genellikle ağaç olurdu çünkü çıplak arazilerde Oyunlar çok çabuk son buluyordu. Ama iklim nasıl olacaktı? Olayların akışı ağırlaştığında Oyun Kurucular etrafı canlandırmak için nasıl tuzaklar kuracaklardı? Ve elbette diğer haraçlar vardı.

Kendimi buna zorladıkça uykuya dalmak daha da zorlaşıyordu. En sonunda, daha fazla yatakta kalamayacak hale geldim ve odada volta atmaya başladım. Kalbim hızlanmıştı, zorlukla nefes alıyordum. Odam bir hapisane hücreğine dönmüştü. Bir an önce hava almadığım takdirde bir kez daha elime geçeni duvarlara fırlatmaya başlayacaktım. Kendimi koridora atarak hızlı adımlarla çatıya çıkan kapıya gittim. Kilitli olmayan kapı aralık duruyordu. Belki de biri kapatmayı unutmuştu ama bunun hiçbir önemi yoktu. Zaten çatıyı çevreleyen enerji alanı kimse'nin kaçmasına izin vermezdi. Ben de kaçmanın peşinde değildim; yalnızca ciğerlerimi temiz havayla doldurmak istiyordum. Kimsenin beni avlamayacağı bu son gecemde gökyüzüne, aya bakmak istiyordum.

Çatı geceleri aydınlatılmamasına rağmen, çıplak ayaklarımı zemine bastığım anda, onun Başkent'in uçsuz bucaksız aydınlığına karşı duran karanlık silüetini gördüm. Müziği, söylenen şarkıları, arabaların kornalarını duyduğum sokaklar hâlâ canlılığını koruyordu. Kalın cam pencere'li odamda bu sesleri duyamıyordum. O beni fark etmeden buradan gidebilirdim. Bu kadar gürültüde beni duyamazdı. Ama gece havası o kadar güzeldi ki benim için daracık bir kafese dönüşmüş olan odama dönme'ye dayanamazdım.

Hem ne fark ederdi ki? Konuşup konuşmamamız neyi değiştirirdi?

Sessizce ona ilerledim. Aramızda ancak bir metre kaldığında, “Uyuman lazım,” dedim.

İrkilse de bana dönmedi. Başını hafifçe iki yana salladığını gördüm. “Partiyi kaçırmak istemedim. Sonuçta bu parti bizim için veriliyor.”

Yanında durup korkuluktan sarkarak aşağı baktım. Geniş caddeler dans eden insanlarla doluydu. Onları daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım. “Üzerlerinde kostüm mü var?”

“Normalde deli işi kıyafetler giyerlerken, bunu kim anlayabilir ki?” dedi Peeta. “Sen de mi uyuyamadın?”

“Zihnimi durduramadım.”

“Aileni mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedim, kendimi biraz suçlu hissederek. “Akılmda yalnızca yarın var. Ama elbette bunu düşünmek çok anlamsız.” Aşağıdan gelen ışıktaki Peeta’nın yüzünü ve sargılı ellerini görebiliyordum. “Ellerin için cidden çok üzgünüm.”

“Hiç önemi yok Katniss. Zaten Oyunlar’da iddialı değilim.”

“Böyle düşünmemelisin.”

“Nedenmiş o? Bu doğru. En fazla kendimi küçük düşürmemeyi ve...” Tereddütle sustu.

“Ve?”

“Bunu tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Yalnızca... arenada kendim olarak ölmek istiyorum. Bu sana anlamlı geliyor mu?” Başımı iki yana salladım. Kendinden başka kim olarak ölebilirdi ki? “Beni orada değiştirmeleri-

ni, beni bir canavara dönüştürmelerini istemiyorum.”

Kendimi bayağı biri gibi hissederek dudağımı ısırdım. Ben arenada ağaç olmasını umut edip bunun üzerine saatlerce kafa patlatırken, Peeta kendi kimliğini nasıl koruyacağını düşünüyordu. Kendi saf benliğini nasıl koruyabileceğini. “Orada kimseyi öldürmeyeceğini mi söylemek istiyorsun?”

“Hayır,” dedi. “Zamanı geldiğinde diğer herkes gibi ben de karşına çıkmanı öldüreceğim. Dövüşmeden pes edemem. Yalnızca... Başkent’e, bana sahip olmadıklarını gösterecek bir yol düşünebilmek isterdim. Oyunlar’daki bir piyondan çok daha fazlası olduğumu...”

“Ama değilsin,” dedim. “Hiçbirimiz değiliz. Oyunlar böyle işte.”

“Tamam. Ama gene de bu resimde hâlâ sen varsın, ben varım,” diye diretti. “Bunu göremiyor musun?”

“Birazcık. Gücenme ama bu kimin umrunda ki, Peeta?”

“Benim umrumda. Demek istediğim, bu noktada başka neyi umursayabilirim ki?” dedi, kızgın bir halde. Mavi gözlerini gözlerimin içine dikmiş, benden bir yanıt bekliyordu.

Geriledim. “Mesela Haymitch’in hayatta kalmakla ilgili söylediklerini umursayabilirsin.”

Peeta üzgün ve alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. “Tamam. Tavsiye için teşekkürler, tatlım.”

Haymitch’in üstünlük taslayarak kullandığı bu sözcüğü taklit etmesi, yüzüme tokat yemiş gibi hissetmemeneden oldu. “Bak, hayatının son saatlerini arenada soylu bir ölümü nasıl elde edebileceğini düşünerek geçirmek istiyorsan, bu senin seçimin. Ama ben son saatlerimi 12. Mıntıka’da geçirmek istiyorum.”

“Bunu başarmana hiç şaşırım,” dedi. “Geri döndüğünde anneme selamlarımı ilet, olur mu?”

“İleteceğime şüphen olmasın.” Arkama dönerek çatıyı terk ettim ve gecenin geri kalanını uykuya dalıp uyanaarak geçirdim. Ayıldığım anlarda sabah Peeta Mellark’a söyleyeceğim lafları düşünüyordum. Peeta Mellark. Hayatla ölüm arasındaki çizgiye bastığında ne kadar da yüksek, haysiyetli bir karakter olduğunu görecektik. Arenaya çıktığımızda muhtemelen öfkeden kudurmuş haraçlardan birine dönüşecekti. Öldürdüğü insanların kalplerini de yemeye çalışanlardan birine. Bundan birkaç yıl önce, 6. Mıntıka’dan gelen Titus adında böyle bir haraç vardı. Titus Oyunlar’da tam anlamıyla vahşi, ilkel bir yaratığa dönüştüğünden, Oyun Kurucular öldürdüğü haraçları yemeden önce cesetleri toplayabilmek için Titus’u elektrikli tabancalarla bayıltmak zorunda kalmıştı. Arenada hiçbir kural olmasa da, yamyamlık Başkent halkına uymadığından bunun önünü almaya çalışmışlardı. En sonunda Titus’u öldüren çıgın Oyun Kurucular tarafından bilhassa onu elemek için tasarlandığına dair söylentiler vardı. Böylelikle galibin delinin teki olmamasını sağlamışlardı.

Sabah Peeta’yı göremedim. Tan vaktinden biraz önce odama gelen Cinna, giymem için sade bir kıyafet verip beni çatıya çıkardı. Oyunlar’daki kıyafetimi giyip son hazırlıklarımı yapacağım yer arenanın altındaki katakomplarda* olacaktı. Çatıya çıkmamızdan kısa bir süre

* İlk Hristiyanların kayaları oyarak veya yeri kazarak uzun dehlizler biçiminde yaptıkları, ölülerini gömdükleri veya tapınak olarak kullandıkları mezarlıklar. (ç.n.)

sonra tepemizde bir hoverkraft belirdi. Ormanda kızıl saçlı Avox kızı yakalayan hoverkraftta benzeyen araçtan aşağı merdiven sarkıtıldı. Ellerimle ayaklarımı alt basamaklara koyduğum anda donup kaldığımı hissettim. Bir hava akımı beni merdivene yapıştırmış gibiydi. Güvenli bir şekilde hoverkraftın içine çekildim.

Araca girdiğimde serbest kalmayı beklesem de, elinde sırınga olan beyaz önlüklü bir kadın bana doğru gelirken hâlâ merdivene bağlıydım. “Bu seni takip etmemizi sağlayacak çip Katniss,” dedi kadın. “Mümkün olduğunca hareketsiz durmanı istiyorum; böylelikle çipi düzgünce yerleştirebilirim.”

Hareketsiz mi? Heykelden farksız haldeydim zaten. Ama bu durumda olmam, çip kolumun ön kısmında, derimin altına yerleştirilirken keskin bir acı duymamı engellemedi. Artık Oyun Kurucular arenada nerede olduğumu görebilecekti. Haraçlarından birini kaybetmek istemezlerdi elbette.

Çip yerine oturduğu anda merdivenden kurtuldum. Kadın ortalıktan kaybolurken, Cinna’nın Eğitim Merkezi’nin çatısından hoverkrafta çekilmiş olduğunu gördüm. Bir Avox gelip, bizi kahvaltımızı yapacağımız odaya götürdü. Aşırı gerginlik yüzünden midem düğümlemiş gibi hissetmeme rağmen, mümkün olduğunca çok yedim. Ama lezzetlerinden şüphe duymadığım yiyeceklerden hiç tat alamadım. Öylesine gergindim ki kömür tozu bile yiyebilirdim. Dikkatimi çekerek gerginliğimi biraz olsun unutmamı sağlayan tek şey, kenti aşıp yabani toprakların üzerinde ilerlerken camlardan gördüğüm manzaraydı. Herhalde kuşlar da dünyayı böyle görüyordu. Ama onlar özgür ve güvendediydi. Benim aksime.

Yarım saat süren yolculuğun ardından camlar karardı. Arenaya çok yaklaşmış olmalıydık. Hoverkraft yere indiğinde Cinna'yla birlikte merdivenin başına döndük. Merdiven bu defa bizi arenanın altındaki katakomplara uzanan yeraltı tüneline indirdi. Talimatlar doğrultusunda ilerleyerek son hazırlıklarımı yapacağım odaya ulaştık. Başkent'te Çıkış Odası denilen bu oda, mıntikalarda Ağıl olarak bilinirdi. Hayvanların kesim öncesi beklediği yerdeydik.

Her şey yepyenyidi. Bu Çıkış Odası'nı kullanan ilk ve tek haraç ben olacaktım. Oyunlar'dan sonra korunan arenalar, Başkent halkının tatillerde ziyaret edip gezdiği tarihi alanlara dönüştürülürdü. Bir arenaya gelip burada düzenlenmiş Oyunlar'ı yeniden izleyebilir, katakompları gezebilir, ölümlerin gerçekleştiği yerleri ziyaret edebilirsiniz. Hatta Oyunlar'da yaşananların yeniden canlandırıldığı sahnelerde rol bile alabilirdiniz.

Burada yemeklerin harika olduğu söyleniyordu.

Duş alıp dişlerimi fırçalarken kahvaltıda yediklerimi midemde tutmak için uğraşmak zorunda kaldım. Cinna saçlarımı yapıp tek bir örgü halinde sırtımdan aşağı bıraktı. Bu örgü artık alametifarikamdı. Her haraç için aynı olan kıyafetlerim geldi. Cinna'nın arenada giyeceğimiz kıyafet konusunda söz hakkı yoktu. Hatta odama gelen paketten ne çıkacağını bile bilmiyordu. Ama iç çamaşırlarımın ardından, sarıya kaçan kahverengi basit bir pantolon, yeşil bir bluz, sağlam görünümlü kahverengi bir kemer ve baldırlarıma dek inen, ince, kapüşonlu, siyah bir ceketten oluşan kıyafetimi giymeme yardımcı oldu. "Bu ceketle kullanılan malzeme vücut sıcaklığını koruyacak şekilde tasarlandı," dedi Cinna. "Geceler serin olabilir."

Bacaklarımı sımsıkı saran çorapların üzerine geçirdiğim çizmeler beklediğimden çok daha iyi çıktı. Kullanılan yumuşak deri evdeki çizmelerimin derisine benziyordu. Ama tabanları esnek kauçuktan olan bu çizmeler koşmak için çok iyiydi.

Hazırlığımı tamamladığımı düşünürken, Cinna cebinden alaycı kuş iğnesini çıkardı. Bu altından iğneyi bütünüyle unutmuştum.

“Bunu nereden buldun?” dedim.

“Trende giydiğin yeşil gömleğin üzerinden.” Gerçekten de trende iğneyi annemin elbisesinden çıkarıp gömleğe takmıştım. “Bu mıntıkana ait bir simge değil mi?” Başımı salladığımda, iğneyi üzerime taktı. “Tetkik kurulundan zor geçirdim. Kurul üyelerinden bazıları bu iğnenin silah olarak kullanılabileceğini ve sana haksız avantaj sağlayacağını düşündü. Ama sonunda müsaade ettiler. 1. Mıntıka’nın kız haracının parmağındaki yüzüğü aldılar mesela. Çünkü yüzüğün üzerindeki taşı çevirdiğinde içinden çivi gibi sivri bir şeyin çıktığı anlaşıldı. Zehirli bir çivi. Kız yüzüğün böyle bir özelliğinin olduğunu bilmediğini iddia etti ve bunu kanıtlamanın da bir yolu yok. Ama sonuç olarak yüzüğünü kaybetti. İşte, hazırsın artık. Biraz dolaş bakalım. Her şey rahat mı, anlayalım.”

Kollarımı sallayarak odada bir çember çizdim. “Evet, çok iyi. Her şey üzerime tam oturdu.”

“O halde çağırıyor beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yok,” dedi Cinna. “Yani bir şeyler daha yemek istemiyorsan?”

Yemek teklifini geri çevirsem de, aldığım bir bardak suyu odadaki kanepede beklerken küçük yudumlarla iç-

tim. Tırnaklarımı yememek, dudaklarımı ısırılmamak için kendimi zaptetmeye çalıştım ama en sonunda yanağımın içini kemirdiğimi fark ettim. Birkaç gün önce yanağımda açtığım yara tam iyileşmemiş olduğundan, çok geçmeden kanın tadını aldım.

Az sonra olacakları düşünürken gerginliğim tam bir dehşete dönüştü. Bir saat içinde ölebilirdim. O kadar bile sürmeyebilirdi. Saplantılı bir şekilde parmaklarımı, hoverkraftta enjekte edilen çipin yerleştiği yerdeki sert yumruya dokundurup duruyordum. Canım acısa da yumruya bastırmaya devam ettim. En sonunda küçük bir yara oluşmaya başladı.

“Konuşmak ister misin?” dedi Cinna.

Başımı iki yana sallasam da, bir süre sonra elimi ona uzattım. Cinna elimi her iki elinin arasına aldı. Kulağa hoş gelen bir kadın sesi arenaya çıkış için hazırlanmamızı anons edene dek bu şekilde oturduk.

Cinna’nın elini tutarak ayağa kalktım ve odanın ortasındaki, metalden yuvarlak kapağın üzerine çıktım. “Haymitch’in dediğini unutma. Hemen koşmaya başla ve su bul. Sonrası gelecektir,” dedi Cinna. “Ve şunu aklından çıkarma. Oyunlar’da bahse girmem yasak ama buna izin olsaydı paramı sana yatırırdım.”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım.

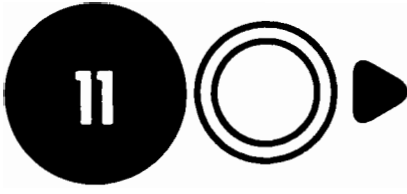
“Gerçekten.” Cinna hafifçe eğilip alnımdan öptü. “Bol şans, alevler içindeki kız.” Ve o anda camdan bir silindir durduğum kapağın üzerine inmeye başladı. Cinna’yla ellerimizi bıraktık. Cinna parmaklarını çenesinin altına dokundurdu. Başımı kaldırmamı istiyordu.

Çenemi kaldırıp elimden geldiğince dik durdum. Si-

lindir yükselmeye başladı. On beş saniye kadar zifiri karanlıkta kaldıktan sonra, ayaklarımı bastığım metal kapağın beni silindirin içinden yukarı doğru ittiğini hissettim. Bir an için parlak güneş ışığıyla gözlerim kamaştı. Güçlü rüzgâr ve çam ağaçlarının umut dolu kokusu dışında hiçbir şeyin farkında değildim.

Ve efsane sunucu Claudius Templesmith'in sesini duydum.

“Bayanlar, baylar. Yetmiş dördüncü Açlık Oyunları başlıyor!”

Altmış saniye. Gonk sesiyle yerimizden fırlamadan önce metal kapaklarımızın üzerinde bekleyeceğimiz süreydi bu. Bir dakika dolmadan arenaya adımınızı attığınız takdirde mayınlardan birine basıp havaya uçabilirdiniz. Her biri Cornucopia'ya* eşit mesafede duran haraçlar, altından devasa bir boynuz şeklindeki, kavisli bir kuyrukla son bulan bu konik yapının etrafında çember oluşturmuştu. Cornucopia'nın yaklaşık altı metre yükseklikteki ağzından dışarı, arenada bize hayat verecek yiyecekler, su kapları, silahlar, ilaçlar, kıyafetler, tutuşturucu maddeler gibi bir sürü şey saçılmıştı. Cornucopia'nın etrafındaki arazide ise, boynuzdan uzaklaştıkça değerleri düşen başka malzemeler bekliyordu. Örneğin, yalnızca birkaç adım ötemde küçük bir naylon torba duruyordu. Sağanak yağmurda işe yarayabilirdi. Ama boynuzun ağzının birkaç metre ötesinde beni her türlü hava şartına karşı koruya-

* Kökeni Antik döneme dayanan, boynuz şeklindeki sepet. Bolluk ve bereket sembolüdür. (ç.n.)

bilecek bir çadır olduğunu görebiliyordum. Oraya kadar koşup yirmi üç haraçla ölümüne bir dövüğe girmeyi göze alabilirsem, bunu deneyebilirdim. Ama bunu kesinlikle yapmamam söylenmişti.

Düz, açık bir alandaydık. Toprağın sımsıkı görüldüğü bir düzlükte. Karşımdaki haraçların arkasında hiçbir şey göremiyordum. Belki dik bir yamacın ucunda, hatta bir tepede bile olabilirdik. Sağ tarafımda bir göl; solumda ve arkamdaysa çam ağaçları vardı. Haymitch ağaçlara doğru gitmemi isterdi. Gonk çaldığı anda.

Haymitch'in talimatlarını zihnimde duyabiliyordum. "Koşmaya başlayın, diğerleriyle aranızdaki mesafeyi mümkün olduğunca açın ve su kaynağı bulun."

Ama önümde uzanan bütün erzağa, malzemelere, silahlara baktıkça, Cornucopia'ya doğru koşmak baştan çıkarıcı bir hal alıyordu. Dahası, benim almadığım her şeyi başka bir haracın kapacağını biliyordum. Katliamdan sağ çıkacak Kariyerler hayat demek olan bu malzemelerin çoğunu kendi aralarında bölüşeceklerdi. O an gözüme bir şey takıldı. Rulo yapılmış birkaç battaniyenin oluşturduğu yığının üzerinde gümüşten bir yayla ok kılıfı duruyordu. *Bu benim*, diye düşündüm. *Bu benim için bırakılmış.*

Hızlı koşabiliyordum. Birkaçı uzun mesafe koşularında beni geçse de, okulumdaki kızların hepsinden hızlıydım. Yay kırk metre ötemdeydi. Bu tam bana göre bir mesafeydi. Yay alabileceğimi, ona ilk ulaşan kişi olacağımı biliyordum. Sorun oradan ne kadar hızlı uzaklaşabileceğimdi. Silahla okları elime aldığım anda diğerleri boynuzla ulaşmış olacaktı. Belki bir ya da ikisinin üstesinden

gelebilirdim ama yakın mesafedeki bir düzine haraç beni mızraklarla, sopalarla veya güçlü yumruklarıyla haklayabilirdi.

Diğer taraftan, tek hedef ben olmayacaktım. Eğitimde on bir puan almış olsa bile, diğer haraçlardan çoğunun minik bir kız yerine daha zorlu rakipleri indirmeye çalışacaklarını tahmin ediyordum.

Haymitch beni koşarken hiç görmemişti. Görmüş olsaydı, belki de bunu denememi kendisi isterdi. Yani, silahı almamı. Çünkü kurtuluşum anlamına gelebilecek asıl silahtı bu. Ve etrafta gördüğüm tek yay buydu. Bir dakikalık sürenin dolmak üzere olduğunun farkındaydım. Artık stratejimin ne olacağına karar vermeliydim. Ayaklarımı koşturmayaya hazır bir şekilde konumlandırıdığımı fark ettim. Ormana değil, malzemelere, yaya doğru bakıyordum. Sağ tarafımda, benden beş haraç uzaktaki Peeta'ya baktım. Aramızda epey mesafe olmasına rağmen, onun da bana baktığını ve başını hafifçe iki yana salladığını çıkarabiliyordum. Güneş ışığıyla gözlerim kamaştı ve ben daha ne yapacağımı düşünürken, gonk çaldı.

Kaçırmıştım! Şansımı kaybetmişim! Gonk çaldığı anda hazır olmadığımından kaybettiğim birkaç saniye, fikrimi değiştirmek için kafiyydi. Ne yöne gideceğime hâlâ karar vermediğimden ayaklarım birbirine dolandı. Ardından kendimi ileri atarak, yerden naylon torbayla bir ekmek somunu kaptım. Bunlar önemsiz şeyler olduğundan ve dikkatimi dağıttığı için Peeta'ya öfkelendiğimden, içinde bir sürü şey olabilecek parlak turuncu renkteki sırt çantasını kapmak için yirmi metrelik hızlı bir koşuya başladım. Buradan bir şey almadan ayrılamazdım.

9. Mıntıka'dan olduğunu sandığım bir oğlanın çantaya benimle aynı anda ulaştığını fark ettim. Çantayı kendi aramızda çekiştirdiğimiz kısa bir anın ardından, çocuğun ağzından fışkıran kan yüzüme sıçradı. Ben sıcak, yapışkan kanın yarattığı şaşkınlıkla geriye sendelerken, çocuk yere devrildi. Sirtına saplanmış bıçağı gördüm. Cornucopia'ya çoktan ulaşmış olan haraçlar birbirlerine saldırmak için etrafa yayılmaya başlamıştı. 2. Mıntıka'dan gelen kızın bana doğru koştuğunu gördüm. Aramızda on metre vardı. Bir elinde yarım düzine bıçak olduğunu fark ettim. Eğitimde nasıl bıçak fırlattığını görmüştüm. Asla ıskalamıyordu. Ve yeni hedefi bendim.

Genel olarak hissettiğim korku, bu kızda, birkaç saniye içinde beni öldürebilecek bu yırtıcı hayvanda yoğunlaştı. İçimde adrenalin yükselirken, çantayı tek omzuma atıp bütün gücümle ormana doğru koşmaya başladım. Bana doğru gelen bıçağın ıslık gibi sesini duyduğum anda başımı korumak için çantayı yukarı kaldırdım. Bıçağın çantaya saplandığını hissettim. Çantanın iki askısını da omuzlarıma geçirip ağaçlara doğru koşmaya devam ettim. Kızın peşimden gelmeyeceğini, bütün iyi malzemeler kapılmadan Cornucopia'ya geri döneceğini düşünüyordum. Yüzümde bir sırıtma belirdi. *Bıçak için teşekkürler,* diye düşündüm.

Ormanın ucuna ulaştığımda Cornucopia'da neler olduğunu görmek için durup arkama baktım. Bir düzine kadar haraç birbirlerini doğramakla meşguldü. Şimdi birkaç kişi can vermişti bile. Kaçabilenler ağaçların ya da karşı tarafta kalan boşluğun içinde kayboluyordu. Ağaçların beni sakladığına emin olana dek koştuktan

sonra bir süre götürebileceğimi düşündüğüm daha yavaş bir tempoya düştüm. Sonraki birkaç saat boyunca bazen yavaş bir tempoyla koşarak, bazen de yürüyerek rakiple-rimle aramdaki mesafeyi mümkün olduğunca açtım. 9. Mıntıka'dan çocukla boğuşurken ekmek somunumu düşürmüştüm ama kıyafetimin koluna soktuğum naylon torba hâlâ bendeydi. Torbayı katlayıp düzgünce cebime yerleştirdim. Ardından çantama saplanmış olan bıça-ğın çıkardım. Metal kısmı uzun ve keskin, sapına yakın kısmı ise bir şeyleri doğramayı kolaylaştıracak şekilde tırtıklı olan bıçağı kemerime soktum. Çantanın içinde ne olduğuna bakacak kadar durmayı henüz göze alamaz-dım. Yalnızca peşimde biri olup olmadığını anlamak için arada bir durarak ilerlemeye devam ettim.

Uzun müddet ilerlemeye devam edebilirdim. Bunu or-manda geçirdiğim günlerden biliyordum. Ama suya ih-tiyacım olacaktı. Bu Haymitch'in ikinci talimatıydı. İlk talimatına uymamış sayılacağımdan, su bulmak için göz-lerimi dört açtım. Ama şansım yoktu.

Ormanda ilerledikçe ağaçların türleri değişiyordu; artık çam ağaçları farklı türden ağaçlarla iç içeydi. Bir kısmını tanısam da, bazıları bana bütünüyle yabancıydı. Ansızın duyduğum bir sesle kendimi savunmam gereke-bileceğini düşünerek bıçağımı çektim ama yalnızca bir tavşanı irkiltmiştim. "Seni görmek güzel," diye fısılda-dım. Bir tavşan varsa, ormanda tuzak kurarak avlayabi-leceğim yüzlercesi daha olabilirdi.

Zemin aşağı doğru eğim kazandı. Bundan hoşlanma-mıştım. Vadiler kapana kısılmış gibi hissetmeme neden olurdu. 12. Mıntıka'nın etrafındaki tepelerde olduğu gibi,

düşmanlarımı görebileceğim yüksek yerlerde olmak istiyordum. Ama başka seçeneğim olmadığından ilerlemeye devam ettim.

Komik bir durumdu ama kendimi çok kötü hissetmediğimi fark ettim. Tıka basa yemek yediğim günlerin karşılığını alıyordum. Çok fazla uyumamış olmama rağmen ayakta kalacak güce sahiptim. Ormanda olmanın canlandırıcı bir etkisi vardı. Yalnız olduğuma memnundum. Gerçi bu bir yanılgıydı çünkü muhtemelen şu anda Oyun Kurucular'ın ekranlarındaydım. Daima olmasa bile bir görünüp bir kaybolduğuma emindim. İlk gün gösterilmesi gereken o kadar çok ölüm olurdu ki ormanda ilerleyen bir haraç çok fazla ilgi çekmezdi. Ama beni, insanların hayatta olduğumu, yaralanmadığımı ve ilerlemeye devam ettiğimi anlamasını sağlayacak kadar göstereceklerini biliyordum. Açılıшта ölenlerin bilgisinin geldiği ilk gün en çok bahis oynanan zamanlardan biriydi. Ama bu elbette, arenada birkaç oyuncunun kalacağı son günlerde oynanacak yüklü bahislerle kıyaslanamazdı.

Topların sesini duyduğumda akşamüstü olmuştu. Ölen her haraç için bir el top atışı yapılıyordu. Cornucopia'daki kanlı dövüş sona ermiş olmalıydı. Katiller uzaklaşmadan bu ilk katliamda öldürülenlerin cesetlerini asla toplamazlardı. Hatta açılış gününde ilk çarpışma sona ermeden topları da ateşlemezlerdi çünkü toplam ölü rakamını belirlemek kolay değildi. Olduğum yerde durdum ve soluk soluğa kalmış bir halde top atışlarını saymaya başladım. Bir... iki... üç... On bir el top atışı yapıldı. On biri ölmüş ve oyunda on üç haraç kalmıştı. İçgüdüsel bir şekilde, 9. Mıntıka'dan gelen çocuğun yüzüme püskürt-

tüğü, artık kurumuş olan kanı tırnaklarımla kazımaya başladım. Onun öldüğüne şüphem yoktu. Peeta'yı merak ettim. Günü atlatabilmiş miydi? Bunu birkaç saat içinde öğrenecektim. Geceleri, hayatta kalan haraçların görmesi için ölenlerin fotoğrafları gökyüzüne yansıtılırdı.

Birdenbire, Peeta'nın çoktan ölmüş olabileceği ihtimalinin ezici etkisi altında kaldım. Arenadan alınan cesedi temizlenip giydirildikten sonra basit ahşap bir tabutta 12. Mıntıka'ya gönderileceği Başkent'e doğru yola çıkmış olabilirdi. Belki de artık burada değildi; çoktan eve doğru yola çıkmıştı. Cornucopia'daki çarpışma başladıktan sonra Peeta'yı hiç görüp görmediğimi hatırlamak için kendimi zorladım. Ama ona dair aklımda kalan son görüntü, gonk çalmak üzereyken bana bakarak başını iki yana salladığı andı.

Çoktan ölmüşse, bu daha iyiydi belki de. Kazanabileceğine hiç inanmıyordu zaten. Hem ölmüşse, onu öldürmek zorunda kalmayacaktım. Belki de ölmesi daha iyiydi.

Bitkin bir halde çantamın yanında yere çöktüm. Gece karanlığı çökmeden çantada ne olduğuna bakmam lazımdı. Elimdekilerin ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Tokalarını açtığım çanta sağlam görünse de, talihsiz bir renge sahipti. Bu turuncu renk karanlıkta fena parlardı. Ertesi gün ilk işim çantaya kamuflaj uygulamak olacaktı.

Çantanın kapağını açarken içinde en çok görmek istediğim şey suydı. Haymitch, ilk iş olarak bir su kaynağı bulmamızın gerektiğini boşuna söylememişti. Su olmadan hayatta kalamazdım. Belki birkaç gün susuzluğun hiç de hoş olmayan belirtileriyle ayakta kalabilirdim ama sonrasında, çaresiz bir duruma düşer, en fazla bir

hafta içinde ölmüş olurdum. Çantadakileri dikkatle yere dizdim. Vücut ısınısını koruyan bir malzemeden yapılmış, ince, siyah renkte bir uyku tulumu. Bir paket kraker. Bir paket kurutulmuş dilimlenmiş sığır eti. Bir şişe iyot. Bir kutu kibrit. Küçük bir tel rulosu. Bir güneş gözlüğü. Ve su taşımak için yarım galonluk, kapaklı, ve bomboş, kupkuru bir plastik bir şişe.

Su yoktu. Şişeyi doldurmak onlar için ne kadar zor olabilirdi ki? Boğazımla ağzımın kuruduğunu, dudaklarımın çatladığını hissediyordum. Bütün günü koşarak, yürüyerek geçirmiş; hava da sıcak olduğundan çok fazla terlemiştim. Bunu evde de yapardım ama orada her zaman su içebileceğim dereler ya da gerektiği takdirde eritebileceğim kar olurdu.

Malzemeleri çantaya geri koyarken aklıma korkunç bir düşünce geldi. Gongun çalmasını beklerken gördüğüm gölü hatırlamıştım. Arenadaki tek su kaynağı o olabilir miydi? Böylelikle birbirimizi boğazlayacağımız bir durumu garanti altına almış olurlardı. Gölle aramda bir günlük mesafe açmıştım ve içecek su olmadan bu çok daha zorlu bir yolculuk demekti. Hem göle ulaşmayı başarsam bile, başında birkaç Kariyer Haracı'nın bekliyor olacağına şüphem yoktu. Paniğe kapılmak üzereyken gün içinde ürküttüğüm tavşanı hatırladım. Onun da su içmesi gerekiyordu. Yapmam gereken nereden içtiğini bulmaktı.

Hava kararırken endişelerim arttı. Ağaçlar çok iyi gizlenebileceğim kadar sık değildi. Ayak seslerimi bastıran çam iğneleriyle kaplı zemin, su kaynaklarını bulmak için peşlerinden gitmem gereken hayvanları takip etmeyi çok zorlaştıracaktı. Ve hâlâ aşağı, ucsuz bucaksız gibi görü-

nen bir vadinin derinlerine doğru inmeye devam ediyordum.

Acıkmıştım. Ama henüz kraker ve sığır eti dilimlerinden oluşan değerli zulamı patlatmayı göze alamazdım. Bıçağımla bir çam ağacının dış kabuğunu soyduktan sonra, altındaki daha yumuşak katmandan büyükçe bir parça kopardım. Yürümeye devam ederken bu katmanı yavaşça çiğnedim. Dünyanın en güzel yemeklerini yiyecek geçirdiğim bir haftanın ardından, ağaç kabuğu yemek zor gelmişti. Ama hayatım boyunca birçok kez çam kabuğu yemiş olduğumdan, buna çabucak alışacağımı biliyordum.

Bir saat sonra, artık kamp kuracak bir yer bulmam gerektiğini düşündüm. Gecenin yaratıkları ortalığa çıkmaya başlamıştı. Arada bir yükselen baykuş seslerini ya da ulumaları dinlerken, tavşanlar için ormanın yırtıcı hayvanlarıyla rekabet etmem gerekeceğini anladım. Bu hayvanlar için bir yiyecek kaynağı olarak görülüp görülmediğimi anlamak içinse henüz erkendi. Şu anda bile beni takip eden hayvanlar olabilirdi.

Ama önceliğimin diğer haraçlar olduğuna karar verdim. Aralarından bir çoğunun gece avlanmaya devam edeceğine emindim. Cornucopia'da dövüşenlerin yemekleri, gölden alabilecekleri bol miktarda suları, meşaleleri ya da fenerleri ve kullanmak için can attıkları silahları vardı. Onların menzilinden çıkacak kadar uzaklaştığımı umut etmekten başka şansım yoktu.

Gece için durmadan önce çantadan çıkan teli alıp çallıların arasına iki tuzak kurdum. Tuzak kurmanın riskli olduğunu bilsem de, elimdeki yiyeceğin çok hızlı tükene-

ceği ortadaydı. Ve hareket halindeyken tuzak kuramazdım. Gene de kampımı kurmadan önce beş dakika kadar yürüyüp tuzaklardan uzaklaştım.

Geceyi geçireceğim ağacı dikkatle seçtim. En sonunda karar kıldığım çok yüksek olmayan söğüt ağacı, diğer söğütlerin arasında kalıyordu. Etrafındaki yüksek, dalları sarkmış ağaçların arasında beni saklayabileceğini düşündüm. Gövdeye yakın daha kalın ve güçlü dallardan uzaklaşmadan ağaca tırmanıp, üzerinde yatabileceğim dayanıklı bir çatal buldum. Biraz zamanımı alsa da, uyku tulumunu nispeten rahat edebileceğim bir şekilde çatalın üzerine yerleştirdim. Sırt çantamı uyku tulumunun içine sokup ayakucuma ittikten sonra, ben de tulumun içine girdim. Önlem olarak, belimden çıkardığım kemeri uyku tulumumla üzerinde yattığım dala dolayıp, belime denk getirdiğim tokasını taktım. Böylelikle, uyurken yerimde dönecek olursam en azından aşağı düşmeyecektim. Tulumun üst kısmını kafamın üzerine geçirebileceğim kadar ufak tefek olsam da, kapüşonumu da çektim. Geceyle birlikte hava hızla soğuyordu. Sırt çantasını kapmak için ciddi bir riske girmiş olmama rağmen, bunun doğru karar olduğunu şimdi çok iyi anlamıştım. Vücut ısıyı koruyan uyku tulumu paha biçilemeyecek ölçüde değerliydi. Şu anda birçok haracın en büyük derdi donmadan uyuyabilmekken, ben gerçekten birkaç saat rahat bir uyku çekebilecektim. Yani, bu kadar susamamış olsaydım...

Gece çöktüğü sıralarda Panem marşını duydum. Marşın ardından ölen haraçlar açıklanacaktı. Başkent'in gökyüzüne yansıtılmış mührünü dalların arasından görebiliyordum. Aslında gökyüzüne değil, Başkent'in ho-

verkraftlarından biriyle arenaya taşınmış olan devasa bir ekrana bakıyordum. Marşın sona ermesiyle gökyüzü bir süre karardı. Evde her haracın ölümünü başından sonuna izleyebilirdik ama bu görüntüleri arenaya vermenin hayatta kalan haraçlara haksız bir avantaj sağlayacağı düşünülüyordu. Örneğin, bugün yayı elime geçirmiş ve yayla birini öldürmüş olsaydım, bu görüntülerin diğer haraçlara gösterilmesi sırrımın ortaya çıkmasına neden olurdu. Bu yüzden, ölen haraçlar gökyüzüne yansıtılan, eğitim puanlarımız açıklanırken kullanılan fotoğraflarla bize bildirilirdi. Yani basit vesikalıklarla. Ama şimdi fotoğrafların altında puan yerine ölen haracın mıntıkası yazacaktı. İlk gün ölen on bir haracın yüzleri gökyüzünden geçmeye başladığında derin bir nefes aldım ve parmaklarımla saymaya başladım.

Gökyüzünde ilk beliren fotoğraf 3. Mıntıka'dan gelen kıza aitti. Demek ki ilk iki mıntıkadan gelen Kariyer Haraçları'nın tamamı birinci günü atlatmıştı. Bunun şaşılacak bir tarafı yoktu. Ardından 4. Mıntıka'dan gelen oğlanın fotoğrafı görüldü. Bunu beklemiyordum işte. Genellikle bütün Kariyerler ilk günü atlatırdı. 5. Mıntıka'dan gelen oğlan... Yani tilki suratlı kız hayatta kalmayı başarmıştı. 6 ve 7. Mıntıka'dan gelen haraçların tamamı ölmüştü. 8. Mıntıka'nın oğlanı. 9. Mıntıka'nın her iki haracı. İşte, sırt çantası için çekiştiğim çocuk da gökyüzündeydi. On parmağımı da kapatmıştım. Geriye bir haraç kalmıştı. Yoksa Peeta mıydı? Hayır, ölen son haraç 10. Mıntıka'dan gelen kızdı. Bu kadardı. Kapanış müziğiyle birlikte gökyüzünde yeniden Başkent'in mührü belirdi. Ve her yer karardı. Geriye yalnızca ormanın sesleri kaldı.

Peeta'nın hayatta olduğunu öğrenmek içimi rahatlatmıştı. Bir kez daha kendime, öldürüldüğüm takdirde, annem ve Prim'in menfaatleri açısından Peeta'nın Oyunlar'ı kazanmasının en iyi sonuç olacağını söyledim. Peeta'yı düşündüğümde içimde uyanan çelişkili duyguları açıklayabilmek için kendime söyleyip durduğum şey buydu. Röportajda aşkını ilan ederek bana avantaj sağladığı için duyduğum minnettarlık, çatıda konuştuğumuz son gece bana üstünlük taslamış olmasından dolayı duyduğum kızgınlık, arenada her an karşı karşıya kalabileceğimiz gerçeğinden duyduğum korku iç içe geçmişti.

İlk gün on bir haraç ölmüştü ama hiçbirisi 12. Mıntıka'dan değildi. Geriye kimlerin kaldığını çıkarmaya çalıştım. Beş Kariyer Haracı. Tilki suratlı kız. Thresh ve Rue. Rue... demek ki ilk günü atlatmıştı. Buna çok sevindim. Peeta ve ben dahil on kişi sayabilmişim. Geriye kalan üçünü daha sonra çıkarmaya çalışacaktım artık. Şu an için, gün boyunca bu kadar yol tepmiş ve en sonunda karanlıkta bu ağaca kurulmuşken, dinlenmeye çalışmalıydım.

İki gündür doğru düzgün uyumadığım gibi, bir de bugün arenaya uzun bir yolculuk yapmışım. Kaslarımın biraz gevşemesi, gözlerimin kapanması için kendimi yavaşça bıraktım. Düşündüğüm son şey uykumda horladığımı için ne kadar şanslı olduğumdu...

Çat! Kırılan bir dalın sesiyle uyandım. Ne kadar zamandır uyuyordum? Dört saattir? Belki de beş? Burnumun ucu donmuştu. Çat! Çat! Ne oluyordu? Bu birinin ayaklarının altında kırılan bir dalın çıkaracağı türden bir ses değildi. Sanki biri bir ağaçtan dal koparıyordu. Çat! Çat! Sesin sağ tarafımdan, birkaç yüz metre mesafeden geldiğini düşün-

düm. Yavaşça, ses çıkarmadan, o yöne döndüm. Karanlıkta sesleri dinlediğim birkaç dakikanın ardından gözüme çarpan kıvılcımı küçük bir ateşin alevleri izledi. Isınmak için alevlere uzatılan iki elden başka bir şey seçemiyordum.

Ateşi yakan her kimse, bildiğim bütün küfürleri sıralayarak ona bağırmamak için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Bunu yaparken ne düşünüyordu ki? Akşamın karanlığı çökerken ateş yakmak başkaydı, bu bambaşka. O saatlerde, Cornucopia'da çarpışan, güçlü ve gereğinden fazla malzemeye sahip olmuş haraçlar bu alevleri fark edecek kadar yaklaşmış olamazlardı. Ama şu anda muhtemelen ormana dalarak geriye kalan haraçları aramaya çıkmışlardı. Bayrak sallayıp, "Gelin öldürün beni," diye bağırırsa daha kolay olurdu.

Ve burada, Oyunlar'ın gördüğü en büyük aptaldan bir taş atımı mesafede, kendimi bir ağaca bağlamıştım. Kaçmayı göze alamazdım çünkü bulunduğum bölge, birilerini bulup öldürmeyi kafaya takmış bütün haraçlara ilan edilmişti zaten. Havanın soğuk olduğunu ve herkesin uyku tulumuna sahip olmadığını biliyordum ama öyle bile olsa, yapmak gereken işini sıkıp sabaha dek dayanmaktı!

Sonraki birkaç saati öfkeden kudurmuş bir halde uyku tulumumun içinde sessizce yatarak geçirdim. Bu ağaçtan indiğim takdirde, yeni komşumu öldürmek hiç sorun olmazdı. Ama içgüdülerim dövüşmekten değil, kaçmaktan yanaydı. Öyle ya da böyle, ateşi yakan haraç gerçek bir risk oluştuyordu. Aptal insanlar tehlikeli olurdu. Ve bu aptalın elinde büyük ihtimalle sağlam bir silah yoktu. Bende ise mükemmel bir bıçak vardı.

Hava hâlâ karanlık olsa da gökyüzüne baktığımda tan

vaktinin yaklaştığını görebiliyordum. Ölümünü planladığım haraçla ikimizin fark edilmeden sabaha ulaşabileceğimizi düşünmeye başlamışken sesleri duydum. Koşmakta olan birkaç kişinin ayak seslerini. Ateşi yakan haraç uyuyakalmış olmalıydı. Kaçmaya fırsatı olmadan diğerleri tepesine binecekti. Çok geçmeden, yalvarmaya başlayan ve ardından acı dolu çığlıklar atan aptal haracın bir kız olduğunu anladım. Bunu kahkahalar ve birbirlerini tebrik eden haraçların sesleri izledi. Aralarından birinin, “On ikisinin işi bitti, geriye on bir kaldı!” diye bağırmasıyla, diğerlerinden coşku dolu sesler yükseldi.

Demek ki bu haraçlar bir ittifak oluşturmuştu. Buna şaşırmadım. Oyunlar’ın ilk safhalarında genellikle bu türden ittifaklar görülürdü. Güçlü haraçlar bir araya gelerek önce zayıfları ortadan kaldırır ve zaman içinde gerginliğin artmasıyla birbirlerini haklamaya başlardı. İttifakı kuranların kimler olduğunu tahmin etmek zor değildi. Bunlar muhtemelen 1, 2 ve 4. Mıntıka’dan geriye kalan Kariyerlerdi. İki erkek, üç kız. Eğitim Merkezi’nde öğle yemeklerini birlikte yiyen grup.

Öldürdükleri kızın elindeki malzemeleri kontrol etmelerini dinledim. Yorumlarından, doğru düzgün hiçbir şey bulamadıkları anlaşılıyordu. Kurbanlarının Rue olup olamayacağını düşündüğüm anda bunu aklımdan uzaklaştırdım. Rue gece karanlığında ateş yakmayacak kadar akıllı bir kızdı.

“Gitsek iyi olacak. Böylece kokmadan cesedi alabilirler.” Bu sesin 2. Mıntıka’dan gelen vahşi çocuğa ait olduğuna neredeyse emindim. Bunu kabul eden diğerlerinin kendi aralarında konuşmalarının ardından, grubun benden ta-

rafa geldiğini fark edince dehşete kapıldım. Benim burada olduğumu bilmiyorlardı Nereden bileceklerdi ki? Hem dalların arasında iyi gizlenmiştim. En azından güneş doğana dek kimse beni göremezdi. Hava aydınlandığındaysa, gece çok kullanışlı olan siyah uyku tulumum başıma bela olurdu. Yürümeye devam ettikleri takdirde beni geçeceklerdi ve en fazla bir dakika içinde onlardan kurtulmuş olacaktım.

Ama Kariyerler ağacımdan on metre mesafedeki bir açıklıkta durdu. Elllerinde fenerler, meşaleler vardı. Dalların arasındaki boşluklardan birinin kolunu, diğerinin çizmesini görebiliyordum. Tam anlamıyla taşla dönüşerek, nefes almayı kestim. Beni görmüşler miydi? Hayır, henüz görmemişlerdi. Konuştukları şeylere bakılırsa akılları başka yerdeydi.

“Şimdiye dek bir el top atışı duymamız gerekmez miydi?”

“Bence öyle olmalıydı. Sonuçta hemen gelip cesedi almalarını engelleyecek hiçbir şey yok.”

“Tabii kız öldüyse...”

“Öldü. Onu kendi ellerimle öldürdüm.”

“O halde neden top atışı olmadı?”

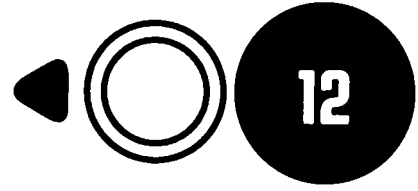
“Biri geri dönüp işinin bittiğinden emin olmalı.”

“Evet. Böylelikle bir kez daha kızı bulmak zorunda kalmayız.”

“Size kızın öldüğünü söylüyorum.”

Grubun içinde çıkan hararetli tartışma haraçlardan birinin diğerlerini susturmasıyla son buldu. “Zaman kaybediyoruz! Ben gidip kızın işini bitireceğim. Sonra da yolumuza devam ederiz!”

Neredeyse ağaçtan düşecektim. Bu ses Peeta’ya aitti.

Neyse ki, kendimi kemerle ağaca bağlamayı akıl etmiş-tim. Çataldan aşağı kaydığımdan yüzüm yere dönüktü artık. Kemer ve dala tutunmuş tek elimle olduğum yerde kalmayı başardım. Tulumun içinde kalan ayaklarımı da dala doladım. Yana kaydığımda biraz ses çıkarmış olma-lıydım ama Kariyerler kendi aralarındaki tartışmaya o kadar dalmıştı ki bunu fark edemediler.

“Gidip bak o zaman, Âşık Çocuk,” dedi, 2. Mıntıkâ’nın erkek haracı. “Gidip kendi gözlerinle gör.”

Bir an için, elinde meşaleyle ateşin başındaki kızın ya-nına dönen Peeta’yı gördüm. Yaralı yüzü yer yer şişmişti, bir kolunda kanlı bir sargı bezi vardı ve topallıyormuş gi-biydi. Malzemeler için dövüşe girmeyeyim diye bana bakıp başını iki yana salladığı anı hatırladım. Buna rağmen, de-mek kendisi bu dövüşün içine girmeyi kafasına koymuştu. Haymitch bunun tam aksini yapmamızı söylemişken.

Tamam, bunu hazmedebilirdim. Bütün o malzemeleri bir arada görmek gerçekten baştan çıkarıcıydı. Ama bu...

yani geri kalan bizleri avlamak için Kariyer Haraçları ile çete oluşturmak çok başka bir şeydi. 12. Mıntıka'dan gelen hiç kimse böyle bir şey yapmayı aklına bile getirmezdi! Kariyerler aşırı saldırgan, küstah, iyi beslenmiş tiplerdi ve bunun tek nedeni Başkent'in kıcını yalayan mıntıkalarından gelmiş olmalarıydı. Kendi mıntıklarıyla Başkent dışındaki her yerde bu haraçlardan nefret edilirdi. Evde televizyonlarının başındaki insanların Peeta hakkında neler söylediğini tahmin edebiliyordum. Aynı Peeta bir de bana haysiyetten filan bahsetmişti.

Belli ki, çatıdaki soylu çocuk havaları Peeta'nın bana karşı oynadığı bir başka oyundu yalnızca. Ama bu onun son oyunu olacaktı. Onu kendi ellerimle öldüren ben olmayacaksam bile, her gece fotoğrafını görmek için hevesle gökyüzüne bakacaktım.

Peeta'nın kendilerini duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekleyen Kariyerler alçak sesle konuşmaya başlamıştı.

“Neden onu şimdi öldürüp aradan çıkarmıyoruz?”

“Biraz daha takılsın bizimle. Bundan ne zarar gelir ki? Hem bıçak kullanmayı da iyi biliyor.”

Biliyor muydu? Bu yeni bir haberdi işte. Bugün arkadaşım Peeta hakkında ne kadar da ilginç şeyler öğreniyordum böyle.

“Ayrıca kızı bulmak için en iyi şansımız o.”

Kız derken beni kastettiklerini anlamam için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti.

“Neden ki? Kızın o vıcık vıcık aşk hikâyesini yuttuğunu mu sanıyorsun?”

“Olabilir. Bana basit bir tip gibi göründü. Üzerindeki o

elbiseyle kendi etrafında döndüğü anı her hatırladığımda kusmak istiyorum.”

“Keşke on bir puanı nasıl aldığını bilebilseydik.”

“Bence Âşık Çocuk bunu biliyordur.”

Peeta’nın döndüğünü duyduklarında sustular.

“Ölmüş mü?” diye sordu, 2. Mıntıka’dan gelen çocuk.

“Hayır. Ama artık ölü,” dedi Peeta. O anda bir el top atışı duyduk. “Devam etmeye hazır mısınız?”

Tan vakti olmak üzereyken Kariyer çetesi koşarak uzaklaştı. Etraf kuş sesleriyle kaplanmıştı. Aşırı zorlanan kaslarım titremeye başlamışken, bir süre daha o garip pozisyonda kaldıktan sonra, kendimi yeniden dalın üzerine çektim. Aşağı inmem, yola devam etmem gerekiyordu ama olduğum yerde uzanıp duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. Peeta, Kariyer Haraçları ile birlik olması yetmiyormuş gibi, bir de beni bulmaları için onlara yardım ediyordu. On bir puanı nedeniyle ciddiye alınması gereken basit kızı bulmaları için. Çünkü bu kız yay kullanabiliyordu. Peeta bunu herkesten çok daha iyi biliyordu.

Bunu henüz onlara söylememişti. Bu bilgiyi onlardan saklamasının nedeni, hayatta kalmasının buna bağlı olması mıydı? Hâlâ seyircilere âşık çocuk rolünü oynamaya devam mı ediyordu? Aklında neler dönüyordu?

Birdenbire kuşlar sessizleşti. Ardından, tek bir kuş yüksek perdeden bir sesle etrafını ikaz eder gibi ötme-ye başladı. Bu tıpkı kızıl saçlı Avox kızının yakalandığı gün Gale’le duyduğumuz kuşun ötüşüne benziyordu. Çok geçmeden, sönmekte olan kamp ateşinin üzerinde bir hoverkraft belirdi ve devasa metal dişlere benzeyen bir

kepçeyle kızın cesedi yavaşça yukarı çekildi. Hoverkraft kaybolduğu anda kuşlar yeniden ötmeye başladı.

“Hadi!” diye fısıldadım kendime. İçinden çıktığım tulumu rulo yapıp çantaya soktum. Derin bir nefes aldım. Karanlık, uyku tulumunun siyah olması ve söğüt dalları nedeniyle kameraların beni doğru düzgün çekememiş olması kuvvetle muhtemeldi. Ama beni yeniden takip etmeye başladıklarını biliyordum. Yere ayak bastığım anda kameraların bana odaklanacağına şüphem yoktu.

Bir ağaçta saklandığımı, Kariyerlerin konuşmalarını duyduğumu ve Peeta’nın da onlarla olduğunu keşfettiğimi gördüklerinde seyirciler kendilerinden geçecekti. Bu bilgiyi tam olarak nasıl kullanacağıma karar verene dek, en azından her şey kontrolüm altındaymış gibi bir görüntü sergilemeliydim. Afallamış görünmemeliydim. Kafası karışmış veya korkmuş gibi hiç görünmemeliydim.

Hayır, oyunun bir adım önünde olmalıydım. Bu yüzden ağaç yapraklarının arasından tan vaktinin ışığına çıktığımda olduğum yerde durup kameraların beni bulması için zaman tanıdım. Ardından başımı hafifçe yana eğip yüzüme ne yapacağımı biliyormuşum gibi bir gülümseme yerleştirdim. İşte! Bunun ne anlama geldiğini onlar düşünecekti artık.

Tam oradan uzaklaşacakken aklıma kurduğum tuzaklar geldi. Diğerleri bu kadar yakındayken tuzakları kontrol etmek ihtiyatsızlık olacaktı belki ama bunu yapmak zorundaydım. Herhalde yıllardır avlanıyor olmanın getirdiği bir alışkanlıktı bu. Tuzaklara bir hayvanın yakalanmış olma ihtimalinin baştan çıkarıcı bir tarafı da vardı. Gerçekten de tuzaklarımdan birine bir tavşan ya-

kalanmıştı. Hiç zaman kaybetmeden hayvanı kesip içini temizledim. Başını, ayaklarını, kuyruğunu, derisini ve iç organlarını bir yere istifleyip üzerlerini yapraklarla kapadım. Ateş olsaydı diye düşünürken (çiğ tavşan eti yemek tavşan hummasına* yakalanmanıza neden olabilir di; zamanında bunu çok berbat bir şekilde öğrenmiştim) aklıma ölü haraç kız geldi. Hızlı adımlarla kızın kampına gittim. Tahmin ettiğim gibi, sönmekte olan ateşin içindeki korlar hâlâ sıcaklığını koruyordu. Tavşanı bir dala geçirip korların üzerinde tuttum.

Kameraların beni çektiğine memnundum. Sponsorların avlanmayı bildiğini görmesini; açlığın körlüğüyle kolayca tuzaklara yakalanacak biri olmadığını, bana gönül rahatlığıyla bahis oynayabileceklerini bilmelerini istiyordum. Tavşan pişerken ateşte kararmış bir dal parçasını alarak turuncu çantamı karartmaya giriştim. Yanmış dal parçası çantanın rengini biraz koyulaştırırsa da, asıl işe yarayacak olan üzerini çamurla kaplamaktı. Ama çamur için önce suya ulaşmam gerekiyordu.

Eşyalarımı toparlayıp tavşanı geçirdiğim şişi elime aldıktan sonra, ateşin üzerine toprak attım ve Kariyer çetesinin gittiği yönün tersi istikamette yürümeye başladım. Yolda yarısını yediğim tavşanın geri kalanını naylon torbanın içine koydum. Et midemin gurultusunu bastırırsa da susuzluğuma pek bir faydası olmamıştı. Artık birinci önceliğim su bulmaktı.

Yürürken Başkent'teki ekranda olduğumu bildiğimden, yüzüme yansımalarını istemediğim duygularımı sak-

* Tavşan humması, tavşan ateşi gibi adlarla da bilinen tularemi, yüksek ateş, baş ağrısı, bulantı, kusma gibi belirtileri olan bulaşıcı bir hastalıktır. (ç.n.)

lamaya devam ettim. Şu anda konuk yorumcularıyla birlikte Peeta'nın davranışlarını ve benim tepkimi inceleyen Claudius Templesmith kim bilir nasıl da güzel zaman geçiriyordu. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Peeta gerçek yüzünü mü göstermişti? Bu durum bahis oranlarını nasıl etkileyecekti? Sponsor kaybedecek miydik? Sponsorumuz var mıydı ki? Evet, sponsorumuzun ya da sponsorlarımızın olduğuna emindim. Yani, en azından son gelişmelere kadar.

Kesin olan bir şey varsa, o da Peeta'nın talihsiz âşıklar numaramızı baltaladığıydı. Ya da öyle miydi? Onu Kariyerlerle gördüğüm sırada benden hiç bahsetmemiş olduğundan, belki de hâlâ bu numaramızdan bir şey çıkarabilirdik. Belki de bu durumdan keyif alıyormuş gibi göründüğüm takdirde, insanlar bunu birlikte planladığımızı düşünebilirdi.

Gökyüzünde yükselen güneş, ağaçların perdelemesine rağmen aşırı parlaktı. Dudaklarıma tavşanın yağını sürüp nefesimi düzenlemeye çalışsam da hiçbir şey işe yaramıyordu. Daha bir gün olmuştu ve şimdiden susuzluğun belirtileriyle karşı karşıya kalmak üzereydim. Su bulmak hakkında bildiğim her şeyi hatırlamak için kendimi zorladım. Su yükseklerden aşağı aktığı için vadinin derinlerine iniyor olmam yanlış değildi. Bir hayvanın izini saptadığım ya da özellikle yeşil bir bitki örtüsüyle karşılaştığım takdirde suya yaklaştığımı düşünebilirdim ama etrafımda hiçbir değişim göremiyordum. Yalnızca hafif bir eğimle alçalan zemin, kuşlar ve değişmeyen ağaçlar vardı.

Gün ilerledikçe başımın cidden belada olduğunu his-

setmeye başladım. Vücudumdan çıkan azıcık idrar koyu kahverengi idi. Başım ağrıyordu. Dilimin üzerinde bir türlü nemlendiremediğim kupkuru bir kısım oluşmuştu. Güneş gözlerimi acıttığından çantadan güneş gözlüğünü çıkardım. Ama gözlüğü taktığımda görüşümde bir tuhafılık olduğunu fark ederek çıkarıp geri çantaya soktum.

Bana yardımı dokunabileceğini düşündüğüm bir şeyle karşılaştığımda akşamüstü olmuştu. Üzerinde orman meyvelerinin olduğu bir fundalık gördüğümde, meyvelerin suyunu emmek için hızlı adımlarla oraya yöneldim. Ama tam dudaklarıma götüreceksen, kopardığım birkaç meyveye daha yakından baktım. Yaban mersini sandığım meyveler bildiğimden biraz farklı bir şekle sahipti sanki. Birini yardığımda içinin kan kırmızısı olduğunu gördüm. Bu meyveyi tanımıyordum. Belki yenilebilirdi ama bunun Oyun Kurucular'ın şeytani bir tuzağı olma ihtimali daha yüksekti. Eğitim Merkezi'ndeki bitki uzmanı bile zehirli olmadıklarından yüzde yüz emin olmadığımız sürece orman meyvelerinden uzak durmamız gerektiğini söylemişti. Bu zaten bildiğim bir şeydi ama o kadar susuz kalmıştım ki, meyveleri bırakıp yoluma devam edebilecek gücü bulmak için uzmanın dediklerini hatırlamam gerekmişti.

Kendimi bitkin hissediyordum ama bu, uzun bir yürüyüşün ardından gelen türden bir yorgunluk değildi. Sorunumu çözmek için aramaya devam etmem gerektiğini bilsem de sık sık durup dinlenmem gerekiyordu. Suyu dair herhangi bir işaret bulabilmek için yeni bir taktik denemeye karar verdim. Bir ağaca çıkıp bu zayıf halimde göze alabileceğim kadar yükseğe tırmandım. Ama görebildiğim kadarıyla orman dört bir yanda aralıksız devam ediyordu.

Gece karanlığı çökene dek yola devam etmeye kararlı olduğumdan, sendelemeye başlayana dek yürüdüm.

Tükenmiş halde bir ağaca tırmanıp kendimi kemerle bir dala bağladım. Hiç iştahım olmamasına rağmen, ağızımı bir şeyle meşgul etmek için tavşanın kemiklerinden birini emdim. En sonunda gece çöktü, marş çalındı ve gökyüzünde 8. Mıntıka'dan gelen kızın fotoğrafı görüldü. Peeta'nın işini bitirmek için geri döndüğü kızdı bu.

Kariyerlerden öylesine korkuyordum ki, susuzluğum bunun hiç kalıyordu. Hem gün boyunca zıt istikametlerde yürümüştük ve şu anda onların da dinlenmesi gerekiyordu. Hatta yanlarında az su kalmışsa, şişelerini doldurmak için göle geri dönmüş bile olabilirlerdi.

Belki benim için de suya ulaşmanın tek yolu o göle dönmekti.

Sabah olduğunda durum daha kötüydü. Kalbimin her atışıyla beynim zonkluyordu. En basit hareketimde bile eklemlerimde keskin bir acı duyuyordum. Ağaçtan aşağı sıçramaktan çok düştüm. Malzemelerimi toplamak birkaç dakikamı aldı. Bunun yanlış olduğunu hissediyordum. Daha ihtiyatlı olmam, daha hızlı hareket etmem gerekiyordu. Ama bulanmış durumdaki zihnimde bir plan oluşturmak kolay değildi. Gece üzerinde uyuduğum ağaca sırtımı dayadım. Parmağımı dikkatle zımpara kâğıdına dönmüş dilime dokundururken, seçeneklerimi değerlendirdim. Nereden su bulacaktım?

Göle dönemezdim. Bunu başaramazdım.

Umutumu yağmur yağmasına bağlayabilirdim ama gökyüzünde tek bir bulut yoktu.

Aramaya devam edecektim. Başka şansım yoktu. Ama

o anda aklıma farklı bir düşünce geldi. Bu düşünceyi izleyen öfke ise beni kendime getirdi.

Haymitch! O bana su gönderebilirdi! Bunun için tek yapması gereken bir tuşa basmaktı. Suyum birkaç dakika içinde gümüş bir paraşütle bana ulaşırdı. Sponsor bulmuş olmalıydı. Bana hiç değilse yarım litre su sağlayabilecek bir ya da iki sponsor bulmuş olması gerekirdi. Evet, çok pahalıya patlardı ama bu insanlar para içinde yüzüyorlardı. Ve üzerime bahis de oynayabilirlerdi. Belki de Haymitch nedenli ciddi bir yoksunluk içinde olduğumu fark edemiyordu.

Cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle bağırdım. “Su!” Umutla, gökyüzünden bir paraşütün inmesini beklemeye başladım. Ama gelen bir şey yoktu.

Bir şey yanlıştı. Sponsorlarımızın olduğunu düşünerek kendimi mi kandırıyordum? Yoksa Peeta’nın yaptıkları sponsorlarımızın çekilmesine mi neden olmuştu? Hayır, buna inanmıyordum. Bence bir yerlerde bana su göndermek isteyen birileri vardı ama Haymitch buna engel oluyordu. Akıl hocam olarak, sponsor bağışlarının kontrolü ondaydı. Haymitch’in benden nefret ettiğini biliyordum. Bunu yeterince açık bir şekilde ortaya koymuştu. Ama benden, ölüme terk edebileceği kadar nefret ediyor olabilir miydi? Böyle bir şey yapamazdı, değil mi? Bir akıl hocası kasten sorumlu olduğu haraçların aleyhine davranışlarda bulunduğu takdirde, hem seyircilere hem de haraçların geldiği mıntıkaya hesap vermesi gerekirdi. Haymitch gibi bir adam bile böyle bir riske girmezdi, değil mi? Hob’da takas yaptığım insanlar hakkında bir sürü kötü şey söylenebilirdi belki ama beni böyle ölüme terk ettiği takdirde Haymitch’i 12. Mıntika’da hoş karşılama-

yacaklarına şüphem yoktu. O zaman içkilerini nereden alacaktı? Ne oluyordu? Ona karşı çıktığım için acı çekmemi mi istiyordu? Sponsorları Peeta'ya mı yönlendiriyordu? Şu anda ne olduğunu anlayamayacak kadar sarhoş muydu? Buna inanmadığım gibi, beni ihmal ederek öldürmeye çalıştığına da inanmıyordum. Bunu kendi tatsız tarzıyla yapmış bile olsa, beni bütün içtenliğiyle buraya hazırlamaya çalışmıştı. O halde ne oluyordu?

Ellerimle yüzümü kapadım. Ağlamaktan çekinmememe gerek yoktu; tek damla gözyaşı akıtamazdım. Haymitch ne yapıyordu? Öfkeme, nefrettime, şüphelerime rağmen, zihnimde bir sesin fısıldadığı cevabı duydum.

Belki de sana bir mesaj gönderiyordur, diyordu bu ses. Mesaj mı? Ne mesajı? Ve anladım. Haymitch'in bana su göndermemesinin tek bir nedeni olabilirdi. Çünkü suyu neredeyse bulmuş olduğumu biliyordu.

Dişlerimi sıkıp ayağa kalktım. Sırt çantamın ağırlığı üç kat artmış gibiydi. Yürürken destek almak için kırık bir dal bulup yola koyuldum. Güneş ilk iki güne kıyasla çok daha yakıcıydı. Kendimi güneşin altında çatlayarak solan eski bir deri parçası gibi hissediyordum. Attığım her adım için ciddi bir efor sarfetmememe rağmen durmayı, oturmayı reddediyordum. Oturup kaldığım takdirde, bir daha ayağa kalkamayabilirdim. Kendimi kaybedip ne yapmam gerektiğini unutabilirdim.

Bu halimle ne kadar kolay bir avdım! Herhangi bir haraç, hatta minik Rue bile beni haklayabilirdi. Beni itip üzerime çıkması ve kendi bıçağımla boğazımı kesmesi yeterliydi. Karşı koyacak güçte değildim. Ama ormanın bulunduğu kısımda birileri varsa bile, beni görmezden

geliyorlardı herhalde. Kendimi bir başka canlıdan çok uzakta hissediyordum.

Ama yalnız değildim. Beni takip eden bir kamera olduğuna emindim. Açlıktan, soğuktan, kan kaybından, susuzluktan ölen haraçları izlediğim geçmiş yılları düşündüm. Şu anda başka bir yerde çok sağlam bir dövüş sürmüyorsa, kesinlikle ekranlardaydım.

Prim'i düşündüm. Oyunlar'ı muhtemelen canlı olarak izlemiyordu ama okulda, öğle yemeğinde gelişmeleri gösterdiklerini biliyordum. Onun hatrı için, elimden geldiğince sağlam bir görüntü sergilemeliydim.

Öğleden sonra saatlerinde sonumun yaklaştığını anladım. Bacaklarım titremeye, kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. Tam olarak ne yaptığımı, neyin peşinde olduğumu unutup duruyordum. Sürekli sendeleyip kendimi yeniden toparlamaya çalışsam da, elimdeki değnek niyetine kullandığım dalı düşürdüğümde yere devrildim. Bu defa kalkamıyordum. Gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Haymitch'i yanlış değerlendirmiştim. Bana yardım etmek aklının ucundan bile geçmiyordu.

Sorun değil, diye düşündüm. Burası çok da kötü değil. Havanın artık o kadar sıcak olmaması akşamın yaklaştığını gösteriyordu. Bana zambakları hatırlatan, hafif, tatlı bir koku aldım. Düz zemine sürttüğüm parmaklarım toprağın üzerinde kolayca kaydı. *Burası ölmek için güzel bir yer.*

Serin, kaygan toprakta parmaklarımla daireler çizmeye başladım. Çamuru seviyorum. Çamurun kolayca okunabilen yumuşak yüzeyi sayesinde kim bilir kaç hayvanın izini sürmüştüm. Hem çamur arı sokmasına da iyi gelirdi. Çamur. Çamur. Çamur! Birden gözlerimi açıp par-

maklarımı toprağa soktum. Çamur! Havayı kokladım. Bu nilüfer kokusuydu!

Çamurun içinde vücudumu kokuya doğru sürükledim. Devrildiğim yerin beş metre kadar ilerisinde, iç içe geçmiş bitkilerin arasından bir gölete ulaştım. Suyun üzerinde güzeller güzeli nilüferlerim yüzüyordu.

Yüzümü gölete gömüp içebileceğim kadar su içmemek için kendimi zaptetmem gerekti. En azından bunu yapmam gerektiğini düşünebilecek kadar aklım başımdaydı hâlâ. Titreyen ellerimle çantadan çıkardığım şişeye su doldurdum. Ardından suyu arıtmak için, hatırlayabildiğim kadarıyla doğru miktar olduğunu sandığım birkaç damla iyot ekledim. İyodun suda erimesi için beklemem gereken yarım saatlik süre acı verici olsa da bir şekilde bunu başardım. Yani, en azından ben yarım saat beklediğimi düşünüyordum. Elimden geldiğince uzun bir süre beklemiştim.

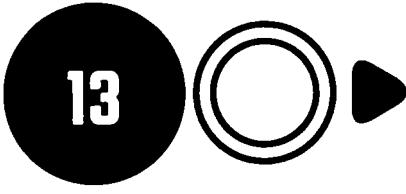
Yavaşça iç, sakın ol, dedim kendime. Şişeden bir yudum alıp bekledim. Bir yudum daha aldım. Sonraki iki saat içinde yarım galonluk şişedeki suyun tamamını içtim. Ardından bunu bir daha yaptım. Suyumu yudumlamaya devam ederken tavşandan kalanları yiyeceğim, hatta kendimi değerli krakerlerimden biriyle ödüllendirebileceğim bir ağaca tırmanmadan önce şişeyi üçüncü kez doldurdum. Marş çalmaya başladığı sıralarda kendimi çok daha iyi hissediyordum. Gökyüzünde beliren yüzler yoktu; bugün kimse ölmemişti.

Bir sonraki gün burada kalıp dinlenecektim. Çantamı çamura bulayacak, gölette gördüğüm minik balıklardan birkaçını yakalayacak, kendime güzel bir yemek yapmak

için nilüferlerin köklerini çıkaracaktım. Uyku tulumunun içinde kıvrıldığımda, su şişemi sımsıkı elimde tutuyordum. Suyu, hayata tutunur gibi tutunmuştum.

Birkaç saat sonra, duyduğum seslerle uykumdan uyandım. Şaşkınlık içinde etrafıma baktım. Henüz tan vakti olmamıştı ama acıyan gözlerimle görmem gerekeni gördüm.

Üzerime gelen ateş duvarını görmemek mümkün değildi.

İçgüdüsel olarak verdiğim ilk tepki ağaçtan aşağı atlamak olsa da, kendimi kemerle bağlamıştım. El yordamıyla kemerin tokasını açmayı başardığım anda çuval gibi yere düştüm. Hâlâ uyku tulumumun içindeydim. Eşyalarımı toplamak için vakit yoktu. Neyse ki sırt çantamla su şişem tulumun içindeydi. Çantamı omzuma atıp koşmaya başladım.

Bütün dünya alevlerle dumana boğulmuş gibiydi. Yanan dallar ağaçlardan kopup, kıvılcımlar saçarak ayaklarıma düşüyordu. Elimden gelen yalnızca diğer canlıları takip etmek oldu. Tavşanların yanı sıra, bir geyik, hatta bir de vahşi köpek sürüsü gördüm. İçgüdüleri benimkinden daha keskin olduğu için onların yön duygusuna güveniyordum. Ama benden çok daha hızlıydılar. Çalılarının içinden hızla ve zarıfçe geçerlerken, çizmelerim köklere, düşmüş ağaç dallarına takılıyordu. Onlara ayak uydurmama imkân yoktu.

Sıcaklık korkunç olsa da, her an boğulmama neden

olabilecek duman çok daha kötüydü. Burnuma çektiğim gömleğimin terden sıırıslıklam olduğunu fark ettiğimde buna sevindim. Dumana karşı maske görevi görebilecek ince bir koruma katmanına sahiptim artık. Nefessiz kalmış bir halde, sırtıma çarpan çantamla, gri sisin içinde bir anda karşıma çıkan dallar yüzümü kesip dururken, koşmaya devam ettim. Başka şansım yoktu.

Bu, bir haracın kontrolden çıkmış kamp ateşi yüzünden ya da kazayla başlamış bir yangın değildi. Üzerime gelen alevler doğal olamayacak bir yükseklikte ve birbirinin tıpatıp aynısıydı. Bunlar insan yapımı, makine yapımı, Oyun Kurucu yapımıydı. Bugün gerçekten de sessiz geçmişti. Kimse ölmemişti. Belki dövüş bile olmamıştı. Başkent'teki seyirciler bu yılın Oyunlar'ının tekdüzeliği yüzünden sıkılabilirdi. Ve Oyunlar asla sıkıcı olmamalıydı.

Oyun Kurucular'ın bunu neden yaptığını tahmin etmek zor değildi. Bir yanda Kariyer Haraçları, diğer yandaysa, arenanın dört bir yanına dağılmış olan bizler vardık. Bu yangın bizi dışarı çıkarmak ve birbirimize sürüklemek için tasarlanmıştı. Hayatımda gördüğüm en özgün yöntem değildi belki ama kesinlikle çok etkiliydi.

Yanan bir kütüğün üzerinden atlarken yeterince yükseğe sıçrayamadığımdan ceketimin kuyruk kısmı alev aldı. Hemen çıkardığım ceketin üzerinde tepinerek alevleri söndürdüm. Ama ceketı bırakmayı göze alamazdım. Riske girerek, yer yer yanmış, üzerinde dumanların tütmeğe devam ettiğı ceketı uyku tulumunun içine tikiştırdım. Söndüremediğim bir kısım kalmışsa havasız ortamın işi benim yerime bitireceğini umuyordum. Sahip olduğum her şey sırtımda taşıdıklarımđan ibaretti ve bu

kadarının bile beni hayatta tutmaya yeteceğinden emin değildim.

Birkaç dakika içinde boğazımla burnum yanmaya ve peşi sıra öksürük krizleri başladı; ciğerlerim pişiriliyor-muş gibi hissediyordum. Rahatsızlığım ciddi bir sıkıntıya dönüşürken, aldığım her nefesle birlikte göğsüme keskin bir acı saplanıyordu. Tam kusmaya başladığım anda bir kayanın altına sığınmayı başardım. Midemdeki az miktardaki yemekle suyun tamamını kusarak kaybettim. Ellerimle dizlerimin üzerinde durup, çıkacak hiçbir şey kalmayana dek öğürmeye devam ettim.

Devam etmem gerektiğinin farkında olsam da, titriyordum ve başım dönmeye başlamıştı. Nefes alabilmek için debeleniyordum. Ancak bir kaşığı dolduracak kadar suyla ağzımı çalkaladıktan sonra tükürdüm. Ardından şişeden birkaç küçük yudum daha aldım. *Dinlenmek için bir dakikan var*, dedim kendime. Eşyalarımı düzenledim ve rulo yaptığım uyku tulumuyla birlikte her şeyi sırt çantama koydum. Bir dakikam dolmuştu bile. Artık yerimden kalkmam gerektiğini biliyordum ama duman düşüncelerimi bulandırmış; kılavuzum olan hızlı hayvanlar beni çoktan geride bırakmıştı. Şu ana dek altına sığınabileceğim büyüklükte bir kaya görmediğimden, ormanın bulunduğu kısma ilk kez ayak bastığımı anlamıştım. Oyun Kurucular beni nereye yönlendiriyordu? Göle mi? Yeni tehlikelerle dolu farklı bir bölgeye mi? Bu saldırı başladığında göletin kıyısında ilk kez birkaç saat için huzur bulmuştum. Yangının sürdüğü bölgeye paralel olarak ilerleyip hasbelkader gölete geri dönmem mümkün müydü? Bu ateşten duvarın bir sonu olmalıydı

ve yangın sonsuza dek süremezdi. Bunun nedeni Oyun Kurucular'ın yangını diledikleri kadar sürdüremeyecek olması değildi. Ama bir süre sonra seyircilerin bundan sıkılacağını biliyorlardı. Kendimi ateş hattının arkasına atabildiğim takdirde, Kariyerlerle karşılaşma riskini ortadan kaldırabilirdim. Bu cehennemden uzaklaşmak için millerce sürececek bir mesafe katetmem ve ardından bir çember çizerek geri dönmem gerektiğinin bilincinde olarak bunu yapmaya karar verdiğim esnada, başımdan en fazla yarım metre yüksekteki kayaya ilk ateş topu isabet etti. Bu gelişmenin neden olduğu korkuyla, sığındığım kayanın altından dışarı fırladım.

Oyunun gidişatında ciddi bir değişiklikti bu. Yangın yalnızca bizi saklandığımız yerlerden çıkarmak için tasarlanmışken, ateş toplarının seyircileri gerçekten eğlendireceğine şüphe yoktu. Bir sonraki ateş topunun ıslık gibi sesini duyduğumda saldırının ne yönden geldiğine bile bakmadan kendimi yere attım. Ateş topunun isabet ettiği, sol tarafımda kalan ağaç alev aldı. Olduğum yerde kalmak ölüm anlamına geliyordu. Tam ayağa kalkıp birkaç adım attığım anda, az evvel yattığım yere isabet eden üçüncü ateş topu arkamda ateşten bir sütunun yükselmesine neden oldu. Ateş toplarından kaçmak için çıldırmış gibi oraya buraya koşarken zaman anlamını yitirmişti. Bu topların nereden yollandığını göremesem de bunun bir hoverkraft olmadığını biliyordum. Çünkü topların geliş açısı o kadar dik değildi. Herhalde ormanın bu kısmında, ağaçlara ya da kayalara gizlenmiş, nokta atış yapabilen fırlatıcılar vardı. Bu ateş toplarını, serin, steril bir odadaki kontrol masasının başında oturan bir Oyun

Kurucu gönderiyor olmalıydı. Her şeyi sona erdirebilecek tek şey isabetli bir atıştı.

Ateş toplarından kaçmak için zikzaklar çizip, sıçrayıp, kendimi yerlere atarken, göletime dönmek için düşünmeye başladığım muğlak plan aklımdan silinip gitti. Ancak bir elma büyüklüğünde olsalar da, ateş topları temas ettikleri noktada muazzam bir yıkıma yol açıyordu. Hayatta kalmaktan başka bir amacım olmadığından, bütün duyularıma fazla yüklenmeye başlamıştım. Yaptığım bir hamlenin doğru olup olmadığını düşünecek zaman yoktu. Havada hızla ilerleyen topların ıslığını duyduğum anda ya bir hamle yapardım ya da ölürdüm.

Ama her şeye rağmen ilerlemeye devam etmemi sağlayan bir şey vardı. Hayatım boyunca Açlık Oyunları'nı izlemiş olduğumdan, arenanın belli kısımlarına belli türde saldırılar için düzenek kurulduğunu biliyordum. Ateş toplarının menzilinde kalan bölgeden çıkabildiğim takdirde canımı kurtarabilirdim. Gerçi kaçmaya çalışırken engerek yılanlarıyla dolu bir kuyuya da düşebilirdim ama bu olasılıkları düşünerek endişelenmem çok manasızdı.

Ateş toplarından kaçmaya çalışırken aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremedim ama saldırıların seyrettiğini fark ettim. Bu iyi haberdi çünkü yeniden öğürmeye başlamıştım. Bu defa boğazımı yakarak burnumdan çıkan şey asitli bir maddeydi. Saldırı boyunca soluduğum zehirli havadan kurtulmak isteyen vücudum şiddetle sarsılırken durmak zorunda kaldım. Bir sonraki ateş topunun ıslığını, yerimden fırlamak için sinyalimi bekledim. Ama hiçbir şey olmadı. O kadar öğürüyordum ki acıyan gözlerime yaşlar birikti. Kıyafetlerim terden sırılsıklam

olmuştu. Duman ve kusmuğumun kokuları arasında yankı saç kokusu aldığım anda ellerim örgüme gitti. Ateş toplarından biri saç örgümün en azından on beş santimlik kısmını götürmüştü. Parmaklarıma kararmış saç telleri dolandı. Saçlarımin bu haline büyülenmiş gibi bakarken, yeniden ısıklık sesini duydum.

Kaslarımin anında tepki verse de bu kez yeterince hızlı davranamadım. Ateş topu yan tarafıma inmeden önce sağ baldırımı sıyırdı. Bacağımdaki alevleri gördüğümde kendimi kaybedecek gibi oldum. Ellerimle dizlerimin üzerinde uzaklaşırken, acıyla haykırıyor, kendimi bu dehşetten çıkarmaya çalışıyordum.

En sonunda biraz toparlandığımda, bacağımyı yere sürterek alevlerin büyük kısmını söndürmeyi başardım ve hiç düşünmeden, baldırımıda kalan pantolonun son parçasını çıplak ellerimle yırttım.

Son ateş topunun indiğı noktanın birkaç metre ilerisinde yere oturdum. Baldırım acıyla çığlıklar atıyormuş gibiydi. Ellerim kıpkırmızıydı. Hareket edemeyecek kadar titriyordum. Oyun Kurucular işimi bitirmek istiyorsa, tam zamanıydı.

Gözlerimin önünde canlanan zarif kumaşlar ve parıltılı mücevherlerle birlikte, Cinna'nın sesi kulaklarımda yankılandı. "Katniss, alevler içindeki kız." Kim bilir Oyun Kurucular şimdi bu lafa nasıl gülüyordu. Hatta, benim için özel olarak hazırladıkları bu işkencenin fikrini Cinna'nın güzel kostümlerinden almış bile olabilirlerdi. Cinna'nın bunu öngöremeyeceğini de, şu anda benim için kalbinin parçalandığını da biliyordum. Çünkü beni hakikaten önemseydiğine inanıyordum. Ama en nihayetinde

de, açılış töreninde atlı arabaya çırılçıplak çıkmak benim için daha hayırlı olabilirdi.

Saldırı sona ermişti. Oyun Kurucular beni öldürmek istemiyordu. En azından, henüz istemiyorlardı. Herkes, Oyunlar'ı başlatan gonktan birkaç saniye sonra Oyun Kurucular'ın tüm oyuncularını öldürebileceğini biliyordu zaten. Açlık Oyunları'nın asıl olayı haraçların birbirini öldürmesini izlemektir. Arada bir, sırf bunu yapabildiklerini göstermek için bir haracı öldürdükleri olurdu ama esasen, oyuncuları karşı karşıya getirmek için hamle yaparlardı. Yani ateş topu saldırısını durdurmaları, yakınımda en azından bir haraç olduğu anlamına geliyordu.

Elimden gelseydi bir ağaca tırmanıp saklanırdım ama duman hâlâ beni öldürebilecek kadar yoğundu. Ayağa kalkıp topallayarak gökyüzünü aydınlatan ateş duvarından uzaklaşmaya başladım. Yarattığı kapkara bulutlar dışında, alevler artık peşimde değildi sanki.

Alevlerin aydınlığının yerini yavaş yavaş gün ışığı almaya başlamıştı. Duman girdaplarının arasından ışık hüzmeleri süzülüyordu. Ama görüş mesafem çok düşüktü. Herhangi bir yönde on beş metreden ilerisini göremiyordum. Etrafımdaki alanda bir haraç kendini kolayca gizleyebilirdi. Önlem olarak bıçağımı çekmem gerekirdi ama bıçağı uzun müddet tutabileceğimi sanmıyordum. Diğer taraftan, baldırıma kıyasla ellerimin acısı hiçbir şey değildi. Yanıklardan nefret ederdim. Fırından ekmek çekerken oluşan ufak çaplı yanıklardan bile her zaman nefret etmiştim. Benim için yanık en kötü yaralanma şekli olsa da, hayatım boyunca şu andaki gibi bir yanık acısı çekmemiştim.

O kadar yorulmuştum ki, ayak bileklerime kadar gömülene dek bir su birikintisinin içinde yürüdüğümü anlayamadım. Bu, kayaların arasındaki bir çatlaktan akan, harikulade serinlikte bir kaynak suyuydu. Ellerimi sıg su birikintisine soktuğumda rahatladığımı hissettim. Annem her zaman yanığa ilk müdahelenin soğuk su olduğunu, soğuk suyun sıcaklığı düşürdüğünü söylemez miydi? Ama annem ufak çaplı yanıkları kastediyordu. Muhtemelen ellerim için suyun iyi geleceğini söylerdi ama baldırım ne olacaktı? Henüz baldırımdaki yarayı yakından inceleyecek cesareti toplayamamış olsam da, bunun çok başka düzeyde bir yanık olduğunu hissedebiliyordum.

Bir süre birikintinin kenarında yüzüstü uzanıp ellerimi suda tuttum. Tırnaklarımdaki minik alevler silinmeye başlamıştı. Bu iyiydi. Hayatımın sonuna dek yetecek kadar ateşin içinde kalmıştım.

Yüzümdeki kan ve külü temizlerken, yanıklar hakkında bildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Yemek pişirmek ve evlerimizi ısıtmak için kömür yaktığımız Damar'da yanıklar sık görülen yaralanmalar arasındaydı. Bir de, elbette, madende gerçekleşen kazalar vardı. Bir keresinde, baygın durumdaki genç bir adamı bize getiren ailesi, annemin bir şeyler yapması için yalvarıp yakarmıştı. Madencilerden sorumlu olan mıntika doktoru, adamın tedavi edilemez durumda olduğuna hükmederek, evinde ölmesi için onu ailesine teslim etmişti. Ama ailesi bunu kabul edememişti. Evden kaçmadan önce, mutfak masamızın üzerine yatırılan bilinci kapalı adamın baldırındaki yarayı görmüştüm. Bacağı kemiğinin görüneceği kadar yanmış, eti kömürleşmişti. O gün ormana gidip bü-

tün gün avlanmıştım. Genç adamın bacağıının korkunç görüntüsü bana babamın ölümünü hatırlatmıştı. Komik olansa, kendi gölgesinden bile korkan Prim'in evde kalıp anneme yardım etmiş olmasıydı. Annem şifacıların, bu özelliklerini doğuştan getirdiklerini, bunun sonradan öğrenilebilecek bir şey olmadığını söylerdi. Annemle Prim ellerinden geleni yapmalarına rağmen, doktorun dediği gibi, adam ölmüştü.

Artık bacağımla ilgilenmem gerekiyorken, hâlâ yarama bakamıyordum. Yara o genç adamınki kadar kötüyse, kendi kemiğimi görürsem ne yapacaktım? Annemin, çok ağır yanık vakalarında sinirler bütünüyle yok olduğu için kurbanın acı duymayabileceğini söylediğini hatırladım. Bundan cesaret alarak doğruldum ve bacağımyı öne uzattım.

Baldırıma baktığımda neredeyse bayılacaktım. Kabarmış etim kıpkırmızıydı. Kameraların yüzüme odaklandığından emin olduğumdan, kendimi derin, yavaş nefesler almaya zorladım. Yardım almak istiyorsam, bu yarayla zayıf düştüğümü görmelerine izin veremezdim. İnsanların bana acıması değil, pes etmeyi reddetmem dışarıdan yardım gelmesini sağlayabilirdi. Pantolondan geriye kalan parçaları diz hizasına dek kesip yarayı daha yakından inceledim. Yanan kısım elim kadardı. Geride kalan deri kararmamıştı. Suya sokamayacağım kadar kötü olmadığını düşündüm. Bacağımyı dikkatle su birikintisine doğru uzattım. Deri yüzeyinin çok ıslanmaması için çizmemin topuğunu bir taşa dayayıp, bacağımyı yavaşça suya indirdiğim anda büyük bir rahatlamayla içimi çektim. Yanık yaralarının iyileşmesini hızlandıran bazı

şifalı otlar biliyordum ama bunların hangi otlar olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum. Şu anda su ve zamandan başka bana yardımı dokunacak bir şey yoktu.

Yola devam etmem mi gerekirdi? Duman yavaşça dağılmaya başlasa da, hava hâlâ solunması tehlikeli olacak kadar ağırdı. Hem alevlerden uzaklaşmaya devam ettiğim takdirde, Kariyer çetesine yaklaşmış olmayacak mıydım? Ayrıca bacağımı sudan çıkardığım her sefer öylesine şiddetli bir acı hissediyordum ki, yeniden suya sokmaktan başka çarem kalmıyordu. Baldırıma göre biraz daha iyi durumdaki ellerimi daha uzun süreler suyun dışında tutabiliyordum. Bu sayede, yavaş yavaş olsa, oturduğum yerde eşyalarımı düzenleyebilirdim. Öncelikle şişeme su doldurdum, iyot ekledim ve aradan yeterli zaman geçtiğinde vücudumun susuzluğunu gidermeye odaklandım. Bir süre sonra, midemin sakinleşmesi için kendimi bir kraker kemirmeye zorladım. Uyku tulumumu açtığımda, birkaç karartı dışında nispeten iyi durumda olduğunu gördüm. Ceketim ise başka bir meseleydi. Berbat kokması ve kararmış olmasının ötesinde, sırtında en azından otuz santimlik bir kısım onarılamayacak kadar yanmıştı. Yanmış kısmı kestiğimde, geride ancak kaburgalarımın dibine kadar ulaşan bir ceket müsveddesi kaldı. Ama kapüşon iyi durumdaydı. Hiç yoktan iyiydi.

Acıya rağmen üzerime rehavet çökmeye başlamıştı. Bir ağaca tırmanıp dinlenmeyi deneyebilirdim ama herhangi bir haraç kolayca yerimi saptardı. Hem sudan uzaklaşmak da benim için imkânsız gibiydi. Eşyalarımı itinayla düzenleyip sırt çantamı omzuma asmama rağmen, suyun başından ayıramıyordum. Köklerinin yenilebileceğini

bildiğim su bitkileri gördüğümde, tavşanımdan kalan son et parçalarıyla kendime küçük bir yemek hazırladım. Suyumdan yudumladım. Güneşin gökyüzündeki yavaş ilerleyişini izledim. Buradan daha güvende olacağım nereye gidecektim ki? Rehavetle çantamın üzerine uzandım. *Kariyerler beni bulacaksa, gelip bulsunlar*, diye düşündüm, gözlerim kapanırken. *Gelip bulsunlar*.

Buldular da... Yola çıkmaya hazır olduğum için şanslıydım çünkü ayak seslerini duyduğumda, beni görmelelerinden önce bir dakikadan az zamanım vardı. Akşam saatleri yaklaşıyordu. Uyandığım anda kalkıp suyun içinde koşmaya başladım ve kendimi çalıkların arasına attım. Bacağımın durumu beni yavaşlatıyordu ama peşimdekilerin de yangından önce olduğu kadar hızlı olmadığını hissediyordum. Öksürdüklerini, birbirlerine çatlak, hırıltılı seslerle bağırdıklarını duyabiliyordum.

Gene de bir vahşi köpek sürüsü gibi arayı kapatıyorlardı. Bu türden durumlara düştüğümde hayatım boyunca yaptığım şeyi yaparak, kendime yüksek bir ağaç seçip tırmanmaya başladım. Koşmak canımı yakarken, tırmanmak benim için tam anlamıyla işkenceydi. Çünkü daha çok çaba sarfetmem gerekmesinin ötesinde, ellerimi de sürekli ağacın pütürlü yüzeyinde tutmak zorundaydım. Ama hızlıydım. Çete tırmandığım ağacın dibine geldiğinde altı metre kadar yukarı çıkmıştım. Bir an için durup birbirimize baktık. Hızla atan kalbimin sesini duyamayacaklarını umuyordum.

Buraya kadarmış, diye düşündüm. Onların karşısında şansım ne olabilirdi? Altı kişiydiler. Beş Kariyer ve Peeta. Onların da benim kadar bitkin olmasından başka tesel-

lim yoktu. Ama silahları vardı. Bana bakarken hırlayarak sırtıyorlardı. Ellerine düşmüştüm. Durum oldukça umutsuz görünüyordu. Aklıma başka bir düşünce geldi. Benden daha cüsseli ve güçlü olabilirlerdi ama aynı zamanda çok daha ağırdılar. Ağaçların en yüksek dallarındaki meyvelere ya da kuş yuvalarına Gale'in değil, benim ulaşmam şaşırtıcı değildi. Kariyer çetesindeki en ufak tefek haraçtan bile 20- kilo daha hafif olmalıydım.

Gülerek, "Aşağıda işler nasıl?" diye seslendim.

Sorum Kariyerleri şaşırtmıştı ama seyircilerin buna bayılacağına emindim.

"Fena değil," dedi, 2. Mıntıka'dan gelen çocuk. "Senden ne haber?"

"Bana göre biraz sıcak," derken, Başkent'teki kahkahaları duyar gibiydim. "Ama burada hava daha güzel. Siz de gelsenize."

"Evet, bunu yapacağım," dedi çocuk.

1. Mıntıka'nın kız haracı, "Al şunu Cato," diyerek çocuğa gümüş yayla ok kılıfını uzattı. Benim yayımdı bu! Benim oklarım! Yayla okları görmek bile beni öylesine öfkeliendirmişti ki, hem kendime hem de dikkatimi dağıtarak silahı almamı engelleyen Peeta'ya bağırmak istedim. Peeta'yla göz teması kurmaya çalışsam da, bıçağını gömleğinin ucuyla parlatırken benimle göz göze gelmekten bilhassa kaçınıyor gibiydi.

"Hayır," dedi Cato, yayı iterek. "Kılıcımı tercih ederim." Kastettiği, kemerindeki kısa, ağır görünümlü kılıçtı.

Daha yukarılara tırmanmadan önce, ağaca tutunması için Cato'ya biraz zaman verdim. En ince dallara bile ulaşabildiğimden, Gale benim ona sincapları hatırlattığımı

söylerdi. Bunun bir nedeni cılız olmamdı ama sahip olduğum deneyim de göz ardı edilemezdi. Bir ağaca tırmanırken ellerinizle ayaklarınızı nereye koyacağınızı bilmeniz gerekirdi. Bir dalın kırıldığını duyup aşağı baktığım esnada on metre kadar daha tırmanmıştım. Tutunduğu dalın kırılmasıyla Cato çok sert bir şekilde yere düştü. Ben boynunu kırıldığını umarken, ayağa kalkarak küfürler etmeye başladı.

Yayla okları elinde tutan kıza birinin Glimmer* diye seslendiğini duydum. 1. Mıntıka'daki ebeveynlerin çocuklarına koydukları bu saçma adlara ifrit oluyordum. Glimmer denilen kız, ayaklarını bastığı dallar çatırdamaya başlayana dek tırmandıktan sonra, daha fazla devam etmeyecek kadar akli başında olduğunu gösterip geri yere indi. Artık en azından yirmi beş metre yüksekteydim. Glimmer beni vurmaya çalıştığında, yay kullanmayı hiç bilmediği anlaşıldı. Fırlattığı oklardan biri yakınımıdaki bir başka ağacın dalına saplanmıştı. Uzanıp aldığım oku dalga geçerek salladım. Oku sırf bunu yapmak için almış gibi görünsem de, aslında aklımdaki, elime fırsat geçtiği anda onu kullanmaktı. O gümüşten silahlar bende olsaydı, onları öldürebilirdim. Her birini öldürebilirdim.

Kendi aralarında konuşmaya başlayan Kariyerlerin homurdanarak söyledikleri şeyleri duyabiliyordum. Onları aptal durumuna düşürdüğüm için kudurdukları belliydi. Ama alacakaranlığın çökmeye başlamasıyla bana saldırma şansları azalıyordu. Sonunda, Peeta'nın sert bir sesle, "Bırakalım, kalsın orada," dediğini duydum. "Bir yere kaçamaz zaten. Onunla sabah ilgileniriz."

* Parıltı. (ç.n.)

Peeta en azından bir konuda haklıydı. Hiçbir yere gittiğim yoktu. Su birikintisinin sağladığı rahatlığı kaybetmiş olduğumdan, yanıklarımın acısını tam anlamıyla hissetmeye başlamıştım. Ağaçtaki bir çatala inip beceriksiz hareketlerle yatağımı hazırladım. Ceketimi giydim. Uyku tulumumu açtım. Kemerle kendimi dala bağladım ve inlememeye çalıştım. Uyku tulumunun içinin sıcaklığı bacağım için çok fazlaydı. Tulumu keserek, baldırımın nefes alması için bir delik açtım. Baldırımla ellerimin üzerine biraz su döktüm.

Cesaret gösterim çoktan sona ermişti. Acı ve açlıkla zayıf düştüğümü bilmeme rağmen bir şey yemek istemiyordum. Geceyi atlatsam bile, sabah ne olacaktı? Biraz dinlenebilmek için gözlerimi yapraklara diktim ama yanıklar kendimi rahat bırakmama izin vermiyordu. Gece için yuvalarına çekilen kuşların, yavrularına okudukları ninnileri dinledim. Gecenin yaratıkları dışarı çıkıyordu. Bir baykuşun öttüğünü duydum. Dumanın içinde, bir kokarcanın belli belirsiz kokusunu aldım. Yanımdaki ağaçtan beni izleyen, *possum** olduğunu tahmin ettiğim hayvanın gözlerinden Kariyer çetesinin meşalelerinin ışığı yansıyor. Birdenbire, dirseğimin üzerinde doğruldum. Bu gözler bir *possum*'a ait değildi; o hayvanların gözlerindeki yansımayı çok iyi bilirdim. Hatta bu gözler bir hayvana bile ait değildi. Çekilmekte olan son ışıktaki dalların arasından beni izleyen kızı seçebiliyordum.

Rue'ydu bu.

Ne kadar zamandır oradaydı? Herhalde en başından beri. Kıpırtısız bir şekilde, kimse tarafından fark edilme-

* Avusturalya kökenli, ağaçlarda yaşayan bir keseli hayvan türü. (ç.n.)

den, ayaklarının altında olanları izlemişti. Belki de çetenin yaklaştığını duyup, benden kısa bir süre önce ağaca tırmanmıştı.

Bir süre sessizce birbirimize baktık. Ve tek bir yaprağın bile hışırdamasına neden olmadan, küçük elini havaya kaldırıp bana başımın üzerindeki bir şeyi işaret etti.

İşaret ettiği yere baktım. İlk başta ne göstermeye çalıştığını anlamasam da, biraz daha dikkatli baktığımda, beş metre kadar üstümde belli belirsiz bir karartı seçtim. Ama bu... bu neydi? Bir tür hayvan mı? Az çok rakun büyüklüğündeydi ama bir daldan aşağı sarkmış, ağır ağır sallanıyordu. Bir şey daha vardı. Ormanın tanıdık akşam sesleri arasında hafif bir uğultu duyuyordum. Ve ne olduğunu anladım. Bu bir eşek arısı kovanıydı.

Bir anda korkuya kapılsam da kıpırtısız kalmaya devam edecek kadar aklım başımdaydı. Sonuçta, bu kovanın içinde ne türden eşek arılarının olduğunu bilmiyordum. Bunlar, *sen bize dokunma, biz sana dokunmayalım* türünden, sıradan arılar olabilirdi. Ama Açlık Oyunları'nda sıradan bir şey mevzubahis olamazdı elbette. Bunların Başkent'in muttalarından biri olması daha muhtemeldi. İzci arılar! Zevzek kuşlarından alaycı kuşları yaratan aynı laboratuvarlarda geliştirilmiş olan bu katil arılar, savaş günlerinde mıntıkaların etrafındaki stratejik nok-

talara yerleştirilmişti. Bildiğimiz eşek arılarından daha iri olan izci arıların gövdeleri altın rengiydi ve temas halinde kurbanlarının üzerinde erik büyüklüğünde bir yumruya neden olan zehirli iğnelere sahiplerdi. Çoğu insan bu arılar tarafından birkaç kere sokulmanın daha fazlasını kaldıramazdı. Anında ölenler de görülmüştü. Hayatta kalacak kadar güçlüyseniz, zehrin tetiklediği halüsinasyonlar sizi deliliğin eşiğine getirebilirdi. Bir şey daha vardı. Bu arılar kovanlarını rahatsız edenlerin peşine düşerdi ve kestikleri ceza ölüm olurdu. Zaten adlarındaki izci de buradan geliyordu.

Savaşın ardından, Başkent'in etrafındaki bütün kovanlar yok edilmiş ama mıntıkaların etrafındakilere dokunulmamıştı. Herhalde bu da, Açlık Oyunları gibi, Başkent'e karşı güçsüzlüğümüzü bize hatırlatmak içindi. 12. Mıntıka'nın tellerinden dışarı çıkmamak için bir nedenimiz daha oluyordu böylelikle. Gale'le ormanda dolaşırken bir izci arı kovanı gördüğümüz anda oradan uzaklaşmaktan başka bir şey düşünmezdik.

Peki ama başımın üzerinde sallanan şey izci arı kovanı mıydı? Bana fikir vermesi için Rue'ya baktığımda, ortalıktan kaybolduğunu gördüm.

İçinde bulunduğum şartları düşündüğümde, aslında bunun ne türden bir arı kovanı olduğunun önemi yoktu. Yaralıydım ve kapana kısılmıştım. Karanlığın çökmesi bana biraz zaman kazandırmış olsa da, güneş doğduğunda Kariyerler beni öldürmek için bir plan yapmış olacaktı. Onları aptal yerine koymamın ardından, beni öldürmek dışında bir şey yapamazlardı. Bu kovan tek seçeneğim olabilirdi. Kovanı onların üzerine düşürebildiğim

takdirde, buradan kaçabilirdim. Ama buna kalkıştığım-
da kendi hayatımı da ciddi bir tehlikeye atmış olacaktım.

Elbette, düşürmek için dalından kesebileceğim kadar
kovana yaklaşamazdım. Bu durumda dalın kendisini
kesmem gerekiyordu. Bıçağımın tırtıklı kısmıyla bunu
halledebilirdim. Ama ellerim bu haldeyken böyle bir şeyi
yapabilir miydim? Ayrıca kesmeye giriştiğimde sallan-
maya başlayacak dal arıları teyakkuza geçirmez miydi?
Hem, Kariyer çetesi neyin peşinde olduğumu fark edip
zaman kaybetmeden kamplarını başka bir yere taşıyabi-
lirdi. Bu da giriştiğim planı boşa çıkarırdı.

Aşağıdakileri uyandırmadan dalı kesebilmem için
marşı beklemem gerektiğini düşündüm. Ve marş her an
başlayabilirdi. Uyku tulumundan çıkıp bıçağımı kemerim-
e soktukten sonra yukarı tırmanmaya başladım. Dal-
lar benim için bile tehlikeli ölçüde incelmeye başlasa da,
dikkatli bir şekilde ilerledim. Kovanın aslı olduğu dala
ulaştığımda, uğultu çok daha belirginlik kazanmıştı.
Diğer taraftan, bunlar gerçekten izci arılarsa, ses daha
yüksek olmalıydı. Bunun nedeninin duman olabileceğini
düşündüm.

Duman onları sakinleştirmiş olabilirdi. Zamanında
isyankârların da bu arılarla başa çıkmak için aynı yönte-
me başvurduğunu biliyordum.

O anda gökyüzünde Başkent'in mührü belirdi ve marş
başladı. *Ya şimdi ya hiç*, diye düşünerek dalı kesmeye
başladım. Ters bir pozisyonda bıçağı ileri geri itirmeye
çalıştığım ilk birkaç saniye içinde sağ elimdeki kabarcık-
lar patladı. Dalda bir oyuk açmamla birlikte daha az çaba
sarfetmem gerekse de, kalan bütün gücümü kullanıyor-

dum. Dişlerimi sıkıp dalı kesmeye devam ederken, bugün ölen olup olmadığını görmek için arada bir gökyüzüne bakıyordum. Ölü yoktu. Sorun değildi. Yaralandığımı, bir ağaçta kapana kısıldığımı ve altımda dolanan çeteyi gören seyirciler yeterince tatmin olacaktı. Ama marş sona erdiğinde dalın ancak dörtte üçünü kesebilmiştim. Gökyüzü karardığı anda durmak zorunda kaldım.

Şimdi ne yapacaktım? Dalı kesmeyi el yordamıyla çalışarak bitirebilirdim ama bunun en akıllıca plan olacağını sanmıyordum. Arılar aşırı sersemlemişse, kovan aşağı düşerken bir dala takılırsa... bütün bunlar korkunç bir zaman kaybı olabilirdi. Biraz düşündükten sonra, tan vakti geri dönüp kovayı düşmanlarımın üzerine o zaman düşürmeye karar verdim.

Kariyerlerin meşalelerinin loş ışığından yararlanarak tulumumun durduğu çatala indiğimde, hayatım boyunca karşılaştığım en güzel sürprizin beni beklediğini gördüm. Uyku tulumumun üzerinde, gümüş bir paraşüte bağlı olan, küçük, plastik bir kap duruyordu. Bir spondan aldığım ilk bağıştı bu! Haymitch bunu marş esnasında ulaştırmış olmalıydı. Kap tam avcumun içine oturacak kadardı. İçinde ne olabilirdi? Yemek olmadığına emindim. Kapağını çevirerek açtığımda, kokusundan bunun ilaç olduğunu anladım. Merhemin yüzeyine temkinli bir şekilde dokunduğum anda parmağımın ucundaki zonklama kesildi.

“Ah, Haymitch,” diye fısıldadım. “Teşekkür ederim.” Demek ki Haymitch beni terk etmemiş; beni kendimi bir başıma savunmak durumunda bırakmamıştı. Merhemin maliyeti astronomik bir rakam olmalıydı. Belki de bu kü-

çük kap birkaç sponsorun bir araya gelmesi sonucunda yollanabilmişti. Benim içinse paha biçilmezdi.

Kaptan iki parmağımla aldığım merhemi nazıkçe baldırımın üzerine yaydım. İlacın etkisi neredeyse sihirliydi. Temas ettiği noktada acıyı anında kesen merhem, geride rahatlık veren bir serinlik hissi bırakıyordu. Bu annemin ormandan toplanmış şifalı otları ezerek hazırladığı bitkisel bir karışım değil, Başkent'in laboratuvarlarında geliştirilmiş yüksek teknoloji ürünü bir ilaçtı. Baldırıma yeterince merhem uyguladığımı düşündüğümde, ellerimin üzerine de ince bir tabaka sürdüm ve küçük paraşütüne sardığım kabı çantama kaldırdım. Acım hafiflemiş olduğundan, yapmam gereken, uyku tulumumun içine rahatça uzanıp biraz uyumaktı.

Birkaç metre ötemdeki dala konan bir kuş, günün doğmakta olduğunu haber verdiğinde gözlerimi aralayarak, sabahın gri ışığında ellerimi inceledim. İlacın etkisiyle, ellerimdeki kıpkırmızı kısımların yerini bebek teni pembeliğinde yumuşak bir deri almıştı. Bacağımda hâlâ yanma hissediyordum ama baldırımdaki çok daha ağır bir yaraydı. Baldırıma biraz daha merhem sürdükten sonra sessizce eşyalarımı topladım. Ne olursa olsun, harekete geçmek ve bunu çok hızlı yapmak zorundaydım. Öncelikle bir krakerle bir parça kuru et yiyip su içtim. Dün yediklerimin tamamını kusmuş ve şimdiden acıkmaya başlamıştım.

Aşağı baktığımda, Kariyerlerle Peeta'nın uyuduğunu gördüm. Bir ağacın gövdesine yaslanmış uyuyan Glimmer herhalde nöbet esnasında yorgunluğa yenik düşmüştü.

Gözlerimi kısarak yandaki ağaca baksam da, Rue'yu

göremedim. Bana kovanı gösteren o olduğundan, öncelikle onu uyarmam gerektiğini düşünüyordum. Hem bugün öleceksem, kazanmasını istediğim kişi Rue'ydu. Ailemin midesine biraz daha fazla yiyecek girmesini sağlayacak olsa bile, Peeta'nın Oyunlar'ın galibi olmasına katlanamazdım.

Çok alçak bir sesle adını seslendiğim anda, dalların arasında Rue'nun kocaman açılmış gözleri belirdi. Bana bir kez daha kovanı gösterdi. Bıçağımı kaldırarak ileri geri salladım. Başını salladı ve ortadan yok oldu. Yakındaki bir ağaçtan gelen hışırtıyı duydum. Ardından, biraz daha uzaktaki bir ağaçtan çok alçak sesler geldi. Ağaçtan ağaca sıçrayarak ilerlediğini fark ettiğimde, buna kahkahalarla gülmek için kendimi zaptetmem gerekti. Oyun Kurucular'a gösterdiği numara bu olabilir miydi? Rue'yu yere hiç değmeden antrenman aletlerinin arasında uçarken hayal ettim. Bu yeteneğiyle en azından on puan almalıydı.

Doğuda, gökyüzündeki gül rengi kırılmaları gördüğümde, daha fazla bekleyemeyeceğimi anladım. Bir gece önceki ıstırap dolu tırmanışın ardından, bu sabah her şey çok kolay geliyordu. Kovanı tutan dalın dibine ulaştığımda, bıçağımı açtığım oyuga yerleştirdim. Tam bıçağın dişli kısmıyla işe koyulacağım anda kovanın üzerinde bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Altın rengi gövdesiyle bir izci arı kovanın kâğıdımsı gri yüzeyinde tembel tembel ilerliyordu.

Hâlâ biraz uyuşuk görüldüğü ortadaydı ama bu arı hareket etmeye başladıysa, çok geçmeden diğerleri de ona katılacak demkti. Avuçlarımdan akan ter damlalarının merhemle iç içe geçtiğini fark ettiğimde, kurulamak için

ellerimi sessizce gömleğime sürdüm. Birkaç saniye içinde dalı kesmeyi başaramazsam, arı sürüsünün tamamı bana saldıracaktı.

Durmanın anlamı yoktu. Derin bir nefes alıp bıçağın sapını kavradım ve elimden geldiğince sert bir şekilde kesmeye başladım. *Geri, ileri, geri, ileri!* Kovandan çıkan izci arıların uğultusunu duyabiliyordum. *Geri, ileri, geri, ileri!* Dizimde keskin bir acı hissettiğimde, birinin beni bulduğunu ve diğerlerinin de sırada olduğunu anladım. *Geri, ileri, geri, ileri!* Bıçağımın artık sonuna dayandığı dalı kendimden olabildiğince uzağa ittim. Bir anda kopan dalla birlikte kovan daha aşağıdaki dalların üzerine düştü. Kısa bir an için bu dallarda takılı kaldıktan sonra, kurtularak gürültüyle yere indi. Kovan yere çarptığı anda yumurta gibi kırılmıştı. Öfkeli arı sürüsü ortalığa saçıldı.

Yanağımdan ve boynumdan sokulmamın üzerinden çok geçmeden, zehrin etkisiyle sersemlediğimi hissettim. Tek kolumla ağaca tutunurken, etime saplanmış iğneleri çıkardım. Neyse ki, kovan aşağı düşmeden önce yalnızca üç arı beni saptamıştı. Sürünün geri kalanının hedefinde zemindeki düşmanları vardı.

Aşağıda kaos yaşanıyordu. Tam ölçekli bir izci arı saldırısıyla gözlerini açan Kariyer çetesinden birkaç kişi ve Peeta, her şeylerini orada bırakıp hızla kaçmayı akıl edecek kadar toparlanmıştı. Birbirlerine, “Göle! Göle!” diye haykırdıklarını duydum. Arılardan suya girerek kurtulacaklarını umuyorlardı. Öfkeli arılardan daha önce ulaşabileceklerini düşündüklerine göre, göl yakında olmalıydı. Ama Glimmer ve 4. Mıntıka’dan gelen kız o kadar şanslı değildi. Görüş alanımdan çıkmadan önce ikisinin de de-

falarca sokulduğunu gördüm. Glimmer tam anlamıyla delirmiş gibiydi. Tiz çılgınlık atarak, arılara yayını savurup duruyordu. Yardım etmeleri için diğerlerine seslense de, elbette onun için dönen kimse olmadı. 4. Mıntıkâ'nın kız haracı sendeleyerek uzaklaşmaya çalışsa da, göle ulaşabileceğini hiç sanmıyordum. Devrilen Glimmer'ın, kıpırtısız kalmadan önce birkaç dakika boyunca histerik bir şekilde yerde tepinmesini izledim.

Kovan artık boş bir kabuktu yalnızca. Arı sürüsü diğerlerinin peşine takılmıştı. Arıların döneceğini sanmasam da, riske girmek istemiyordum. Ağaçtan aşağı inip göle ters istikamette koşmaya başladım. İğnelerin zehri sendelememe neden olsa da, küçük su birikintime ulaşmayı başarak, arıların bir kısmının peşimde olabileceği düşüncesiyle kendimi suyun içine bıraktım. Beş dakika kadar sonra kayaların üzerine çıktım. İnsanlar iz sürücü arıların zehrinin etkisini abartmamıştı. Dizimde beliren yumru erikten çok portakal büyüklüğündeydi. İğneleri çıkardığım yerlerden kötü kokan, yeşil renkli bir sıvı akıyordu.

Şişme. Acı. Akan yeşil sıvı. Glimmer'ı yerde can çekişirken izlemek. Daha güneş gökyüzünde yükselmemişken kaldıramayacağım kadar çok şey olmuştu. Glimmer'ın nasıl görüldüğünü düşünmek bile istemiyordum. Vücudunun biçimi fazlasıyla bozulmuş olmalıydı. Yayını kavramış parmakları...

Yay! Karmakarışık aklımda oluşan düşünce zinciri tamamlanmadan ayağa kalkmıştım bile. Ağaçların arasından sendeleyerek Glimmer'a doğru ilerlemeye başladım. Yay. Oklar. Onları almalıydım. Henüz top atışı duymamıştım. Belki de bir tür komaya girmiş olan Glimmer'ın

kalbi arıların zehrine karşı mücadele veriyordu. Ama kalbi durduğu anda top atışı kızın ölümünü bildirecek ve bir hoverkraft gelip, Oyunlar başladığından beri gördüğüm tek yayla okları Glimmer'in cesediyle birlikte alıp götürecekti. Yayın bir kez daha parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremezdim!

Tam top atışı yapıldığı anda Glimmer'a ulaştım. İzci arılar ortalıkta değildi. Röportaj gecesi altın rengi elbisesinin içinde nefes kesici bir güzelliğe sahip olan kız artık tanınmayacak hale gelmişti. Yüz hatları belirginliğini yitirmişti. Kollarıyla bacakları olması gerekenden üç kat daha büyüktü. Patlamaya başlamış olan yumrulardan akan iğrenç kokulu yeşil sıvı kızın etrafında bir gölet oluşturmuştu. Yayı almak için, bir taşla kızın birkaç parmağını kırmak zorunda kaldım. Ok kılıfı sırtının altında kalmıştı. Cesedi çevirmek için tek kolundan tuttuğum anda, eli ellerimin arasında dağıldı. Ben de sırtüstü yere düştüm.

Bu gerçek miydi? Yoksa halüsinasyonlar şimdiden başlamış olabilir miydi? Gözlerimi kısıp ağızımdan nefes almaya çalışırken, fenalaşmamak için kendimi kontrol altında tutmaya odaklandım. Bir daha avlanmadan önce aradan günler geçebileceğinden, kahvaltımı midemde tutmam lazımdı. İkinci top atışını duyduğumda 4. Mıntıka'nın kız haracının da öldüğünü tahmin ettim. Aynı esnada kuşlar sessizleşti ve tek bir kuş diğerlerini uyarmak için ötmeye başladı. Tepemizde bir hoverkraft belirmek üzereydi. Kafam karışmış bir halde, hoverkraftın Glimmer için geldiğini düşündüm. Ama hâlâ okları almak için çabalarken Oyun Kurucular'ın ekranlarında yer aldığımı bildiğimden, bu çok da mantıklı gelmiyordu.

Dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştığım da, etrafımdaki ağaçlar dönmeye başladı. Gökyüzünde bir hoverkraftın belirdiğini gördüğümde, korumak istermiş gibi kendimi Glimmer'ın cesedinin üzerine attım ama bir süre sonra 4. Mıntıka'nın kız haracının yukarı çekildiğini gördüm.

“Yap artık şunu!” dedim kendime. Çenemi sıkıp ellerimi Glimmer'ın cesedinin altına soktum ve bütün gücümle yüzüstü çevirdim. Hızlı nefesler almama engel olamıyordum; her şey tam bir kâbusa dönüşmüştü. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu karıştırmaya başlamıştım. Gümüş okların olduğu kılıfı çektiğim de bir şeye takıldığını fark ettim. Kızın kürek kemiğine ya da başka bir şeye. Ama bir daha denediğim de kılıf kurtuldu. Ok kılıfını kollarımın arasına aldığım anda, çalıların içinden gelen ayak seslerini duydum. Kariyerler geri geliyordu. Beni öldürmek ya da silahlarını almak için geri dönmüşlerdi. Belki de ikisi için birden.

Kaçmak için artık çok geçti. Kılıftan çektiğim ince oklardan birini yayıma takmaya çalıştım. Ama hem bir yerine üç ok görüyor hem de cesetten öyle bir koku yükseliyordu ki nişan alamadım. Bunu yapamayacaktım. Yapamayacaktım.

Elinde fırlatmaya hazır olduğu mızrakla ilk haraç ağaçların arasından çıktığında çaresiz durumdaydım. Peeta'ydı bu. Yüzündeki şok ifadesi bana hiçbir anlam ifade etmedi. Mızrağı fırlatmasını bekledim. Ama kolları iki yanına düştü.

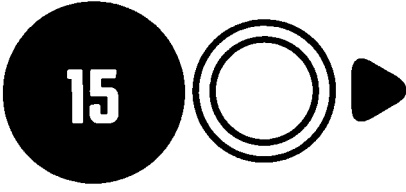
“Hâlâ burada ne yapıyorsun?” dedi, tıslar gibi bir sesle. Kulağının altına saplanmış arı iğnesinden akan su damlasına anlamayan gözlerle bakmaktan başka bir şey

yapamıyordum. Bütün vücudu çiğle kaplanmış gibi ışıldamaya başlamıştı. “Aklını mı kaybettin?” Mızrağının ucuyla beni dürttüğünü hissettim. “Kalk ayağa! Ayağa kalk!” Kalktığımda beni itmeye devam etti. Ne? Ne oluyordu? Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu sanki. “Kaç!” diye bağırdı. “Kaç buradan!”

Peeta’nın arkasında, Cato’nun çalıların arasından çıktığını gördüm. Onun vücudu da parıldıyordu. Gözlelerinden birinin altından çok kötü bir şekilde sokulmuştu. Cato’nun kılıcından yansıyan güneş ışığı gözlerimi kamaştırdığında, Peeta’nın dediğini yaparak koşmaya başladım. Yayla oklarımı sıkıca tutarak kaçarken, bir anda yoktan varolan ağaçlara çarpıyor, bir yerlere takılıp düşüyor, yeniden dengemi sağlamaya çalışıyordum. Küçük su birikintimi geçip ormanın hiç tanımadığım bir bölgesine girdim. Dünya gözlerimin önünde eğilip bükülüyordu. Bir ev kadar büyüyen bir kelebek parçalanarak milyonlarca yıldızla dönüşüyordu. Eriyerek kana dönüşen ağaçlar çizmelerime sırıyordu. Ellerimdeki kabarcıkların içinden çıkan karıncalardan kurtulamıyordum. Karıncalar kollarımdan boynuma tırmanıyordu. Biri çığlık atıyordu. Bu nefes alınmadan atılan, yüksek perdeden, uzun bir çığlıktı. Belki de çığlığı atan bendim. Sendeleyerek, izci arı kovanı gibi uğuldayan, minik turuncu köpüklerin olduğu bir çukura düştüm. Çukurda dizlerimi çeneme çekip ölmü beklemeye başladım.

Hastalanmışım. Karmakarışık aklımda tek bir düşünce vardı: *Peeta Mellark az önce hayatımı kurtardı.*

Karıncaların gözlerime girmeye başlamasıyla bilincimi kaybettim.

Sürekli uyanıp durduğum ve her uyandığımda kendimi daha da büyük bir dehşetin içinde bulduğum bir kâbus görüyordum. Beni en çok korkutan ve sevdiklerimin başına gelmesini asla istemediğim ne varsa, kâbusumda öylesine canlı bir şekilde karşıma çıkıyorlardı ki, gördüklerimin gerçek olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Her uyanışında bittiğini düşünsem de, bir türlü bitmiyordu. Her uyanışımın ardından bu eziyetin yeni bir bölümüne geçiyordum. Prim'in öldüğünü daha kaç farklı şekilde görebilirdim? Babamın son anlarını? Kendi vücudumun paramparça edildiğini? İzci arıların zehri doğrudan beynimizdeki korkularımızı hedef alıyordu.

En sonunda kendime geldiğimde, olduğum yerde kıpırtısız yatıp, bilinçaltımın bir sonraki saldırısını bekledim. Ama bir süre sonra, gerisinde mahvolmuş, zayıf bir vücut bırakarak, zehrin sistemimi terk ettiğini anladım. Hâlâ fetüs pozisyonunda, dizlerimi çeneme çekmiş bir şekilde yatıyordum. Bir elimi gözlerimin önüne getirdiğimde, as-

lında hiç varolmamış karıncalar tarafından yenmediklerine emin oldum. Yalnızca kollarımla bacaklarımı germek bile müthiş çaba gerektiriyordu. Vücudumda o kadar çok yer ağrıyordu ki, neremin ne halde olduğunu anlamaya çalışmak anlamsızdı. Çok ama çok yavaş bir şekilde doğruldum. Derin olmayan bir çukurun içindeydim. Ama çukur, halüsinasyonlarımla bir ürünü olan uğultulu turuncu köpüklerle değil, solmuş yapraklarla doluydu. Kıyafetlerim nemliydi ama bunun nedeninin içine girdiğim su birikintisi mi yoksa yağmur ya da ter mi olduğunu bilemiyordum. Uzunca bir süre için şişemden küçük yudumlar almak ve bir hanımeli çalısına tırmanan böceği seyretmek dışında bir şey yapamadım.

Ne kadar zamandır baygındım? Kendimi kaybettiğimde henüz sabahtı. Saat şu anda öğle sonrasını geçmiş olmalıydı. Ama eklemlerim öylesine tutulmuştu ki, belki de aradan bir gün geçmişti. İki gün bile olabilirdi. Durum buysa, izci arı saldırısından kimlerin canını kurtarmış olduğunu bilme şansım yoktu. Glimmer’la 4. Mıntıka’dan gelen kızın öldüğünü biliyordum. Ama geriye hâlâ 1. Mıntıka’nın erkek haracı, 2. Mıntıka’nın her iki haracı birden ve Peeta kalıyordu. Onlar da ölmüş müydü? Hayatta kaldılsa, onların da son birkaç gününün benimki kadar korkunç geçtiğine emindim. Peki Rue? Rue o kadar minikti ki, onu öldürmek için çok fazla zehre gerek yoktu. Ama gene de... izci arıların öncelikle onu yakalaması gerekirdi ve Rue, saldırı başlamadan önce zaten uzaklaşmıştı.

Ağzımda kötü, çürük bir tat vardı ve su çok fazla işe yaramıyordu. Kendimi hanımeli çalısına doğru sürükle-

yip bir çiçek kopardım. Çiçeğin bitki özünden bir damlayı dilime damlattım. Önce ağzımın içine, ardından boğazıma yayılan tatlı özüt, geçmiş yazların, ormanda dolaştığım zamanların ve Gale'in yanımdaki varlığının sımsıcak hisleriyle damarlarımı ısıttı. Her nedense, Gale'le son sabahki tartışmamız geldi aklıma.

"Bunu yapabiliriz."

"Neyi?"

"Mantıkadan ayrılabiliriz. Kaçarız. Ormanda yaşarız. Birlikte bunu yapabiliriz."

Aklım birdenbire Gale'den Peeta'ya kaydı ve... Peeta! *Hayatımı kurtardı!* Yani, hayatımı kurtardığını düşünüyordum ama bundan o kadar da emin değildim. Karşılaştığımız esnada, neyin gerçek neyin arıların zehriyle kurduğum bir hayal olduğunu ayırt edemeyecek haldeydim. Ama gerçekten hayatımı kurtardıysa, kaldı ki içgüdülerim öyle olduğunu söylüyordu, bunu neden yapmıştı? Hâlâ röportajda başlattığı Âşık Çocuk numarasını mı sürdürüyordu? Yoksa hakikaten beni korumaya mı çalışıyordu? Beni korumaya çalışıyorsa, o zaman Kariyer Haraçları'yla birlikte ne yapıyordu? Bütün bunlar hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Bir an için, Gale'in bütün bu olan biten hakkında ne düşündüğünü merak ettim ve her şeyi aklımdan uzaklaştırdım. Düşüncelerimde Gale'le Peeta bir arada barınamıyordu.

Bu yüzden ben de arenaya çıktığımdan beri başıma gelen en iyi şeye odaklandım. Artık yayım ve oklarım vardı! Ağacın dalına saplananla birlikte bir düzine oka sahibtim. Okları incelediğimde, üzerlerine Glimmer'ın cese-

dinden çıkan zehirli yeşil sıvının bulaşmadığını gördüm. Belki o sıvı da gerçek değildi. Ama okların üzeri kurumuş kanla kaplıydı. Daha sonra temizleyebilirdim. Yakınımdaki bir ağacın gövdesine birkaç atış yaptım. Yayla oklar, evimde kullandıklarımdan çok Eğitim Merkezi'ndekilere benziyor olsa da, bu kimin umrundaydı ki? Artık elimde bir yay vardı!

Gerçek bir silaha sahip olmam Oyunlar'a yepyeni bir bakış açısıyla bakmamı sağlamıştı. Geride kalan haraçların zorlu rakipler olduğunun farkındaydım elbette. Ama ben de kaçıp saklanmaktan ve umutsuz önlemler almaya çalışmaktan başka bir şey yapamayan kolay bir av değildim artık. Cato denilen haraç şu anda karşıma çıksa, kaçmak yerine onu vurabilirdim. Bu anı hevesle beklediğimi fark ettim.

Ama öncelikle biraz güç kazanmak zorundaydım. Vücudum bir kez daha susuz kalmış ve elimdeki su tehlikeli ölçüde azalmıştı. Başkent'teki hazırlık döneminde tıka basa yemek yiyerek aldığım birkaç kiloyu fazlasıyla kaybetmiştim. Kalça kemiklerimle kaburgalarım, babamın ölümünü izleyen korkunç zamandan beri ilk kez bu kadar ortaya çıkmıştı. Üstüne bir de ilgilenmem gereken yaralarım vardı. Yanıklar, kesikler, ağaçlara çarptığımda oluşmuş yara berelerin yanı sıra, izci arıların soktuğu üç yer de aşırı şişmişti. Yanıklarımın üzerine sürdüğüm merhem arı sokmasına karşı hiç de etkili değildi. Annemin arı sokması için bir tedavisi olduğunu biliyordum. Bu, zehri dışarı çeken bir tür yapraktı sanırım. Ama bunu nadiren kullanması gerektiğinden, yaprağın nasıl görüldüğü bir kenara, adını bile hatırlayamıyordum.

Öncelikle su, diye düşündüm. *Artık yayın olduğundan hareket halindeyken avlanabilirsin.* Delirmiş vücudumun ezerek geçtiği bitki örtüsüne bakarak buraya ne yönden geldiğimi anlamak çok kolay oldu. Düşmanlarımla hâlâ izci arıların zehrinin yarattığı gerçeküstü dünyada kapana kısılmış olduğunu umarak, ters istikamette yürümeye başladım.

Hızlı değildim. Eklemlerim ani hareketleri reddediyordu. Ama bir hayvanın peşindeyken kullandığım yavaş avcı temposunu tutturabildim. Yola çıktıktan birkaç dakika sonra bir tavşan gördüm ve yayımla ilk avımı yakaladım. Hayvanı gözünden vurduğum her zamanki temiz atışlarımdan birini yapamamıştım belki ama buna da razıydim. Bir saat kadar sonra, ihtiyacım olandan çok daha fazlasını sunan, sığ ama genişçe bir ırmak buldum. Güneş aşırı yakıcı olduğundan, içme suyumun iyotla arınmasını beklerken soyunup kendimi ılık suya bıraktım. Leş gibiydim. Temizlenmeye çalıştığım kısa bir sürenin ardından yorgun düşüp, vücudumdaki isi, kanı ve yanıklarımın üzerindeki soyulmaya başlayan deri parçalarını suyun alıp götürmesi için ırmağın içine uzandım.

Kıyafetlerimi yıkayıp kurumaları için çalılıarın üzerine astıktan sonra, bir müddet güneşin altında ırmağın kıyısına oturdum ve karmakarışık olmuş saçlarımı açmaya giriştim. İştahım açılmıştı. Bir krakerle bir parça kuru et yedim. Bir avuç yosunla gümüş silahlarımla üzerindeki kanı temizledim.

Kendimi yenilenmiş gibi hissettiğimde, bir kez daha yanıklarımın merhem sürüp saçlarımı ördüm. Ardından, güneşin kısa sürede kurutacağını düşünerek nemli kıya-

fetlerimi üzerime geçirdim. Akıntının tersi istikamette ırmak boyunca ilerlemek en akıllıca rota gibi görünüyordu. Böylelikle yukarı doğru çıkmış olacaktım, ki zaten ben de bunu tercih ediyordum. Suyun kaynağına ulaşmak demek, etrafta daha çok av hayvanı olması demekti. Yaban hindisine benzer, tuhaf görünümlü bir kuş vurdum. Öyle ya da böyle, bana yenilebilir bir hayvan gibi göründü. Akşamüstü saatlerinde, elimdeki etleri pişirmek için küçük bir ateş yakmaya karar verdim. Kararmakta olan hava dumanı gizleyebilirdi ve gece karanlığı çökerken ateşi söndürebilirdim. Tavşanla kuşu temizlerken kuşa özellikle dikkat etsem de endişe verici bir durum yoktu. Tüylerini yolduğumda geriye tavuktan büyük olmayan bir hayvan kaldı ama etine dolgundu. Bir dalın çatırdadığını duyduğumda ilk etleri ateşin üzerine yerleştirmekle meşguldüm.

Tek bir harekette sesin geldiği yöne döndüm ve yayımı kaldırıp nişan aldım. Kimse yoktu. Yani en azından ben kimseyi göremiyordum. Ama biraz daha dikkatli baktığımda, bir ağaç gövdesinin kenarından ucu çıkmış çocuk çizmesini gördüm. Omuzlarım gevşerken sııttım. Bu kız gerçekten de ormanda bir gölge gibi hareket etmesini biliyordu. Hakkını vermek gerekirdi. Başka türlü beni nasıl takip etmiş olabilirdi? Dudaklarımdan dökülen sözcüklere engel olamadım.

“İttifak kurabilecek olanlar yalnızca onlar değil,” diye seslendim.

Yanıt gelmeyen kısa bir sürenin ardından, Rue tek gözünü görebileceğim kadar açığa çıkı. “Benimle ittifak kurmak mı istiyorsun?”

“Neden olmasın ki? O izci arı kovanını göstererek beni kurtaran sensin. Hâlâ hayatta olduğuna göre yeterince akıllısın. Zaten sana izimi kaybettirebildiğim de söylemez.” Gözlerini kırptırdı. Karar vermeye çalışıyor gibiydi. “Aç mısın?” diye sorduğumda, yutkunarak ateşin üzerindeki etlere baktı. “Gelsene! Bugün iki hayvan birden avladım.”

Rue ihtiyatlı bir şekilde açığa çıktı. “Arıların soktuğu yerleri iyileştirebilirim.”

“Öyle mi? Nasıl?”

Taşıdığı çantaya elini sokup bir avuç yaprak çıkardı. Bunların annemin kullandığı yapraklar olduğuna eminim. “Bunları nereden buldun?”

“Etraftan. Bostanda çalışırken hepimiz yanımızda bu yapraklardan taşırız. Bizim orada bir sürü arı kovanı var,” dedi Rue. “Burada da çok var.”

“Doğru ya, sen 11. Mıntıka’dansın. Tarım mintıkası... Bostan, ha? Demek kanatların varmış gibi ağaçların arasında uçabilmenin nedeni bu.” Rue gülümsedi. Gurur duyduğunu saklamayacağı bir şey söylemiştim. “Hadi o zaman. İyileştir beni.”

Ateşin başına oturup, ilk arının soktuğu dizimi açacak şekilde pantolonumu yukarı çektim. Rue, beni şaşırtan bir şekilde, bir avuç dolusu yaprağı ağzına atıp çiğnemeye başladı. Annem başka yöntemler kullanırdı ama burada çok seçeneğimiz olduğu söylenemezdi. Bir dakika kadar sonra, yaprakları çiğneyerek oluşturduğu yeşil renkli macunu dizimin üzerine tükürdü.

“Ahhh.” Bu sesi kontrolüm dışında çıkarmıştım. Yapraklar hissettiğim acıyı filtreleyerek dışarı çekiyormuş gibiydi.

Rue kıkırdadı. “Neyse ki arıların iğnelerini çıkarmayı akıl etmişsin. Yoksa durumun çok daha kötü olurdu.”

“Boynuma da yap!” dedim, yalvarır gibi bir sesle. “Yanağıma da!”

Rue ağzına bir tomar yaprak daha atıp çiğnemeye başladı. Çok geçmeden öylesine bir rahatlama yaşadım ki neredeyse kahkahalara boğulacaktım. Rue’nun kolundaki uzun bir ize benzeyen yanığı fark ettim. “Bunun için elimde bir şey var.” Silahlarımı yana itip, koluna yanık merhemini sürdüm.

“Güzel sponsorların varmış,” dedi, gıptayla.

“Sana henüz bir şey gelmedi mi?” diye sorduğumda, başını iki yana salladı. “Gelecektir. Göreceksin. Oyunlar’ın sonu yaklaştıkça, ne kadar akıllı olduğunu anlayanların sayısı da artacak.” Ateşin üzerindeki etleri çevirdim.

“Benimle müttefik olmak istediğini söylerken şaka yapmıyordun, değil mi?”

“Hayır, ciddiye dim.” Bu ufacık çocukla ittifak kurmak istediğimi söylediğim için Haymitch’in hoşnutsuzlukla homurdandığını duyabiliyordum. Ama Rue’yu istiyordum.

Hayatta kalmayı biliyordu ve ona güveniyordum. Bana Prim’i anımsattığını inkâr edecek de değildim.

“Tamam,” diyerek elini uzattı. Tokalaştık. “Anlaştık o halde.”

Elbette bu türden bir anlaşma Oyunlar’da ancak geçici olabilirdi. Ama ikimiz de bundan bahsetme gereği görmedik.

Rue, yemeğimize bir avuç dolusu nişastalı kökle katkıda bulundu. Ateşte biraz pişirildiklerinde, yaban havucu-

nun tatlı, keskin tadını alıyorlardı. Rue vurduğum kuşu da tanımişti; mıntıkasında bu yabani kuşa hindikuşu dendiğini söyledikten sonra, arada bir hindikuşu sürülerinin bostanlarına daldığını ve bugünlerde kendilerine gerçek bir ziyafet çektiklerini anlattı. Karnımızı doyurmaya odaklandığımızda konuşmaya ara verdik. Hindikuşunun eti lezzetli olmanın yanı sıra öylesine yağlıydı ki, ısırıldığınızda bütün yüzünüz yağ içinde kalıyordu.

“Ah,” dedi Rue, içini çekerek. “Bundan önce asla bütün bir budu tek başıma yememiştım.”

Dediğinin doğru olduğuna emindim. Rue’nun mıntıkasında etin kolay bulunmadığını tahmin edebiliyordum. “Diğerini de alsana,” dedim.

“Gerçekten mi?”

“İstediğın kadar yiyebilirsin. Artık yayım ve oklarım olduğundan avlanabilirim. Tuzak da kurabilirim. Nasıl kurulacağını sana da gösteririm.” Rue hâlâ kuşın buduna kararsız gözlerle bakıyordu. “Hadi ama, al şunu,” diyerek, budu ona verdim. “Zaten bunların eti birkaç günden çok dayanmaz. Ve elimizde koca bir kuşla birlikte bir de tavşan var.” Rue budu ellerine alır almaz, iştahının kararsızlığına baskın çıkmasıyla koca bir lokma ısırđı.

“11. Mıntıka’da bize kıyasla daha çok yiyeceğınız olduğunu düşünmüşümdür her zaman. Yani, tarım mıntıkası olduğunuzdan...” dedim.

Rue’nun gözleri kocaman açılmıştı. “Ah, hayır. Yetiştirdiğımız mahsulü yememize izin yok ki!”

“Bunu yaptığınız takdirde sizi tutukluyorlar mı?”

“Suçluyu kırbaçlıyor, herkesi de bunu izlemek zorunda bırakıyorlar. Vali bu konuda çok katıdır.”

Rue'nun yüzündeki ifadeden, bunun nadiren yaşanan bir durum olmadığını anladım. Arada bir olsa da, milletin önünde kırbaçlanma cezası 12. Mıntıka'da çok fazla görülmezdi. Teknik olarak, sırf ormanda izinsiz avlandığımız için bile Gale'le benim her gün kırbaçlanmamız gerekirdi. Hatta çok daha ağır cezalara çarptırılabilirdik. Ama resmi görevliler bizden et alıyordu. Ayrıca Madge'in babası olan valimiz de bu türden cezalardan çok zevk alıyormuş gibi görünen bir adam değildi. Belki de ülkenin en az prestijli, en yoksul, en çok dalga geçilen mıntıkasında yaşamamanın da kendine göre avantajları vardı. Kömür üretim kotamızı doldurduğumuz sürece Başkent'in çok fazla karışmadığı, hatta görmezden geldiği bir mıntıkaydık.

"Siz istediğiniz kadar kömür alabiliyor musunuz?" diye sordu Rue.

"Hayır. Satın alabildiğimiz ve çizmelerimize sokuşturabildiğimiz kadar."

"Mıntıkamızda insanların daha uzun süre çalışabilmesi için hasat zamanlarında bize birazcık daha fazla yiyecek verirler," dedi Rue.

"Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

"Hasat zamanı değil. Hasatta herkes çalışır."

Rue'nun hayatını dinlemek ilginçti. Diğer mıntıkalarla çok az iletişime sahiptik. Aslına bakılacak olursa, Oyun Kurucular'ın şu andaki sohbetimizi sansürleyebileceğini düşünüyordum. Rue'nun anlattıkları zararsız gibi görünse de, farklı mıntıkalardan insanların birbirlerinin hayatları hakkında bilgi edinmesini istemiyor olabilirlerdi.

Rue'nun önerisiyle, plan yapmak için elimizdeki yiyeceklerin tamamını önümüze dizdik. O zaten sahip olduk-

larımın çoğunu görmüştü. Krakerlerle kurutulmuş sığırtından kalanları ekledim. Rue ise göz ardı edilemeyecek miktarda kök, yemiş, yeşillik ve hatta orman meyvesi toplamıştı.

Tanıyamadığım bir orman meyvesini parmaklarımın arasında yuvarladım. “Bunu yemenin güvenli olduğuna emin misin?”

“Ah, evet, evet. Evde de bunlardan var. Ben günlerdir bu meyvelerle besleniyorum,” diyerek, ağzına bir avuç meyve attı. Tereddütle parmaklarımın arasındaki meyveyi ısırduğımda, tadının mıntıkamızdaki böğürtlenler kadar iyi olduğunu fark ettim. Rue’yla ittifak kurmanın çok doğru bir karar olduğunu görebiliyordum. Elimizdeki yiyecekleri ikiye böldük. Böylelikle, birbirimizden kopmak zorunda kalırsak ikimizin de birkaç gün yetecek yemeği olacaktı. Yiyeceklerin dışında, Rue’nun elinde deriden bir su kesesi, el yapımı bir sapan, bir çift yedek çorap ve bıçak niyetine kullandığı keskin bir taş parçası vardı. “Pek bir şeyim olmadığını biliyorum,” dedi, utanmış gibi. “Ama Cornucopia’dan elimden geldiğince hızlı uzaklaşmak zorundaydım.”

“Doğrusunu yapmışsın.” Malzemelerimi ortaya dök-tüm. Rue güneş gözlüğümü görünce biraz şaşırdı.

“Bunu nereden buldun?”

“Çantadan çıktı. Ama şu ana dek bir işime yaramadı. Güneş ışığını kesemediği gibi, görüşümü de tuhaflaştırdı,” dedim, omuz silkerek.

“Ama bu güneş ışığı değil, karanlık için. Bazen, hasat zamanları geceleri çalışmaya devam ettiğimizde, ağaçların en tepesine çıkan birkaç kişiye bu gözlüklerden verirler.

Meşalelerin ışığının ulaşamadığı kadar yüksek dallardaki meyveleri toplamaya çıkanlara. Bir keresinde, Martin adındaki bir çocuk kendisine verilen gözlüğü pantolonuna saklamıştı. Bunu fark ettikleri anda onu öldürdüler.”

“Sırf bir gözlük aldığı için mi öldürdüler çocuğu?”

“Evet. Herkes de Martin’den kimseye zarar gelmeyeceğini çok iyi biliyordu. Martin’in kafası çalışmıyordu ki! Demek istediğim, üç yaşında bir çocuk gibi davranırdı. Gözlüğü yalnızca oynamak için aldığına eminim.”

Bunu dinlemek, 12. Mıntıka’nın sığınılacak bir liman olduğunu hissetmeme yol açmıştı. Elbette, mintıkamızda açlıktan ölen insanların sayısı yabana atılamazdı ama Barış Muhafızları’nın zekâ geriliği olan bir çocuğu öldürebileceğini de düşünemiyordum. Mesela Hob’da dolanan bir kız vardı. Greasy Sae’nin torunlarından biri. Akıllı yerinde değildi ama herkes ona bir tür ev hayvanı gibi davranır, bir şeyler verirdi.

“Peki bu ne işe yarıyor?” diye sordum, gözlüğü elime alarak.

“Zifiri karanlıkta görebilmeni sağlar. Akşam denersin.”

Rue’ya birkaç çöp kibrit verdim. O da, izci arıların soktuğu yerlerin yeniden şişmesi ihtimaline karşı bana bir sürü yaprak verdi. Ateşi söndürdük ve gece karanlığı çökene dek akıntının tersi istikamette yürüdük.

“Nerede uyuyorsun?” diye sordum. “Ağaçlarda mı?” Başını salladı. “Ceketinin içinde mi?”

Rue yedek çorap çiftini kaldırdı. “Ellerimi de bunlara geçiriyorum.”

Gecelerin nasıl da soğuk olduğunu biliyordum. “İstersen uyku tulumumu paylaşabiliriz. İkimiz birden kolay-

lıkla içine sığarız,” dediğimde, yüzü aydınlandı. Bunun umut ettiğinden çok daha fazlası olduğunu görebiliyordum.

Bir ağacın yükseklerinde bir çatal seçip gece için yatağımızı kurarken marş çalmaya başladı. Bugün de kimse ölmemişti.

“Rue, ben bugün uyandım ama aradan kaç gün geçtiğini bilmiyorum.” Marş çalarken kimsenin bizi duyamayacağından emin olmama rağmen, gene de bunu fısıldayarak söylemiş, hatta dudaklarımı elimle kapatmıştım. Rue’ya Peeta hakkında söylemeyi düşündüğüm şeyi seyircilerin bilmesini kesinlikle istemiyordum. Benim ne yaptığımı görünce, o da eliyle dudaklarını kapadı.

“Aradan iki gün geçti,” dedi Rue. “1 ve 4. Mıntık’a’nın kız haraçları öldü. Geriye on kişi kaldık.”

“Tuhaf bir şey oldu. En azından, ben öyle sanıyorum. Yani, bunu arıların zehri yüzünden hayal etmiş de olabilirim. Benim mıntıkamdan gelen çocuğu tanıyorsun, değil mi? Peeta’yı? Galiba o benim hayatımı kurtardı. Ama Peeta Kariyerlerle birlikte.”

“Peeta artık onlarla değil. Göldeki kamplarına gittim. Arıların zehriyle devrilmeden önce en azından kampa ulaşmayı başardılar. Peeta onlarla değildi. Belki de seni kurtardıktan sonra kaçmıştır.”

Bir şey söylemedim. Peeta beni gerçekten kurtardıysa, bunun anlamı bir kez daha ona borçlu olduğumdu. Ve bu kez karşılığını ödeyemezdim. “Beni kurtardıysa bile, herhalde rolünün gereği olarak yapmıştır,” dedim. “Yani, hâlâ bana âşık olduğuna insanları inandırmak için.”

“Ah,” dedi Rue, düşünceli bir havada. “Rol yaptığını hiç sanmıyorum.”

“Elbette öyle. Bunu akıl hocamızla birlikte planlamışlardı.” Marşın sona ermesiyle gökyüzü karardı. “Hadi, şu gözlüğü deneyelim!” Çantadan çıkardığım gözlüğü taktığımda, Rue’nun şaka yapmadığını anladım. Ağaçların yapraklarından on beş metre kadar ilerideki çalıların arasında dolanan kokarcaya kadar her şeyi net bir şekilde görebiliyordum. Hatta istediğim takdirde, kokarcayı buradan vurabilirdim. Aslında, bu gözlükle gece karanlığında herkesi öldürebilirdim.

“Acaba bu gözlükten başka bir haraçta da var mı?” dedim.

“Kariyerlerde iki tane var. Ama göl kıyısında olduklarından zaten her şeye sahipler. Güçlüler de...”

“Biz de güçlüyüz. Yalnızca farklı açılardan.”

“Sen güçlüsün. Yay kullanabiliyorsun. Ben ne yapabiliyorum ki?”

“Kendi karnını doyurabiliyorsun. Onlar bunu yapabiliyor mu?”

“Buna ihtiyaçları yok. Gereken her şeye sahipler.”

“Diyelim ki, bir anda sahip oldukları her şeyi kaybettiler. Ne kadar dayanabilirler? Sonuçta bu oyunun adı Açlık Oyunları, değil mi?”

“Ama Katniss, onlar aç değil.”

“Değiller. Sorun da bu,” dedim. Oyunlar başladığından beri ilk kez aklımda bir plan şekillenmeye başlamıştı. Bu kaçmayı ya da saklanmayı gerektirmeyen bir saldırı planıydı. “Sanırım bu sorunu halletmemiz gerek Rue.”

Rue bana bütün kalbiyle güvenmeye karar vermişti. Bunu anlamamı sağlayan, marş biter bitmez bana soku-
larak uykuya dalması oldu. Onunla ilgili hiçbir kuşku-
m olmadığından ben de herhangi bir önlem almaya kalk-
madım. Beni öldürmek isteseydi, izci arıların kovanını
göstermeden ortadan kaybolması yeterliydi. Canımı asıl
sıkan şey apaçık ortadaydı. Her ikimiz birden Oyunlar'ı
kazanamazdık. Ama ikimizin hayatta kalma şansı da
epey düşük olduğundan, Oyunlar'ın sonuna dair bu dü-
şünceyi aklımdan uzaklaştırdım.

Diğer taraftan, Kariyer Haraçları ve sahip oldukla-
rı erzakla ilgili aklıma gelen fikir kafamı kurcalıyordu.
Rue'yla birlikte Kariyerlerin yiyecek stoğunu yok etme-
nin bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Bunu başardığımız
takdirde, karınlarını doyurmanın onlar için ciddi bir sı-
kıntıya dönüşeceğine emindim. Geleneksel olarak, Kari-
yerlerin stratejisi Oyunlar'ın en başında yiyecek stoğunu
ele geçirmek ve diğer haraçları bundan sonra avlamak-

tı. Yiyecek stoklarını koruyamadıkları yıllar, genellikle Oyunlar'ı başka mınıtkadan bir haracın kazandığı yıllar olurdu. Mesela Oyunlar'ın birinde, bir grup korkunç sürüngen yiyeceklerini yok etmiş; bir diğerinde ise, Oyun Kurucular'ın tasarladığı sel işlerini bitirmişti. Açlığın ne demek olduğunu Rue ve benim gibi bilmediklerinden, Kariyerlerin çok iyi beslenerek büyütölmeleri Oyunlar'da onlar için dezavantaja dönüşüyordu.

Ama herhangi bir planı detaylı olarak geliştiremeyecek kadar yorgundum. Yaralarım iyileşiyordu, zihnim zehrin etkisiyle hâlâ biraz bulanıktı ve başını omzuma yaslamış olan Rue'nun sıcaklığı bana güven veriyordu. İlk defa, arenada ne kadar da yalnız olduğumu, bir başka insanın varlığının nasıl rahatlatıcı olabileceğini fark ettim. Ertesi gün işlerin değişeceğini düşünerek kendimi uykuya bıraktım. Artık arkalarını kollamak zorunda olanlar Kariyer Haraçları'ydı.

Top sesiyle uykumdan sıçrayarak uyandım. Gökyüzü aydınlanmaya, kuşlar çoktan ötmeye başlamıştı. Rue, ellerinin arasında tuttuğu bir şeyle, karşımdaki bir dala tünemişti. Başka top atışı olacak mı diye bir süre bekledik. Ama bu kadardı.

“Sence kim öldü?” Peeta'yı düşünmeden edemedim.

“Bilmiyorum. Herhangi biri olabilir. Bu gece öğreniriz artık.”

“Geriye kimler kalmıştı?”

“1. Mıntıka'nın erkek haracı. 2. Mıntıka'nın her iki haracı birden. 3. Mıntıka'nın erkek haracı. Thresh'le ben. Senle Peeta... Sekiz etti. Bir dakika! 10. Mıntıka'nın toplam olan erkek haracı da var. Dokuz oldu.”

Arenada bir haraç daha olmalıydı ama Rue da ben de bunun kim olabileceğini çıkaramıyorduk.

“Son haracın nasıl öldüğünü merak ediyorum,” dedi Rue.

“Bunu bilmemiz imkânsız. Ama bu ikimiz için de iyi haber. Yeni bir ölüm seyircileri bir müddet meşgul edecektir. Belki de Oyun Kurucular işlerin fazlasıyla ağır ilerlediğine karar vermeden önce bir şeyler yapacak vakti bulabiliriz,” dedikten sonra ekledim. “Elinde ne var senin?”

“Kahvaltı.” Rue’nun bana doğru uzattığı ellerinde iki büyük yumurta vardı.

“Bunlar ne yumurtası?”

“Emin değilim,” dedi Rue. “Şu tarafta bataklık bir alan var. Bir tür su kuşu yumurtası olmalı.”

Doğrusu yumurtaları pişirmek güzel olurdu ama ikimiz de ateş yakmak gibi bir riske girmek istemiyorduk. Bugün ölen haracın Kariyerlere kurban gittiğini tahmin ediyordum. Doğruysa bu, Oyunlar’a geri dönecek kadar toparlanmış oldukları anlamına gelirdi. Yumurtaları çiğ olarak içip, birer tavşan bacağı ve biraz orman meyvesi yedik. Fena bir kahvaltı sayılmazdı.

“Hazır mısın?” dedim, çantamı sırtıma asarken.

“Ne?” dese de, ayağa sıçramasından, aklımdaki artık her neyse Rue’nun buna hazır olduğunu anladım.

“Bugün Kariyerlerin ellerinden yiyeceklerini alacağız.”

“Gerçekten mi? Nasıl?” Rue’nun gözlerindeki heyecanın parıltısını görebiliyordum. Bu açıdan Rue her türlü mace-rayı ciddi bir sıkıntı olarak gören Prim’in tam zıttıydı.

“Hiçbir fikrim yok. Gel hadi. Avlanırken bir plan çıkarırız.”

Ama kafamı Kariyerlerin üssü hakkında Rue'nun bildiği her şeyi öğrenmeye taktığımdan, çok fazla avlanmadık. Rue üssü kısa bir süre gözetlemiş olsa da, çok fazla şey hatırlıyordu. Kamplarını gölün kıyısına kurmuşlardı. Erzak stoğu kampın otuz metre kadar ilerisindeydi. Gün içinde nöbet tutması için erzak stoğunun başına 3. Mıntıka'nın erkek haracını bırakıyorlardı.

"3. Mıntıka'nın erkek haracı mı?" dedim, kaşlarımı çatarak. "Kariyerlerle birlikte mi çalışıyor yani?"

"Evet, çocuk her zaman kampta kalıyor. Kariyerler arıları kendileriyle birlikte göle getirdiklerinde bu çocuk da arılar tarafından sokuldu. Sanırım onu hayatta bırakmalarının nedeni çocuğun erzağın başında bekçilik yapmayı kabul etmesi. Ama öyle iri yarı bir çocuk da sayılmaz."

"Elinde ne tür silahlar var?"

"Görebildiğim kadarıyla pek bir şey yok. Bir mızrağı olduğunu gördüm. Bununla birkaç kişiyi belki uzak tutabilir ama Thresh onu kolayca öldürür."

"Yiyecekler açıkta mı duruyor yani?" diye sorduğumda Rue başını salladı. "Bu işte bana ters gelen bir şeyler var," dedim.

"Ne dediğini anlıyorum ama ben de bunun ne olduğunu çıkaramadım. Katniss, oraya ulaşabilsen bile yiyeceklerden nasıl kurtulmayı düşünüyorsun?"

"Yakacağım. Göle atacacağım. Üzerine benzin dökeceğim." Tıpkı Prim'e yaptığım gibi Rue'yu karnından dürttüm. "Belki de hepsini yerim!" Rue kıkırdadı. "Sen endişelenme, bir şeyler düşünürüm. Bir şeyleri yok etmek yapmaktan çok daha kolaydır."

Kök, orman meyvesi ve yeşillik toplarken, alçak sesle

stratejimiz üzerinde konuşmaya devam ettik. Konuşurken bir yandan da Rue'yu daha yakından tanıyordum. Altı çocuklu bir ailenin en büyük çocuğuydu. Kardeşlerine karşı aşırı korumacıydı. Kendi istihkakını her zaman onlarla paylaşıyordu. Barış Muhafızları'nın çok daha sert olduğu bir mıntıkanın çayırlarında yiyecek bulmaya çıkıyordu. Ona dünyada en çok sevdiği şeyi sorduğumda, "Müzik," dedi.

"Müzik mi?" Benim dünyamda müzik, yararlılık açısından saç kurdeleleriyle gökkuşağı arasında bir yerdedi. Hatta gökkuşağı en azından havanın durumuyla ilgili bilgi verirdi. "Müziğe ayıracak vaktin oluyor mu ki?"

"Evde şarkı söyleriz. Çalışırken de söyleriz. Zaten iğneni sevmemin nedeni de bu," dedi, çoktan unuttuğum alaycı kuş iğnesini göstererek.

"Sizin oralarda da alaycı kuşlar var mı?"

"Elbette. Üstelik birkaçıyla yakın arkadaşız. Saatlerce birbirimize şarkı söyleyebiliriz. Benim için mesaj da taşırlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Genellikle ağaçların en tepesine ben tırmandığımdan, vardiya sonunu haber veren bayrağı ilk gören de ben olurum. Bunun için söylediğim özel bir şarkı var." Tatlı, berrak sesiyle dört notalık kısa bir şarkı söyledi. "Ben şarkımı söyledikten sonra alaycı kuşlar haberi bostanlara yayar. Millet de işi bırakma zamanının geldiğini anlar. Ama yuvalarına çok yaklaştığın takdirde bu kuşlar tehlikeli olabilirler. Bu yüzden onları suçlayamazsın."

İğneyi çıkarıp ona uzattım. "Al, bu sende kalsın. Benden daha çok senin için anlamı varmış."

“Hayır,” diyen Rue, uzanarak parmaklarımı iğnenin üzerine kapattı. “Bunu senin üzerinde görmeyi seviyorum. Sana güvenebileceğime de bu iğne sayesinde karar verdim zaten. Hem bende bu var.” Gömleğinin içinden çimenden yapılmış bir kolye çıkardı. Kolyesinin ucunda kabaca oyulmuş ahşap bir yıldız vardı. Belki yıldız değil de, çiçektir bu. “Bana şans getiriyor.”

“Eh, şu ana kadar işe yaramış,” dedim, alaycı kuş iğnesini gömleğime geri takarken. “Belki de gerçekten kendi kolyenle devam etmelisin.”

Öğle yemeği sıralarında planımızı oluşturmuştuk. Bu planı öğleden sonranın ilk saatlerinde hayata geçirecektik. İlk iki kamp ateşi için odunların toplanıp yerleştirilmesinde Rue’ya yardım ettim; üçüncü kamp ateşini tek başına halletmesi gerekecekti. Her şey bittikten sonra, birlikte ilk yemeğimizi yediğimiz yerde buluşmaya karar verdik. Irmağı takip ederek oraya ulaşabileceğimi sanıyordum. Ayrılmadan önce, Rue’nun elinde kafi miktarda yiyecek ve kibrit bulunduğuna emin oldum. Hatta gece olduğunda bir şekilde buluşamazsak diye uyku tulumunu alması için ısrar ettim.

“Ya sen?” dedi. “Sen üşümez misin?”

“Gölün oradan başka bir uyku tulumu kaparsam sorun kalmaz. Biliyorsun, burada hırsızlık yasak değil,” dedim, sırıtarak.

Son anda, Rue bana mıntıkasında vardiyanın bittiğini bildiren alaycı kuş şarkısını öğretmeye karar verdi. “Belki işe yaramaz. Ama alaycı kuşların şarkıyı söylediğini duyarsan, iyi olduğumu ama hemen buluşamayacağımızı anlarsın.”

“Burada alaycı kuşlar var mı ki?”

“Onları görmedin mi yoksa? Her yerde yuvaları var.”
Hakikaten görmemiştim.

“Pekâlâ. Her şey plana göre giderse, akşam yemeğinde görüşürüz,” dedim.

Hiç beklemediğim bir şekilde, Rue bana sarıldı. Bir an için tereddütte kaldıktan sonra ben de ona sarıldım.

“Dikkatli ol,” dedi.

“Sen de.” Arkama dönüp ırmağa doğru yürümeye başladığımda endişeye kapıldım. Rue’nun öldürülmesinden, Rue’nun öldürülmemesinden ve en sona ikimizin kalmasından, Rue’yu yalnız bıraktığım için, Prim’i yalnız bıraktığım için endişeliydim. Hayır, Prim’in yanında annem, Gale ve kardeşimi aç bırakmayacağına söz veren fırıncı vardı. Rue’nun ise benden başka kimsesi yoktu.

İrmağa ulaştığımda, izci arı saldırısından sonra ırmağı ilk bulduğum noktaya gitmek için bayır aşağı inmem yeterliydi. Ama aklım, çoğu Peeta’yla ilgili bir sürü yanıtız soruyla meşgul olduğundan, ırmak boyunca yürürken çok dikkatli olmam gerekiyordu. Sabahın erken saatlerinde duyduğumuz top atışı onun ölümü için olabilir miydi? Öyleyse, nasıl ölmüştü? Bir Kariyer tarafından mı öldürülmüştü? Hayatta kalmama izin verdiği için mi? Ben Glimmer’ın cesedinin üzerindeyken, Peeta’nın ağaçların içinden çıktığı anı hatırlamaya çalıştım. O anda Peeta’nın vücudunun parıldadığını düşünmek bile her şeye kuşkuyla yaklaşmama neden oluyordu.

Bir gün önce çok yavaş yürümüş olmalıydım; ırmağı ilk bulduğum noktaya sadece birkaç saat içinde ulaştım. Su şişemi doldurup çantama bir kat daha çamur sürmek için

mola verdim. Ama çantaya ne kadar çamur sürersem süreyim bir müddet sonra turuncuya dönmekte direniyordu.

Kariyerlerin kampına yaklaşmak bütün duyularımı keskinleştirmişti; kampa yaklaştıkça daha ihtiyatlı bir şekilde ilerlemeye başladım. Bana doğal gelmeyen bir ses duyduğumda dinlemek için duruyordum; yayımda fırlatılmaya hazır bir ok bekliyordu. Henüz haraç görmemiş olsam da, Rue'nun bahsettiği şeylerden bazılarını fark ediyordum. Orman meyvelerinin yetiştği fundalar. Arı sokmasını iyileştiren yaprakların olduğu bir çalılık. Kapanı kısıldığım ağacın yakın çevresinde bir dizi izci arı kovanı. Tepemdeki dallarda siyah beyaz kanatları arada bir gözüme çarpan alaycı kuşlar.

Altında parçalanmış kovanın olduğu ağaca ulaştığımda, cesaretimi toplamak için durdum. Rue, buradan gölü gözetleyebileceğim en uygun yere nasıl gideceğime dair kesin talimatlar vermişti. *Sakin unutma*, dedim kendime. Şu anda avcı olan onlar değil, sensin. Yayımı sıkıca kavrayıp devam ettim. Bahsettiği koruluğa girdiğimde, bir kez daha Rue'nun zekâsına hayran kaldım. Burası ormanın bittiği noktada kalıyordu ama çalılık bitki örtüsü o kadar sıktı ki, kimse beni fark etmeden Kariyer kampını gözetleyebilirdim. Kampla aramda Oyunlar'ın başladığı düzlük alan yer alıyordu.

Kampta dört haraç vardı. 1. Mıntıkâ'nın erkek haracı, Cato, 2. Mıntıkâ'nın kız haracı ve 3. Mıntıkâ'dan olduğunu tahmin ettiğim, sıska, kül rengi teni olan bir çocuk. Başkent'te birlikte geçirdiğimiz zaman zarfında bu çocuk hakkında hiçbir fikrim olmamıştı. Kostümü, eğitim puanı, röportajı hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum. Hat-

ta şu anda bile, elindeki plastik kutuyu kurcalarken, iri yarı, despot haraçların yanında onu göz ardı etmek çok kolaydı. Ama bu çocuğun belli bir özelliği olmalıydı; aksi takdirde diğerleri yaşamasına izin vermezdi. Kariyerlerin neden onu nöbetçi olarak bıraktığını, neden yaşamasına izin verdiklerini düşündükçe bu çocuk hakkındaki rahatsızlığım arttı.

Dört haraç da arı saldırısının yıkımını tam atlatabilmiş değildi. Bulunduğum yerden, vücutlarındaki şişlikleri görebiliyordum. Ya iğneleri çıkarmayı akıl edememişler ya da arı sokmasına iyi gelen yapraklardan habersizlerdi. Öyle ya da böyle, Cornucopia'da bulup kullandıkları ilaçların etkisiz kaldığı ortadaydı.

Cornucopia, gördüğüm ilk yerindeydi hâlâ. Ama içi boşaltılmıştı. Erzakla malzemelerin büyük kısmı kasalara, çuvallara, plastik kutulara konarak, kampa şüphe uyandıracak kadar uzak bir mesafede, bir piramit oluşturacak şekilde üst üste yerleştirilmişti. Erzağın kalanıysa, Oyunlar'ın başlangıcında olduğu gibi, Cornucopia'nın etrafına saçılmıştı. Piramidin üzerine, kuşları uzak tutmaktan başka hiçbir işe yaramıyormuş gibi görünen ağ örgülü bir tente geçirilmişti.

Bu düzen kafa karıştırıcıydı. Piramitle kampın arasındaki mesafe, ağ örgülü tente, 3. Mıntika'nın sıska haracı... Emin olduğum tek şey, erzağı yok etmenin düşündüğüm kadar kolay olmayacağıydı. Burada bir durum vardı ve bunun ne olduğunu anlamadan yerimden kıpırdamayacaktım. Tahminim, piramidin etrafında bir tür bubi tuzağı olabileceği yönündeydi. Aklıma üzeri örtülmüş çukurlar, insanın üzerine inecek ağlar, koptuğu

anda kalbinize zehirli bir okun saplanması neden olacak ince ipler geliyordu. Aslına bakılacak olursa, olasılıklar sonsuzdu.

Seeneklerimin üzerinde kafa patlatırken, Cato’nun bağırdığını duydum. Ormanda, benim çok uzağımda kalan bir yeri işaret ediyordu. Rue’nun ilk kamp ateşini yaktığını anlamak için arkama dönüp bakmama gerek yoktu. Dumanın göze çarpması için yaşı odun toplamaya dikkat etmiştik. Kariyerler anında silahlanmaya başladı.

Aralarında bir tartışma çıktı. O kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki, konunun 3. Mıntıka’nın haracının onlarla mı geleceğı yoksa nöbet tutmak için kampta mı kalacağı üzerine olduğunu anladım.

“O da geliyor,” dedi Cato. “Ormanda ona ihtiyacımız olacak. Buradaki işi bitti zaten. Artık kimse bu erzağa dokunamaz.”

“Peki Âşık ocuk?” diye sordu, 1. Mıntıka’nın erkek haracı.

“Size kaç kere söyleyeceğim? Unutun onu. Neresini kestiğimi biliyorum. Şu ana dek kan kaybından ölmemiş olması mucize. Öyle ya da böyle, bize baskın yapabilecek bir halde değıl,” dedi Cato.

Demek ki ormanın bir yerlerindeki Peeta ağır yaralıydı. Ama onu Kariyerlere ihanet etmeye neyin ittiğini hâlâ bilemiyordum.

“Hadi,” diyen Cato, sıska haracın eline bir mızrak tutuşturduktan sonra, dumanın yükseldiğı yöne doğıru yürümeye başladılar. Ormana girerlerken son duyduğum şey Cato’nun, “Kızı bulduğumuzda onu kendi tarzımla öldüreceğim ve hiçbiriniz karışmayacaksınız,” demesi oldu.

Rue'dan bahsettiğini hiç sanmıyordum. Kafalarına izci arı kovanı geçiren o değildi sonuçta.

Yerimden kıpırdamadığım yarım saat boyunca, erzak konusunda ne yapacağımı düşündüm. Yayımin olması bana uzaktan hamle yapma avantajı sağlıyordu. Ateşe verdiğim bir oku piramide yollayabilirdim; oku tentenin ağ örgülerinin arasından geçirecek kadar iyiydim. Ama piramidin ateş alacağından emin değildim. Okun kendi kendine yanıp sönmeye daha yüksek ihtimaldi. O zaman ne olacaktı ki?

Bir şey başaramadığım gibi, kendimi de açık etmiş olacaktım. Buraya geldiğimi, bir ortağımın olduğunu, yay kullanmaktaki ustalığımı anlayacaklardı.

Başka seçeneğim yoktu. Erzak yığınının tam olarak neyin koruduğunu çözemediğimden, piramide yaklaşmak zorundaydım. Tam yerimden çıkacakken, gözüme bir hareketlenme çarptı. Sağ tarafımda, birkaç yüz metre kadar ileride, birinin koşarak ormandan çıktığını gördüm. Bir an için bu kişinin Rue olduğunu düşünsem de, biraz daha dikkatli baktığımda bunun Tilki Surat olduğunu anladım. Rue'yla geriye kalanları sayarken hatırlayamadığımız haraçtı bu. Kız etrafın güvenli olduğuna karar verdikten sonra, hızla piramide doğru koştu. Piramidin etrafına saçılmış erzağın çizdiği çembere ulaştığında durup zemini inceledi ve bir sonraki adımını çok dikkatli bir şekilde attı. Ardından, bazen sıçrayarak, bazen tek ayağının üzerinde, bazen hafifçe sendeleyerek ilerledi. Bir varilin üzerinden atladı ve yere parmağlarında inmeye çalıştı. Ama inmek istediği noktayı biraz ıskaladı ve kendi devinimiyle ileri sendeledi. Ellerinin üzerinde durduğunda alçak ama keskin bir sesle inlediğini duydum. Hiçbir

şey olmamıştı. Hemen ayağa kalktı ve erzak piramidine ulaşana dek devam etti.

Bubi tuzağı tahminim doğru çıkmıştı ama belli ki bu sandığımdan çok daha karmaşık bir düzenekti. Kız hakkındaki da yanılmamıştım. Yiyeceklere ulaşan dolambaçlı rotayı keşfedip her seferinde bunu aynen yineleyebilmek için onun kadar kurnaz olmak gerekirdi. Kız piramidin farklı noktalarından aldığı yiyecekleri çantasına doldurmaya başladı. Bir kasadan kraker, bir sandığın yan tarafına asılı fileden birkaç elma aldı. Belli ki yiyeceklerin eksildiği fark edilmemesi için her şeyden az az alıyordu. Şüphe uyandırmak istemiyordu elbette. Çantasını doldurduktan sonra aynı dansını yaparak çemberden çıktı ve güvenli bir şekilde ormana dalıp ortalıktan kayboldu.

Hüsrarla dişlerimi sıktım. Tilki Surat tahminimi teyit etmişti. Ama böylesine dikkat ve beceri gerektirdiğine göre nasıl bir tuzak düzeneğiydi bu? Neden bu kadar çok tetik noktası vardı? Elleri toprakla temas ettiğinde kız neden inlemişti? Aklıma gelen... yavaş yavaş anlamaya başlıyordum... sanki kızın korktuğu şey zeminin bir anda patlayacağıydı.

“Mayın döşemişler,” diye fısıldadım kendi kendime. Bu her şeyi açıklıyordu. Kariyerlerin bütün erzaklarını bu şekilde bırakıp gidebilmesi, yere düşmek üzereyken Tilki Surat’ın tepkisi, 3. Mıntık’a’nın erkek haracının bu işin içinde olması... 3. Mıntık’a televizyon, otomobil, patlayıcı gibi şeylerin üretildiği bir yerdi. Peki ama bu mayınları nereden bulmuşlardı? Malzemelerin içinde mi? Her zaman haraçların birbirinin kanını dökmesini tercih eden Oyun Kurucular’ın sağlayacağı türden bir silah değildi bu. Çalıların içinden çıkıp, haraçları katakomplardan

arenaya taşıyan metal kapaklardan birine doğru yaklaştım. Kapağın etrafı kazıldıktan sonra geri örtülmüştü. Oyunlar başlamadan önce kapaklarımızın üzerinde beklediğimiz altmış saniye dolduğu anda mayınlar etkisiz hale getirilirdi. 3. Mıntıka'nın haracı mayınları yeniden faal duruma getirmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. Gerçi geçmişte hiç kimsenin böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordum. Bunun Oyun Kurucular için de beklenmedik bir gelişme olduğuna emindim.

Tamam, Oyun Kurucular'ı oyuna getirdiği için elbette çocuğu takdir ediyordum ama şimdi ne yapacaktım? Kendimi havaya uçurmadan bu alanı geçmemin imkânsız olduğu apaçık ortadaydı. Yanan ok atma fikrim ise artık komik bile değildi. Mayınlar basınçla tetikleniyordu ve bu basıncın çok fazla olmasına da gerek yoktu. Geçtiğimiz yılların birinde, hâlâ metal kapağının üzerindeyken mıntıkasından getirdiği uğurlu aksesuarını (küçük, ahşap bir top) düşüren kızın parçalarını zeminden kazımak zorunda kalmışlardı.

Kolumla isabetli atışlar yapmakta fena değildim. Birkaç taş fırlatıp bir şeyleri tetikleyebilir ve belki tek bir mayını patlatabilirdim. Bu zincirleme bir tepki başlatabilirdi. Başlatır mıydı? 3. Mıntıka'nın haracı mayınları birbirlerini tetiklemeyecek şekilde yerleştirmiş olabilir miydi? Böylelikle hem erzağı korumuş hem de alana izinsiz giren kişinin ölümünü garanti altına almış olurdu. Ayrıca tek bir mayını patlattığımda bile, Kariyerlerin geri döneceği kesindi. Neler düşünüyordum böyle? Piramidin üzerindeki ağ örgülü tentenin bu türden saldırılara karşı örtüldüğü belliydi. Hem piramidin tamamını yok edecek

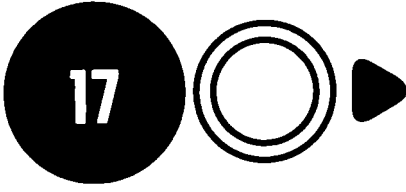
bir zincirleme tepki yaratmak için aynı anda otuz taş birden fırlatmam gerekirdi.

Omzumun üzerinden ormana baktığımda, Rue'nun yaktığı ikinci kamp ateşinden yükselen dumanı gördüm. Muhtemelen Kariyerler bu işte bir tuhaflık olduğunu çoktan anlamıştı. Zamanım azalıyordu.

Bu durumu bir şekilde çözebilirdim. Yeterince odaklanabilirsem bunu yapabileceğimi biliyordum. Piramide, varillere, kasalara baktım. Bunlar okla devrilemeyecek kadar ağırdı. Varillerden birinde yemeklik yağ olabileceğini düşündüğümde, yanan ok fikri yeniden aklıma düştü. Ama hangi varilde yağ olduğunu bilmediğimden, on iki okumu da boş yere kaybedebilirdim. Tilki Surat'ın piramide ulaşmak için katettiği rotayı hatırladığım kadarıyla denemeyi düşünecek kadar çaresiz kalmışken, gözüm elma filesine takıldı. Bir sandığa asılı filenin ipini koparabilirdim. Eğitim Merkezi'ndeyken de bu kadar zorlu bir atış yapmamış mıydım? Bu büyükçe bir file olsa da, ancak tek bir patlamayı tetikleyebilirdi. Ama elmaları düşürebildiğim takdirde...

Ne yapacağımı biliyordum. Atış yapabileceğim menzile girdim ve kendime üç okluk hak verdim. Atış pozisyonu alıp kendimi dünyanın geri kalanına kapattım ve dikkatli bir şekilde nişan aldım. Filenin üst tarafına isabet eden ilk okum ancak bir yırtık açabildi. İkinci ok bu yırtığı genişletti. Üçüncü okumu fırlattığım anda elmalardan birinin fileden düşmek üzere olduğunu gördüm. Bu son ok fileyi parçaladı.

Bir an her şey donup kaldı sanki. Ve elmaların yere düşmesiyle havalanarak geriye savruldum.

Havaya savrulup sımsıkı toprağa sert bir şekilde çarpınca soluksuz kaldım. Sırt çantam darbenin etkisini yumuşatmak açısından pek bir işe yaramamıştı. Neyse ki, dirseğime düşmüş olan ok kılıfım böylelikle hem kendini hem de omzumu korumuştı. Yayım da zaten elimdeydi. Süren patlamaların etkisiyle zemin sarsılmaya devam ediyordu. Ama hiçbir şey duyamıyordum. Elmalar yeterince mayını tetiklemiş gibiydi ve ilk mayınların etrafa savurduğu moloz da diğer mayınları patlatmıştı. Üzerime yağan, bir kısmı alev almış moloza karşı kollarımla yüzümü korumaya çalıştım. Havayı kaplayan dumanın keskin kokusu, benim gibi nefes almaya çabalayan birine yardımcı olacak gibi değildi.

Bir dakika kadar sonra zeminin sarsıntısı kesildi. Yattığım yerde yana dönüp, piramidin yükseldiği noktadaki dumanların tüttüğü enkaz yığına baktım. Kariyerler bu enkazın içinden hiçbir şey kurtaramazdı.

Bir an önce uzaklaştım iyi olacak, diye düşündüm. Az

sonra burada olurlar. Ama ayağa kalktığım anda kaçmanın o kadar da kolay olmayacağını anladım. Başım dönüyordu. Bu hafifçe sendelemeye neden olacak türden bir baş dönmesi değildi. Ağaçlar etrafımda dönüyor, ayaklarımın altındaki zemin dalgalanıyordu sanki. Birkaç adım atmamla birlikte kendimi yerde, ellerimle dizlerimin üzerinde buldum. Başımın dönmesinin durması için kendime birkaç dakika tanısam da, durum değişmedi.

Paniğe kapılmaya başlamıştım. Burada daha fazla duramazdım. Kaçmak zorundaydım. Ama ne yürüyebiliyor ne de duyabiliyordum. Patlama gerçekleştiğinde piramide dönük olan sol kulağıma dokunduğumda, elime kan bulaştığını gördüm. Patlamayla sağır mı olmuştum? Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Bir avcı olarak gözlerim kadar kulaklarım da bel bağlamak durumundaydım. Hatta avlanırken bazen duymak görmekten çok daha önemli olurdu. Ama korkumun yüzüme yansımalarına izin veremezdim. Panem'deki bütün ekranlarda olduğuma emindim.

Geride kan izi bırakamam, dedim kendime. Kapüşonumu başıma geçirip, bana itaat etmemekte direnen parmaklarımla bağcığını sıkıp çenemin altından geçirdim. Kapüşon yere kan damlamasını engelleyebilirdi. Yürüyemiyordum ama sürünerek buradan kaçabilir miydim? İhtiyatlı bir halde vücudumu ileri doğru sürüklemeye çalıştım. Evet, çok yavaş hareket ettiğim takdirde sürünebilirdim. Orman beni gizleyemezdi ama Rue'nun koruluğuna ulaşabilirsem, sık bitki örtüsünün içinde saklanabilirdim. Ne olursa olsun, ellerimle dizlerimin üzerine düştüğüm bu açık alanda yakalanamazdım. Yoksa yalnız canımı yitirmekle kalmaz, Cato'nun ellerinde uzun, ısı-

rap dolu bir ölüme mahkum olurdum. Prim'in bu anı izliyor olduğunu düşündüğümde vücudumu santim santim sürüklemeye başladım.

Hiç beklemediğim bir anda, bir başka patlamayla yüzüstü yere kapaklandım. Herhalde moloz parçalarının tetiklemesiyle bir mayın daha patlamıştı. Kısa süre içerisinde bu iki kez daha tekrarlandı. Bu bana evde Prim'le mısır patlattığımız zamanlarda diğerlerinden çok sonra patlayan mısır taneleri anımsattı.

Açıklık alandan kıl payıyla kaçtığımı söylemek yetersiz kalırdı. Kendimi çalıların arasına sürükleyip gizlendiğim anda Cato ve peşindekiler koşarak düzlüğe çıktılar. Cato öylesine öfkeliydi ki (gerçekten de çok öfkeli olduklarında insanlar saçlarını yolup yeri yumruklayabiliyordu), kendisine yaptığım şey yüzünden öfkesinin hedefinde ben olduğumu bilmesem halini gülünç bile bulabilirdim. Onlara yakınlığının yanı sıra, kaçabilecek ya da kendimi savunabilecek halde olmadığımı da düşününce, tam anlamıyla dehşete düştüm. Tek tesellim, yarınım yokmuş gibi tırnaklarımı yediğimden, saklandığım yerde kameraların beni yakın çekim gösteremeyeceğini bilmemdi. Dişlerimin zangırdamasını engellemek için tırnaklarımdaki cilayı son kalıntısına dek kemirdim.

Bir süre enkaz yığınının taş attığını gördüğüm 3. Mıntıka'nın erkek haracı, kendisini duyamasam da diğerlerine bütün mayınların patladığını söylemiş olmalıydı. Kariyerlerin enkaza doğru yürümesini izledim.

Öfke nöbetinin ilk aşamasını tamamlamış gibi görünen Cato, kızgınlığını dumanların tüttüğü varillerle kasaları tekmeleyerek çıkarmaya geçti. Diğer haraçlarsa enkazın

içinde kurtarılacak bir şey olup olmadığına bakıyordu. Ama hiçbir şey kalmamıştı. 3. Mıntıka'nın haracının kendisine verilen mayın döşeme işini layıkıyla yaptığı ortadaydı. Aynı şeyi düşünüyormuş gibi, Cato sıska haraca bağarmaya başladı. Çocuk kaçmaya çalışsa da, onu yakalayıp kafasını kolunun altına aldı. Çocuğun boynunu kırarken Cato'nun kollarındaki kasların dalgalandığını gördüm.

3. Mıntıka'nın erkek haracının ölümü bu kadar hızlı olmuştu işte.

Diğer iki Kariyer Haracı, Cato'yu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Cato'nun ormana dönmek istediğini anlayabiliyordum ama diğerleri ona gökyüzünü gösterip duruyordu. İlk başta ne olduğunu anlamasam da, *Tabii ya*, diye mırıldandım. *Patlamayı tetikleyen kişinin öldüğünü düşünüyorlar*. Oklar ve elmalarla ilgili bir fikirleri yoktu elbette. Bubi tuzagının hatalı olduğunu ama aynı zamanda, erzağı patlatan haracın da bunu yaparken öldüğünü tahmin ediyor olmalıydılar. Top atışı yapıldıysa, patlamalar esnasında duyulamaması mümkündü. Hırsızın parçalanmış vücudundan geriye kalanlar da bir hoverkraft tarafından alınmış olabilirdi. Oyun Kurucular'ın 3. Mıntıka haracının cesedini alması için, Kariyerlerin gölün diğer tarafına çekildiklerini gördüm. Ve beklemeye başladılar.

Herhalde bir el top atışı yapılmıştı. Birdenbire düzlüğün üzerinde beliren hoverkraft cesedi alıp götürdü. Güneş battı. Gece oldu. Gökyüzünde Başkent'in mührünü gördüğümde marşın çaldığını anladım. Bir anlık karanlığın ardından, 3. Mıntıka'dan gelen çocuğun fotoğrafı görüldü. Sonrasında da sabahın daha erken saatlerinde

nada gölün yakınlardan gelen kahkahayla donup kaldım. Bu garip bir sestti ama öyle ya da böyle işitme duyumu yeniden kazandığımı anladım. Hâlâ çınlıyor olmasına rağmen sağ kulağım duymaya başlamıştı. Sol kulağım da ise en azından kanama durmuştu.

Kariyerlerin geri döndüğünden ve bu yüzden belirsiz bir süre boyunca burada kapana kısılmış olduğumdan korkarak çalırların arasından baktım. Ama sesini duyduğum kişi, piramitten geriye kalan enkazın ortasında durmuş, kahkahalar atan Tilki Surat'tı. Kariyerlerden daha zeki olduğundan, küllerin arasında birkaç faydalı şey bulduğunu gördüm. Metal bir kapla bir bıçak vardı elinde. İlk başta neye bu kadar sevindiğini anlayamasam da, Kariyerlerin erzak stoğu yok edilmiş olduğundan, diğer hepimiz gibi, artık onun da Oyunlar'da bir şansa sahip olduğunu düşündüm. Ortaya çıkıp Kariyerlere karşı Rue'yla oluşturduğumuz ittifaka katılmasını istemeyi aklımdan geçirsem de, bu fikirden hemen vazgeçtim. Bu kızın sinsi gülüşünde, onunla müttefik olmanın sırtıma saplanacak bir bıçakla sonuçlanacağını düşünmeme neden olan bir şey vardı. Bu durumda, şu an onu vurmak için mükemmel bir an olabilirdi. Ama ben tam bunu değerlendirirken, kızın bir şey duyduğunu fark ettim. Benim çıkardığım bir sesi duymuş olamazdı çünkü başını yamaca doğru çevirmişti. Ve birden yerinden fırlayıp koşarak ormana daldı. Bekledim. Ama hiçbir şey, hiç kimse görünmedi. Gene de, Tilki Surat bir tehlikeyi fark ettiyse, benim için de buradan uzamanın zamanı gelmiş demektir. Hem Rue'ya piramit hikâyesini anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Kariyerlerin nerede olduğunu bilmediğimden, güven-

lik açısından ırmak boyunca ilerleyen yol diğer herhangi bir rotadan farksızdı. Bir elimde yayım, diğerinde bir parça soğuk hindikuşu etiyle yürümeye başladım. Acıkmıştım ve yapraklardan, meyvelerden çok, ancak etin verebileceği proteinle yağa ihtiyacım vardı. Sıkıntısız bir şekilde ulaştığım ırmakta, su şişemi doldurup, bilhassa yaralı kulağımla ilgilenerek biraz temizlendim. Ve ırmağı izleyerek yukarı doğru yürümeye koyuldum. Bir süre sonra, ırmağın kıyısındaki çamurun içinde çizme izleri çarptı gözüme. Kariyerler buradan geçmiş ama belli ki uzun süre kalmamışlardı. Çamur yumuşak olduğundan izler derindi ama yakıcı güneşin altında neredeyse kurumuşlardı. Çamura bakarken, yere hafif bastığım ve çam iğnelerine güvendiğim için kendi ayak izlerim konusunda hiç dikkatli davranmadığımı fark ettim. Çizmelerimle çoraplarımı çıkarıp su yatağında yalın ayak ilerlemeye başladım.

Serin su hem vücudum hem de moralim üzerinde canlandırıcı bir etkiye neden oldu. Hindikuşuyla yaptığım kahvaltının üzerinden çok fazla zaman geçmemiş olmasına rağmen, ağır akan ırmakta kolayca yakaladığım iki balıktan birini yürümeye devam ederken çiğ olarak mideye indirdim. Diğerini ise Rue için sakladım.

Sağ kulağımın çınlaması yavaş yavaş azaldı ve en nihayetinde bütünüyle kesildi. Mütemediyen sol kulağımı elleyip, duyma yetisini kesintiye uğratan neyse bunu geçirmeye çalışıyordum. İyileşme varsa bile bu kesinlikle fark edebileceğim bir düzeyde değildi. Sol kulağımın duymamasına bir türlü alışamıyordum. Kendimi hem dengelessiz hem de sol tarafımda savunmasız hissediyordum.

Hatta kör gibiydim. Bir gün önce daimi bilgi akışının olduğu yerde dikilen hiçlik duvarına karşı, sağ kulağım bu dengesizliği telafi etmeye çalışırken kafamı sürekli sola çevirip duruyordum. Zaman geçtikçe sol kulağımın iyileşeceğine dair umutlarım yok olmaya başladı.

Rue'yla ilk yemeğimizi yediğimiz yere ulaştığımda, buradan kimsenin geçmemiş olduğunu düşündüm. Ne zeminde ne de ağaçlarda Rue'ya dair hiçbir iz yoktu. Bu tuhaftı. Neredeyse öğlen olduğundan onun çoktan buraya gelmiş olması gerekirdi. Geceyi bir ağacın tepesinde geçirdiğine şüphem yoktu. Işığı yokken ve gece görüş gözlükleriyle Kariyerler ormanda dolanırken başka ne yapacaktı ki? Hem, gece bunu kontrol etmeyi unutmuş olsam da, yakması gereken üçüncü kamp ateşinin yeri buluşma noktamıza en uzak olandı. Herhalde buraya dönerken mümkün olduğunca temkinli bir şekilde ilerliyordu. Burada çok fazla oyalanmak istemediğimden hızını arttıracığını umdum. Öğleden sonrayı daha yüksek bir yerlere tırmanarak ve yolda avlanarak geçirmek istiyordum. Ama şu an için beklemekten başka hiçbir şey yapamazdım.

Ceketimdeki kanı, saçlarımı ve sayıları gittikçe artan yaralarımı temizledim. Yanıklarımın durumu çok daha iyi olmasına rağmen, gene de üzerlerine biraz merhem sürmeyi ihmal etmedim. Artık endişelenmem gereken asıl konu yaraları enfeksiyondan korumaktı. İkinci balığı da yedim. Bu sıcakta çok fazla dayanmazdı zaten. Ama Rue için birkaç balık daha tutmak dert olmazdı. Gelmesi yeterliydi.

Dengesiz işitme yetimle kendimi savunmasız hisset-

tiğimden, beklemek için bir ağaca tırmandım. Kariyerler buradan geçtiği takdirde onları yukarıdan vurmak çok daha kolay olurdu. Güneş gökyüzünde yavaşça ilerlemeye devam etti. Zamanı geçirmek için kendimi bir şeylerle meşgul ettim. Çiğnediğim yaprakları, şişlikleri inmiş olmasına rağmen hâlâ hassas durumdaki arı yaralarının üzerine koydum. Nemli saçlarımı parmaklarımla düzeltip ördüm. Çizmelerimi geri giydim. Yayımın kalan dokuz okumu kontrol ettim. Bütün bunları yaparken, yaklaştırdığım bir yaprağın hışırtısını duyup duyamayacağıma bakarak sürekli sol kulağımın durumunu takip ettim ama herhangi bir iyileşme emaresi yoktu.

Hindikuşu ve iki balık yemiş olmama rağmen karnım guruldamaya başladığında, bunun 12. Mıntıka'da delik gün dediğimiz türden bir gün olacağını anladım. Bu, ne kadar yersek yiyelim açlık hissini geçiremediğimiz günlere taktığımız addı. Ağacın tepesinde oturmaktan başka yapacak bir şeyimin olmaması her şeyi daha da dayanılmaz kıldığından, en sonunda avlanmaya karar verdim. Sonuçta arenada çok kilo vermiştim ve fazladan kaloriye ihtiyacım vardı. Hem yayım ve oklarım olduğundan kendime daha çok güveniyordum.

Yavaşça kabuklarını soyduğum bir avuç yemişin ardından, kalan son krakerimle, temizlemek biraz zaman alsa da hindikuşunun boynunu yedim. Son olarak kanadını yediğimde kuş mazi oldu. Ama bu bir delik gün olduğundan hâlâ yemek hayalleri kuruyordum. Özellikle de aklıma Başkent'te sunulan sefahat yemekleri takılmıştı. Kremalı portakal sosunda tavuk. Pastalarla pudringler. Tereyağ sürülmüş ekmekler. Yeşil soslu erişte.

Hatta kör gibiydim. Bir gün önce daimi bilgi akışının olduğu yerde dikilen hiçlik duvarına karşı, sağ kulağım bu dengesizliği telafi etmeye çalışırken kafamı sürekli sola çevirip duruyordum. Zaman geçtikçe sol kulağımın iyileşeceğine dair umutlarım yok olmaya başladı.

Rue'yla ilk yemeğimizi yediğimiz yere ulaştığımda, buradan kimsenin geçmemiş olduğunu düşündüm. Ne zeminde ne de ağaçlarda Rue'ya dair hiçbir iz yoktu. Bu tuhaftı. Neredeyse öğlen olduğundan onun çoktan buraya gelmiş olması gerekirdi. Geceyi bir ağacın tepesinde geçirdiğine şüphem yoktu. Işığı yokken ve gece görüş gözlükleriyle Kariyerler ormanda dolanırken başka ne yapacaktı ki? Hem, gece bunu kontrol etmeyi unutmuş olsam da, yakması gereken üçüncü kamp ateşinin yeri buluşma noktamıza en uzak olandı. Herhalde buraya dönerken mümkün olduğunca temkinli bir şekilde ilerliyordu. Burada çok fazla oyalanmak istemediğimden hızını arttıracığını umdum. Öğleden sonrayı daha yüksek bir yerlere tırmanarak ve yolda avlanarak geçirmek istiyordum. Ama şu an için beklemekten başka hiçbir şey yapamazdım.

Ceketimdeki kanı, saçlarımı ve sayıları gittikçe artan yaralarımı temizledim. Yanıklarımın durumu çok daha iyi olmasına rağmen, gene de üzerlerine biraz merhem sürmeyi ihmal etmedim. Artık endişelenmem gereken asıl konu yaraları enfeksiyondan korumaktı. İkinci balığı da yedim. Bu sıcakta çok fazla dayanmazdı zaten. Ama Rue için birkaç balık daha tutmak dert olmazdı. Gelmesi yeterliydi.

Dengesiz işitme yetimle kendimi savunmasız hisset-

tiğimden, beklemek için bir ağaca tırmandım. Kariyerler buradan geçtiği takdirde onları yukarıdan vurmak çok daha kolay olurdu. Güneş gökyüzünde yavaşça ilerlemeye devam etti. Zamanı geçirmek için kendimi bir şeylerle meşgul ettim. Çiğnediğim yaprakları, şişlikleri inmiş olmasına rağmen hâlâ hassas durumdaki arı yaralarının üzerine koydum. Nemli saçlarımı parmaklarımla düzeltip ördüm. Çizmelerimi geri giydim. Yayımın kalan dokuz okumu kontrol ettim. Bütün bunları yaparken, yaklaştırdığım bir yaprağın hışırtısını duyup duyamayacağıma bakarak sürekli sol kulağımın durumunu takip ettim ama herhangi bir iyileşme emaresi yoktu.

Hindikuşu ve iki balık yemiş olmama rağmen karnım guruldamaya başladığında, bunun 12. Mıntıka'da delik gün dediğimiz türden bir gün olacağını anladım. Bu, ne kadar yersek yiyelim açlık hissini geçiremediğimiz günlere taktığımız addı. Ağacın tepesinde oturmaktan başka yapacak bir şeyimin olmaması her şeyi daha da dayanılmaz kıldığından, en sonunda avlanmaya karar verdim. Sonuçta arenada çok kilo vermiştim ve fazladan kaloriye ihtiyacım vardı. Hem yayım ve oklarım olduğundan kendime daha çok güveniyordum.

Yavaşça kabuklarını soyduğum bir avuç yemişin ardından, kalan son krakerimle, temizlemek biraz zaman alsa da hindikuşunun boynunu yedim. Son olarak kanadını yediğimde kuş mazi oldu. Ama bu bir delik gün olduğundan hâlâ yemek hayalleri kuruyordum. Özellikle de aklıma Başkent'te sunulan sefahat yemekleri takılmıştı. Kremalı portakal sosunda tavuk. Pastalarla pudringler. Tereyağ sürülmüş ekmekler. Yeşil soslu erişte.

Kuzu etli, kuru erikli yahni. Birkaç nane yaprağı emip bu yoksunluk halinin üstesinden gelmeye çalıştım. Bunu yapmamın nedeni, evde yemekten sonra genellikle nane çayı içmemizdi. Böylelikle midemin yemek faslının sona erdiğini anlayacağını umuyordum.

Bir ağacın tepesinde, beni ısıtan güneşin altında, ağızda nane yaprakları ve elimde yayımla beklerken, arenaya çıktığımdan beri kendimi bundan daha rahat hissettiğim bir anın olmadığını fark ettim. Tek istediğim artık Rue'nun gelmesi ve buradan gitmemizdi. Gölgele uzarken hissettiğim rahatlığın yerini huzursuzluk aldı. Akşamüstü olduğunda ise, Rue'yu aramaya karar verdim. Hiç değilse üçüncü kamp ateşini yakması gereken noktaya gidip ondan bir iz olup olmadığına bakabilirdim.

Yola koyulmadan önce eski kamp ateşimizin etrafına birkaç nane yaprağı bıraktım. Bu yaprakları arenanın uzak sayılabilecek bir noktasından topladığımızdan, Rue burada olduğumu anlardı. Yaprakların Kariyerlere hiçbir şey ifade etmeyeceğine emindim.

Aradan bir saat geçmeden, üçüncü kamp ateşinin yakılması gereken yere ulaştım. Bir şeylerin yolunda gitmediği belliydi. Aralarına kuru, ince dalların ustalıkla serpiştirildiği odunlar düzgünce yerleştirilmiş olmasına rağmen, ateş yakılmamıştı. Demek ki Rue ateşi yakmak üzere hazırladıktan sonra buraya gelememişti. Erzak stoğunu havaya uçurmadan önce dumanının gökyüzüne yükseldiğini gördüğüm ikinci kamp ateşinin yakıldığı an ile bu nokta arasında, Rue'nun başına bir şey gelmiş olmalıydı.

Kendime onun hâlâ hayatta olduğunu söyleyip durma-

ya başladım. Ama gerçekten öyle miydi? Ölümünü bildiren top atışı, sağ kulağımın bile doğru düzgün duymadığı sabah saatlerinde yapılmış olabilir miydi? Bu gece gökyüzünde Rue'nun fotoğrafı mı belirecekti? Hayır, bunu düşünmeyi reddettim. Bu durumun yüz ayrı açıklaması olabilirdi. Yolunu kaybetmişti belki. Yırtıcı hayvanlarla veya Thresh gibi bir başka haraçla karşılaşmış saklanmış da olabilirdi. Her ne olduysa, ikinci kamp ateşi ile ayaklarımın dibindeki yakılmamış ateş arasında bir yerlerde sıkışıp kaldığına neredeyse emindim. Onu bir ağaçta saklanmaya zorlayan bir durum olmuştu.

Rue'yu bulacaktım.

Bütün öğleden sonrayı oturarak geçirdikten sonra bir şeyler yapıyor olmak fena gelmemişti. Beni gizleyen gölgelerin içinde sessizce ilerlerken, gözüme şüpheli görünen hiçbir şey çarpmadı. Herhangi bir boğuşma izi olmadığı gibi, zemindeki çam iğneleri de bozulmamıştı. Sesi duyduğum esnada etrafıma bakmak için durmuştum. Emin olmak için başımı yana eğdiğimde sesi bir daha duydum. Bir alaycı kuş Rue'nun dört notalık melodisini tekrarlıyordu. Demek ki Rue iyiydi!

Sırıtarak sesin geldiği yönde yürürken, biraz ilerideki bir başka alaycı kuşun melodiye ilk kuşun kaldığı yerden devam ettiğini fark ettim. Rue şarkısını onlara çok yakın bir zamanda öğretmiş olmalıydı. Aksi takdirde çoktan başka bir şarkıya geçmiş olurlardı. Ona dair bir işaret görebilmek için ağaçlara bakarak yürümeye devam ettim. Rue'nun beni duyacağını umarak, yutkundum ve yumuşak, alçak bir sesle melodiyi ben de okudum. Bir alaycı kuş melodiyi tekrarlardı. Ve çılgılığı duydum.

Bu bir çocuğun, küçük bir kızın atacağı bir çığlıktı; arenada Rue dışında kimse bu sesi çıkaramazdı. Koşmaya başladım. Bunun, Kariyerlerin saldırmaya hazır bir şekilde beni beklediği bir tuzak olabileceğini bilsem de kendime engel olamıyordum. Çok yüksek, tiz bir çığlık daha geldi. Bu defa Rue adımı haykırıyordu. “Katniss! Katniss!”

Çok yakında olduğumu anlaması için ben de onun adını haykırdım. Böylelikle Kariyerler de geldiğimi anlayacaktı elbette. Üzerlerine izci arıları salan, eğitimden hâlâ çözemedikleri şekilde on bir puan almış kızın geldiğini anladıklarında, dikkatlerini bana vereceklerini umuyordum. “Rue! Geliyorum!”

Açıklık bir alana girdiğim anda, Rue’yu yerde, bir ağa dolanmış halde buldum. Mızrak vücuduna girmeden önce, ancak elini ağın içinden uzatıp adımı söyleyecek kadar zamanı olmuştu.

1. Mıntıkâ'nın haracı mızrağını Rue'nun vücudundan çıkaramadan öldü. Okum boynuna saplanmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kalan son enerjisini oku çıkarmak için harcar-ken kendi kanında boğuldu. Yayıma yeni bir ok takarken, Rue'ya bağıırıyordum. “Başkası var mı? Başkası var mı?”

Rue, sesini bana duyurabilmek için birkaç kez hayır demek zorunda kalmıştı.

Vücudu, içine girmiş mızrağın çevresinde bükülmüş-tü. Çocuğun cesedini kenara itip bıçağımı çıkardım ve Rue'yu dolandığı ağdan kurtardım. Durumunun onu iyileştiremeyeceğim kadar ciddi olduğunu anlamak için yarasına tek bir kez bakmam yetti. Muhtemelen onu hiçbir şartta hiç kimse kurtaramazdı. Mızrağın ucu karnının en derinlerine girmişti. Önünde çöküp kaldım; çaresiz bir halde mızrağa bakıyordum. Onu teselli etmenin, iyileşeceğini söylemenin hiçbir anlamı yoktu. Rue aptal bir kız değildi. Uzattığı elini, bir cankurtaran halatıymış gibi sımsıkı tuttum. Sanki ölen Rue değil, bendim.

“Yiyeceklerini havaya uçurdun mu?” diye fısıldadı.

“Son kırıntısına dek.”

“Kazanmak zorundasın.”

“Kazanacağım. Artık bunu ikimiz için yapacağım,” diye söz verdim ona. 1. Mıntıka’nın erkek haracı için olması gereken top atışını duyduğumda başımı kaldırdım.

“Gitme.” Rue elimi daha sıkı tuttu.

“Hiçbir yere gitmiyorum. Burada, yanındayım.” Ona sokularak başını kucığıma aldım ve kalın telli koyu saçlarını kulağının arkasına attım.

“Bir şarkı söyle.” Ne dediğini zar zor anlamıştım.

Şarkı mı? diye düşündüm. *Ne söyleyeceğim?* Çok az şarkı bilirdim. Buna belki kimse inanmazdı ama bir zamanlar benim evimde de müzik vardı. Bu benim de katıldığım bir müzikti. Babam o harika sesiyle şarkılar söylerken kendisine eşlik etmemi isterdi. Ama o öldüğünden beri neredeyse hiç şarkı söylememiştim. Prim’in hastalandığı zamanlar dışında. Kardeşim hastalandığında ona bebekken sevdiği şarkıları söylerdim.

Şarkı... Ağlamak üzere olduğumdan düğümlenen boğazım, soluduğum duman ve bitkinlik yüzünden ses çıkaramayacak bir haldeydi. Ama bu Prim’in... yani, Rue’nun son arzusuyorsa, en azından denemem gerekiyordu. Aklıma ilk gelen, huysuz, aç bebeklere okuduğumuz basit bir ninni oldu. Bunun 12. Mıntıka’nın tepelerinde yaratılmış, çok, çok eski bir ninni olduğunu sanıyordum. Müzik hocam bunun bir dağ ezgisi olduğunu söylerdi. Ama yarının, bugün dediğimiz korkunç zamandan çok daha umut dolu olacağını anlatan sözleri basit ve teskin ediciydi. Hafifçe öksürerek güçlkle yutkundum ve ninniye başladım.

*Çayırın derinliklerinde, söğüdün altında,
Çimenlerden bir yatakta, yumuşacık yeşil bir yastığa,
Yasla başını, uykulu gözlerini kapa,
Güneş doğacak gözlerini yeniden açtığında.*

*Burası güvenli, burası sıcak,
Burada papatyalar seni her şeyden koruyacak,
Burada gördüğün rüyalar yarın gerçek olacak,
Burası seni sevdiğim yer olarak kalacak.*

Rue'nun gözleri kırpışarak kapandı. Göğsü çok hafifçe inip kalkmaya devam ediyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. Ama Rue için ninniye bitirmek zorundaydım.

*Çayırın derinliklerinde, uzaklarda gizli bir yerde,
Yapraklardan bir pelerin ve ayın ışığı gökyüzünde,
Unut dertlerini, akıp gitsin acıların,
Sabah olduğunda kalmayacak hiçbir sıkıntın.*

*Burası güvenli, burası sıcak,
Burada papatyalar seni her şeyden koruyacak,*

Ninninin sonunu neredeyse duyulmayacak bir sesle getirdim.

*Burada gördüğün rüyalar yarın gerçek olacak,
Burası seni sevdiğim yer olarak kalacak.*

Bir an için kıpırtısız ormana sessizlik çöktü. Ve, ürkütücü bir şekilde, alaycı kuşlar ninnimi okumaya başladı.

Bir müddet oturup, gözyaşlarımın Rue'nun yüzüne damlamasını izledim. Top atışını duyduğumda, eğilerek dudaklarımı şakağına dayadım. Ve onu uyandırmaktan çekiniyormuşum gibi, başını yavaşça yere indirip elini bıraktım.

Cesetleri alabilmeleri için, Oyun Kurucular'ın oradan uzaklaşmamı beklediklerini biliyordum. Kalmamı gerektirecek bir şey de yoktu zaten. 1. Mıntıka'dan gelen haracın cesedini yüzüstü çevirip sırt çantasını aldıktan sonra, hayatını sonlandıran okumu çıkardım. Bunu yapmamı kendisinin de isteyeceğini bildiğimden, Rue'nun çantasını da aldım. Ama mızrağı karnından çekmedim. Cesetlerin üzerindeki silahlar da hoverkraftla birlikte giderdi. Mızrak kullanmadığımdan, bu silahın arenadan çıkması benim için daha iyiydi.

Hiç olmadığı kadar küçük görünen Rue'ya bakmaktan kendimi alamıyordum. Yuvasında kıvrılmış bir yavru hayvanı andırıyordu. Onu bu şekilde bırakmak elimden gelmiyordu. Ona artık kimse zarar veremeyecek olsa da, öylesine savunmasız bir hali vardı ki... O da ölü olduğundan Rue kadar savunmasız görünen 1. Mıntıka'nın haracından nefret etmemin bir anlamı yoktu. Nefret ettiğim, bütün bunları bize yapan Başkent'ti.

Zihnimde Gale'in sesi yankılanıyordu. Başkent hakkında söyledikleri artık ne anlamsız ne de kulak asılmaması gereken laflar gibi geliyordu. Rue'nun ölümü, Başkent'in zalimliğine, karşı karşıya bırakıldığımız haksızlığa karşı duyduğum öfkeyle yüzleşmeye zorluyordu beni. Ama burada, evde olduğumdan çok daha zayıf his-

sediordum kendimi. Başkent'ten intikam almanın hiçbir yolu yoktu. Bu mümkün müydü?

Peeta'nın çatıda söyledikleri geldi aklıma. *"Yalnızca... Başkent'e, bana sahip olmadıklarını gösterecek bir yol düşünebilmek isterdim. Oyunlar'daki bir piyondan çok daha fazlası olduğumu..."* Peeta'nın ne demek istediğini artık anlayabiliyordum.

Onları utandırmak, her şeyin sorumlusu olduklarını ortaya koymak, bize ne yaparlarsa yapsınlar, bizi ne yapmak zorunda bırakırlarsa bıraksınlar, her haraçta asla sahip olamayacakları bir şeyler olduğunu göstermek için, şimdi, burada, bir şey yapmak istiyordum. Onlara Rue'nun da benim de oyunlarındaki bir piyondan çok daha fazlası olduğumuzu göstermek istiyordum.

Açıklık alandan ormanın içine doğru birkaç adım attığımda, bir yabani çiçek kümesi buldum. Belki de bunlar aslında bir tür yabani ottu ama mor, sarı ve beyaz renklerde çiçekleri vardı. Bir kucak dolusu çiçekle Rue'nun yanına döndüm. Çiçekleri tek tek vücudunun etrafına yerleştirdim. Karnındaki çirkin yarayı örttüm. Yüzünü çiçeklerle çevreledim. En parlak renklilerle saçlarını donattım.

Oyun Kurucular bunu göstermek zorundaydı. Şu anda kameraları başka bir yere çevirmeye karar verseler bile, cesetleri almak için geri döndüklerinde herkes bunu görecekti ve benim yaptığımı bilecekti. Geriye açılarak son bir kez Rue'ya baktım. Ona okuduğum ninnideki çayırda, rengarenk çiçeklerin arasında uyuyormuş gibi görünüyordu.

"Elveda Rue," diye fısıldadım. Sol elimin ortadaki üç parmağını dudaklarıma götürdükten sonra, Rue'ya doğ-

ru kaldırdım. Ve bir daha arkama bakmadan oradan uzaklaştım.

Kuşlar sessizleşmişti. Tek bir alaycı kuşun öttüğünü duyduğumda, hoverkraftın gelmek üzere olduğunu anladım. Alaycı kuşların bunu nasıl anladığını bilemiyordum. Duyamadığımız şeyleri duyuyorlardı herhalde. Olduğum yerde durdum. Gözlerimi arkamda olana değil, ileriye diktim. Çok geçmeden kuşlar yeniden ötmeye başladı. Rue gitmişti.

Görünüşe göre yavru olan bir başka alaycı kuş önümdeki bir dala konup Rue'nun melodisini tekrarladı. Kendi ninnim de, hoverkraftın geldiğini bildiren ikaz ötüşü de bu çaylak için zor olmalıydı ama Rue'nun, güvende olduğunu gösteren dört notalık minik melodisini ezberlemişti.

“Güvende ve iyi,” diye mırıldandım, alaycı kuşun konduğu dalın altından geçerken. “Artık onun için endişelenmemize gerek yok.” Rue güvende ve iyiydi.

Nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Rue'yla paylaştığımız tek gecenin verdiği aidiyet hissi yok olup gitmişti. Güneş batana dek amaçsızca dolandım. Hiçbir şeyden korkmuyordum; etrafıma dikkat bile etmiyordum. Bu beni kolay bir hedefe dönüştürse de, yoluma çıkanı anında öldüreceğimi biliyordum. Bunu yaparken herhangi bir şey hissedeceğimi, ellerimin biraz olsun titreyeceğini sanmıyordum. Başkent'e duyduğum nefret, rakiplerime karşı öfkemi azaltmamıştı. Özellikle de Kariyerlere öfkemi. En azından Rue'nun intikamını onlardan alabilirdim.

Ama karşıma kimse çıkmadı. Çok az kişi kalmıştık ve bu büyük bir arenaydı. Kısa süre içerisinde bizi birbirimize yaklaştıracak yöntemlere başvuracaklarına emindim.

Ama bugün yeterince kan dökülmüştü. Hatta biraz uyuma şansına bile sahip olabilirdik.

Kampımı kurmak için eşyalarımı bir ağaca çıkarmak üzereyken, gümüş bir paraşüt süzülerek önüme indi. Bir sponsordan bağış gelmişti. Ama neden şimdi? Malzeme ve erzak açısından fena durumda değildim. Belki de moralimin ne denli bozuk olduğunu gören Haymitch beni biraz neşelendirmek istemişti. Acaba kulağımı iyileştirecek bir şey gelmiş olabilir miydi?

Paraşütü açtığımda içinde bir somun ekmek olduğunu gördüm. Ama bu Başkent'in kaliteli ekmeği değildi. Koyu renk tahıldan yapılmış, hilal biçimli ekmeğin üzerine tohumlar serpiştirilmişti. Eğitim Merkezi'ndeki yemeklerde verilen farklı mıntıkaların ekmeklerine dair Peeta'nın anlattıklarını düşündüğümde, bu ekmeğin 11. Mıntıka'dan geldiğini anladım. Hâlâ sıcak olan somunu dikkatli bir şekilde elime aldım. Bu ekmek, kendi karınlarını bile doyuramayan 11. Mıntıka'nın insanlarına kim bilir neye malolmuştu? Somunun gönderilebilmesi için kim bilir kaç kişi fedakârlıkta bulunmuştu? Ekmeğin Rue için olduğuna emindim. Ama Rue öldüğünde, herhalde Haymitch'ten ekmeğin bana gönderilmesini istemişlerdi. Bir teşekkür müydü bu? Yoksa onlar da benim gibi ödenmemiş borçlardan hoşlanmıyorlar mıydı? Nedeni ne olursa olsun, Oyunlar'da bu bir ilkti. Bir mıntıka ilk defa kendi haraçlarından başka bir haraca bağış gönderiyordu.

Yüzümü güneşin son ışığına çevirip, "11. Mıntıka halkına teşekkür ediyorum," dedim. Ekmeğin nereden geldiğini ve ne denli kıymetli olduğunu bildiğimi öğrenmelerini istiyordum.

Daha güvende olmak için değil, aşağıda yaşanan gündən mümkün olduğunca uzaklaşmak amacıyla bir ağacın tehlikeli sayılabilecek kadar yüksekte kalan dallarına tırmandım. Düzgünce rulo yapılmış uyku tulumum Rue'nun çantasındaydı. Sabah olduğunda elimdeki malzemelerle erzağı düzenleyip yeni bir plan yapacaktım. Ama bu gece elimden gelen yalnızca kendimi dala bağlayıp ekmekten kopardığım küçük lokmaları yemek oldu. Ekmek lezzetliydi. Tadı bana evimi anımsatmıştı.

Çok geçmeden gökyüzünde mühür belirdi ve sağ kulağımda marş çalmaya başladı. 1. Mıntıka'nın erkek haracıyla Rue'nun fotoğrafları belirdi. Bu gecelik bu kadardı. *Altı kişi kaldık*, diye düşündüm. *Yalnızca altı*. Ve ekmek hâlâ ellerimdeyken uykuya daldım.

Bazen işler cidden çok kötü gittiğinde, zihnim bana mutlu bir rüya bahşederdi. Babamla ormanda dolaşır ya da Prim'le güneşin altında pasta yedik. Bu gece ise rüyamda Rue'yu gördüm. Hâlâ çiçeklerin içindeydi. Ağaçların üzerinde süzülüyordu. Bana alaycı kuşlarla konuşmayı öğretmeye çalışıyordu. Ne yaralarını ne de vücudundan boşalan kanı görebiliyordum. Karşımda yalnızca etrafına ışık saçan, kahkahalar atan güzel bir kız vardı. Berrak, melodik bir sesle, hayatımda duymadığım şarkılar söylüyordu. Gece boyunca buna devam etti. Ağaçların arasında kaybolmasına rağmen sesini duymaya devam ettiğim kısa anın ardından rüya sona erdi. Uyandığımda bir süre kendimi çok rahatlamış hissettim. Ama rüyanın verdiği huzur dolu hisse tutunmaya çalışsam da, geride beni hiç olmadığı kadar mutsuz ve yalnız bir halde bırakarak, hızla yok olup gitti.

Damarlarımda sıvı kurşun dolaşıyormuş gibi, bütün vücuduma korkunç bir ağırlık çöktü. En basit işleri yapmak bile gelmiyordu içimden. Olduğum yerde yatıp gözlerimi kırpmadan tepemdeki yapraklara bakmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. Birkaç saat bu şekilde kaldım. Her zaman olduğu gibi, üzerimdeki rehavetten kurtulmamı sağlayan, beni tedirgin bir ifadeyle izleyen Prim'i düşünmek oldu.

Kendime, “Şimdi doğrulman lazım Katniss,” ya da “Şimdi su içmen lazım Katniss,” gibi basit komutlar vermeye başladım. Yavaş, robotik hareketlerle komutları yerine getirdim. “Şimdi de malzemelerini düzenle Katniss.”

Rue'nun çantasından uyku tulumumun dışında, neredeyse boşalmış su kesesi, bir avuç yemişle kök, biraz tavşan eti, yedek çorapları ve sapanı; 1. Mıntıka'nın haracının çantasından ise birkaç bıçak, iki mızrak ucu, bir fener, deriden küçük bir kese, bir ilk yardım çantası, ağzına dek dolu bir şişe su ve kuru meyve çıktı. Bir paket kuru meyve! O kadar erzağın içinden yanına bunu almıştı. Benim için bu, küstahlıktan başka bir şey değildi. Kampında o kadar yiyecek varken neden yanında taşıyacaktı ki? Düşmanlarını, acıkmadan kampına dönebilecek kadar hızlı öldürebilirken, neden yanında yiyecek taşıyacaktın, değil mi? Bu durumda aklıma gelen en olumlu düşünce, diğer Kariyerlerin de yanlarında çok az yiyecek taşıyor olmasıydı. Durum buysa, şimdi gerçekten açlıkla karşı karşıyalar demekti.

Çantalardan çıkanlara bakarken kendi yiyeceğimin de azaldığını düşündüm. 11. Mıntıka'dan gelen somunu ve tavşandan kalan son parçayı yemiştim. Yiyecekler ne

kadar çabuk tukeniordu! Elimde sadece Rue'nun köklerle-riyle yemişleri, çocuğun kuru meyveleri ve tek bir parça kurutulmuş sığır eti kalmıştı. *Artık avlanman lazım Kat-niss*, dedim kendime.

Bütün erzak ve malzemeler arasından istediklerimi kendi antamda bir araya getirdim. Ağaçtan indiğimde, kimsenin bulup kullanamaması için çocuğun bıçaklarıyla yedek mızrak uçlarını bir taş yığınının altına sakladım. Bir gün önce amaçsızca ortalıkta dolandığımdan nerede olduğumu bilmiyordum ama bir şekilde yönümü tayin edip ırmağa ulaştım. Rue'nun yakılmamış üçüncü kamp ateşini bulduğumda doğru yolda olduğumu anladım. Kısa süre sonra karşıma bir dala tünemiş hindi-kuşları ıktı. Onlar daha ne olduğunu anlamadan n vurdum. Rue'nun yaktığı ilk ateşe dönerek, aşırı duman ttecek olmasından çekinmeden ateşi yeniden yaktım. *Neredesin Cato?* diye düşündüm, kuşlarla Rue'nun köklerini pişirirken. *Seni burada bekliyorum.*

Kariyelerin nerede olduğunu kim bilebilirdi ki? Ya dumanı göremeyecek kadar uzaktaydılar ya da bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorlardı. Belki de... bu mümkün müydü? Benden korkuyor olabilirler miydi? Elimde yay olduğunun farkındaydılar. Cato, Glimmer'ın cesedinden silahlarını aldığımı biliyordu. Ama bütün parçaları birleştirmiş olabilirler miydi? Erzak stoğunu havaya uuranın da, 1. Mıntıka'dan gelen Kariyer yoldaşlarını öldüren kişinin de ben olduğumu anlamışlar mıydı? Herhalde bunu Thresh'in yaptığını düşünüyorlardı. Rue'nun intikamını Thresh'in alması daha mantıklı değil miydi? Sonuçta aynı mıntıkadan geliyorlardı. Gerçi Thresh, Rue'yla hiç ilgilenmemişti.

Peki Tilki Surat? Erzak stoğunu benim havaya uçurduğumu görmüş olabilir miydi? Hayır. Ertesi sabah onu küllerin arasında kahkahalar atarken gördüğümde, biri ona harikulade bir sürpriz yapmış gibi bir hali vardı.

Ateşi Peeta'nın yaktığını düşüneceklerini hiç sanmıyordum. Cato, onun bir yerlerde can çektiğinden emindi. Peeta'ya, Rue'nun cesedini süslediğim çiçeklerden bahsedilmeyi isterken buldum kendimi. Ona, çatıda ne demek istediğini artık anladığımı söyleyebilmeyi isterdim. Belki de kazanan Peeta olursa, röportajlarımızın gerçekleştiği sahnenin üzerindeki büyük ekranda Oyunlar'ın en mühim anlarının gösterileceği gece, Rue'nun cesedini nasıl süslediğimi görebilirdi. O gece Oyunlar'ın galibi, hazırlık ekibiyle birlikte sahnenin şeref konuğu olurdu.

Ama Rue'ya, Oyunlar'ı kazanacak kişinin ben olacağıma söz vermiştim. Bunu ikimiz için yapacaktım. Bu artık, Prim'e verdiğim sözden çok daha önemliydi benim için.

Dahası, artık cidden kazanma şansımın olduğuna inanıyordum. Bunların da faydası olduğunu inkâr edemezdim ama bu şekilde hissetmeme neden olan yalnızca yayımın olması ya da Kariyer Haraçları'nı şu ana dek birkaç kere alt etmiş olmam değildi. Rue'nun elini tutarken, son nefesini verişini izlerken bir şey olmuştu. Onun öcünü almaya, ölümünün asla unutulmamasına kararlıydım ve bunu ancak Oyunlar'ı kazanıp öncelikle kendimi unutulmaz kılarak yapabilirdim.

Vurabileceğim birinin karşıma çıkmasını umarak kuşları gereğinden fazla ateşte tutmama rağmen kimse görünmedi. Belki de diğer haraçlar bir yerlerde birbirlerini boğazlamakla meşguldü. Bu bana uyardı. Cornuco-

pia önündeki katliamın ardından ekranlarda çok fazla görünmüştüm.

En sonunda yiyeceklerimi toparlayıp suyumı yenilemek için ırmağa gittim. Ama sabah yaşadığım ağırlığın bir kez daha üzerime çöktüğünü fark ettiğimde, henüz akşamın erken saatleri olmasına rağmen bir ağaca tırmanıp gece için hazırlandım. Zihnimde bir gün öncesinde yaşananlar dönüp duruyordu. Mızrağın Rue'nun vücuduna girmesini, okumun çocuğun boynuna saplanmasını tekrar tekrar yaşadım. O çocuğun aklımı neden meşgul ettiğini bile bilmiyordum.

O anda, çocuğun öldürdüğüm ilk insan olduğunu fark ettim.

İnsanların bahis oynarken yararlanması için Başkent'e bildirilen istatistiklerin yanı sıra, her haracın öldürdüğü kişilerin listesi de tutulurdu. Teknik olarak, arı kovanını düşüren ben olduğumdan, Glimmer'la 4. Mıntıka'nın haracının ölümlerinin de bana yazılacağını tahmin ediyordum. Ama 1. Mıntıka'nın erkek haracı, doğrudan bir hamleyle öldürdüğüm ilk insandı. Bugüne dek sayısız hayvanın canını almış olsam da, ilk kez bir insan öldürmüştüm. "Ne kadar farklı olabilir ki?" diyen Gale'in sesini duyar gibiydim.

Hakikaten, uygulama kısmı şaşırtıcı ölçüde aynıydı. Yayı gerip oku bırakıyordunuz. Ama eylemlerin sonrasında bıraktığı hisler bütünüyle farklıydı. Adını bile bilmediğim bir oğlanı öldürmüştüm. Şu anda ailesi onun için ağlıyordu. Arkadaşları, çocuğun öcünün alınmasını, kanımın dökülmesini istiyordu. Belki çocuğun geri döneceğine gönülden inanmış bir kız arkadaşı da vardı...

Ama Rue'nun cansız vücudunu düşündüğümde, çocu-

ğu aklımdan çıkarmayı başardım. En azından, şimdilik.

Gökyüzüne göre gün olaysız geçmişti. Ölen yoktu. Bizi birbirimize sürükleyecek bir sonraki felakete dek ne kadar zamanımız olduğunu merak ediyordum. Bu gece olacaksa, öncelikle biraz uyumayı tercih ederdim. Marşı duymamak için sağ kulağımı kapatmak üzereyken, duyduğum trompet sesleriyle birlikte ne olduğunu anlamak için doğruldum.

Oyunlar'ın büyük kısmında, haraçların arenanın dışıyla tek iletişim yolu geceleri çıkan ölü listesiydi. Ama arada bir trompetler çalar ve bunu bir anons izlerdi. Genellikle bu, yemeğe çağrı olurdu. Arenada gerçekten yiyecek sıkıntısı başladığında, Oyun Kurucular hayatta kalan bütün haraçları herkesin bildiği Cornucopia gibi bir yerde yemeğe çağırırdı. Bunun amacı, dövüşebilme-leri için haraçların bir araya getirilmesiydi. Bazen bir ziyafet verilir, bazense tek bir somun ekmek için haraçlar birbirini boğazlamaya teşvik edilirdi. Karnımı doyurmak için böyle bir çağrıya asla kulak asmazdım ama bu birkaç rakibi ortadan kaldırmak için gerçek bir fırsat olabilirdi.

Gökyüzünde patlayan sesiyle, geriye kalan altı haracı tebrik ederek söze giren Claudius Templesmith, bizi bir ziyafete davet etmiyordu. Söylediği şey kafa karıştırıcıydı. Dediğine göre, Oyunlar'da bir kural değişikliği söz konusuydu. Kural değişikliği! Bizi arenaya çıkaran kaptan altmış saniye boyunca inmememiz ve birbirimizi yemememiz dışında Oyunlar'da herhangi bir kural olmadığından, kural değişikliği kavramı bile çok saçmaydı. Ama yeni kurala göre, arenada kalan son iki haraç aynı mınıtkadan olduğu takdirde, ikisi birden Oyunlar'ın gali-

bi sayılacaktı. Ne dediğini anlayamadığımızdan eminmiş gibi, Claudius bir an duraksadıktan sonra kural değişikliğini bir kez daha tekrarladı.

Duyduğum şeyi tam anlamıyla kavramam için aradan biraz zaman geçmesi gerekti. Bu yıl iki haraç birden galip olabiliyordu. Aynı mıntıkadan oldukları takdirde, ikisi de hayatta kalabilirdi. İkimiz de hayatta kalabilirdik.

Peeta'nın adını haykırmama engel olamadım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

“GALİP”

Elimle ağzımı kapasam da, ses çoktan çıkmıştı bile. Gökyüzü kararırken, bir kurbağa korosunun vıraklamaya başladığını duydum. *Aptal!* dedim kendime. *Ne kadar da aptalca bir şey yaptın!* Donakalmış bir halde, üzerime saldıracak birileriyle ormanın canlanmasını bekledim. Ama bir süre sonra, zaten arenada çok az kişi kaldığımızı hatırladım.

Yaralı durumdaki Peeta artık müttefiğimdi. Onunla ilgili bütün şüphelerimi aklımın bir kenarına itmiştim çünkü bundan sonra birimiz diğerinin canını aldığı takdirde, mıntıkamıza geri döndüğümüzde dışlanacağımız kesindi. Aslında, evimde Oyunlar'ı izliyor olsaydım, anons yapıldığı anda mıntıkasından gelen diğer haraçla müttefik olmayan bütün haraçlardan nefret edeceğimi biliyordum. Aynı mıntıkanın haraçlarının birbirini korumasından daha doğal bir şey olamazdı. Ayrıca, 12. Mıntıka'nın talihsiz âşıklarından biri olarak, aşkımıza kanmış sponsorlardan daha fazla yardım almak istiyorsam Peeta'yla ittifak kurmak zorundaydım.

Talihsiz âşıklar... Peeta, Oyunlar'ın en başından beri bu açığa göre oynuyor olmalıydı. Aksi takdirde, Oyun Kurucular neden bugüne dek görülmemiş bir kural değişikliği yapıyorlardı ki? İki haracın birden kazanma şansının olabileceği bir kural değişikliği yaptıklarına göre, “aşkı-mız” seyirciler arasında gerçekten popülerlik kazanmış olmalıydı. Oyun Kurucular açısından bakıldığında, bu aşkı baltalamak Oyunlar'ın başarısına gölge düşürebilirdi. Bütün bu süreçte benim hiç payım yoktu. Tek yaptığım Peeta'yı öldürmemek olmuştu. Ama Peeta arenada her ne yaptıysa, bunu beni hayatta tutmak için yaptığına seyircileri ikna etmiş olmalıydı. Cornucopia'ya koşmamam için başını iki yana sallamış, kaçabilmem için Cato'yla dövüşmüştü. Hatta Kariyerlerle bile beni korumak için ittifak kurmuş olabilirdi. Görünüşe göre, Peeta asla benim için bir tehlike oluşturmamıştı.

Bu düşünceyle gülümseyerek ellerimi indirdim ve kameraların beni net bir şekilde yakalayabilmesi için yüzümü ayışığına çevirdim.

Korkacak kim kalmıştı ki? Tilki Surat mı? Mıntıkasından gelen erkek haraç ölmüştü. Her zaman tek başına ve geceleri hareket ediyordu. Oyunlar'ın başından beri stratejisi saldırmak değil, kaçmak üzerine kuruluydu. Az önce sesimi duymuş olsa bile, bana saldırmaya kalkacağını sanmıyordum. Muhtemelen bunu bir başkasının yapacağını umuyordu.

Peki ya Thresh? Onun kesin bir tehdit olduğunu yadsıyamazdım. Ama Oyunlar başladığından bu yana onu bir kez olsun görmemiştim. Patlamanın enkazında dolanırken bir ses duyduğu anda Tilki Surat'ın nasıl paniğe ka-

pıldığını düşündüm. Bu olduğunda yüzünü ormana değil, ormanın karşısındaki, arkası görünmeyen yamaca çevirmişti. Yamacın nereye indiğini bilmiyordum; burası arenanın tanımadığım bir bölgesiydi. Tilki Surat'ın kaçtığı kişinin Thresh olduğuna neredeyse emindim. Yamacın ötesi de onun bölgesi olmalıydı. Sesimi oradan duyamazdı ve duyup da buraya kadar gelse bile, onun cüssesinde birinin tırmanamayacağı kadar yüksekteydim.

Geriye, şu anda kural değişikliğini kutladıklarını sandığım Cato ve mıntikasından gelen kız haraç kalıyordu. Peeta'yla benim dışında bu kural değişikliğiyle avantaj sağlayan yalnızca onlardı. Sesimi duymuş olmaları ihtimaline karşı, şu anda onlardan kaçmaya başlamalı mıydım? *Hayır*, diye düşündüm. *Gelecekleri varsa, gelsinler*. Gece görüş gözlükleri ve dalları kırarak ilerleyen ağır cüsseleriyle, ok menzilime girecekleri varsa görecekləri de vardı. Ama böyle bir şey yapmayacaklardı. Gün içinde yaktığım ateşe gelmedikten sonra, gece başka bir tuzak olduğunu düşünebilecekleri bir duruma kendi ayaklarıyla geleceklerini hiç sanmıyordum. Karşıma çıktıklarında, bunu onlara yerimi açık ettiğimden değil, kendi planları doğrultusunda yapacaklardı.

Olduğun yerde kalıp biraz uyu Katniss, dedim kendime. Gerçi Peeta'yı bulmak için hemen yola koyulmak istiyordum. *Onu yarın bulursun*.

Sabah çok daha ihtiyatlı davranmaya başladım. Kariyerler ben bir ağaçtayken saldırıya geçmekte tereddüt etmiş olabilirlerdi ama aradan geçen zamanda bana tuzak kurmuş olmaları göz ardı edemeyeceğim bir olasılıktı. Ağaçtan inmeden önce gün için eksiksiz bir şekilde ha-

zırlandım. Sağlam bir kahvaltı yaptım, çantamı toparladım, silahlarımı hazırladım. Ama yere indiğimde her şey sakın ve huzurlu görünüyordu.

Bugün fazlasıyla dikkatli olmalıydım. Kariyerler, Peeta'yı bulmaya çalışacağımın farkındaydı. Hatta harekete geçmeden önce onu bulmamı bekliyor da olabilirlerdi. Peeta'nın durumu Cato'nun sandığı kadar ciddiye, ikimizi birden savunmak zorunda kalacaktım. Diğer taraftan, durumu o kadar ciddiye, Peeta şu ana kadar hayatta kalmayı nasıl başarmıştı? Ve onu nasıl bulacaktım?

Saklandığı yere dair bir ipucuna ulaşabilmek için Peeta'nın bugüne dek bana söylediklerini düşünsem de, aklıma işe yarar hiçbir şey gelmedi. Onu en son gördüğüm anı düşündüm. Ben parıldayan vücuduna bakarken, kaçmam için bana bağıırıyordu. Arkasında, elinde kılıcıyla Cato belirmişti. Ben kaçtıktan sonra Peeta'yı yaralamış olmalıydı. Peki ama Peeta nasıl kaçmıştı? Belki Cato'ya kıyasla, arıların zehrine karşı daha dayanıklı çıkmış; kaçmasını sağlayan da bu olmuştu. Ama arıların Peeta'yı da soktuğuna emindim. Kılıçla yaralanmış ve izci arılar tarafından sokulmuş bir halde ne kadar uzaklaşmış olabilirdi? Ve bunca zaman nasıl hayatta kalmıştı? Yaraları ve arıların zehri onu öldürmemişse bile, şu ana dek susuzluktan ölmüş olması gerekirdi.

Peeta'nın nerede olabileceğine dair ilk ipucunu bu düşünce zincirinin sonunda fark ettim. Susuz hayatta kalmasının imkânı yoktu. Arenadaki ilk günlerimde bunu çok iyi öğrenmiştim. Bir su kaynağının yakınlarında saklanmış olmalıydı. Aklıma ilk gelen yer göl olsa da, Kariyerlerin üssünün dibinde olduğundan bu çok olası gel-

medi. Çevrede, suyunu kaynaklardan alan birkaç küçük gölet vardı. Ama bu göletlerde kolay bir hedef olurdunuz. Son seçenek, Rue'yla kurduğumuz kamptan göle ve daha ötelere akan ırmaktı. Irmak boyunca ilerlediği takdirde, hem sürekli saklandığı yeri değiştirebilir hem de her zaman suya yakın olurdu. Hem ırmağın içinden yürüyerek ayak izi de bırakmazdı. Hatta birkaç balık tutmuş bile olabilirdi.

Öyle ya da böyle, araştırmam için bir başlangıç noktasına sahiptim artık.

Düşmanlarımın aklını karıştırmak için, çok fazla yaş odunla bir ateş yaktım. Bunun bir tezgâh olduğunu düşünecek olsalar bile, en azından bu ateşin yakınlarında bir yerde saklandığımı tahmin edeceklerini umuyordum. Ben de bu arada Peeta'nın izini sürebilirdim.

Gökyüzünde yükselen güneş sabahın puslu havasını hızla dağıtırken, bugünün öncekilere kıyasla daha sıcak olacağını anladım. Iрмаğın içinden aşağı doğru yürürken serin su çıplak ayaklarımı rahatlattı. Bir kez daha Peeta'ya seslenmeyi düşünsem de, bundan hemen vazgeçtim. Onu iki gözüm ve çalışır durumdaki tek kulağımla bulmak zorundaydım; aksi takdirde onun beni bulması gerekecekti. Kendisini aradığımı Peeta da tahmin ederdi, değil mi? Benimle ilgili fikri, yeni kuralı göz ardı edip tek başıma devam edeceğimi sanacak kadar kötü olamazdı. Yoksa öyle miydi? Peeta'nın ne düşüneceğini, ne yapacağını öngörmek kolay değildi. Bu özelliği belli durumlarda ilginç olabiliyordu ama şu anda benim için yalnızca engel teşkil ediyordu.

Kariyerlerin kampına gitmek için ırmaktan ayrıldı-

ğım noktaya ulaşmam çok zaman almadı. Peeta'ya dair hiçbir iz görmemek beni şaşırtmamıştı. Arı saldırısından beri bu rotayı üç kere kullanmıştım. Yakınlarda olsaydı, bunu kesinlikle anlardım. Bu noktanın ilerisinde ırmak sola kıvrılarak ormanın bilmediğim bir kısmına giriyordu. Daralan ırmağın, iç içe geçmiş su bitkileriyle kaplı, çamurlu kıyı hattı, en sonunda kapana kısıldığımı hissetmeme neden olacak kadar boyutları büyüyen kaya parçalarının arasında kalmıştı. Artık ırmaktan uzaklaşmak ciddi bir meseleydi. Burada Cato ya da Thresh'le karşılaştığımı ve kaçmam gerektiği takdirde kayalara tırmanmaya çalıştığımı düşünemiyordum. Yaralı birinin bu hattı kullanmayacağını düşünerek yanlış yönde olduğuma karar vermek üzereyken, irice bir kayanın kıvrımlı yüzeyinden aşağı inen kan izini fark ettim. Kan çoktan kurumuştu ama kayanın üzerine saçılmış lekeler, birinin (muhtemelen muhakeme yetisini yitirmiş bir yaralının) bu izi silmeye çalıştığını gösteriyordu.

Kayalara tutunarak kan izini takip ettim. Birkaç iz daha çarptı gözüme. Birine biraz iplik de yapışmıştı. Ama herhangi bir hayat belirtisi yoktu. Çaresiz kaldığımdan, alçak sesle adını söyledim. "Peeta! Peeta!" Ama cılız bir ağacın dalına konan bir alaycı kuş sesimi taklit etmeye giriştiğinde sustum. Pes ederek geri dönmeye karar verdim. *Buradan geçip uzaklaşmış olmalı. Herhalde daha aşağılara indi,* diye düşünüyordum.

Ayağımı ırmağın suyuna soktuğum anda bir ses duydum.

"Buraya işimi bitirmek için mi geldin, tatlım?"

Hızla arkama döndüm. Ses sol tarafımdan geldiğin-

den, çok iyi duyamamıştım. Boğuk, zayıf bir sestti. Bu Peeta olmalıydı. Arenada bana tatlım diyecek başka kim vardı ki? Irmağın kıyı hattını dikkatle tarasam da, hiçbir şey göremedim. Sadece çamur, bitkiler ve kayalar vardı.

“Peeta?” diye fısıldadım. “Neredesin?” Yanıt gelmedi. Acaba hayal mi etmiştim? Hayır, bu sesin gerçek olduğuna da, çok yakınımdan geldiğine de emindim. “Peeta?” Kıyı boyunca yavaş adımlarla ilerlemeye başladım.

“Üzerime basma, tamam mı?”

İrkilerek geriye sıçradım. Sesi tam ayaklarımın altından gelmişti. Ama hâlâ onu göremiyordum. Ve Peeta gözlerini açtı. Kahverengi çamurun ve yeşil yaprakların arasında masmavi gözlerini kaçırmam imkânsızdı. Ben soluksuz kalmış bir halde ona bakarken, bembeyaz dişlerini ortaya çıkararak güldü.

Kamuflejda bundan daha iyisi yapılamazdı. Peeta’nın, Oyun Kurucular’la özel seansına girdiğinde etrafa ağırlıklar fırlatmak yerine, vücudunu boyayarak bir ağaca, kaya parçasına ya da yabani otlarla kaplı, çamurlu bir ırmak kıyısına dönüştürmesinin çok daha iyi olacağını düşündüm.

“Gözlerini yeniden kapatsana,” dedim. Gözleriyle birlikte ağzını da kapadığı anda bir kez daha görünmez oldu. Vücudunun büyük kısmı çamur ve bitkilerin oluşturduğu bir katmanın altındaydı. Yüzüyle kollarını da öylesine ustalıkla gizlemişti ki, gerçekten görünmez olmuştu. Dizlerimin üzerine çöktüm. “Pasta süslemeye harcadığın uzun saatlerin karşılığını aldığını görüyorum.”

Gülümsedi. “Evet, krema kaplama! Ölmek üzere olan birinin son savunması.”

“Ölmeyeceksin,” dedim, sertçe.

“Kim diyor?” Sesi çatlıyordu.

“Ben diyorum. Artık aynı ekipteyiz.”

Gözlerini açtı. “Ben de duydum. Benden geriye kalanı bulman çok hoş bir davranış.”

Şişemi çıkarıp ona biraz su içirdim. “Seni yaralayan Cato mu?”

“Sol bacağımanın üst kısmından.”

“Seni ırmağa sokup temizlememiz lazım. Böylelikle yaralarını görebilirim.”

“Biraz dur,” dedi. “Sana bir şey söylemem gerek.” Eğilerek çalışan sağ kulağımı dudaklarına yaklaştırdım. “Unuttun mu yoksa?” diye fısıldadı. “Seninle birbirimize deliler gibi âşığız. O yüzden beni istediğin zaman öpmekten çekinme.”

Başımı hızla kaldırırken gülmeme engel olamadım. “Sağ ol. Bunu aklımda tutacağım.” Hiç değilse hâlâ şaka yapabiliyordu. Ama onu ırmağa sokmak için kaldırmaya çalışırken bu neşeli hava kayboldu. Ancak birkaç adım ötedeki ırmağa gitmemiz ne kadar zor olabilirdi ki? Ama Peeta hiçbir yerini kıpırdatabilecek halde olmadığından çok zordu. Öylesine zayıf düşmüştü ki, elinden gelen yalnızca bana direnmemek oldu. Onu çekmeye çalıştığımda, ses çıkarmamak için çabaladığını bilmeme rağmen acı dolu inlemelerine engel olamadı. Uzun müddet altında yattığı çamurla bitkiler onu hapsedmiş gibiydi. En sonunda bütün gücümü kullanarak onu yattığı yerden kurtardım. Suyu aramız birkaç adımdı. Olduğu yerde kaldı. Acıyla dişlerini sıkıyordu. Yüzünü kaplayan çamurun içinden gözyaşları akıyordu.

“Peeta, seni ırmağa yuvarlayacağım. Su sığ. Tamam mı?”

“Harika...”

Bir kez daha yanında diz çöktüm. Ne olursa olsun, Peeta suya girene dek durmayacaktım. “Üç dediğimde... Bir, iki, üç!” Dudaklarından kurtulan korkunç feryat yüzünden onu yalnızca etrafında bir tur atacak kadar yuvarlayabildim. Ama artık ırmağın ucundaydı. Belki de bu işi ancak böyle kesintili olarak yapabilecektik.

“Tamam. Planı değiştiriyoruz. Seni suya tamamen sokmayacağım,” dedim. Hem onu suya soksam bile, bir daha çıkarabilecek miydim?

“Yuvarlanma bitti mi?”

“Bitti. Seni temizleyelim. Ben seninle ilgilenirken bir gözün ormanda olsun, tamam mı?” Nereden başlayacağıma karar vermek zordu. Çamurla yapraklara öylesine bulanmıştı ki kıyafetlerini seçemiyordum. Yani, üzerinde kıyafet varsa... Bu düşünceyle bir an duraksasam da, işe koyuldum. Arenada çıplaklığın pek bir öneminin olduğunu sanmıyordum.

Elimde iki su şişesiyle Rue’nun su kesesi vardı. Birini Peeta’nın vücuduna dökerken her zaman dolu olmaları için diğer ikisini suyun içinde, küçük taşlara dayıyordum. Zaman alsa da en nihayetinde kıyafetlerine ulaşacak kadar çamuru çıkarabildim. Nazikçe ceketinin fermuarını indirip gömleğinin düğmelerini açtım. Yaralarına yapışmış olan fanilasını bıçağımla kesip çıkardım. Göğsünde uzunca bir yanık yarası vardı. Kulağının altındakiyle birlikte, arı saldırısında dört yerinden sokulmuştu. Ama kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Bu yaraları

iyileştirebilirdim. Acısını biraz azaltmak için öncelikle vücudunun üst kısmıyla ilgilenmeye karar verdim. Cato'nun, bacağına bıraktığı hasara daha sonra bakacaktım.

Çamur gölüne dönüşen suyun içinde yatarken yaralarıyla ilgilenmek manasız olduğundan, onu güç bela bir kayaya dayadım. Saçlarıyla tenindeki çamuru yıkarken, şikayet etmeden olduğu yerde durdu. Parlak güneş ışığında teni çok solgun görünüyordu, artık güçlü ve sağlam bir hali de yoktu. Şişmiş yerlerdeki arı iğnelerini çıkarırken yüzünü acıyla buruştursa da, yaralarının üzerine yaprakları koyduğum anda rahatlamayla içini çekti. Peeta güneşin altında kururken, ben de kirli gömleğiyle ceketini yıkayıp kayaların üzerine serdim. Ardından, göğsüne yanık kremi sürerken, teninin ne kadar sıcak olduğunu fark ettim. Yıkayarak çıkarmaya çalıştığım çamur katmanı ve ardı ardına döktüğüm şişelerce su, Peeta'nın ateşinin ne kadar yüksek olduğunu anlamamı engellemişti. 1. Mıntıka haracından aldığım ilk yardım çantasını bir süre karıştırıp, ateş düşüren haplar buldum. Annem de uyguladığı tedaviler işe yaramadığı zamanlarda bazen pes edip bu ilaçlardan satın alırdı.

“Bunları yut,” dediğimde, ses çıkarmadan hapları aldı. “Aç olmalısın.”

“Sayılmaz. Komik ama günlerdir açlık hissetmedim.” Gerçekten de, ona uzattığım hindikuşu etine burun kıvrıldı. Ne denli hasta olduğunu artık anlamıştım.

“Peeta, midene bir şeyler girmeli,” diyerek ısrar ettim.

“Ne yersem yiyeyim anında kusarım,” dedi. Ona ancak birkaç parça kuru elma yedirebildim. “Sağ ol. Daha iyi-

yim. Sahiden. Artık uyuyabilir miyim Katniss?”

“Az kaldı. Öncelikle bacağına bakmam lazım.” Elimden gelen en nazik şekilde çizmeleriyle çoraplarını çıkarıp, yavaşça pantolonunu çektim. Cato’nun kılıcının pantolonu nasıl kestiğini görsem de, bu beni altındaki yaraya kesinlikle hazırlamamıştı. İltihaplanmış derin kesikten hem kan hem irin akıyordu. Bacağı şişmişti. En kötüsü de, iltihaplı etinden yükselen korkunç kokuydu.

Kaçıp gitmek istedim. Bacağı fena bir şekilde yanmış madenciyi evimize getirdikleri gün yaptığım gibi, kaçıp ormanda kaybolmak istedim. Benim ne yeteneklerimin ne de cesaretimin yeteceği bu yarayla annem ve Prim ilgilenirken, gidip avlanmak istedim. Ama burada benden başka kimse yoktu. Hakikaten ciddi vakalarla ilgilenmesi gerektiğinde annemin takındığı sakın tavrı tutturmayla çalıştım.

“Epey kötü, ha?” dedi Peeta. Dikkatle beni izliyordu.

“Eh işte.” Durum çok ciddi değilmiş gibi omuz silktim. “Maden kazalarının ardından anneme getirdikleri insanların bazılarını görmeliydin.” Annemin soğuk algınlığından daha ciddi herhangi bir durumla karşı karşıya kaldığı her sefer evden nasıl kaçtığımdan bahsetmedim elbette. Şimdi düşündüğümde, öksüren insanların etrafında olmaya bile dayanamadığımı fark ettim. “İlk iş yararı temizlemek olacak.”

Peeta’nın kötü durumda olmayan iç çamaşırını üzerinde bıraktım. Zaten külodunu şişmiş baldırının üzerinden geçirmek istemiyordum. Pekâlâ, belki Peeta’nın çıırılçiplak kalacağını düşünmek de beni rahatsız etmişti. Annemle Prim’in benden farklı oldukları bir diğer durum da

buydu işte. Çıplaklık onları hiç etkilemez, utandırmazdı. İronik bir şekilde, Oyunlar'ın bu noktasında minik kız kardeşim Peeta'ya benden çok daha faydalı olabilirdi. Geri kalan yerlerini temizlemek için naylon torbamı Peeta'nın altına soktum. Üzerine boşalttığım her şişenin ardından yarası çok daha kötü görünüyordu. Ama belinin alt kısmı bu yara dışında fena durumda değildi. Sadece bir arının soktuğu yer ve birkaç küçük yanık vardı. Bunlarla hızlı bir şekilde ilgilendim. Ama bacağındaki derin kesik... Bunun için elimden ne gelirdi ki?

“Yaranın hava alması için biraz zaman verelim. Ardından...” Cümlemi tamamlayamadım.

“Ardından yarayı tedavi mi edeceksin?” diye sordu Peeta. Benim için üzülüyormuş gibi görünüyordu. Ne denli çaresiz hissettiğimin farkındaydı sanki.

“Evet,” dedim. “Bu arada sen de şunları ye.” Eline birkaç tane armut kurusu tutuşturduktan sonra, kalan kıyafetlerini yıkamak için ırmağa gittim. Bu iş bittiğinde kıyafetleri kurumaları için kayalara serip, ilk yardım çantasının içinde neler olduğunu inceledim. Sargı bezleri, ateş düşürücü ilaçlar, mide hapları gibi temel ilk yardım malzemelerinden başka bir şey yoktu elbette. Peeta'nın yarasına müdahale edebileceğim düzeyde hiçbir şey yoktu.

“O halde biraz deney yapacağız,” diye mırıldandım. İzci arı yapraklarının enfeksiyonu yok ettiğini bildiğimden, işe onlarla başladım. Çiğnediğim yaprakları kesige bastırmamın üzerinden daha birkaç dakika geçmeden, yarasındaki irinin bacağının yan tarafına süzölmeye başladığını gördüm. Kendime bunun olumlu bir gelişme

olduğunu söylerken, bir yandan da, midemi terk etmek üzereymiş gibi görünen kahvaltımı olduğu yerde tutmak için yanağımın içini ısırıyordum.

“Katniss?” dedi Peeta. Yüzümün renginin attığını bilerek gözlerinin içine baktım. Ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarını oynatarak, “Şu öpücüğe ne oldu?” dedi.

Her şey o kadar fazlaydı ki kahrımı koyverdim.

“Bir sorun mu var?” diye sordu, biraz fazla masum bir sesle.

“Ben... ben bunda hiç iyi değilim. Ben annem gibi değilim. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok ve irinden nefret ediyorum.” İlk yaprak katmanını kaldırıp yenilerini yerleştirirken öğürmemeye engel olamadım.

“Sen nasıl avlanıyorsun peki?” diye sordu.

“İnan, hayvan öldürmek bundan çok daha kolay. Gerçi şu anda seni de öldürüyor olabilirim.”

“Öyleyse elini biraz çabuk tutabilir misin?”

“Hayır. Kes sesini. Armutlarını ye.”

Sırayla yerleştirdiğim üç ayrı yaprak katmanının ve neredeyse bir kovayı doldurabilecek kadar çok irinin akmasının ardından, yara gözüme biraz daha iyi göründü. Artık şişlik indiğinden, Cato’nun kılıcının ne kadar derine girdiğini görebiliyordum. Kesik kemiğe dayanmıştı.

“Şimdi ne yapacağız, Doktor Everdeen?”

“Biraz yanık merhemi sürebilirim. Onun da enfeksiyona iyi geldiğini sanıyorum. Sonra da yarayı sararız herhalde?” Dediklerimi yaptıktan sonra, beyaz renkli temiz sargı beziyle birlikte her şey çok daha kolay idare edilebilir bir görünüm kazandı. Gerçi steril sargı bezinin aksine, akan irinden payını almış külodu çok kirli görü-

nüyordu. Çantamdan, Rue'nun sırt çantasını çıkardım. "Ben külodunu yıkarken üzerini bununla ört."

"Ah, beni çıplak görmenden utanmam."

"Sen de bizimkiler gibisin. Ama ben utanırım, tamam mı?" Sırtımı Peeta'ya döndüm ve külodunu çıkarıp ırmağa fırlatana dek suya baktım. Külodunu fırlatabildiğine göre kendini biraz daha iyi hissediyor olmalıydı.

İki taşın arasında dövdüğüm külodunu temizlemeye çalışırken, "Biliyor musun, senin gibi tehlikeli biri için biraz fazla hassassın," dedi. "O gün Haymitch'e sen düş aldırmalıymışsın."

O anı hatırladığımda yüzüm buruştu. "Şu ana kadar Haymitch sana ne gönderdi?"

"Hiçbir şey." Araya, ne demek istediğimi anladığını sandığım bir boşluk girdi. "Neden ki? Sana bir şey mi gönderdi?"

"Yanık merhemi," dedim, neredeyse süklüm püklüm bir halde. "Ah, biraz da ekmek."

"Favorisinin sen olduğunu en başından beri biliyordum."

"Hadi ama! Haymitch benimle aynı odada durmaya bile tahammül edemiyor."

"Çünkü birbirinize benziyorsunuz," diye mırıldandı. Şu an Haymitch'i aşağılamak için hiç de doğru bir zaman olmadığından, Peeta'nın dediğini duymazdan gelip herhangi bir tepki vermedim.

Kıyafetleri kururken Peeta'nın biraz kestirmesine izin verdim. Ama akşamüstüne doğru, daha fazla bekleyemeyeceğimi düşünerek nazikçe omzunu dürttüm. "Peeta, buradan gitmemiz lazım."

"Gitmek mi?" Kafası karışmış gibiydi. "Nereye?"

“Buradan uzağa. Belki ırmağın aşağısına doğru ine-
biliriz. Sen biraz güçlenene dek saklanabileceğimiz bir
yer bulmamız lazım.” Kıyafetlerini giymesine yardımcı
olduktan sonra, ayaklarını çıplak bırakmaya karar ver-
dim. Suyun içinden yürümemizi istiyordum. Onu ayağa
kaldırdım. Ağırlığını bacağının üzerine verdiği anda yü-
zünün rengi attı. “Hadi! Bunu yapabilirsin.”

Ama yapamıyordu. En azından, uzun bir müddet yü-
rüyemeyeceği apaçık ortadaydı. Peeta omzuma yaslanmış
bir halde ırmaktan aşağı doğru elli metre kadar yürüdü-
ğümüzde, onun bayılmak üzere olduğunu anladım. Onu
kıyıya oturtup başını dizlerinin arasına soktum ve sırtını
sıvazlarken çevreyi taradım. Elbette en iyisi Peeta’yı bir
ağaca çıkarmak olurdu ama bu mümkün değildi. Gerçi
durum daha da kötü olabilirdi. Etrafımızdaki kayalardan
bazılarının küçük mağaralar oluşturacak şekilde dizildi-
ğini fark ettim. Gözlerimi ırmağın yirmi metre kadar yu-
karısında kalan bir aralığa diktim. Peeta yeniden ayağa
kalkabilecek kadar dinlendiğinde, onu bazen yönlendirip
bazen taşıyarak, ağır adımlarla mağaraya çıkardım. As-
lında daha iyi bir yer bulabilmek için aramaya devam
etmeyi tercih ederdim ama müttefiğim yaralı olduğun-
dan bununla yetinmek durumundaydık. Yüzü kâğıt gibi
beyazdı. Soluksuz kalmıştı. Hava daha yeni serinlemeye
başlamış olmasına rağmen titriyordu.

Mağaranın sert zeminini çam iğneleriyle kapladık-
tan sonra, uyku tulumumu açıp Peeta’nın içine girme-
sine yardımcı oldum. Farkında olmadığı bir anda suyla
birlikte birkaç hap almasını sağlasam da, meyve yemeyi
bile reddetti. Mağaranın ağzını kapatmak için sarma-

şıklardan üstünkörü bir perde yaparken gözlerini yüzüme dikmişti. Sonuç tatmin edici olmaktan uzaktı. Belki mağaranın önünden geçen bir hayvan buraya ikinci kez bakmazdı ama bir insan, girişteki perdenin bir başka insanın elinden çıktığını anında anlardı. Hüsrarla sarmaşıkları indirdim.

“Katniss,” dediğinde, Peeta’nın yanına giderek gözlerinin önüne düşen saçlarını arkaya attım. “Gelip beni bulduğun için teşekkür ederim.”

“Elinden gelseydi eminim sen de beni bulurdun.” Hapların hiçbir etkisi olmuyormuş gibi, alnı alev alev yanıyordu. Birdenbire, öleceğinden korktum.

“Evet... Bak, eğer başaramazsam...” diye söze girdi.

“Böyle konuşma. Bütün o irini boş yere boşaltmadım ben.”

“Biliyorum. Ama olur da...” diyerek devam etmeye çalıştı.

“Hayır, Peeta. Bunu tartışmak bile istemiyorum,” dedim, onu susturmak için parmaklarımı dudaklarının üzerine koyarak.

“Ama ben...” diye direndi.

İçgüdüsel bir şekilde, eğilerek onu dudaklarından öptüm. Bu onu susturmuştu. Bunu belki de çok önce yapmam gerekiyordu. Peeta haklıydı; birbirimize deliler gibi âşıkımız gibi görünmemiz gerekiyordu. Hayatımda ilk kez bir oğlanı öptüğümünden bunun beni etkilemesi gerekirdi ama düşünebildiğim yalnızca, ateşi yüzünden dudaklarının ne kadar da sıcak olduğuydu. Başımı kaldırıp tulumu boğazına dek çektim. “Ölmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum. Anlaşıldı mı?”

“Tamam,” diye fısıldadı.

Mağaradan çıkıp serin akşam havasına adımımı attı-

ğım anda, gökyüzünden süzülerek inen bir paraşüt tam önüme kondu. Peeta'nın bacağı için gerçek bir ilaç olduğunu umarak hızla ipini çözdüm. Ama paraşütten ilaç yerine bir kap et suyuna sıcak çorba çıktı.

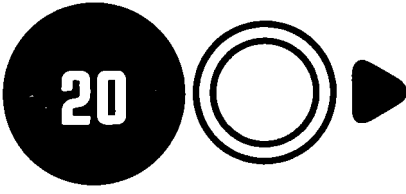
Haymitch bana daha açık bir mesaj gönderemezdi. Bir öpücük, bir kap çorba demekti. Homurdandığını duyabiliyordum. "Senin sırılsıklam âşık bir kız olman lazım, tatlım. Çocuk ölüyor. Bana üzerinde çalışabileceğim bir şey ver!"

Haymitch haklıydı. Peeta'yı hayatta tutmak istiyorsam, seyircilere daha fazlasını vermem gerekiyordu. Eve dönmek için çaresizce çabalayan talihsiz âşıklar. Birlikte atan iki yürek. Romantizm.

Hayatımda hiç âşık olmadığımдан bu benim için kolay değildi. Annemle babamı düşündüm. Babam her zaman ormandan anneme bir hediyeyle dönerdi. Babamın çizmelerinin sesini kapının önünde duyduğu anda annemin yüzü aydınlanırdı. Babam öldüğünde annem de bir anlamda yaşamayı bırakmıştı.

Annemin yalnızca babamla konuşurken kullandığı o özel ses tonunu taklit etmeye çalışarak, "Peeta!" dedim. Uykuya daldığını gördüğümde, onu öperek uyandırdım. İrkildi. Ve, yattığı yerden sonsuza dek beni izlemek onu mutlu etmeye yetebilirmiş gibi gülümsedi. Bu türden şeylerde çok iyiydi.

Çorba kabını kaldırdım. "Peeta, bak Haymitch sana ne göndermiş."

Çorbayı Peeta'ya içirebilmek için bir saat dil dökmem, yalvarmam, tehditler savurmam ve evet, onu öpmem gerekti ama minik yudumlar aldığı kabı en nihayetinde boşalttı. Peeta yeniden uykuya daldığında, hindikuşu ve köklerden oluşan akşam yemeğimi aç kurtlar gibi yiyip gökyüzünde günün raporunun çıkmasını bekledim. Bugün ölü yoktu. Gene de Peeta'yla birlikte seyircilere epey ilginç bir gün yaşatmıştık. Oyun Kurucular'ın bize huzurlu bir gece bahşedeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

Yemeğin ardından içgüdüsel bir şekilde etrafıma bakıp uyumak için uygun bir ağaç ararken, bunun mümkün olmadığını hatırladım. En azından bir süre için. Peeta'yı savunmasız bir halde terk edemezdim. Peeta'nın ırmak kıyısında son saklandığı yeri olduğu gibi bırakmıştım. Burayla aramızda en fazla elli metre olması beni tedirgin ettiğinden, gece görüş gözlüğümü takıp silahlarımı aldım ve mağaranın önünde nöbete durdum.

Gece sıcaklık hızla düştüğünden, çok geçmeden don-

maya başladım. Sonunda pes edip mağaraya döndüm ve uyku tulumunun içinde Peeta'nın yanına ilıştim. Tulumun içi sıcacıktı. Buna minnettar kalmış bir halde Peeta'ya sokuldum. Ama bir müddet sonra aşırı sıcak olduğunu fark ettim. Vücut ısını koruyan tulumun içi Peeta'nın ateşli vücuduyla hamam gibi olmuştu. Elimi koyduğum alnı alevler içinde ve kupkuruydu. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Onu tulumda bırakıp, ateşinin düşeceğini mi umut edecektim? Yoksa onu dışarı çıkarıp serin havada ateşini kendim mi düşürmeye çalışmalıydım? Islattığım bir parça sargı bezini alnına koydum. Bu pek ciddi bir müdahale sayılmazdı belki ama sonuçlarının ne olacağını bilmediğimden, çok etkili bir şey yapmaktan korkuyordum.

Geceyi bazen oturup bazen Peeta'nın yanına uzanarak geçirdim. Arada sırada alnındaki sargı bezini yeniden ıslattım. Peeta'yla müttefik olarak, kendimi yalnız olduğum zamana nazaran daha da savunmasız bir hale soktuğum gerçeğini çok düşünmemeye çalıştım. Yanımda ilgilenmem gereken yaralı, hasta biriyle yere çakılmıştım. Ama daha onu bulmadan önce Peeta'nın yaralı olduğunu biliyordum. Buna rağmen izini sürmüştüm. Beni ona iten içgüdümün doğru olduğuna güvenmek zorundaydım.

Gökyüzü yavaşça aydınlanırken, ateşinin düşmeye başladığını anladım. Henüz normale dönmemiş olsa da en azından birkaç derece düşmüş olmalıydı. Bir gece önce mağara girişini kapatmak için sarmaşık toplarken Rue'nun orman meyvelerinin yetiştiği bir çalılıkla karşılaşmıştım. Buradan koparıp kabuklarını soyduğum meyveleri çorba kabında ezerek üzerine soğuk su ekledim.

Mağaraya döndüğümde doğrulmaya çabaladığını gördüğüm Peeta, “Uyandığımda yoktun,” dedi. “Senin için endişelendim.”

Onu yerine geri yatırırken güldüm. “Benim için mi endişelendin? Son zamanlarda kendi haline hiç baktın mı sen?”

“Cato’yla Clove’un seni bulmuş olabileceğini düşündüm. Gece avlanmayı severler,” dedi, ciddiyetini bozmadan.

“Clove mu? Hangisiydi o?”

“2. Mıntıka’nın kız haracı. Hâlâ hayatta, değil mi?”

“Evet. Onlar, biz, Thresh ve Tilki Surat kaldık,” dedim. “Tilki Surat dediğim, 5. Mıntıka’nın kız haracı. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Dünden daha iyiyim. Yattığım çamurdan sonra burası çok iyi geldi. Temiz kıyafetler, ilaç, uyku tulumu... sen.”

Öyle ya... romantizmi unutmuştum gene. Yanağına dokunmak için uzandığımda, yakaladığı elimi dudaklarına bastırdı. Babamın da anneme aynı şeyi yaptığını defalarca görmüştüm. Peeta bunu ilk nerede görmüştü acaba? Babasıyla cadaloz annesinden görmediğine emindim.

“Bir şeyler yiyene dek başka öpücük yok,” dedim.

Sırtını mağaranın duvarına yaslayacak şekilde doğrulmasına yardımcı olduktan sonra, orman meyvelerinden yaptığım püreyi itiraz etmeden yedi. Ama hindikuşu etini gene reddetti.

“Sen uyumadın, değil mi?”

“İyiyim ben,” desem de, bitkin haldeydim.

“Uyu biraz. Ben nöbet tutarım. Bir şey olduğunda uyandırırım seni.” Tereddüt ettiğimi gördüğünde, “Katniss, sonsuza dek uyanık kalamazsın,” dedi.

Haklıydı. Öyle ya da böyle, en sonunda uyumak zorun-

da kalacaktım. Peeta nispeten iyi görünüyorken ve hava aydınlıkken uyumam çok daha doğrudu. “Pekâlâ. Ama sadece birkaç saat. Sonra beni uyandır.”

Artık tulumun içinde uyumak için hava çok sıcaktı. Tulumu yere serip üzerine uzandım. Birden uyanıp kullanmam gerekir diye ok takılı yayım elimdeydi. Yanıma oturan Peeta sırtını duvara dayayıp yaralı bacağını öne uzattı. Gözleri dışarıdaydı. “Uyu,” dedi, yumuşak bir sesle. Eliyle alnıma düşen saçları okşarken, şu ana kadarki rol gereği öpüşmelerle okşamaların aksine, bu hareketinin çok doğal ve teskin edici olduğunu hissettim. Durmasını istemiyordum. O da durmadı zaten. Uykuya dalarken hâlâ saçlarımı okşuyordu.

Çok uzun süre uyumuştum. Gözlerimi açtığım anda öğleden sonra olduğunu anladım. Peeta hâlâ yanımdaydı; yerinden kıpırdamamıştı. Hafiften savunmaya çekilmiş bir halde doğruldum. Ama günlerdir ilk defa bu kadar dinlenmişim.

“Peeta, beni birkaç saat sonra uyandırman gerekiyordu.”

“Ne için uyandıracaktım ki? Hiçbir şey olduğu yok. Hem seni uyurken izlemeyi de seviyorum. O zaman kaşların çatık olmuyor. Çok daha güzel görünüyorsun.”

Bunu söylemesi elbette kaşlarımı çatmama neden olduğundan, sırtıttı. Ona bakarken dudaklarının ne kadar kurumuş olduğunu gördüm. Elimi yanağına dokundurduğumda, kömür ocağı gibi yandığını fark ettim. Su içtiğini söylese de, şişelerle kese hâlâ dolu sayılırdı. Ona iki tane ateş düşürücü hap verdim ve hapları suyla alırken tepesinde dikildim. Ardından yaraları, yanıkları, arı şişlikleriyle ilgilendim. Durumu iyiye gidiyordu. Ve kendimi buna ha-

zırlayarak bacağındaki sargı bezini yavaşça açtım.

Manzara karşısında göğsüm sıkıştı. Bacağındaki yara çok daha kötü görünüyordu. İrin kalmamıştı ama daha çok şişmişti. Gergin, parlak teni alev alev yanıyordu. Bacağında büyüyen kırmızı izleri fark ettim. Kan zehirlenmesi yaşıyordu. Bir an evvel müdahale edilmediği takdirde bunun onu öldüreceği kesindi. Çiğnediğim yapraklar veya yanık kremim bu durumdaki bir yarada hiçbir işe yaramazdı. Başkent'ten gönderilecek güçlü anti-enfeksiyon ilaçlarına ihtiyacımız vardı. Bu ilaçların neye malolacağını tahmin bile edemezdim. Haymitch varolan bütün sponsorların yapabileceği tüm bağışları bir araya getirse bile, yeterli olur muydu? Sanmıyordum. Oyunlar ilerledikçe bağışların fiyatları artardı. Oyunlar'ın birinci gününde eksiksiz bir öğünün karşılığı olan bağış rakamıyla, on ikinci günde ancak bir kraker alabilirdiniz. Peeta'nın ihtiyaç duyduğu ilaçların fiyatları en başından beri çok yüksek olmalıydı.

“Biraz daha şişmiş ama iltihap kesilmiş,” dedim, karsız bir sesle.

“Kan zehirlenmesinin ne demek olduğunu biliyorum Katniss. Annem şifacı olmasa bile, bu kadarını biliyorum.”

“Yapman gereken yalnızca diğerlerinden daha uzun süre hayatta kalmak, Peeta. Kazanıp Başkent'e döndüğümüzde, seni en iyi şekilde tedavi edecekler.”

“Evet. Bu iyi bir plan,” dese de, bunu esasen içimi rahatlatmak için söylediğini hissettim.

“Yemen lazım. Güç kazanmalısın. Sana çorba yapacağım.”

“Sakin ateş yakma! Buna değmez,” dedi.

“Göreceğiz.” Çorba kabıyla ırmağa inerken, aşırı sıcak yüzünden çarpıldığımı hissettim. Oyun Kurucular’ın sıcaklığı gündüzleri kasten yükseltip geceleri birden düşürdüğüne emindim. Ama ırmağın kıyısındaki, güneşte kavrulmuş taşlar bana bir fikir verdi. Belki de ateş yakmama gerek yoktu.

Irmakla mağara arasındaki yolun tam ortalarında kalan, düz yüzeyli büyükçe bir kayanın üzerine oturdum. İyotla arındırdığım yarım kap suyu güneşin altında bırakıp, suya yumurta büyüklüğünde birkaç taş ekledim. İyi bir aşçı olmadığımın farkındaydım ama çorba yapmak esasen her şeyi bir kaba atıp beklemek olduğundan, bunu becerebileceğimi sanıyordum. Elimdeki hindikuşu etini kıymaya dönüşene dek doğrayıp, Rue’dan kalan kökleri ezdim. Neyse ki, hem eti hem de otları daha önceden pişirdiğimden, gereken yalnızca onları ısıtmaktı. Kızgın güneşe bıraktığım su çoktan ısınmıştı. Etlerle kökleri kaba ekleyip, taşları yenileriyle değiştirdim. Ardından çeşni olması için biraz yeşillik toplamaya çıktığımda, kayaların dibinde yetişmiş bir frenk soğanı öbeği buldum. Bu çok iyi olmuştu. Doğradığım soğanları da kaba ekleyip, bir kez daha taşları değiştirdim. Ve kabın kapağını kapatıp daha da ısınması için beklemeye başladım.

Etrafta avlanabilir hayvanlar olabileceğine dair birkaç işaret görmüştüm ama Peeta’yı yalnız bırakıp uzaklaşamayacağımdan, şansın benden yana olacağını umut ederek yakın çevreye yarım düzine tuzak kurmakla yetindim. Yiyecek stokları havaya uçurulduktan sonra diğer haraçların ne durumda olduğunu merak ediyordum. Kalan haraçların üçü, yani Cato, Clove ve Tilki Surat bu

stoktan karnını doyuruyordu. Ama Thresh'in durumunun farklı olduğunu sanıyordum. Rue topraktan karnını doyurmayı nasıl biliyorduyorsa, Thresh'in de bu türden bilgilere sahip olduğunu hissediyordum. Birbirleriyle dövüşüyor olabilirler miydi? Ya da bizi mi arıyorlardı? Belki de içlerinden biri yerimizi saptamıştı ve saldırıya geçmek için doğru anı bekliyordu. Bu tedirgin edici düşünceyle birlikte mağaraya döndüm.

Peeta, kayaların gölgesindeki uyku tulumunun üzerinde yatıyordu. İçeri girdiğimde yüzü bir parça aydınlansa da, kendini çok kötü hissettiği belliydi. Alnına soğuk suyla ıslattığım yeni bir bez koydum ama bezler tenine değdiği anda kuruyordu.

"Bir şey ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Teşekkür ederim. Belki... Belki bana bir hikâye anlatabilirsin."

"Hikâye mi? Ne hikâyesi?" Hikâye anlatmayı pek bilmezdim. Bu da benim için şarkı söylemek gibiydi. Ama arada bir Prim'in beni kandırdığı olurdu.

"Mutlu bir hikâye. Bana hatırlayabildiğin en mutlu günü anlat."

Dudaklarımdan iç çekmeyle bıkkınlık poflaması arası bir ses çıktı. Mutlu bir hikâye mi? Bu benim için çorba yapmaktan çok daha fazla çaba gerektiriyordu. Güzel hatıralar bulmak için kendimi zorladım. Aklıma gelenlerin çoğu Gale'le birlikte avlandığımız zamanlara dairdi ve bunların Peeta'yı ya da seyircileri memnun edeceğini sanmıyordum. Geriye yalnızca Prim kalıyordu.

"Sana Prim'in geçisini nasıl aldığımı anlatmış mıydım?" diye sorduğumda, başını iki yana sallayan Peeta

beklentiyle bana baktı. Hikâyemi anlatırken çok dikkatli olmalıydım. Çünkü anlattıklarımı bütün Panem dinleyecekti. Parçaları birleştirerek kaçak avlandığımı anlayacaklarına şüphem yoktu ama benimle birlikte kanunları çiğnediklerini ilan ederek, Gale'in, Greasy Sae'nin, kasa-bın, hatta müşterim olan Barış Muhafızları'nın başının belaya girmesini istemiyordum.

Prim'in keçisi Leydi'yi satın alacak parayı bulmamın gerçek hikâyesi şöyleydi: Mayıs ayının sonlarında, Prim'in onuncu doğum gününden bir gün önce, bir cuma akşamıydı. Prim için güzel bir hediye almamı sağlayacak kadar takasa girebileceğim ete sahip olmak istediğimden, okul sona erdiği anda Gale'le birlikte ormana gittik. Aklımda ona yeni bir elbise için kumaş ya da saç fırçası almak vardı. Kurduğumuz tuzaklar işe yaradığı gibi, epey yeşillik de toplamış olmamıza rağmen, ortalama bir cuma hasılatından daha fazlasına sahip değildik. Geri dönerken canımın sıkkın olduğunu gören Gale, ertesi günün daha iyi olacağını söyledi. Onu gördüğümüzde bir dere kenarında dinleniyorduk. Bu genç bir erkek geyikti. Boyutlarına baktığımda ancak bir yaşında olabileceğini düşündüm. Yeni uzamaya başlamış olan boynuzları hâlâ birer çıkıntıdan ibaretti ve kadifemsi tüyleriyle kaplıydı. Kaçmaya hazırdı ama insanları henüz tanımadığı belli olduğundan, kendisi için tehlike oluşturup oluşturmadığımızı anlamamış gibiydi. Çok güzeldi.

Ama oklarımızdan biri boynuna, diğeri göğsüne isabet ettiğinde, o kadar da güzel görünmüyordu artık. Gale'le aynı anda atış yapmıştık. Geyik kaçmaya çalışırken sendeleyerek yere devrildi ve daha ne olduğunu anlayama-

dan, Gale bıçağıyla boğazını kesti. Bir an, bu kadar genç ve masum bir hayvanı öldürdüğüm için yüreğimde keskin bir acı duydum. Ama taze etin düşüncesiyle midem de guruldamaya başlamıştı.

Bir geyik! Gale'le o güne dek yalnızca üç kez geyik avlayabilmiştik. Hatta bunların ilki, biz onu görmeden önce bacağından yaralanmış olan bir karacaydı ve bunu aslında sayamazdık bile. Ama bu karaca bize Hob'a bir hayvanı asla bütün olarak götürmememiz gerektiğini öğretmişti. Millet karacanın üzerine hararetli bir açık arttırmaya girdiğinde ciddi bir keşmekeş yaşanmış ve insanlar hayvanın parçalarını kendileri koparmaya çalışmıştı. Greasy Sae araya girip de geyiğimizle birlikte bizi kasaba göndermese oradan çıkamazdık. Ama hayvanın gövdesi çoktan zarar görmüştü. Etinden koca parçalar alınmış, derisinde de delikler açılmıştı. Sonunda, kasabın kestiği hayvanın parçalarına herkes adil miktarda para ödemiş olmasına rağmen, avımızın değeri gözlerimizin önünde düşmüştü.

Bu defa hava kararana dek bekleyip, mıntıkaya, kasabın yakınında kalan bir noktadan girdik. Avcı olduğumuz çok iyi bilinmesine rağmen, ne yaptığımızı yetkililerin burnuna sokar gibi, gün ortasında yetmiş kiloluk bir geyikle 12. Mıntıka'nın sokaklarından geçmek hiç mantıklı değildi.

Rooba adında, kısa boylu, tıknaz bir kadın olan kasap arka kapıyı açtı. Rooba'yla pazarlığa girilmezdi. O size bir fiyat verdikten sonra ya kabul eder ya da yolunuza giderdiniz. Ama adil bir kadındı. Geyik için teklifini kabul ettik. Ayrıca hayvanı kestikten sonra bize birkaç parça biftek vereceğini de söyledi. Parayı ikiye böldüğümüzde bile eli-

mizde, ne benim ne de Gale'in o güne kadar görmediği bir meblağ kalmıştı. Bunu sır olarak saklamaya karar verdik. Ertesi gün ailelerimize para ve etle sürpriz yapacaktık.

Parayı bu şekilde bulmuştum ama Peeta'ya, annemden kalan eski bir gümüş madalyonu sattığımı söyledim. Böylesi kimsenin canını yakmazdı. Ve hikâyeme, Prim'in doğum gününü kutlayacağımız akşamüstünden devam ettim.

Gale'le elbiselik malzemeler almak için meydanda kurulan pazara gittik. Parmaklarımı mavi renkli, kalın, pamuklu bir kumaşın üzerinde gezdirirken, gözüme bir şey çarptı. Damar'da keçi sürüsü olan yaşlı bir adam vardı. Gerçek adını bilmiyordum ama herkes ona Keçi Adam derdi. Şişmiş eklemleri acı verici olduğunu sandığım açılarda çarpılmıştı. Ve yıllarını madende geçirdiğini ortaya koyan bir şekilde sürekli öksürürdü. Ama talihli bir adam olmalıydı. Bir şekilde bu keçileri satın alabilecek kadar para biriktirmişti ve yaşlılık günlerinde açlıktan ölmeyi beklemekten başka yapacak bir şeyi vardı. Pis, sabırsız bir adamdı. Ama keçileri temizdi. Ve paranız yeterse, keçilerinden aldığı sütün de gayet güzel olduğu biliniyordu.

Keçilerden biri adamın el arabasında yatıyordu. Siyah benekli beyaz keçinin neden orada yattığını anlamak zor değildi. Muhtemelen bir köpek tarafından ısırılmış ve yarası enfeksiyon kapmıştı. Durumu kötüydü. Keçi Adam süt sağlamak için bile hayvanı kendisi ayakta tutmak zorundaydı. Ama bu keçiyi iyileştirebilecek birini tanıyordum.

"Gale," diye fısıldadım. "Prim'e bu keçiyi almak istiyorum."

Dişi keçi sahibi olmak 12. Mıntıka'da hayatınızı değiştirebilirdi. Bu hayvanlar neredeyse her şeyle beslenebil-

diği gibi, Çayır da bu açıdan mükemmel bir yerdi. Günde bir galon süt sağabilirdiniz. Sütü içebilir, peynir yapabilir, satabilirdiniz. Bu kanunlara aykırı bile değildi.

“Yarası kötü görünüyor,” dedi Gale. “Daha yakından bakalım.”

Adamdan satın aldığımız bir bardak sütü Gale’le paylaşıırken, sırf meraktan bakıyormuşuz gibi keçinin başında dikildik.

“Onu rahat bırakın,” dedi adam.

“Sadece bakıyoruz,” dedi Gale.

“O halde çabuk bakın. Birazdan kasaba gidecek. Artık neredeyse kimse onun sütünü almak istemiyor. Alanlar da yarı fiyat ödüyor.”

“Kasap bu hayvana ne kadar veriyor?” diye sordum.

Adam omuz silkti. “Durun da kendiniz görün.” Arkama döndüğümde, Rooba’nın bize doğru gelmekte olduğunu gördüm. “Zamanında geldin,” dedi Keçi Adam, Rooba’ya. “Kız keçine göz koydu.”

“Siz anlaştıysanız, iş değişir,” dedim, umursamaz bir havada.

Rooba beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra, kaşlarını çatarak keçiye baktı. “Henüz anlaşmış değiliz. Şu yarasının haline bak. Bundan çıkacak etin yarısından sosis bile olmaz herhalde.”

“Ne?” dedi Keçi Adam. “Anlaşmıştık!”

“Üzerinde birkaç diş izi olan bir hayvan için anlaşmıştık. Bunun için değil. Onu alacak kadar aptalsa, keçiye kıza sat,” diyerek arkasına dönen Rooba’nın, çekip gitmeden önce bana göz kırptığını yakaladım.

Keçi Adam öfkeden kudurmuş olsa da, hâlâ keçiden

kurtulmak istiyordu. Fiyat üzerinde yarım saat sürecek bir pazarlığa giriştik. Bu esnada etrafımızda insanlar toplandı. Herkes kendi fikrini söylüyordu. Keçi yaşarsa bu harika bir anlaşılmaydı; ölürse soyulmuş olacaktım. Süren tartışmada insanlar iki kampa ayrılrsa da, en sonunda keçiyi satın almaya karar verdim.

Gale keçiyi eve kadar taşımayı teklif etti. Sanırım Prim'in yüzündeki ifadeyi o da benim kadar görmek istiyordu. Keyfimin yerine geldiği o anda bir hoppalık yaparak pembe bir kurdele alıp keçinin boynuna geçirdim. Ve hızlı adımlarla evin yolunu tuttuk.

Keçiyle eve girdiğimizde Prim'in yüzü görülmeye değerdı. Sonuçta bu, Düğün Çiçeği gibi ihtiyar, mendebur bir kedi için bile gözyaşı dökmüş bir kızdı. Prim o kadar heyecanlandı ki, aynı anda hem ağlıyor hem gülüyordu. Hayvanın yarasını gören annem daha temkinli bir havada olsa da, Prim'le birlikte hemen keçinin tedavisine koyuldular. Çok geçmeden, şıfalı bitki karışımları hayvanın boğazından inmeye başlamıştı bile.

"Onlar da senin gibiymiş," dedi Peeta. Hikâyemi anlatırken onun yanımda olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Hayır, Peeta. Annemle Prim'in elleri büyülüdür. O keçi isteseydi bile ölemezdi." Bunu dediğim anda dilimi ısırdım. Benim beceriksiz ellerimdeki Peeta'ya bu lafım çok moral bozucu gelmiş olmalıydı.

"Endişelenme," dedi, gülerek. "Ölmeyi istediğim yok. Hadi, hikâyeni bitir."

"Eh, bu kadar işte. O gece Prim'in, ateşin önündeki bir battaniyenin üzerinde Leydi'yle birlikte yatmak için ısrar ettiğini hatırlıyorum. İkisi birden uykuya dalmadan önce

hayvan, kardeşimin yanağını yalamıştı. İyi geceler öpücüğü gibi bir şeydi herhalde bu. Prim'e daha ilk günden deli oldu."

"Pembe kurdelesini hâlâ boynunda mı?"

"Sanırım. Neden ki?"

"Onu gözümde canlandırmaya çalıştığımından sormuştum," dedi Peeta, düşünceli bir havada. "O günün seni neden mutlu ettiğini anlayabiliyorum."

"Yani... Sonuçta o keçinin küçük bir altın madeni olduğunu anlamıştım."

"Ah, evet. Ben de bunu kastetmiştim. Yoksa aklıma, deliler gibi sevdiğin, hatta hasatta yerine gönüllü olduğun kız kardeşini o gün ne kadar mutlu ettiğin gelmedi," dedi Peeta, düz bir sesle.

"O keçi parasını çıkardı. Hem de birkaç kez," dedim, üstünlük taslamaya çalışarak.

"Sen hayatını kurtardıktan sonra başka bir şey yapmaya cesaret edememiştir zaten. Ben de aynısını yapma niyetindeyim."

"Gerçekten mi? Peki sen bana ne kadara malolmuştun?"

"Bir sürü derde. Ama endişelenme. Yaptığın her şeyin karşılığını fazlasıyla alacaksın."

"Saçmalıyorsun," diyerek, elimi alına koydum. Ateşi yükselmeye devam ediyordu. "Neyse ki ateşin biraz düşmüş."

Trompet sesiyle irkildim. Tek bir harfi bile kaçırmak istemediğimden, ayağa fırlayıp mağaranın ağzına gittim. Konuşan yeni en iyi arkadaşım Claudius Templesmith'ti ve tahmin ettiğim gibi bizi ziyafete davet ediyordu. O kadar aç olmadığımızdan, lakayt bir havada elimi sall-

mak üzereyken, “Durun bir dakika,” dedi Claudius. “İçinizden bazıları davetimi reddetmeyi düşünüyor olabilir. Ama bu sıradan bir ziyafet olmayacak. Hepinizin deliler gibi ihtiyaç duyduğu şeyler olduğunu biliyoruz.”

Gerçekten de deliler gibi ihtiyaç duyduğum bir şey vardı. Peeta’nın bacağına iyileştirecek bir ilaçtı bu.

“Tan vakti Cornucopia’da, üzerlerinde mıntıklarının rakamı olan sırt çantaları bulacaksınız. Daveti reddetmeden önce bir daha düşünmenizi öneririm. Bazılarınız için bu son şans olabilir.”

Mesaj bununla sona erdi. Claudius’un son sözleri havada asılı kalmış gibiydi. Peeta omzuma dokunduğunda, neredeyse havaya sıçrayacaktım. “Hayır,” dedi. “Benim için hayatını tehlikeye atmayacaksın.”

“Bunu yapacağımı kim söyledi ki?”

“Yani gitmeyecek misin?”

“Elbette gitmeyeceğim. O kadar da değil. Bunun için Cato, Clove ve Thresh’in karşısına çıkacağımı mı sanıyorsun? Aptal olma,” dedim, onu geri yatağına yatırırken. “Bırakalım önce kendi aralarında kapışsınlar. Yarın gece gökyüzünde kimin fotoğrafının çıkacağına bakar, planımızı öyle yaparız.”

“Çok kötü bir yalancısın Katniss. Bu yaşa nasıl ulaştın, bilemiyorum.” Beni taklit ederek, “*O keçinin küçük bir altın madeni olduğunu anlamıştım. Neyse ki ateşin biraz düşmüş. Elbette gitmeyeceğim,*” dedikten sonra, başını iki yana salladı. “Asla bir kart oyununa oturayım deme. Son kuruşuna kadar alırlar elinden.”

Öfkeden yüzümün kızardığını hissettim. “Pekâlâ. Gi diyorum, öyleyse. Beni durduramazsın!”

“Ama peşinden gelebilirim. Yani gelebildiğim kadar. Cornucopia’ya ulaşamam belki ama kaldığım yerde sana seslenmeye başladığımda eminim birileri bulur beni. Ve işimi oracıkta bitirir.”

“Bacığın bu haldeyken buradan yüz metre bile uzaklaşamazsın.”

“O halde sürünürüm. Sen gidersen ben de geliyorum.”

İnatçı olduğumu biliyordum; bu inatıyla dediğini yapabilir, ormanda peşimden bağırıp çağırabilirdi. O zaman onu bir haraç bulmasa bile, bir şeyin bulacağına şüphe yoktu. Kendini savunamazdı. Tek başıma gidebilmek için onu mağaraya hapsedmem gerekirdi herhalde. Peşimden gelmek için kendini parçalarken durumunun nasıl kötüleşeceğini hayal bile edemiyordum.

“Peki ne yapayım?” dedim. “Burada oturup ölmeni mi seyredeyim?” Bunu yapamayacağımı biliyor olmalıydı. O zaman seyirciler benden nefret ederdi. Dürüst olmak gerekirse, şansımı denemezsem ben de kendimden nefret ederdim.

“Ölmeyeceğim. Söz veriyorum. Gitmeyeceğine söz ver yeter,” dedi.

Çıkmaza girmiştik. Tartışmayı sürdürerek onu ikna edemeyeceğimi bildiğimden bunu denemedim. Gönülsüz bir şekilde dediğini kabul etmişim gibi davrandım. “O zaman dediğim her şeyi yapacaksın. Suyunu içecek, beni dediğim saatte uyandıracak, tadı ne kadar kötü olursa olsun çorbanı sonuna dek içeceksin,” dedim, ters bir sesle.

“Kabul. Çorbam hazır mı peki?”

“Bekle burada.” Güneş hâlâ tepemizde olmasına rağmen hava serinlemişti. Oyun Kurucular’ın hava durumu-

na müdahale ettiği konusunda haklıydım. Diğerlerinden birinin deliler gibi ihtiyaç duyduğu şey kalın bir battaniye olabilir miydi? Demir kabın içindeki çorba hâlâ sıcaktı ve tadı da o kadar kötü değildi.

Hiç şikayet etmeden çorbasını içen Peeta, ne denli istekli olduğunu göstermek için kabın en dibini bile kaşıkladı. Bir yandan da çorbanın ne kadar lezzetli olduğunu söyleyip duruyordu. Yüksek ateşin insanlara neler yaptırdığını bilmesem bu sözleri moralimi düzeltebilirdi. Ama Peeta, aşırı alkolle ne dediğini bilmez bir hale gelen Haymitch gibi konuşuyordu. Çorbanın ardından ona birkaç ateş düşürücü hap daha verdim. Ve çok geçmeden uykuya daldı.

Kabı yıkamak için ırmağa inerken, Cornucopia'ya gitmediğim takdirde Peeta'nın öleceğinden başka bir şey düşünemiyordum. Onu en fazla bir-iki gün hayatta tutabilirdim. Bundan sonrasında, enfeksiyonun kalbine, beynine ya da ciğerlerine ulaşmasıyla, Peeta'nın hiç şansı kalmayacaktı. Ben de bir kez daha yapayalnız kalmış bir halde diğerlerinin beni bulmasını beklemeye başlayacaktım.

Kendi düşüncelerime öylesine dalmıştım ki, neredeyse başımın üzerinden geçen paraşütü az kalsın fark edemeyecektim. Peşinden koşup paraşütü, düştüğü ırmaktan çektim. Sarılı olduğu gümüş renkli kumaşı açtığımda küçük bir şişeyle karşılaştım. Haymitch yapmıştı işte! Bunu nasıl başardığını, Başkent'teki o romantik aptalları mücevherlerini satmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyordum ama bize ilaç göndermeyi başarmıştı. Artık Peeta'yı kurtarabilirdim! O kadar küçük bir şişeydi ki, Peeta kadar durumu ağır birini iyileştirecek olduğuna göre bunun çok güçlü bir ilaç olduğunu düşündüm. Gene de şüpheye

kapılmama engel olamadığımdan, şişenin tıpasını açıp içini kokladım. Aldığım tatlı koku moralimi bozdu. Emin olmak için dilime bir damla damlattığımda, şüphem kalmadı. Bu bir uyku şurubuydu. 12. Mıntıka'da çok yaygın olan bu ilaç çok ucuzdu ve bağımlılık yapardı. Mıntıkamızdaki herkesin en azından bir-iki kez bu şuruptan içtiğine emindim. Bizim evde de bir şişe vardı. Annem yaraları dikmek, histerik hastaları sakinleştirmek ya da çok acı çeken birinin geceyi atlatmasını sağlamak için bu şurubu kullanırdı. Birkaç damlası yeterdi. Bu boyutta bir şişe ise Peeta'yı bir gün boyunca uyutabilirdi. Tamam da bu ne işime yarayacaktı? Haymitch'in başışını öfkeyle ırmağa fırlatmak üzereyken, bunun ne amaçla gönderildiğini anladım. Bir gün boyunca uyku mu? Bu ihtiyacım olan süreden katbekat fazlaydı.

Şurubun tadını kırmak için, bir avuç orman meyvesini ezip nane yapraklarıyla karıştırdıktan sonra hepsini kapta bir araya getirdim. Mağaraya girdiğimde, "Sana bir ikramım olacak," dedim. "İrmağın biraz aşağısında orman meyvelerinin olduğu yeni bir çalılık buldum."

Peeta tereddüt etmeden ağzını açtı. İlk kaşığının ardından hafifçe kaşlarını çatarak, "Çok tatlıymış," dedi.

"Evet. Şeker meyveleri. Annem bunlardan reçel yapar. Daha önce hiç yememiş miydin?" derken, ikinci kaşığı ağzına sokmuştum bile.

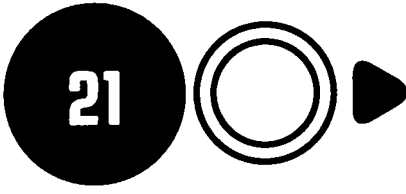
"Hayır," dedi, şaşkın bir halde. "Ama tadı tanıdık geliyor. Şeker meyvesi, ha?"

"Eh, pazar yerinde bunlardan çok bulunmaz. Ormanda yetişir." Bir kaşık daha boğazından aşağı indi. Bir kaşık daha alırsa tamamdı.

“Şurup gibi tatlıymış,” derken, son kaşığı da aldı. “Şurup...” Gerçeği anlamasıyla gözleri kocaman açıldı. Tükürmemesi için elimle ağzını ve burnunu kapadım. Kusmak için öğürmeye çalışsa da artık çok geçti. Bilincini kaybetmeye başlamıştı bile. Kendinden geçerken gözlerindeki ifade, yaptığım şeyin onun için affedilmez olduğunu açıkça ortaya koymuştu.

Olduğum yere çöküp üzüntü ve tatminin iç içe geçtiği bir ruh haliyle bir süre Peeta’ya baktım. Çenesine yapışmış meyve parçasını alırken, beni duyamayacağını bil-meme rağmen, “Kim yalan söyleyemiyormuş bakalım?” dedim.

Önemi yoktu. Panem’de yaşayan diğer herkes beni duymuştu.

Gece karanlığı çökmeden önceki son birkaç saat, göze çarpmasını istemediğim mağaranın girişini topladığım kayalarla elimden geldiğince kapatmaya çalıştım. Bu ağır ve meşakkatli bir işti ama çok fazla ter dökerek, kayaları birkaç kez bozup geri düzenledikten sonra sonuçtan memnun kaldım. Mağara artık çevredeki birçok benzeri gibi, çok daha büyük bir kaya yığınının parçası gibi görünüyordu. Yerleştirdiğim kayaların arasındaki dar aralıktan hâlâ Peeta'ya ulaşabilirdim ama dışarıdan bakıldığında burada bir mağara olduğu anlaşılamazdı. Gece mağaraya dönmem gerekiyordu; Peeta'yla o uyku tulumunu paylaşmaktan başka şansım yoktu. Diğer taraftan, Cornucopia'dan dönemezsem, Peeta hem gözlerden uzak hem de içeri hapsedilmemiş olacaktı. Gerçi ilaç olmadan ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Cornucopia'da öldüğüm takdirde, galip büyük olasılıkla 12. Mıntıka'dan çıkmayacaktı.

Irmağın bu kısmında yaşayan, daha öncekilere nazaran daha küçük ve kılçıklı balıklardan birini yakalayıp

akşam yemeğimi yedikten sonra, elimdeki şişelerle keseyi suyla doldurup arındırdım. Ardından silahlarımı temizledim. Dokuz okum kalmıştı. Ben yokken kendini savunabileceği bir silahı olsun diye bıçağımı Peeta'ya bırakmayı düşünsem de, bunun pek bir anlamı yoktu. Kamufraj yeteneğinin son silahı olduğunu söylerken haklıydı. Bense bıçağı kullanmak zorunda kalabilirdim. Orada neyle karşılaşacağımı kim bilebilirdi ki?

Emin olduğum şeyler de vardı. En azından Cato, Clove ve Thresh'in orada olacağını biliyordum. Haraçlarla karşı karşıya gelme onun tarzı ya da güçlü yanı olmadığından, Tilki Surat'ın ne yapacağını ise kestiremiyordum. Benden bile daha minyondu ve son birkaç gün içinde bulmadıysa, silahsızdı. Muhtemelen yakınlarda bir yerde gizlenip, diğerleri birbirini boğazladıktan sonra ona bir şeyler düşüp düşmeyeceğini görmek için bekleyecekti. Ama diğer üçü... onlar benim için yeterliydi. Uzaktan saldırı yeteneğim en güçlü özelliğimdi ama üzerinde mıntıkamızın rakamının olduğu o sırt çantasını almak için kendimi ateşin ortasına atmam gerekeceğini biliyordum.

Hiç değilse rakiplerimin sayısının bir azaldığını umarak gece raporu için baktığım gökyüzünde kimsenin fotoğrafı belirmedi. Bir sonraki gece orada yüzler olacaktı. Ziyafetler beraberinde her zaman ölümleri getirirdi.

Sürünerek mağaraya girdim, gece görüş gözlüğünü aldım ve Peeta'nın yanına kıvrıldım. Neyse ki gündüz uzun bir uyku çekmiştim. Gece ayakta kalmam gerekiyordu. Bu gece kimsenin mağaramıza saldıracağını sanmıyordum ama tan vaktini kaçırma riskine giremezdim.

Gece çok soğuktu. Oyun Kurucular arenaya buz gibi

hava boşaltıyorlardı sanki. Belki de yaptıkları tam olarak buydu. Tulumun içinde Peeta'nın yanına girip, yüksek ateşinin sıcaklığını emmeye çalıştım. Bana böylesine uzak birine fiziksel olarak bu kadar yakın olmak tuhaftı. Peeta şu anda Başkent'te, 12. Mıntıka'da, hatta ayda bile olsa, ona ulaşmak daha zor olmazdı. Oyunlar başladığından beri kendimi daha yalnız hissetmemiştim.

Bunun kötü bir gece olacağını kabul et artık, dedim kendime. Buna dirensem de, annemle Prim'i düşünmeden edemiyordum. Bu gece gözlerine uyku girmeyecekti muhtemelen. Oyunlar'ın bu son aşamasında, ziyafet gibi önemli bir olay yaklaşırken, okul büyük ihtimalle tatil edilmişti. Ailem, Oyunlar'ı evimizdeki parazitli eski televizyondan takip edebilir ya da her şeyi net bir şekilde gösteren büyük ekranların kurulduğu meydandaki kalabalığa katılabilirlerdi. Evde mahremiyete sahip olurlardı ama meydana da insanların desteğini alma şansları vardı. İnsanlar annemle kardeşime nazık şeyler söyler, fazladan yiyecekleri varsa onlarla paylaşırlardı. Özellikle Peeta'yla ekip olduğumuz bugünlerde, fırıncının sözünü tutup kardeşimin karnını doyurmak için bir şeyler yapıp yapmadığını merak ettim.

Açlık Oyunları'nın sonlarına doğru nadiren destekleyebileceğimiz bir haracımız kaldığından, mintıkamızda moraller yüksek olmalıydı. İnsanlar benimle Peeta için büyük bir heyecan yaşıyor olmalıydılar. Artık ekip olarak Oyunlar'ı birlikte kazanma şansımızın olması da cabasıydı. Gözlerimi yumduğumda, bağırarak bizi desteklediklerini hayal edebiliyor, yüzlerini görebiliyordum. Greasy Sae'nin, Madge'ın, hatta avladığım hayvanları satın

alan Barış Muhafızları'nın bizim için coşkuyla bağırıldığını duyabiliyordum.

Ve Gale... Onu, asla bağırıp tezahürat yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Gene de Oyunlar'ın her anını, her dönüm noktasını, her olayı izlediğine emindim. Sağ salim eve dönmemden başka bir şey istemediğini biliyordum. Peki ama Peeta'nın da benimle birlikte dönmesini istiyor muydu? Gale erkek arkadaşım filan değildi ama ona bu şansı tanısaydım, olur muydu? Birlikte kaçmamızdan bahsetmişti. Bu yalnızca mıntıkanın dışında şansımızı yükseltmek için pratik bir hesap mıydı yoksa bundan daha fazlası mı geçerliydi?

Peeta'yla öpüşmemiz hakkında Gale ne düşünüyordu?

Kayaların arasındaki bir aralıktan, ayın gökyüzündeki ilerleyişini izledim. Tan vaktine üç saat kadar kaldığını tahmin ettiğimde son hazırlıklarına başladım. Peeta'nın yanına su ve ilk yardım çantasını bıraktım. Geri dönemediğim takdirde, Peeta'nın işine yarayabilecek başka bir şeyim yoktu ve zaten bunlar da yalnızca biraz daha hayatta kalmasını sağlardı, o kadar. Bir müddet düşündükten sonra, Peeta'nın ceketini çıkarıp kendi ceketimin üzerine giydim. Yüksek ateşle yattığı uyku tulumunun içinde cekete ihtiyacı yoktu ve gün doğup da ben geri dönememiş olursam, ceketinin içinde pişerdi. Soğuk yüzünden ellerim şimdiden kaskatı kesilmişti. Rue'nun yedek çoraplarını aldım ve parmaklarımı sokabileceğim delikler açıp ellerime geçirdim. Az da olsa işe yaramışlardı. Rue'nun küçük çantasına biraz yiyecek, bir su şişesi, sargı bezi koyup, bıçağı kemerime taktım ve yayımla oklarımı aldım. Tam mağaradan ayrılmak üzereyken,

talihsiz âşıklar rutinini sürdürmenin ne denli önemli olduğunu hatırlayarak, Peeta'ya uzun bir öpücük verdim. Başkent'ten yükselen ağlak iç çekişleri duyar gibiydim. Yanağımdan süzülen gözyaşını siler gibi yaptıktan sonra, kayaların arasındaki boşluktan geceye çıktım.

Soğuk havada verdiğim nefesler minik beyaz bulutlara dönüşüyordu. 12. Mıntıka'nın soğuk kasım gecelerinden farksızdı. Elimde fenerle gizlice ormana girdiğim ve önceden kararlaştırdığımız bir yerde Gale'le birlikte, sırtımızda battaniyelerle oturup, metal mataralarımızdan bitki çayı içerek sabahın ilk ışıklarında avlayabileceğimiz hayvanları beklediğimiz gecelerden biri gibiydi. *Ah, Gale, diye düşündüm. Keşke arkamı kollamak için burada olsaydın...*

Cesaret edebildiğim kadar hızlı bir şekilde yürümeye başladım. Gece görüş gözlüğü gerçekten işe yarıyor olsa da, hâlâ sol kulağımın eksikliğini duyuyordum. Patlamanın kulağımda neye neden olduğunu bilmiyordum ama bunun tedavi edilemez bir hasar olduğu belliydi. Neyse ne. Eve geri dönebildiğim takdirde it gibi zengin olacağımdan, benim yerime işitmesi için birine para ödeyebilirdim.

Orman geceleri farklı görünüyordu. Gece görüş gözlüğüne rağmen hiçbir şey tanıdık değildi. Sanki gündüz vardiyaları biten ağaçların, çiçeklerin, taşların yerini, daha kaygı verici kopyaları almıştı. Yeni bir rota denemek gibi riskli hiçbir şeye kalkışamazdım. Irmağa ulaştıktan sonra, Rue'nun gölün yakınında saklandığı yere ulaşan yolunu yürümeye koyuldum. Yolda başka bir haraca dair tek bir işaret çarpmadı gözüme. Ne bir nefes bulutu, ne

bir dal çatırtısı. Ya ilk gelen bendim ya da diğerleri çoktan yerlerini almıştı. Cornucopia'ya bakan çalıların içine gizlenip kan banyosunu beklemeye başladığımda tan vaktine henüz bir, belki iki saat vardı.

Midem daha fazlasını kabul edecek gibi olmadığından, birkaç nane yaprağı çiğnedim. Neyse ki, Peeta'nın ceke-tini de almıştım. Bunu yapmamış olsaydım, ısınmak için hareket etmek zorunda kalırdım. Gökyüzünün rengi puslu sabah grisine dönerken, diğer haraçlarda hâlâ hareket yoktu. Ama bu şaşırtıcı değildi elbette. Kalanlar, kendilerini güçleriyle, ölümcüllükleriyle ya da kurnazlıklarıyla öne çıkarmış haraçlardı. Peeta'nın yanımda olduğunu düşünüyor olabilirler miydi? Tilki Surat ve Thresh'in, Peeta'nın yaralı olduğunu bildiğinden şüpheliydim. Ama diğerlerinin, mıntıkamız adına bırakılan çantayı almak için kendimi ortaya attığımda Peeta'nın arkamı kolladığını düşünmeleri benim için çok iyi olurdu.

Tamam da neredeydi bu çanta? Arena, gözlüğümü çıkarabileceğim kadar aydınlanmıştı. Sabah kuşlarının seslerini duymaya başlamıştım. Zaman gelmemiş miydi? Bir an için, yanlış yere geldiğimi düşünerek paniğe kapıldım. Ama Claudius Templesmith'in Cornucopia dediğine emindim. Cornucopia karşımdaydı işte. Buradaydım. Ziyafetim neredeydi?

Güneşin ilk ışınları Cornucopia'nın yüzeyinde parıldığında, düzlük alan sarsılmaya başladı ve çok geçmeden, boynuzun ağzının önündeki zemin parçalanarak, üzeri kar beyazı bir örtüyle kaplı yuvarlak bir masa yukarı yükseldi. Masanın üzerinde dört sırt çantası vardı. Siyah renkli iki büyük çantanın üzerinde 2 ve 11, orta büyük-

lükteki yeşil çantanın üzerinde 5 yazdığını okuyabiliyordum. Belimde taşıyabileceğim kadar küçük olan turuncu renkli çantanın üzerinde ise 12 yazıyor olmalıydı.

Masaklik sesiyle yerine oturduğu anda, Cornucopia'nın içinden fırlayan biri yeşil çantayı kapıp hızla uzaklaştı. Tilki Surat! Böylesine akıllıca ve riskli bir fikir için hakkını teslim etmek gerekirdi! Geriye kalan bizler düzlüğün etrafında gizlenmiş, durumu tartmaya çalışırken, o çantasını alıp gitmişti bile. Dahası, bizi ters köşeye yatırmıştı; çantalar masanın üzerinde sahipsiz bir şekilde beklerken kimse onun peşine takılmaya kalkmazdı. Tilki Surat diğer çantaları kasten almamış olmalıydı çünkü başka bir mıntıkanın çantasını aldığı takdirde peşine düşüleceği kesindi. Bu stratejiyi geliştiren ben olmalıydım! Şaşkınlık, takdir, öfke, kıskançlık ve hüsranın iç içe geçtiği duygularımı düzenlemeye çalışırken, kızın kızıl saçlarının ormanın içinde kaybolmasını izledim. Artık ok menzilimden de çıkmıştı işte. Hah! Şu ana dek diğerlerinden korkmuştum ama belki de asıl rakibim Tilki Surat'tı.

Kız bana zaman da kaybettirmişti. Çünkü artık masaya yanaşması gereken ilk kişi bendim. Diğerlerinden biri daha önce oraya gittiği takdirde benim çantamı da alırdı. Daha fazla kararsızlığa kapılmadan masaya doğru koşmaya başladığımda, ne olduğunu görmeden tehlikeyi sezdim. Neyse ki, ilk bıçak sağ tarafımdan geldiğinden havadaki ışığını duyabilmiştim. Yayımı savurarak bıçağın üzerime saplanmasını engelledim. Anında bıçağın geldiği yöne dönüp yayımı gerdim ve Clove'un kalbine nişan alarak oku bıraktım. Kız son anda kendini yana atarak

ölümcül bir yara almaktan kurtuldu ama gene de okum sol kolunun üst kısmına saplandı. Maalesef bıçaklarını sağ eliyle fırlatıyordu. Gene de onu bir an için yavaşla-
tabilmiştim. Clove oku kolundan çıkarıp yarasının duru-
muna bakarken ilerlemeye devam ettim. Ancak yıllardır
avlanmış birinin yapabileceği şekilde, hiç düşünmeden
yayıma ikinci okumu takmıştım bile.

Artık masadaydım. Parmaklarım turuncu renkli mi-
nik çantayı kavradı. Elim askılarında kaydığında, vücu-
dumun başka hiçbir kısmına uyduramayacağım kadar
küçük olan çantayı koluma astım. Tam arkama dönüp ya-
yımı gerekirken beni alnımdan yakalayan ikinci bıçak,
sağ kaşımı açıp yüzümün kanla kaplanmasına neden
oldu. Kör olmuşum sanki. Ağzım kendi kanımın kes-
kin, metalik tadıyla doldu. Geriye sendelesen de, hazır
durumdaki okumu üzerime koşmaya başlamış olan sal-
dırganıma fırlattım. Ama ok yaydan çıktığı anda ıskala-
yacağımı anladım. Clove üstüme atlayarak beni sırtüstü
yere devirdi ve dizleriyle omuzlarıma bastırdı.

Buraya kadarmış, diye düşündüm. En azından Prim
için, bunun hızlı bir ölüm olmasını diledim. Ama Clove'un
bu anın tadını çıkarmaya kararlı olduğu belliydi. Üstelik
buna zamanı olduğunu düşünüyormuş gibiydi. Yakında
bir yerlerde gizlenmiş olan Cato'nun, Clove'un arkasını
kolladığına şüphe yoktu. Thresh ya da Peeta ortaya çıktı-
ğı takdirde onları Cato bekliyor olacaktı.

"Erkek arkadaşın nerede, 12. Mıntıka?" dedi Clove.
"Hâlâ ölmek için direniyor mu yoksa?"

Konuşmaya devam ettiğimiz sürece hayatta kalacağı-
mı biliyordum. "Çok yakında. Cato'nun peşinde," dedim,

hırlayarak. Ve ciğerlerimde kalan bütün havayla haykırdım. “Peeta!”

Clove yumruğunu soluk boruma dayayarak sesimi kesti. Ama başını hızla bir o yana bir bu yana çevirmesinden, dediğim şeyin onu bir an için kararsızlığa düşürdüğünü anladım. Elbette beni kurtarmak için ortaya çıkacak bir Peeta olmadığından, bana döndü.

“Yalancı!” dedi, sırtarak. “Seninki ölmek üzere. Cato onu nasıl yaraladığını biliyor. Herhalde kalbi durmasın diye çabalarken onu bir ağaca bağlamışsındır. Peki bu şirin çantada ne var acaba? Âşık Çocuk için ilaç mı? Bu ilacın asla ona ulaşmayacak olması ne kötü.”

Ceketini açtığında, astarında etkileyici bir bıçak koleksiyonu olduğunu gördüm. Dikkatle silahlarına bakarak, gaddar görünümlü, kavisli bir bıçağı seçti. “Seni bana bıraktığı takdirde, seyircilere mükemmel bir şov sunacağıma dair Cato’ya söz verdim.”

Onu üzerimden atmak için debelensem de bu hiçbir işe yaramadı. Hem çok ağırdı hem de beni fena kıstırmıştı.

“Bırak artık, 12. Mıntıka. Seni öldüreceğiz. Şu zavalı ortağını öldürdüğümüz gibi... neydi adı? Daldan dala zıplayan şu kız? Rue muydu? Eh, ilk Rue’yu hakladık. Şimdi de sıra sende. Herhalde Âşık Çocuk’un hakkından doğanın kendisi gelecektir. Kulağa nasıl geliyor? Şimdi... nereden başlayalım?”

Kaşımdaki kesikten akan kanı ceketinin koluyla hoyratça sildikten sonra bir müddet dikkatle yüzümü inceledi. Nasıl oyacağına karar vermeye çalıştığı bir tahta parçasıymışım gibi, kafamı sağa sola çevirdi. Elini ısırmağa çalıştığımda, saçlarıma yapışıp beni geri yere bastırdı.

“Sanırım... sanırım ağzından başlayacağız.” Benimle eğlenerek bıçağının ucunu dudaklarımın etrafında gezdirirken dişlerimi sıktım.

Gözlerimi kapatmayacaktım. Rue için söyledikleri beni öylesine öfkelenmişti ki, onurumla ölmek istiyordum. Son kez ona meydan okumak için elimden geldiğince uzun bir süre gözlerine bakacaktım. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ama gene de gözlerinin içine bakarken verecektim son nefesimi. Bağırmayacaktım. Kendi açımdan onlara mağlup olmamış bir şekilde, sessizce ölecektim.

“Evet, herhalde dudaklarına artık ihtiyacın olmaz. Âşık Çocuk’a son bir öpücük göndermek ister misin?” Ağzıma dolmuş kanla salyayı yüzünün ortasına tükürdüğümde adeta kudurdu. “Pekâlâ. Başlayalım o zaman.”

Kendimi yaşayacağım ıstıraba hazırladım. Ama bıçağın ucu dudağıma girdiği anda, tepemizde beliren devasa bir gölge Clove’u üzerimden çekip aldı. Kız çığlıklar atmaya başlamıştı. İlk başta öylesine afalladım ki ne olduğunu kavrayamadım. Peeta bir şekilde beni kurtarmaya mı gelmişti? Oyun Kurucular eğlenceyi arttırmak için kızın üzerine vahşi bir hayvan mı salmıştı? Açıklanamaz bir nedenden dolayı, bir hoverkraft gelip kızı yukarı mı çekmişti?

Ama uyuşmuş kollarımla güç bela doğrulduğumda, aklıma gelen ihtimallerin hiçbirinin doğru olmadığını anladım. Ayakları yerden kesilmiş olan Clove, Thresh tarafından yakalanmıştı. Tepemdeki koca cüssesini ve Clove’u bir bez bebek gibi tuttuğunu görünce soluksuz kaldım. Onun iri olduğunu hatırlıyordum ama çok daha

büyük, çok daha güçlü görünüyordu gözüme. Belki de are-nada kilo almıştı. Kızı havada çevirerek yere yapıştırdı.

Daha önce onun mırıldanmadan daha yüksek bir sesle konuştuğunu duymadığımdan, Thresh bağırdığında yerimden sıçradım. “O küçük kıza ne yaptın? Onu öldüren sen misin?”

Korkudan delirmiş bir böcek gibi elleriyle dizlerinin üzerinde kaçmaya çabalayan Clove, Cato’ya seslenemeyecek kadar şok olmuş haldeydi. “Hayır! Hayır, ben öldürmedim!”

“Adını söyledin. Seni duydum. Onu sen mi öldürdün?” Sanki aklına gelen yeni bir düşüncenin neden olduğu öfkeyle Thresh’in yüz hatları daha da çarpıldı. “Yoksa bu kızı doğramayı planladığın gibi onu da mı doğradın?”

“Hayır! Hayır, ben...” Thresh’in elindeki küçük bir somun ekmek büyüklüğündeki taşı gördüğünde Clove kendini kaybederek haykırmaya başladı. “Cato! Cato!”

“Clove!” diye seslendiğini duyduğumda, Cato’nun ona yardım edemeyecek kadar uzakta olduğunu anladım. Bütün bunlar olurken Cato ne yapıyordu ki? Tilki Surat’ı ya da Peeta’yı bulmaya mı çalışıyordu? Yoksa Thresh’in ortaya çıkması için gizlenmiş ve onun nereden çıkacağını tahmin ederken çok fena yanılmış mıydı?

Thresh elindeki koca taşı çok sert bir şekilde Clove’un şakağına indirdi. Kan çıkmamış olsa da kafatasında oluşan çukuru gördüğümde kızın işinin bittiğini anladım. Ama hızla inip kalkan göğsüne, dudaklarından dökülen alçak inlemeye bakılacak olursa hâlâ hayattaydı.

Thresh hızla bana dönüp elindeki taşı havaya kaldırdığında, kaçmaya çalışmak anlamsız geldi. Yayımda ok

yoktu; hazır durumdaki son okumu Clove'a fırlatmıştım. Thresh'in kızıl kahverengi tuhaf gözlerine hapsolmuş gibiydim. "Kız ne demek istedi? Rue'nun senin ortağın olduğunu söylerken neyi kastetti?"

"Ben... ben... biz ekip olmuştuk. Bunların erzak stoğunu havaya uçurduk. Rue'yu kurtarmaya çalıştım. Ama çocuk onu benden önce buldu... 1. Mıntika'nın erkek haracı," dedim. Rue'ya yardımcı olmak için elimden geleni yaptığımı öğrenirse, belki de yavaş, sadistçe bir ölüm yerine işimi hızlı bir şekilde bitirirdi.

"Çocuğu öldürdün mü?"

"Evet, öldürdüm. Rue'yu da çiçeklerin arasına yatırdım. Uyuyana dek ona şarkı söyledim."

Gözlerim dolmuştu. Rue'nun hatırasıyla birlikte az önceki yüksek gerginlik kaybolmuş; o küçük kız için hissettiğim acı, Thresh'ten korkum ve birkaç adım ötemde can çekişen kızın inlemeleri iç içe geçmişti.

"Uyuyana dek mi?" diye sordu, sert bir sesle.

"Ölene dek... Rue ölene dek ona şarkı söyledim. Mıntikanız... halkınız bana ekmek gönderdi." Elimi kaldırdığımda, bunu asla ulaşamayacağımı bildiğim oklarımdan birini almak değil, burnumu silmek için yaptım. "Çabuk olsun, tamam mı, Thresh?"

Thresh'in yüzünden çelişkili duygular geçtiğini gördüm. Elindeki taşı indirip, neredeyse suçlar gibi bana doğrulttu. "Sadece bu defalık gitmene izin vereceğim. Küçük kız için. Seninle ödeşmiş olduk. Artık borç yok. Anladın mı?"

Başımı salladım. Anlamıştım. Birine borçlu olmayı da, bunun ne kadar kötü bir his olduğunu da anlıyordum.

Oyunlar'ı Thresh kazandığı takdirde, bana teşekkür etmek için kuralları yıkmış olan bir mıntıkaya dönmek zorunda olduğunu ve az önce kendisinin de bana teşekkür etmek için kuralları yıktığını anlıyordum. Şu an için, Thresh'in kafatasımı parçalamayacağını anlıyordum.

"Clove!" Cato'nun sesi artık çok daha yakından geliyordu. Sesindeki acıdan, yerde kıpırtısız yatan kızı gördüğünü anladım.

"Artık buradan gitsen iyi olur, Ateş Kız," dedi Thresh.

Bunu bana iki kere söylemesine gerek yoktu. Olduğum yerde döndüm ve kalkarak ayaklarımı sert zemine basıp, Thresh'le Clove'dan ve Cato'nun sesinden kaçmaya başladım. Ancak ormana girdikten sonra bir an durup arkama baktım. Geriye kalan iki büyük sırt çantasını almış olan Thresh, düzlük alanın ucundan inerek, arenanın Oyunlar başladığından beri görmediğim kısmında kaybolmak üzereydi. Elinde mızrağıyla, Clove'un yanında dizlerinin üzerine çökmüş Cato, hayatta kalması için kızı yalvarıyordu. Az sonra bunun beyhude olduğunu, kızın kurtarılamayacağını anlayacaktı. Gözüme giren kanı silip durarak ağaçların içine daldım ve vahşi, yaralı bir hayvan gibi uzaklaşmaya başladım. Birkaç dakika sonra Clove'un ölümünü ilan eden top atışını duydum. Çok geçmeden Cato ya benim ya da Thresh'in peşine düşmüş olacaktı. Başımdaki yara yüzünden zayıf düşmüş bir halde, dehşet içinde, titreyerek ilerlemeye devam ettim. Yayına ok taktım ama Cato'nun da elindeki mızrağı benim ok atabildiğim kadar bir mesafeye fırlatabileceğini biliyordum.

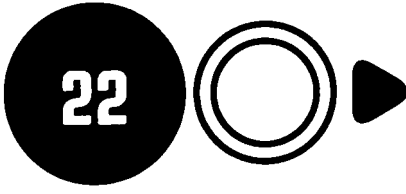
Sakinleşmemi sağlayan tek bir şey vardı. Thresh, Cato'nun sırt çantasını da almıştı. Cato'nun deliler gibi

ihtiyaç duyduğu şey her neyse, bu Thresh'in elindeydi. Bu yüzden Cato'nun benim değil, Thresh'in peşine düşeceğini tahmin ediyordum. Gene de ırmağa ulaştığımda yavaşlamadım. Çizmelerimle suya girdim ve bata çıka ilerlemeye devam ettim. Kanı kesmek için, eldiven niyetine kullandığım Rue'nun çoraplarını ellerimden çıkarıp alnıma bastırdım ama birkaç dakika içinde iki çorap da kandan sıırıslıklam oldu.

Bir şekilde mağaraya ulaşmayı başardım. Kayaların arasındaki boşluktan içeri süzüldüm. Mağaranın loşluğunda turuncu renkli minik çantayı açıp çevirdiğimde yere, içinde şırınga olan ince bir kutu düştü. Bir an olsun durup düşünmeden, kutudan çıkardığım iğneyi Peeta'nın koluna soktum ve ilacı yavaşça enjekte ettim.

Önce başıma kaldırdığım, peşi sıra kucağıma düşen ellerim kanla kaplıydı.

Hatırladığım son şey bileğimin kıvrımına konan, zarif bir güzelliğe sahip, yeşil-gri renkteki kelebek oldu.

Evimizin çatısını döven yağmurun sesiyle yavaşça kendime geldim. Bunu fark ettiğimde yeniden uykuya dalmak için direndim. Battaniyelerin sımsıcak kozasında sarmalanmış bir halde, evimde güvendeydim. Belli belirsiz başımın ağrıdığını hissedebiliyordum. Herhalde grip olmuşum ve bu yüzden yatakta kalmama müsaade etmişlerdi. Gerçi çok uzun süredir uyuduğumu sanıyordum. Annem yanağımı okşadığında elini itmedim. Uyanık olsam yapacağım bu olurdu. Onun şefkat dolu dokunuşuna ne kadar ihtiyacımın olduğunu bilmesini asla istemezdim. Ona hâlâ güvenmiyor olsam da, ne kadar özlem duyduğumu bilmesini istemiyordum. Ve sesini duydum. Ama bu ses anneme ait değildi. Dehşete kapıldım.

“Katniss,” diyordu ses. “Katniss, beni duyabiliyor musun?”

Gözlerimi açtığım anda güvenlik hissi yok oldu. Evde, annemin koynunda değildim. Karanlık, serin bir mağaradaydım. Üzerleri örtülmüş olmasına rağmen çıplak

ayaklarım donuyordu. Havada kanın keskin kokusu asılıydı. Gözlerimin önüne bir gencin bitkin, soluk yüzü geldiğinde paniğe kapılsam da, bir müddet sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. “Peeta.”

“Hey. Gözlerini yeniden görmek güzel.”

“Ne kadar zamandır uyuyorum?”

“Emin değilim. Dün akşam uyandığımda, bir kan gölünün ortasında, yanıbaşında yattığını gördüm. Sanırım kanaman durdu ama yerinde olsam doğrulmaya kalkışmazdım.”

İhtiyatlı bir halde elimi başıma götürdüğümde, sargı beziyle sarılmış olduğunu anladım. Bu basit hareketim bile zayıf düşüp başımın dönmesine neden oldu. Peeta’nın dudaklarına yaklaştırdığı şişeden kana kana su içtim.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedim.

“Çok daha iyiyim. Koluma enjekte ettiğin ilaç her neyse, işe yaradı. Sabah bacağımdaki bütün şişlik inmişti.”

Onu uyutup tek başıma Cornucopia’ya gittiğim için bana kızgınmış gibi görünmüyordu. Belki felaket halde olduğumdan biraz güç kazanmamı bekliyordu; beni daha sonra kalaylayacaktı. Ama şu an için gerçekten nazikti.

“Yemek yedin mi?” diye sordum.

“Kızma ama bunlarla daha uzun süre idare etmemiz gerekebileceğini düşünmeden, hindikuşunun üç parçasını yedim. Ama endişelenme, yeniden sıkı bir perhize girdim.”

“Hayır, hayır, iyi yapmışsın. Yemen lazım. Yakında ava çıkarım.”

“Ama çok yakında değil, tamam mı? Bir süre seninle ilgilenmeme izin ver lütfen.”

Başka seçeneğim yoktu zaten. Peeta bana birkaç lokma etle biraz kuru üzüm yedirip bolca su içirdi. Ovarak ısıttığı ayaklarımı ceketiyile sarmaladıktan sonra uyku tulumunu çeneme kadar çekti.

“Çizmelerinle çorapların hâlâ nemli. Havanın da bu açıdan pek yardımcı olduğu söylenemez,” dedi. O anda duyduğum gök gürültüsünü, kayaların arasındaki bir boşluktan gökyüzünü aydınlattığını gördüğüm şimşek izledi. Tavandaki bazı deliklerden mağaraya yağmur girse de, Peeta naylon torbamı başımın üzerindeki kayaların arasına sıkıştırarak derme çatma bir tente kurmuştu.

“Bu fırtınayı kim ısmarladı acaba? Demek istediğim, bunun hedefi kim?” dedi Peeta.

“Cato ve Thresh,” dedim, hiç düşünmeden. “Tilki Surat bir yerlerdeki inine girmiştir. Clove ise... beni bıçakla doğramaya kalktıktan sonra...” Cümlemi tamamlayamadan sustum.

“Clove’un öldüğünü biliyorum. Dün gece gökyüzünde gördüm. Onu sen mi öldürdün?”

“Hayır. Thresh bir taşla kafatasını kırdı.”

“Neyse ki seni yakalayamamış.”

Ziyafetin görüntülerinin zihnimde canlanmasıyla fenalaştığımı hissettim. “Yakaladı ama gitmeme izin verdi.” Bunu dedikten sonra Peeta’ya olanları anlatmak zorundaydım. Erzak stoğunun patlatılması, kulağımı kaybetmem, Rue’nun ölümü, 1. Mıntıka’nın haracı ve gönderilen ekmek gibi... Peeta neler olduğunu sorabilecek kadar iyi olmadığından ve ben de kendimi hazır hissetmediğimden konuşmadığımız her şeyi anlatmaya koyuldum. Bütün bunların ardından, Thresh’le karşı karşıya

kaldığımız anı ve onun borcunu ödemek için beni nasıl bıraktığını anlattım.

“Seni bırakmasının nedeni sana borçlu kalmak istememesi mi yani?” diye sordu Peeta, duyduklarına inanamamış gibi.

“Evet. Bunu anlamayı beklemiyorum. Sen her zaman yeterince şeye sahip bir çocuktun. Damar’da yaşasaydın, bunu sana açıklamak zorunda kalmazdım.”

“Deneme de zaten. Belli ki anlayamayacak kadar taş kafayım.”

“Seninle aramızdaki ekmek konusu gibi,” dedim. “O ekmek için sana borçlu olduğumu asla aklımdan çıkaramamış olmam gibi.”

“Ekmek mi? Ne ekmeği? Çocukluktan mı bahsediyorsun? Bence bu konuyu artık kapatabiliriz. Demek istediğim, beni ölümden döndürdün.”

“Beni tanı mıyordun. Hiç konuşmamıştık. Hem, karşılığı en zor ödenen her zaman ilk hediyelerdir. Bana o zaman yardım etmemiş olsaydın, hayatını kurtarmak için burada olamazdım bile. Ayrıca, bunu neden yapmıştın ki?”

“Neden mi? Biliyorsun nedenini,” dedi Peeta. Acıyan başımı hafifçe iki yana salladım. “Haymitch seni ikna etmenin zor olacağını söylemişti.”

“Haymitch mi?” dedim. “Bunun Haymitch’le ne alakası var?”

“Hiç... Neyse, demek Cato ve Thresh, ha? Birbirlerini öldüreceklerini ummak aşırı iyimserlik olur herhalde, değil mi?”

Bunu düşünmek canımı sıktı. “Bence Thresh’i sever-

dik. 12. Mıntıkada tanışmış olsaydık arkadaş olabilirdik.”

“O halde umut edelim de Cato onu öldürsün. Böylelikle bunu biz yapmak zorunda kalmayız,” dedi Peeta, asık suratla.

Cato’nun Thresh’i öldürmesini istemiyordum. Bir kişinin daha ölmesini istemiyordum. Ama galipler arena-da bu türden laflar eden haraçların arasından çıkmazdı. Elimden geleni yapmama rağmen gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum.

Peeta endişeyle bana baktı. “Ne oldu? Ağrın çok mu?”

Ona gerçeği söylemek yerine başka bir yanıt verdim ama bu da eşit derecede doğruydı. Anlık bir zayıflık belirtisi göstermeyi, ölümcül bir zayıflığımı ortaya koymaya tercih ederdim. “Eve gitmek istiyorum, Peeta,” dedim, küçük bir çocuk gibi, ağlamaklı bir sesle.

“Gideceksin, söz veriyorum,” dedikten sonra eğilerek beni öptü.

“Ama şimdi gitmek istiyorum.”

“Bak ne diyeceğim. Şimdi uyu ve rüyanda evini gör. Daha ne olduğunu anlamadan gerçekten orada olacaksın. Tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadım. “Nöbeti devralmamı istersen uyandır beni.”

“Sen ve Haymitch’in sayesinde gayet iyiyim. Dinlendim de... Hem, bunun ne kadar süreceğini kim bilir?”

Ne demek istiyordu? Fırtınayı mı kastetmişti? Havanın bize soluklanabileceğimiz kadar kısa bir süre tanımasından mı bahsediyordu? Yoksa Açlık Oyunları’nın kendisinden mi? Bilmiyordum. Ama kendimi çok mutsuz

ve yorgun hissettiğimden sormadım.

Peeta beni uyandırdığında akşam olmuştu. Sağanağa dönen yağmur, daha önce yalnızca sızdıran tavanımızdan içeri çok fazla su girmesine neden oluyordu. En çok su giren deliğin altına çorba kabını koymuş olan Peeta, üzerime su gelmemesi için de naylon torbanın konumunu değiştirmişti. Kendimi biraz daha iyi hissettiğimden, başım dönmeden olduğum yerde doğrulabildim. Kurt gibi acıkmıştım. Peeta da açtı. Uyanmamı beklediği ve bir şeyler yapmak için istekli olduğu belliydi.

Elimizde yiyecek pek bir şey kalmamıştı. İki parça hindikuşu eti, biraz kök ve bir avuç kuru meyvemiz vardı.

“Birazını sonraya bıraksak mı?” diye sordu Peeta.

“Hayır, bitirelim. Zaten hindikuşunun eti daha fazla dayanmaz ve bozuk yemekten zehirlenmemiz istediğimiz son şey olur,” diyerek, yiyecekleri ikiye böldüm. Önümüzdekileri yavaşça yemeye çalışsak da, ikimiz de o kadar açtık ki birkaç dakika içinde her şeyi silip süpürdük. Ama kesinlikle doymamıştım.

“Yarın av günü,” dedim.

“Avda sana çok yardımım dokunmaz,” dedi Peeta. “Hayatımda hiç avlanmadım.”

“Ben yakalarım, sen pişirirsin. Hem ormanda kök, yeşillik filan da toplayabilirsin.”

“Keşke çevremizde ekmek yetişen bir tür çalı olsaydı...”

“11. Mıntıka’dan bana gönderdikleri ekmek elime geçtiğinde hâlâ sıcaktı,” dedim, içimi çekerek. “Şunları çiğne,” diyerek, ona bir avuç nane yaprağı uzattıktan sonra, ben de ağzıma bir tane attım.

Fırtına yüzünden gökyüzünü görmek kolay değildi

ama en azından bugün kimsenin ölmediğini anladık. Demek ki Cato'yla Thresh henüz karşılaşmamıştı.

“Thresh nereye gitti acaba? Demek istediğim, Cornucopia'nın diğer tarafında ne var?” diye sordum Peeta'ya.

“Omuzlarıma dek çıkacak yükseklikte otlarla kaplı, göz alabildiğine uzanan bir tarla. Bilemiyorum, belki tahıl da yetişiyordur otların arasında. Farklı renklerde kısimlar var. Ama açılmış patikalar yok.”

“Orada tahıl yetiştiğine şüphem yok. Thresh'in neyin yenebilir neyin yenemez olduğunu bildiğine de...” dedim. “Sen hiç girdin mi oraya?”

“Hayır. Kimse o uzun otların arasında Thresh'in izini sürmek istemedi. Oranın tedirgin edici bir havası var. Tarlaya her baktığımda, orada nelerin gizlenmiş olabileceğinden başka bir şey düşünemedim. Yılanlar, kuduz hayvanlar, bataklıklar... Orada her şey olabilir.”

Bunu dile getirmesem de, Peeta'nın dedikleri bana 12. Mıntıka'yı çeviren tellerin ötesine geçmememiz için söylenenleri hatırlattı. Bir an için, Peeta'yla Gale'i karşılaştırmaktan kendimi alıkoyamadım. Gale, bu araziyi tehlikeli bir bölge olduğu kadar yiyecek kaynağı olarak da görürdü.

Thresh'in bu şekilde gördüğüne şüphe yoktu zaten. Peeta'nın aşırı yumuşak olduğunu düşünmüyordum; dahası, korkağın teki olmadığını da kanıtlamıştı. Ama sanırım, eviniz her zaman taze ekmek koktuğunda bazı şeyleri sorgulamanıza gerek kalmıyordu. Gale ise her şeyi sorguluyordu. Gale'le her gün kanunları çiğnerken lakayit bir şekilde yaptığımız şakaları duysa Peeta ne düşünürdü? Bu onu şaşırtır mıydı? Panem hakkında ko-

nuştuklarımızı ya da Gale'in Başkent'in aleyhinde söylediklerini duysa?

"Belki orada ekmek çalısı vardır," dedim. "Belki de Thresh'in Oyunlar'ın ilk gününe göre çok daha iyi beslenmiş, hatta kilo almış gibi görünmesinin nedeni budur."

"Belki de çok cömert sponsorları vardır. Haymitch'in bize ekmek göndermesini sağlamak için ne yapmamız gerekeceğini merak ediyorum."

Buna kaşlarımı kaldırırsam da, Peeta'nın iki gece önce Haymitch'in bize gönderdiği mesajdan haberinin olmadığını hatırladım. Bir öpücük bir kap çorba demekti. Ama bunu pat diye Peeta'ya söyleyemezdim. Seyircilerin, aramızdaki aşkın sempatilerini kazanmak için kurulmuş bir tezgâh olduğunu anlaması, bir daha asla yiyecek alamamamıza neden olabilirdi. İnandırıcı bir şekilde işleri yoluna koymam gerekiyordu. Basit bir şeyle başlamayı düşünerek, Peeta'nın elini tuttum.

"Belki de seni bayılttığım ilacı almak için çok fazla kaynak kullanması gerekmiştir," dedim, sinsice.

"Konusu açılmışken," dedi, parmaklarını parmaklarıma kenetleyerek. "Bir daha böyle bir şeye kalkışma."

"Yoksa?"

"Yoksa... yoksa..." Aklına hiçbir şey gelmedi. "Bana bir dakika ver."

"Sorun ne?" dedim, sırtarak.

"Sorun ikimizin de hâlâ hayatta olması. Bu da, seni doğru şeyi yaptığına daha çok inandırıyor."

"Tamam da doğru şeyi yaptım zaten."

"Hayır! Sakın bir daha böyle bir şey yapma Katniss!" Elimi artık acıtacak kadar sıkmaya başlamıştı ve sesinde

gerçek bir öfke vardı. “Benim için ölme. Artık bana iyilik yapmayacaksın. Tamam mı?”

Sesindeki yoğunluk beni şaşırtmış olsa da, bunun yiyecek elde etmek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşünerek konuyu uzatmaya karar verdim. “Belki bunu kendim için yapmışımdır, Peeta. Bunu hiç düşündün mü? Belki de... sana bir şey olacak diye... belki de tek endişelenen sen...”

Cümlemi tamamlayamadım. Sözcükler konusunda Peeta kadar iyi değildim. Diğer taraftan, bunları söylerken gerçekten Peeta’yı kaybetmenin düşüncesiyle moralim bozulmuştu. Onun ölmesini hiç istemediğimi fark ettim. Bu, sponsorlarla ilgili değildi. Bu, eve döndüğümüzde ne olacağıyla ilgili değildi. Bu, yalnız kalmak istemediğimle ilgili de değildi. Bu, Peeta’yla ilgiliydi. Bana ekmek veren çocuğu kaybetmek istemiyordum.

“Belki de ne Katniss?” dedi, yumuşak bir sesle.

Bu anı Panem halkının meraklı gözlerinden kaçırabilmek isterdim. Yiyecek alamayacağımız anlamına gelse bile... Her ne hissediyorsam, benden başka kimseyi ilgilendirmiyordu.

“Bu, Haymitch’in kesinlikle uzak durmamı söylediği konuydu,” dedim, kaçamak davranarak. Haymitch bununla uzaktan yakından alakası olan hiçbir şey söylememişti. Aksine, böylesine duygusal bir anda kaçmayı tercih ettiğim için bana küfürler savuruyor olmalıydı. Ama Peeta bir şekilde durumu kurtardı.

“O halde boşlukları doldurmak bana kalıyor,” diyerek, bana sokuldu.

Bu ikimizin de tam anlamıyla bilincinde olduğu ilk

öpüşmemizdi. İkimiz de rahatsız değildik, acı çekmiyorduk, bilinçsiz durumda değildik. İkimizin dudakları da ne yüksek ateşle yanıyordu ne de soğuktan donmuştu. Bu, göğsümde hakikaten bir şeylerin kıpırdanmasına neden olan ilk öpüşmeydi. Sıcak ve merak uyandırıcıydı. Bu, daha fazlasını istememe neden olan ilk öpüşmemizdi.

Ama istediğimi alamadım. Evet, Peeta beni ikinci kez öptü ama bu burnumun ucuna kondurduğu yumuşak bir öpücüktü yalnızca. Bir şey Peeta'nın dikkatini dağıtmıştı. "Sanırım yaran yeniden kanamaya başladı," dedi. "Hadi, uzan biraz. Zaten yatma zamanı geldi."

Çoraplarım giyebileceğim kadar kurumuştur. Peeta'ya da ceketini geri giydirdim. Nemli soğuk iliğime işlediğine göre, o da donuyor olmalıydı. Bu havada kimsenin peşimize düşmeyeceğini düşünsek de, ilk nöbeti almak için ısrar ettim. Peeta, ben de uyku tulumunun içinde olmayacaksam bunu kabul etmeyeceğini söylediğinde, titrediğimden buna itiraz etmek manasız geldi. Benden milyonlarca mil uzakta olduğu iki gece öncesine nazaran, Peeta'nın bu geceki yakınlığı beni etkilemişti. Tulumun içine girdiğimizde, koluna dayamam için başımı kendine çekti. Uykuya daldığında bile beni korumaya devam ediyormuş gibi, diğer koluyla beni sarmıştı. Uzun zamandır hiç kimse bana böyle sarılmamıştı. Babam öldüğünden, anneme güvenim tükendiğinden beri, kimsenin kollarında kendimi böylesine güvende hissetmemiştim.

Gece görüş gözlüğünün de yardımıyla, yattığım yerde mağaranın tavanından damlayan suları izlemeye başladım. Ritmik, teskin edici bu sesle birkaç kez içimin geçtiğini fark edip, suçluluk ve öfkeyle geri uyandım. Üç-dört

saat sonra artık gözlerimi açık tutamayacağımı anlayarak Peeta'yı uyandırdım. Kendisini kaldırdığım için kızmamıştı.

“Yarın yağmur durursa, ikimizin de huzur içinde uyuyabilmesi için bir ağacın en tepesinde yer bulacağım,” diye söz verip kendimi uykuya bıraktım.

Ama sabah hava durumunun değişmediğini gördük. Oyun Kurucular bizi boğmayı kafaya koymuş gibi şiddetli yağmur devam ediyordu. Gök gürlemeleri o kadar şiddetliydi ki zemin sarsılıyormuş gibiydi. Peeta ne olursa olsun yiyecek bir şeyler bulmak için dışarı çıkmayı düşünse de, ona böyle bir fırtınada bunun anlamsız olacağını söyledim. Bir metre ilerisini göremeyeceğinden, sıırılsıklam olmaktan başka bir şey geçmeyecekti eline. Haklı olduğumun farkındaydı ama açlıktan kazınan midelerimiz de bize acı vermeye başlamıştı.

Gün akşama dönerken havada hiçbir değişiklik olmadı. Tek umudumuz Haymitch'ti ama ya parasızlıktan (bu aşamada artık her şeyin fiyatı astronomik olurdu) ya da performansımızdan memnun olmadığından bir şeyin geldiği yoktu. Muhtemelen sorun performansımızdı. Bugün ateşli aşkımızı perçinleyemediğimizi kabul edecek ilk kişi ben olurdum. Açtık, yaralarımız yüzünden zayıf düşmüştük. Dahası yaralarımız yeniden açılmasın diye dikkatli davranmamız gerekiyordu. Uyku tulumunun içinde sarılmıştık ama bunun nedeni birbirimizi sıcak tutmaya çalışmamızdı. Kestirmekten daha heyecan verici bir şey yaptığımız yoktu.

Aşkımızı nasıl alevlendireceğimizi bilmiyordum. Gece öpüşmemiz güzeldi ama yeniden böyle bir an yaratmak

için önceden bir şeyler düşünmek gerekiyordu. Damar'daki bazı kızlar bu sulara çok kolay ilerleyebiliyordu. Benimse böyle şeylere ayıracak zamanım asla olmamıştı. Her halükârda, öpüşmemizin yeterli olmadığı belliydi çünkü öyle olsaydı, gece elimize az da olsa yiyecek geçebilirdi. İçgüdülerim, Haymitch'in fiziksel yakınlaşmanın ötesinde daha kişisel bir şeyler istediğini söylüyordu. Röportaj için hazırlanırken kendi hakkımda anlatmamı istediği türden şeyler. Bu açıdan berbattım. Ama Peeta değildi. Belki de en iyi yol onu konuşturmaktı.

"Peeta," dedim, alçak sesle. "Röportajında kendini bildin bileli bana âşık olduğunu söylemiştin. Kendini bildin bileli derken, ne zaman başlamıştı bu?"

"Ah... Sanırım okulun ilk günü. Daha beş yaşındaydık. Üzerinde kırmızı renkli ekose bir elbise vardı ve saçların da... bir yerine iki yandan örülmüştü. Sıraya girmek için beklerken babam seni bana göstermişti."

"Baban mı? Neden ki?"

"Bana, 'Şu kızı görüyor musun? Onun annesiyle evlenmek istemiştin ama o bir madenciye kaçtı,' dedi."

"Ne? Bunu şimdi uydurdun!"

"Hayır, bu gerçek. Ona, 'Madenci mi?' dedim. 'Senin yerine neden bir madenciyle evlenmek istedi ki?' Babam da, 'Çünkü o adam şarkı söylediğinde... kuşlar bile susup onu dinliyor,' dedi."

"Bu doğru. Öyle. Yani, öyleydi," dedim. Fırıncının, oğluna böyle bir şey söylemiş olması karşısında hem şaşır-mış hem de duygulanmıştım. Şarkı söylemeye asla istekli olmamamın, müziği her zaman hayatımdan uzak tutma-mın nedeni bunu zaman kaybı olarak görmem olmayabi-

lirdi. Belki de bunun nedeni müziğin bana babamı çok fazla anımsatmasıydı.

“Aynı gün müzik dersinde öğretmen içimizden kimin vadi şarkısını bildiğini sorduğunda, sen anında elini kaldırmıştın,” diye devam etti Peeta. “Öğretmen seni bir taburenin üzerine çıkarıp, sana şarkıyı söyletmişti. Sana yemin ederim, şarkıya başladığında camların önündeki bütün kuşlar susmuştu.”

“Ah, hadi ama...” dedim, gülerek.

“Hayır, bu gerçekten oldu. Şarkını bitirdiğinde, işimin bittiğini anlamıştım. Sonraki on bir yıl boyunca seninle konuşabilecek cesareti bulmaya çalıştım.”

“Ama bulamadın.”

“Ama bulamadım. Yani, bu açıdan bakıldığında, kura-dan adımın çıkması benim için büyük şanstı.”

Bir an için kendimi aptalca bir şekilde mutlu hissettikten sonra kafam karıştı. Çünkü yapmamız gereken gerçekten âşık olmamız değil, bu türden hikâyeler anlatıp âşıkımız gibi davranmamızdı. Ama Peeta’nın hikâyesinde gerçekler vardı. Babamla ve kuşlarla ilgili söyledikleri doğrudu. Ayrıca gerçekten okulun ilk günü sınıfın önünde şarkı söylemişim. Hangi şarkı olduğunu hatırlamıyordum ama bunu yapmıştım. Kırmızı ekose elbise... Böyle bir elbisem vardı; benden sonra da Prim giymişti. Babamın ölümünün ardından yıkana yıkana parçalanıp gitmişti.

Peeta’nın anlattığı hikâye, o berbat delik günde dayak yeme pahasına bana neden ekmek attığını da açıklıyordu. Yani, bu detaylar doğruysa... geri kalan her şey de doğru olabilir miydi?

“Senin... senin inanılmaz bir hafızan var,” dedim, te-reddütle.

“Seninle alakalı her şeyi hatırlıyorum,” dedi Peeta, öne düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarak. “İlgilenmeyen sendin.”

“Artık ilgileniyorum,” dedim.

“Eh, burada çok fazla rakibim olduğu söylenemez.”

Bir kez daha geri çekilmek istedim ama bunu yapamaya-
yacağımı biliyordum. Haymitch’in kulağımın içine fısıldadığını duyar gibiydim. “Söyle hadi, söyle hadi!”

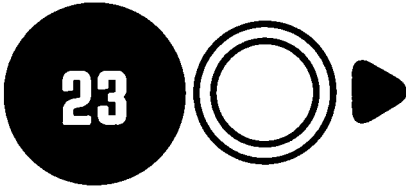
Zorlukla yutkunup konuştum. “Hiçbir yerde çok fazla rakibin yok.” Bu defa ben ona sokuldum.

Dudaklarımız birbirine dokunduğu anda, dışarıdan gelen gürültüyle yerimizden sıçradık. Elime aldığım yayımı mağaranın girişine çevirdim ama başka ses gelmedi. Kayaların arasından bakıp sevinçle bağırان Peeta, onu durdurumama fırsat vermeden dışarı çıktı ve birkaç saniye sonra bana gümüş bir paraşüte asılı bir sepet uzattı. Sepeti açtığımda bir ziyafetle karşılaştık. Francalalar, keçi peyniri, elma ve en iyisi, yabancı pirinç üzerinde kuzu yahnisi. Başkent’te en çok etkilendiğim şeyi sorduğunda, Caesar Flickerman’a bu kuzu yahnisinden bahsetmişim.

Kayaların arasından sürünerek mağaraya geri giren Peeta’nın yüzü aydınlanmıştı. “Sanırım Haymitch en sonunda açlıktan ölmemizi izlemekten sıkıldı.”

“Öyle sanırım.”

Haymitch’in bıkkınlığını belli eden kibirli sesini duyar gibiydim. “Evet, tam olarak *bunu* görmek istiyorum, tatlım.”

Vücudumun bütün hücreleri, yahniye ellerimle dalıp tıka basa yemem için haykırıyordu. Ama Peeta'nın ikazıyla durdum. "Hızlı yemesek iyi olur. Trendeki ilk gecemizi unuttun mu? O lezzetli yemekler yüzünden rahatsızlanmıştım ve o esnada o kadar aç bile değildim."

"Haklısın, her şeyi bir lokmada yiyebilirdim!" dedim, üzüntüyle. Ama bunu yapamazdık. Aklımız başımızdaydı. Yalnızca birer parça francala, yarım elma ve ancak bir yumurtanın içini doldurabilecek kadar yahni yedik. Yahniden aldığım her kaşığın tadını çıkardım. Yemeklerle birlikte gümüş çatal-bıçaklar ve tabak bile göndermişlerdi. Önümüzdekileri bitirdiğimizde istekle sepete baktım. "Biraz daha istiyorum."

"Ben de. Bak ne diyeceğim. Bir saat bekleyelim. Yediklerimizi doğru düzgün hazmedebilirsek, birer porsiyon daha alırız."

"Kabul," dedim. "Ama uzun bir saat olacak."

"Belki de o kadar uzun sürmez. Tam yemek geldiği sı-

rada bana bir şey söylüyordun. Benimle ilgili bir şey... rakibimin olmamasıyla ilgili... başına gelen en iyi şeyden..."

"Ne diyeceğimi hatırlayamıyorum," dedim, mağaranın, kameraların yüzümün kızardığını yakalayamayacağı kadar loş olduğunu umarak.

"Ah, anladım. Ben de öyle düşünmüştüm. Kaysana, donuyorum."

Uyku tulumunda yer açtım. Sırtımızı mağaranın duvarına dayadık. Başım gene omzundaydı; kollarıyla beni sardı. Haymitch'in rolümü sürdürmem için beni dürttüğünü hissedebiliyordum. "Yani, beş yaşından beri başka hiçbir kız gözüne çarpmadı mı?"

"Bir sürü kız gözüme çarptı elbette ama hiçbiri beni senin gibi etkilemedi."

"Damar'da yaşayan bir kızıdan hoşlanman eminim aileni çok heyecanlandırmıştır."

"Elbette hayır. Ama bu umrumda bile değil. Hem geri dönmeyi başarırsak, sen Damar'dan değil, Galipler Köyü'nden bir kız olacaksın."

Bu doğruydı. Kazanırsak, mıntıkamızın Açlık Oyunları galiplerine ayrılmış kısmında ikimiz de birer eve sahip olacaktık. Oyunlar'ın başladığı uzun yıllar öncesinde, Başkent her mıntıkada bir düzine güzel evin olduğu özel semtler kurmuştu. Elbette, bizim mıntıkamızda bu evlerden yalnızca biri doluydu. Diğer evlerin çoğunda hiçbir zaman kimse yaşamamıştı.

Aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. "O zaman tek komşumuz Haymitch olacak!"

"Ah, bu çok güzel olur gerçekten," dedi Peeta, bana daha da sıkı sarılarak. "Sen, ben, Haymitch. Sıcacık bir

ortam. Piknikler, doğum günü partileri, ateşin başında geçmiş Açlık Oyunları'ndan hikâyelerin anlatıldığı uzun kış geceleri..."

"Sana bunu daha önce de söyledim; Haymitch benden nefret ediyor!" desem de, Haymitch'in komşum ve ahbabım olmasının düşüncesi bile beni güldürmüştü.

"Bazen. Ama ayık olduğu hiçbir zaman seninle ilgili olumsuz bir şey söylediğini duymadım."

"Asla ayık değil ki!"

"Doğru. Ben onu kiminle karıştırdım ki? Ah, tabii ya. Seni seven kişi Cinna. Ama bunun asıl nedeni muhtemelen seni ateşe verdiğinde kaçmamış olman. Diğer taraftan, Haymitch... Yerde olsam, ondan uzak dururdum. Gerçekten de senden nefret ediyor."

"Hani onun favorisi bendim? Öyle dememiş miydin?"

"Benden daha da çok nefret ettiğinden söylemiştim onu. Genel olarak insanlardan hoşlandığını sanmıyorum."

Seyircilerin Haymitch'le bu şekilde dalga geçmemizden keyif alacağını biliyordum. Haymitch o kadar uzun zamandır tanınıyordu ki, seyircilerin bir kısmı için eski bir dosttan farksızdı. Zaten onu bilmeyenler de, hasat günü sahneden düşmesiyle birlikte Haymitch'le tanışmıştı. Bu sıralar hakkımızda konuşması için bir sürü röportaja katılıyor olmalıydı. Röportajlarda nasıl yalanlar uydurduğunu tahmin bile edemezdim. Aslında, diğer mıntıkaların akıl hocaları bir ortakla, yani bir başka galiple birlikte çalışırken, her türlü işle tek başına ilgilenmesi gereken Haymitch bu açıdan ciddi bir dezavantaja sahipti. Arenada bir başıma dolandığım zamanlarda ol-

duğum gibiydi. Tükettiği alkol miktarı, üzerindeki aşırı ilgi ve bizi hayatta tutmak için yaşadığı stresle birlikte nasıl dayandığını merak ediyordum doğrusu.

Düşündüğümde bunun ne denli komik olduğunu fark ettim. Haymitch’le hiç anlaşılamadığımız doğrudu ama Peeta, onunla birbirimize benzediğimiz konusunda haklı olabilirdi. Haymitch, Oyunlar başladığından beri gönderdiği bağışların zamanlaması aracılığıyla benimle iletişim kurmayı başarmış gibi görünüyordu. Susuzluktan öleceğimi düşünürken bana su göndermeyerek, aslında suya çok yakın olduğumu anlamamı sağlamıştı. Uyku şurubunu yalnızca Peeta’nın acısını dindirmek için göndermemiş olması veya Peeta’yla aramızdaki ilişkiyi alevlendirmem gerektiğini anlamam da bu iletişimin parçalarıydı. Aslına bakılacak olursa, en başından beri Peeta’yla hiç iletişim kurmamıştı. Belki de Peeta bir kap çorbayı sadece bir kap çorba olarak görecekken, benim bu bağışın nasıl bir anlamı olduğunu çözebileceğimi düşünmüştü.

Aklıma gelen düşünce, bu soruyu sormam için aradan geçmesi gereken zamana hayret etmeme yol açtı. Belki de bunun nedeni Haymitch’e ilk defa meraklı bir gözle bakmaya başlamış olmamdı. “Sence nasıl başardı?”

“Kim? Kim neyi nasıl başardı?”

“Haymitch. Sence Oyunlar’ı nasıl kazandı?”

Peeta yanıt vermeden önce bir müddet bunu düşündü. Haymitch sağlam, yapılı bir vücuda sahip olsa da, Cato ya da Thresh gibi insan azmanı değildi. Özellikle yakışıklı olduğu da söylenemezdi. Yani, sponsorların bağış yağdıracağı türden bir çekiciliği yoktu. Dahası, o kadar aksi bir adamdı ki birinin onunla ittifak kurmuş olduğu-

nu düşünemiyordum. Haymitch'in kazanmasının tek bir yolu kalıyordu ve ben yanıtı kendi başıma ulaşmak üzereyken Peeta da aynı şeyi söyledi.

“Diğerlerini zekâsıyla alt etti.”

Bunu başımla onayladım ve konuyu kapattım. Ama hayatta kalmayı başaracak kadar akıllı olduğumuzu düşündüğü için bize gerçekten yardım etmeye karar veren Haymitch'in, bu nedenle Oyunlar başladığından beri içkiden uzak duruyor olabileceğini düşünmeden edemedim. Belki her zaman ayyaşın teki değildi. Belki de ilk yıllarda mıntıkamızın haraçlarına hakikaten yardım etmeye çalışmış ama zaman içinde bu taşıyamayacağı kadar ağır bir sorumluluğa dönüşmüştü. Akıl hocalığı yaptığınız çocukların gözlerinizin önünde ölmesini izlemek korkunç bir şey olmalıydı. Bilhassa bunun her yıl yinelandığını düşündüğümde... O anda, buradan canlı çıkmayı başara-bildiğim takdirde bunun benim işim olacağını fark ettim. 12. Mıntika'nın bir sonraki kız haracının akıl hocası ben olacaktım. Bu öylesine can sıkıcı bir düşünceydi ki, hemen aklımdan çıkardım.

Biraz daha yemem gerektiğine karar vermem için aradan yalnızca yarım saat geçmesi yetmişti. Peeta da buna karşı çıkmayacak kadar acıkmıştı. Birer tabak kuzu yahnisi ve pirinç koyarken, marşın çalmaya başladığını duyduk. Ayağa kalkan Peeta, kayaların arasındaki bir boşluktan gökyüzüne baktı.

“Bu gece bakacak bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedim, dikkatimi gökyüzünden çok yahniye vermişken. “Hiçbir şey olmadı. Olsaydı top atışını duyardık.”

“Katniss,” dedi Peeta, alçak sesle.

“Ne? Sence bir francalayı da paylaşalım mı?”

Peeta bir kez daha, “Katniss,” dediğinde, onu duymazdan gelmek istediğimi fark ettim.

“Tamam, bir de francala bölüyorum. Ama peyniri yarına saklayacağım,” derken, Peeta’nın gözlerini üzerime diktiğini gördüm. “Ne?”

“Thresh ölmüş.”

“Olamaz.”

“Top atışını gök gürlemeleri yüzünden duyamamış olabiliriz.”

“Emin misin? Demek istediğim, sağanak yağmur yağıyor. Gökyüzüne bakıp da neyi nasıl görebildiğini anlamıyorum.” Peeta’yı kenara itip, kıstığım gözlerimi karanlık, yağmurlu gökyüzüne diktim. On saniye boyunca Thresh’in fotoğrafının bulanık gölgesine baktıktan sonra gökyüzü yeniden karardı. Bu kadardı işte.

Az önce neyle meşgul olduğumu unutmuş bir halde kayalara yaslandım. Thresh ölmüştü. Buna sevinmeliydim, değil mi? Sonuçta alt etmemiz gereken haraçların sayısı bir azalmıştı. Hem de çok güçlü bir haraçtı bu. Ama sevinmemiştim. Karnına saplanan bir mızrakla can veren Rue yüzünden Thresh’in hayatımı bağışlayıp gitmeme izin verdiği an dışında bir şey düşünemiyordum.

“Sen iyi misin?” diye sordu Peeta.

Duygularımı belli etmeyecek şekilde omuzlarımı silk-tim. Ellerimle dirseklerimi tutarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Acımı gizlemek zorundaydım. Rakiplerinin ölümüne ağlayan bir haraca kim para yatırırdı? Rue’nun durumu farklıydı. Onunla müttefiktik. Ve Rue çok küçüktü. Ama Thresh’in öldürülmesine neden üzülüğümü

kimse anlayamazdı. Aklımdan bunların geçtiğini fark ettiğim anda toparlandım. Öldürülmek! Neyse ki, bunu sesli söylememiştim. Bunu söylemem bana arenada hiçbir şey kazandırmazdı. “Yalnızca...” dedim. “Biz kazanamayacaksak, Thresh’in kazanmasını isterdim. Çünkü o beni öldürebilecekken bıraktı. Ve Rue için de...”

“Evet, anlıyorum,” dedi Peeta. “Ama bu aynı zamanda 12. Mıntıka’ya bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyor.” Az önce doldurduğum tabaklardan birini elime tutuşturdu. “Yesene. Hâlâ sıcak.”

Thresh’in ölümüne aldırmadığımı göstermek için bir kaşık yahniyi ağzıma atsam da, yutkunabilmek için çok çaba sarfetmem gerekti. “Cato’nun artık bizim peşimizde olduğu anlamına da geliyor.”

“Artık malzeme ve erzak stoğu da var,” dedi Peeta.

“Yaralı olduğuna şüphem yok.”

“Bunu sana düşündüren nedir?”

“Thresh dövüşmeden can vermemiştir. O güçlü. Yani, güçlüydü. Ve karşılaştıkları yer de Thresh’in bölgesiydi.”

“Güzel,” dedi Peeta. “Cato ne denli yaralıysa bu bizim için o kadar iyi. Tilki Surat’ın ne halde olduğunu merak ediyorum.”

“Ah, o iyidir,” dedim, hırçın bir sesle. Cornucopia’da saklanma fikrini ben değil de o bulmuş olduğu için hâlâ öfkeliydim. “Herhalde Cato’yu yakalamak, o kızı yakalamaktan daha kolay olacaktır.”

“Belki de onlar birbirini haklar ve biz de eve döneriz,” dedi Peeta. “Ama nöbetler konusunda daha dikkatli olmamız lazım. Birkaç kere içim geçti.”

“Benim de... Ama bu gece böyle bir şey olmayacak.”

Sessizce yemeğimizi yedikten sonra, Peeta ilk nöbeti tutmayı önerdi. Uyku tulumuna girip, yüzümü kameralara göstermemek için kapüşonumu başımın üzerine indirdim. Hislerimin yüzüme yansımından endişe etmeyeceğim kısa süreli bir mahremiyete ihtiyacım vardı. Kapüşonun altında, Thresh'le sessizce vedalaşıp hayatımı bağışladığı için ona teşekkür ettim. Onu asla unutmayaacağıma ve Oyunlar'ı kazanırsam, hem onun hem de Rue'nun ailesine yardım etmek için elimden geleni yapacağıma söz verdikten sonra, midemin dolu olmasının rahatlığı ve yanımdaki Peeta'nın sıcaklığıyla uykuya daldım.

Peeta beni uyandırdığında fark ettiğim ilk şey keçi peynirinin kokusu oldu. Bana peynir sürülmüş ve üzerinde birkaç dilim elma olan bir francala uzatırken, "Kızma," dedi. "Yemek zorundaydım. Bu da senin payın."

"Güzel," dedim, francaladan koca bir lokma ısırarak. Yağlı keçi peynirinin tadı Prim'in peynirlerine benziyordu. Elmalar ise tatlı ve sertti. "Mmmm..."

"Fırında keçi peyniri ve elmalı turta yapadık."

"Pahalı olduğuna şüphem yok," dedim.

"Bizim yiyemeyeceğimiz kadar pahalıydı. Çok bayatlamadıysa elbette... Gerçi, pratik olarak yediğimiz her şey bayat olur zaten," diyen Peeta, tulumun içine girdi. Bir dakika geçmeden horlamaya başlamıştı bile.

Hah! Mıntıkamızdaki esnaf sınıfının her zaman rahat yaşamlara sahip olduğunu düşünürdüm. Peeta'nın asla aç kalmadığı doğrudu. Gene de, kimsenin satın almayacağı bayat ekmeklerle karnını doyurmanın iç karartıcı bir tarafı vardı. Bense soframıza her gün yiyecek bir şeyler getirmek zorunda olduğumdan, tabağımızdakiler o

kadar taze olurdu ki, yediğimiz şeyin kaçmamasına dikkat etmemiz gerekirdi.

Nöbetim esnasında yağmur aniden kesildi. Sağanak yağış birden durmuş; geriye yalnızca dallardan düşen damlaların ve debisi yükselmiş olması gereken ırmağın sesi kalmıştı. Gökyüzünde beliren dolunay sayesinde gece görüş gözlüğü olmadan dışarıyı görebiliyordum artık. Ayın gerçek mi yoksa Oyun Kurucular'ın yansıttığı bir projeksiyon mu olduğunu anlayamadım. Mıntıkadan ayrılmadan kısa süre önce dolunay vardı. Geç saatlere dek avlandığımız o gün Gale'le birlikte ayın gökyüzünde yükselişini izlediğimizden bunu hatırlıyordum.

Evden ayrılmamın üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Arenada geçirdiğim sürenin iki hafta kadar olduğunu sanıyordum. Başkent'te de hazırlıkla geçen bir hafta vardı. Belki de ay gerçektir ve Gale'le birlikte avlandığımız o gecenin ardından döngüsünü tamamlamıştı. Bir nedenden ötürü, bunun 12. Mıntıkada izlediğim ay olmasını umuyordum. Bu bana, her şeyin gerçekliğinden şüphelendiğimiz arenanın gerçeküstü dünyasında tutunacak bir şey verebilirdi.

Dört kişi kalmıştık.

Oyunlar başladığından beri ilk defa, gerçekten de eve dönebileceğimi düşündüm. Şöhrete, zenginliğe, Galipler Köyü'ndeki evime ulaşabilirdim. Annemle Prim de yanıma taşınırdı. Artık açlıktan korkmamıza gerek kalmazdı. Yeni bir tür özgürlük elde ederdik. Peki... peki sonra? Gündelik hayatım nasıl olurdu? Bugüne dek günlerimin büyük kısmını yiyecek bulmak için çabalayarak geçirmiştim. Bu hayatımdan çıktığında geriye kalan kişinin

kim olacağını bilemiyordum. Bu fikir beni biraz korkuttu. Çuvalla para kazanmış olan Haymitch'i düşündüm. Hayatı nasıl değişmişti? Tek başına yaşıyordu. Karısı, çocukları yoktu. Uyanık olduğu saatlerin çoğunu içerek geçiriyordu. Onun gibi olmak istemiyordum.

“Ama yalnız olmayacaksın,” diye fısıldadım kendime. Annemle Prim vardı. Eh, en azından şimdilik. Sonra... Prim'in büyüyeceği, annemin öleceği sonrasını düşünmek istemiyordum. Asla evlenmeyeceğimi, bu dünyaya çocuk getirmenin riskine asla girmeyeceğimi biliyordum. Çünkü Açlık Oyunları'nın galibi olmanın garanti altına almadığı bir şey varsa, o da çocuklarınızın güvenliğiydi. Çocuklarımla adı da diğerleriyle birlikte hasat kurasına girecekti. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyecektim.

Güneş en sonunda doğduğunda, kayaların arasından içeri sızan ışık Peeta'nın yüzünü aydınlattı. Eve döndüğümüzde o nasıl birine dönüşecekti? Bu kafa karıştırıcı, iyi huylu çocuk, bütün Panem'i bana delicesine âşık olduğuna inandırmak için ikna edici yalanlar sıralayabilmişti. Dahası, buna benim bile inanmamı sağladığı anlar olduğunu itiraf etmek zorundaydım. *Herhalde, en azından arkadaş kalırız*, diye düşündüm. Burada birbirimizin hayatını kurtardığımız gerçeğini hiçbir şey ortadan kaldıramazdı. Dahası, o her zaman bana ekmek veren çocuk olacaktı. İki iyi arkadaş. Ama bunun ötesine geçecek herhangi bir şey... Bunları düşünürken, Peeta'yı izlememi izleyen Gale'in gri gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Rahatsızlıkla kıpırdandım. Peeta'nın başına giderek omzunu sarstım. Uykulu gözleri bana odaklandığı anda beni kendine çekerek uzun bir öpücük verdi.

“Avlanacağımız zamanı boşa harcıyoruz,” dedim, ayrıldığımızda.

“Ben buna zamanı boşa harcamak demem.” Doğrularak gerindi. “O halde, gözümüzü iyice karartmak için aç karnına mı avlanacağız?”

“Hayır. Güç kazanmak için yememiz lazım.”

“Bana uyar,” dese de, kalan yahniyle pirinci ikiye bölüp ona tabağını uzattığımda şaşırdığını gördüm. “Hepsini mi yiyeceğiz?”

“Bugün çıkıp yiyecek bulacağız,” dedim. İkimiz de tabaklarımıza gömüldük. Artık soğumuş olmasına rağmen bu yahni hayatımda yediğim en lezzetli yemeklerden biriydi. En sonunda çatalı bir kenara bırakıp tabakta kalanları parmaklarımla sıyırdım. “Şu anda Effie Trinket’in görgüsüzlüğüm karşısında ürperdiğini hissedebiliyorum.”

“Hey, Effie! Şuna bak!” diyen Peeta, çatalını omzunun üzerinden atıp, ne denli mutlu olduğunu gösteren sesler çıkararak diliyle tabağını yaladı. Ardından, Başkent’teki refakatçimize bir öpücük gönderip, “Seni çok özledik Effie!” diye bağırdı.

Elimle Peeta’nın ağzını kapasam da, kahkahalarla gülüyordum. “Sus! Cato mağaramızın çok yakınında olabilir.”

Elimi tutarak, “Kimin umrunda? Artık beni koruyacak sen varsın!” dedikten sonra beni kendine çekti.

“Hadi ama!” dedim, bıkkınlıkla. Kendimi kurtarmadan önce benden bir öpücük daha almayı başardı.

Toparlanıp mağaranın önüne çıktığımızda, artık ciddileşmiştik. Thresh’le meşgul olan Cato’nun bize bulaşma-

yacağını bilmenin rahatlığıyla, süren şiddetli yağmurda kimsenin bulamayacağı mağaramızda geçirdiğimiz son birkaç gün tatil gibi gelmişti. Şimdiyse, güneşli ve sıcak bir güne uyanmış olmamıza rağmen, ikimiz de Oyunlar'a geri döndüğümüzü hissediyorduk. Önceden elinde ne varsa kaybetmiş olduğundan, Peeta'ya bıçağımı verdim. Üçünü erzak stoğunu patlatırken, ikisini ise ziyafette kullandıktan sonra, elimde kalan son yedi okum kılıfın içinde takırdıyordu. Bir ok daha kaybetmeyi göze alamazdım.

“Çoktan peşimize düşmüştür,” dedi Peeta. “Cato, avının kendi ayaklarına gelmesini bekleyecek türden biri değil.”

“Ama yaralıysa...”

“Fark etmez. Hareket edebiliyorsa, geliyordur.”

Günlerdir süren yağmurun ardından ırmak her iki kıyısında da yatağının birkaç metre üzerine çıkmıştı. Su almak için durduk. Birkaç gün önce kurduğum tuzakları kontrol ettiğimde, hiçbir şey yakalayamadığımı gördüm. Bu havada şaşırtıcı değildi. Zaten arenanın bu kısmında çok fazla hayvan da görmemiştim.

“Yiyecek istiyorsak, avlandığım eski bölgeye gitsek iyi olur.”

“Sen bilirsin. Bana ne yapmam gerektiğini söyle, yeter,” dedi Peeta.

“Gözlerini açık tut. Mümkün olduğunca taşların, kayaların üzerinden yürümeye dikkat et. Cato'ya takip edebileceği izler bırakmanın alemi yok. Ve ikimiz için birden etrafını dinleyeceksin.” Patlamanın sol kulağımda bıraktığı hasarın kalıcı olduğunu artık kabullenmiştim.

Hiç ayak izi bırakmamak için sudan yürümeyi tercih

ederdim ama Peeta'nın bacağının ırmağın güçlü akıntısına dayanabileceğinden emin değildim. Gönderilen ilaç enfeksiyonu yok etmiş olsa da, Peeta hâlâ güçlenmiş değildi. Alnımdaki bıçak kesigi canımı yakıyordu ama en azından üç günün ardından kanama durmuştu. Zorlandığı için yaranın yeniden kanamaya başlama ihtimalini düşünerek başıma sargı bezi sarmıştım.

İrmak boyunca yürümeye başlamamızdan kısa bir süre sonra, Peeta'nın çamurun içinde yattığı yeri geçtik. Sağanak yağış ve ırmak seviyesinin yükselmesiyle bütün izlerin silinmiş olduğunu gördüm. Yani, ihtiyaç duyduğumuz takdirde mağaramıza geri dönebilirdik. İzler hâlâ duruyor olsaydı, Cato peşimizdeyken buralara dönme riskine girmezdim.

Büyük kayaların yerini önce daha küçük kaya parçalarına ve en sonunda küçük çakıllara bıraktığı yol, nihayet çam iğneleriyle kaplı, hafif eğimli orman zeminine döndüğünde rahatlardım. Ama aynı anda, ciddi bir sorunumuz olduğunu anladım. Yaralı bacakla kayalık bir arazide yürüdüğünüzde doğal olarak gürültü çıkarıyordunuz. Ama çam iğneleriyle kaplı yumuşak zeminde bile Peeta gürültülüydü. Hatta bu, Peeta kasten ayaklarını vura vura yürüyormuş gibi bir gürültüydü neredeyse. Arkama dönerek ona baktım.

“Ne?”

“Yürürken daha sessiz olman lazım. Cato bir yana, on mil çevremizdeki bütün tavşanları kaçırıyorsun.”

“Gerçekten mi? Pardon. Fark etmemiştim.”

Yeniden yürümeye başladığımızda çıkardığı gürültü biraz azalsa da, çalışan tek kulağım olmasına rağmen

beni irkiltmeye devam ediyordu.

“Çizmelerini çıkarabilir misin?”

“Burada mı?” dedi, kendisinden istediğim şeye inanamamış gibi. Ondan yanan kömür parçalarının üzerinde çıplak ayakla yürümesini istemiştım sanki. Kendime, Peeta’nın hâlâ ormana alışmadığını, onun için ormanın 12. Mıntıka’nın tellerinin ötesindeki korkutucu, girilmesi yasak bir yer olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Gale’in ne kadar sessiz yürüdüğünü düşündüm. Ağaçların yapraklarının döküldüğü ve hayvanları ürkütmeden hareket etmenin çok zor olduğu zamanlarda bile neredeyse hiç ses çıkarmadan yürüyebilmesi tedirgin edici bir özelliğiydi. Şu anda bize kahkahalarla güldüğüne emindim.

“Evet,” dedim, sabırla. “Ben de çıkaracağım. Böylelikle çok daha sessiz olabiliriz,” diye ekledim, ben de ses çıkarıyormuşum gibi. Çizmelerimizle çoraplarımızı çıkardığımızda durum biraz iyiye gitse de, Peeta’nın hâlâ yolumuza çıkan her dalı ezerek geçmeye özen gösterdiğine yemin edebilirdim.

Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Rue’yle kaldığımız eski kampımıza ulaşmamız birkaç saat sürmesine rağmen, yol boyunca hiçbir şey vuramadım. Irmak biraz sakinleşse balık tutmak gibi bir seçeneğimiz olabilirdi ama akıntı hâlâ çok güçlüydü. Dinlenip su içmek için durduğumuzda, bir çözüm geliştirmeye çalıştım. En iyisi, kök toplamak gibi basit bir iş verdiğim Peeta’yı burada bırakarak avlanmaya gitmem olurdu ama bu durumda, Cato’nun mızraklarına ve gücüne karşı kendini savunabileceği bıçağından başka bir şey kalmazdı. Onu güvenli bir yere saklayıp avlanmaya çıkmak da bir seçenektir ama

egosunun bu önerime sıcak bakacağını hiç sanmıyordum.

“Katniss, ayrılmamız lazım. Hayvanları kaçırdığının farkındayım.”

“Bunun tek nedeni bacağının yaralı olması,” desem de, aslında bu sorunun yalnızca küçük bir kısmıydı.

“Biliyorum. Neden bensiz devam etmiyorsun? Bana toplayabileceğim birkaç bitki gösterirsen, ben bu arada bir işe yararım.”

“Cato gelip seni öldürürse bu hiçbir işimize yaramaz.” Düşüncemi daha nazik bir şekilde ifade etmek istemiştim ama dediğim şey yalnızca kendisinin zayıf halka olduğunu düşünmesine yol açmış olmalıydı.

Ama Peeta buna gülerek beni şaşırttı. “Bak, Cato’yla başa çıkabilirim. Sonuçta daha önce onunla dövüştüm, değil mi?”

Evet, bu doğruydı. Sonucu da mükemmel olmuş; kendini çamurun içinde ölümü beklerken bulmuştu. Aslında söylemek istediğim bu olsa da, bunu yapamazdım. Cato’yla dövüşerek hayatımı kurtarmıştı. Başka bir taktik denemeye karar verdim. “Peki ben avlanırken bir ağaca çıkıp göz-cülük yapmaya ne dersin?” diye sordum, bunu çok önemli bir görevmiş gibi göstermeye çalışarak.

“Bana toplayabileceğim birkaç bitki gösterdikten sonra gidip bize biraz et getirmeye ne dersin?” dedi, ses tonumu taklit ederek. “Uzaklaşma, yeter. Yardıma ihtiyacın olabilir.”

Pes edip içimi çekerek, ona yenilebilir birkaç kök gösterdim. Yiyecek bir şeyler bulmak zorundaydık. Bir elma, iki francala ve erik büyüklüğünde peynir çok dayanmazdı.

Uzaklaşmayacak ve Cato'nun yakınlarda olmadığını umacaktım.

Birbirimize iyi olduğumuzu haber verebilmek için ona bir kuş ıslığı öğrettim. Rue'ninkisi gibi değil, iki notalı basit bir melodiydi bu. Neyse ki, bunda iyiydi. Çantayı ona bırakıp ayrıldım.

Kendimi on bir yaşına dönmüş gibi hissediyordum. Bu defa mıntıkamızın telleri yerine Peeta'dan uzaklaşmam lazımdı. Kendime yirmi-otuz metreyi aşmayacak bir av alanı tanıdım. Peeta'dan uzaklaştıkça, orman yeniden hayvanların sesleriyle canlanıyormuş gibi geliyordu. Peeta'nın belli aralıklarla öttürdüğü ıslığa güvenerek biraz daha açıldım. Çok geçmeden iki tavşanla tombul bir sincap yakalamıştım bile. Bunun yeterli olduğuna karar verdim. Tuzak kurup, birkaç tane de balık yakalayabiliydim. Peeta'nın topladığı köklerle birlikte şimdilik kafiyydi.

Geri dönerken bir süredir Peeta'yla karşılıklı ıslık ötürmemiş olduğumuzu fark ettim. ıslığıma karşılık alamadığımda koşmaya başladım. Ayrıldığımız yere ulaştığımda, çantamızı düzgünce istiflenmiş bir kök yığınının yanında buldum. Yere serilmiş naylon torbanın üzerinde topladığı orman meyveleri vardı. Tamam da Peeta neredeydi?

"Peeta!" diye seslendim, paniğe kapılarak. "Peeta!" Çalılırların arasından gelen hışırtıyı duyduğum anda o tarafa döndüm. Az kalsın Peeta'yı vuracaktım. Neyse ki son anda yayımı çevirdiğimden, ok Peeta'nın solunda kalan meşe ağacının gövdesine saplandı. Korkuyla sıçrayan Peeta'nın elindeki orman meyveleri çalılırların içine düşmüştü.

Korkum kızgınlığa dönüşmüştü. “Sen ne yapıyorsun? Burada beni beklemen gerekiyordu, ormanda dolanman değil!”

“İrmak kıyısında bazı meyveler buldum.” Öfkemin onu şaşırttığı belliydi.

“Islık çaldığımda neden karşılık vermedin?” diye sordum, hiddetle.

“Duymadım. Su çok gürültülü.” Yanıma gelerek ellerini omuzlarıma koyduğunda, titrediğimi fark ettim.

“Cato’nun seni yakalayıp öldürdüğünü sandım!” dedim, neredeyse bağırarak.

“Ben iyiyim.” Bana sarılsa da, buna karşılık vermedim. “Katniss?”

Kendimi geri çekip kafamı toparlamaya çalıştım. “İki kişi işaretleşmek için sözleştiğinde, belli bir mesafede kalırlar. Birinden yanıt gelmediğinde, bunun anlamı başının belada olduğudur.”

“Pekâlâ...”

“Pekâlâ! Rue’yle tam olarak bunu yaşadım ve o kızın gözlerimin önünde ölmesini izlemek zorunda kaldım!” Arkama dönerek çantamıza gittim ve yanımdaki şişede hâlâ biraz su kalmış olmasına rağmen yeni bir şişe açtım. Peeta’yı affetmeye hazır değildim. Önümdeki yiyeceklere gözüm takıldı. Francalalarla elmalara dokunulmamıştı ama birinin peynirden bir parça aldığına şüphem yoktu. “Bir de bensiz yemek yemişsin!” Aslında bunu umursadığımı yoktu ama kızacak başka bir şeyler istemiştim.

“Ne? Hayır, ben hiçbir şey yemedim!”

“O halde peyniri elmalar yemiş olmalı.”

“Peyniri kimin yediğini bilmiyorum,” dedi, öfkelenme-

mek için çabalıyormuş gibi sözcüklerin üzerine basarak. “Ama ben yemedim. Irmak kıyısında meyve topluyordum. İster misin?”

Aslında isterdim ama hemen yumuşamayacaktım. Eğilerek meyvelere baktım. Bu daha önce hiç görmediğim türden bir orman meyvesiydi. Hayır! Görmüştüm. Ama gördüğüm yer arena değildi. Benzemelerine rağmen, bunlar Rue’nin topladığı orman meyvelerinden de, Başkent’teki eğitimde tanıtılanlardan da farklıydı. Elime aldığım birkaç tanesini parmaklarımın arasında yuvarladım.

Babamın sesini duyar gibiydim. “Bunlar olmaz Katniss. Asla olmaz. Bunlara gecekilidi denir. Daha midene inmeden seni öldürürler.”

O anda top atışı yapıldı. Hızla arkama dönerken, Peeta’yı yerde bulacağımı sanıyordum. Ama hâlâ ayakta olan Peeta çatık kaşlarla bana bakıyordu. Çok geçmeden, yüz metre kadar ilerimizde beliren hoverkraftı gördük ve kıızıl saçları parıldayan Tilki Surat’ın zayıf vücudu yukarı çekildi.

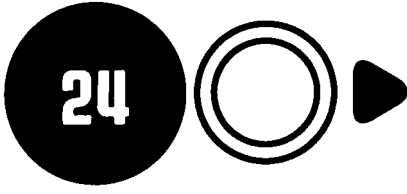
Peynirden aşırılan parçayı gördüğüm anda anlamalıydım.

Peeta beni kolumdan yakalayarak bir ağaca doğru çekti. “Tırman. Cato birazdan burada olur. Yukarıda olursak şansımızı arttırırız.”

Birdenbire sakinleşerek Peeta’yı durdurdum. “Hayır, Peeta. Kızı Cato değil, sen öldürdün.”

“Ne? İlk günün ardından onu hiç görmedim bile. Onu nasıl öldürmüş olabilirim?”

Cevap olarak, elimdeki meyveleri Peeta’ya gösterdim.

Durumu Peeta'ya anlatmam biraz zaman aldı. Ben erzak stoğunu havaya uçurmadan önce Tilki Surat'ın oradan yiyecek çaldığını, stoktan hayatta kalmasına yetecek kadar çok ve kimsenin fark edemeyeceği kadar az miktarda çalmaya dikkat ettiğini, kendimize topladığımızı düşündüğünden orman meyvelerinin yenilebilir olup olmadığını sorgulamadığı için canından olduğunu anlatmam gerekti.

“Bizi nasıl bulduğunu merak ediyorum,” dedi Peeta. “Dediğin kadar gürültü çıkarıyorsam herhalde bu benim suçumdur.”

İkimizi takip etmenin bir koyun sürüsünü takip etmekten çok daha zor olmayacağını düşünsem de, nazik olmaya çalıştım. “O akıllı bir kız, Peeta. Yani, öyleydi. Sen ondan daha kurnaz çıkana dek...”

“Tamam da bunu bilinçli olarak yapmadım ki! Bu bana adil gelmiyor. Demek istediğim, bizden önce meyvelerden yemiş olmasaydı, ikimiz de ölebilirdik,” dedikten

sonra duraksadı. “Hayır, ölmezdik çünkü sen meyvelerin yenmeyeceğini anlamıştın, değil mi?”

Başımı salladım. “Bunlara gecekilidi deriz.”

“Adı bile ölümcül bir tını taşıyormuş. Üzgünüm Katniss. Senin topladıklarınla aynı olduklarını düşünmüştüm.”

“Özür dilemene lüzum yok. Sonuçta bu, eve bir adım daha yaklaştığımız anlamına gelmiyor mu?”

“Kalanlardan kurtulayım,” diyen Peeta, üzerinde meyvelerin durduğu mavi renkli naylon torbayı toplayıp ormanın bir yerlerine atmak için yürümeye başladı.

“Dur!” diye seslendim arkasından. Yanına koşarak meyvelerden birkaçını alıp, 1. Mıntıka’nın erkek haracına ait deri kesenin içine attım. “Bunlar Tilki Surat’ı kandırırsa, neden Cato’yu da kandırmasın? Gerçekten peşimize takıldıysa, bu keseyi yanlışlıkla düşürmüş gibi davranırız. O da izimizi sürerken keseyi bulup meyveleri yerse...”

“O zaman ver elini 12. Mıntıka!” dedi Peeta.

“Aynen,” dedim, keseyi kemerime sokarken.

“Nerede olduğumuzu kestirebilir zaten. Yakınlardaysa ve hoverkraftı gördüyse, kızı bizim öldürdüğümüzü anlayıp peşimize takılacaktır.”

Peeta haklıydı. Cato’nun beklediği fırsat bu olabilirdi. Ama buradan uzaklaşsak bile, etimizi pişirmek için bir yerlerde ateş yakmak zorundaydık ve bunu yaptığımız anda nerede olduğumuzu gene anlayacaktı. “Şimdi ateş yakalım,” diyerek ince dallarla çalı çırpı toplamaya başladım.

“Onunla karşılaşmaya hazır mısın yani?”

“Açıkçası hazır olduğum şey karnımı doyurmak. Şansımız varken etimizi pişirsek iyi olur. Nerede olduğumuzu

anlarsa anlasın. Ama aynı zamanda iki kişi olduğumuzu ve Tilki Surat'ı hakladığımızı da biliyor. Bu senin iyileşip ayaklandığın anlamına gelir. Ateş ise saklanmadığımızı, onu davet ettiğimizi gösterir. Böyle bir durumda sen peşimize düşer miydin?"

"Herhalde düşmezdim."

Ateş yakmak konusunda bir sihirbaz olan Peeta, hâlâ nemli olan dalları tutuşturmakta hiç zorlanmadı. Çok geçmeden tavşanlarla sincabı pişirmeye başlamıştık bile. Yapraklara sarılı kökleri de kömürlerin üzerine attık. Yeşillik toplama ve kampımızda nöbet tutma işini sırayla yaptık. Ama tahmin ettiğim gibi, Cato görünmedi. Pişen etlerin çoğunu paketledikten sonra, birer tavşan bacağına elimize alıp yeniden yola koyulduk.

Ormanın yüksek bir kesiminde ağaca tırmanıp gece için kampımızı dallarda kurmamızı önerdiğimde, Peeta buna karşı çıktı. "Senin gibi tırmanamam Katniss. Özellikle de bacağım bu haldeyken. Zaten yerden on beş metre yüksekte uyuyabileceğimi de hiç sanmıyorum."

"Açıkta kalmamız güvenli değil Peeta."

"Mağaraya geri dönemez miyiz? Orası suya yakın. Orada kendimizi savunmamız da daha kolay olur."

İçimi çektim. Sabah avlanmak için terk etmek zorunda olduğumuz bir yere gideceğiz diye ormanın içinde birkaç saat süren bir yol katetmemiz gerekiyordu. Ama aslında Peeta çok fazla bir şey istemiyordu. Gün boyunca talimatlarıma uyarak dediklerimi yapmıştı ve rolleri değişseydik, geceyi bir ağacın tepesinde geçirmem için beni zorlamayacağına emindim. O anda, sabahtan beri Peeta'ya çok sert davrandığımı fark ettim. Çok fazla gürültü çıka-

rıyor diye azarlamış, kaybolduğu için öfkeyle bağırıp çağırmıştım. Mağarada sürdürdüğümüz romantizm, yakıcı güneşin altında, Cato tehdidinin kol gezdiği dış dünyada yok olup gitmişti. Davranışlarım yüzünden Haymitch'in küplere bindiğine şüphe yoktu. Seyirciler ise...

Birden Peeta'ya sokularak onu öptüm. "Elbette. Hadi mağaraya dönelim."

Buna memnun olmuş ve rahatlamıştı. "Eh, tahmin ettiğimden kolay oldu."

Sapına zarar gelmemesi için dikkat ederek, okumu saplandığı meşe ağacından çıkardım. Artık bu oklar yemek, güvenlik ve hayat demekti.

Yola çıkmadan ateşi dallarla beslemiştik. Duman birkaç saat daha tütmeye devam edecek olsa da, bu aşamadan sonra Cato'nun herhangi bir varsayımla harekete geçeceğini hiç sanmıyordum. Irmağa ulaştığımızda, su seviyesinin düştüğünü ve akıntının eski hızına döndüğünü görerek, suyun içinden yürümemizi önerdim. Peeta bunu memnuniyetle kabul ettiği gibi, karaya nazaran suyun içinde çok daha az ses çıkaracağından, bu gerçekten iyi bir fikirdi. Ama yediğimiz tavşan eti bize biraz güç vermiş olmasına rağmen mağaraya dönüş yolu uzundu. Gün içinde çok yorulmuş, yeterince yemek de yememiştik. Hem Cato'nun bir anda ortaya çıkabileceğini düşünerek hem de belki balık vurabilirim diye yayımda okum hazır olmasına rağmen, ırmakta tek bir canlı kalmamıştı sanki.

Mağaramıza yaklaştığımızda ayağımızı sürüyorduk ve güneş batmak üzereydi. Irmakta şişelerimizi doldurduktan sonra, inimize çıkan kısa bayırı tırmanmaya

başladık. Pek bir şey sunmasa da, yabani topraklarda bu mağara bizim için eve en yakın şey olmuştu. Batı yönünden esmeye başlayan sert rüzgâra karşı bizi az da olsa koruyacağından, bir ağaca kıyasla mağaramız sıcak da olacaktı. İkimize güzel bir akşam yemeği hazırladım ama yemeğin ortalarında Peeta'nın gözlerinin kapanmaya başladığını fark ettim. Neredeyse hiç hareket etmediği günlerin ardından av onu gerçekten yormuş olmalıydı. Ona uyku tulumunun içine girmesini söyledikten sonra, uyandığı zaman yemesi için tabağında kalanları kenara ayırdım. Tulumu, içine girer girmez derin bir uykuya dalan Peeta'nın çenesine kadar çekip alnına bir öpücük kondurdum. Bu öpücük seyirciler değil, kendim içindi. Çünkü yanımda olduğu için, ölmediği için, Cato'yla tek başıma karşılaşmak zorunda kalmayacağım için minnettardım.

Bir insanın boynunu kolunun basit bir hareketiyle kırabilen, Thresh'i alt edebilecek güce sahip, başından beri beni gözüne kestirmiş olan, vahşi, kana susamış Cato... Eğitimde ondan yüksek puan aldığımı gördüğünden beri bana karşı kin besliyor olmalıydı. Peeta gibi biri buna asla aldırmazdı. Ama bu durumun Cato'nun dikkatini dağıttığını hissedebiliyordum. Bunu anlamak zor değildi. Erzak stoğunun havaya uçtuğunu gördüğünde verdiği delice tepkileri düşündüm. Bu manzara karşısında diğerleri de bozulmuştu ama Cato öfkeden kudurmuştu. Belki de akıl sağlığını kaybediyordu.

Gökyüzü Başkent'in mührüyle aydınlandı ve Tilki Surat'ın yüzü birkaç saniye görüldükten sonra silinip gitti. Dile getirmemiş olsa da, ne olursa olsun böyle bir

şey yapmak zorunda kalacağını bilmesine rağmen, Tilki Surat'ı öldürmesinin Peeta'ya kendini çok kötü hissettirdiğini görebiliyordum. Kızı özleyeceğimi söyleyemezdim ama benim de hakkını teslim etmem gerekiyordu. Bunu ölçecek bir tür testten geçirmiş olsalar, haraçların en zekisi o çıkardı herhalde. Aslına bakılacak olursa, ona zehirli orman meyveleriyle kasten tuzak kurmuş olsak, bir şeylerin yanlış olduğunu fark edip kendini kurtaracağını sanıyordum. Kızın faka basmasını sağlayan Peeta'nın bilgisizliği olmuştu. Rakiplerimi hafife almamam gerektiğini kafama kazımak için o kadar zaman harcamıştım ki, onları gözümde büyütmenin de aynı ölçüde tehlikeli olabileceğini anlayamamıştım.

Bunları düşünürken aklıma yine Cato geldi. Tilki Surat'ın nasıl bir tip olduğuna ve nasıl hareket ettiğine dair biraz fikrim olsa da, Cato'yu hiç tanıımıyordum. Güçlü ve eğitimliydi. Peki ama akıllı mıydı? Bilmiyordum. En azından Tilki Surat kadar değildi herhalde. Dahası, Tilki Surat'ın kontrolüne sahip olmayan Cato'nun, öfkelenildiği anlarda muhakeme yetisini kolaylıkla kaybedebileceğini sanıyordum. Ama bu açıdan kendimi ondan üstün görmüyordum. Sırf öfkelendiğim için o domuzun ağzındaki elmayı vurduğum anı düşündüm. Belki de Cato'yu sandığımdan daha iyi anlıyordum.

Vücudum bitkin düşmesine rağmen zihnim canlı olduğundan, nöbet değişim saati geldiğinde Peeta'yı uyandırmadım. Hatta en sonunda omzunu dürttüğümde, gökyüzünün rengi yumuşak bir griye çalmaya başlamıştı. "Bütün gece uyumuşum. Ama bu hiç adil değil Katniss. Beni uyandırman gerekirdi."

Gerinerek tulumun içine girdim. “Ben yatıyorum. İlginç bir şey olursa uyandırırısın.”

Belli ki ilginç bir şey olmamıştı çünkü gözlerimi açtığımda kayaların arasından süzülen öğle saatlerinin yakıcı güneş ışığıyla karşılaştım. “Arkadaşımızdan haber var mı?”

Peeta başını iki yana salladı. “Hayır. Tedirgin edici ölçüde sessiz.”

“Sence Oyun Kurucular bizi birbirimize sürüklemeye karar vermeden önce ne kadar zamanımız olabilir?”

“Tilki Surat öleli bir gün oldu. Yani milletin değişen oranlar üzerinden bahis oynaması ve sıkılmaya başlaması için yeterince zaman geçti. Bence Oyun Kurucular her an müdahalede bulunabilir.”

“Evet, benim de içimde bugünün büyük gün olduğuna dair bir his var.” Doğrularak, kayaların arasından sessiz, sakın araziye baktım. “Bunu nasıl yapacaklarını merak ediyorum.”

Peeta sessiz kaldı. Buna verilebilecek hayırlı bir yanıt yoktu.

“Eh, onlar bir şeyler yapana dek, avlanacağımız günü boşa geçirmenin alemi yok. Ama dışarıda başımız belaya girebileceğinden, öncelikle burada midemizin alabileceği kadar yemek yemeliyiz.”

Ben yemeği hazırlarken Peeta da eşyalarımızı topladı. Tavşanlardan kalan eti, kökleri, yeşillikleri, francalaları son peynir parçasıyla birlikte iki tabağa böldüm. Yalnızca sincapla bir elmayı çantaya attım.

Yemeğimiz bittiğinde geriye yalnızca tavşan kemikleri kalmıştı. Ellerimin yağlı olması, kendimi daha da pis his-

setmeme neden oldu. Belki Damar'da her gün banyo yapmıyorduk ama son günlerdeki halime nazaran çok daha temizdik elbette. Irmakta yürüdüğümüzden nispeten temiz olan ayaklarım dışında pislik içindeydim.

Mağaradan ayrılırken buraya bir daha dönmeyeceğimizi hissettim. Bunun nedenini tam olarak söyleyemesem de, arenada bir gece daha geçireceğimizi sanmıyordum. Şu ya da bu şekilde, ölü ya da diri, bugün buradan kurtulacaktım. Veda eder gibi kayalara birkaç kez hafifçe vurduktan sonra, yıkanmak için ırmağa inmeye başladık. Tenimin soğuk suya temas etmek için delirdiğini hissediyordum. Saçlarımı yıkadıktan sonra örebilirdim. Hatta kıyafetlerimizi bile hızlı bir şekilde yıkayabilirdik. Ama suyun yerine kupkuru toprak karşıladı bizi. Irmak yatağına inerek elimi toprağa dayadım.

“Biraz olsun nemli bile değil. Biz uyurken bütün suyu çekmiş olmalılar.” Susuz kaldığım arenadaki ilk günlerde dilimin nasıl kuruduğunu, vücudumun nasıl acılar çektiğini, zihnimin nasıl bulandığını hatırladım. Şişelerimizle kesemiz dolu olsa da, sıcak havada iki kişinin bu suyu tüketmesi çok zaman almazdı.

“Göl,” dedi Peeta. “Göle gitmemizi istiyorlar.”

“Belki de gölette biraz su kalmıştır,” dedim umutla.

“Bakabiliriz,” dese de, Peeta'nın orada su olduğuna ihtimal vermediği belliydi. Kaldı ki ben de ihtimal vermiyordum. Yaralı bacağımı soktuğum gölete gittiğimde kupkuru bir çukurla karşılaşacağımı biliyordum. Ama bildiğimiz şeyi teyit etmek için bile olsa gölete yürüdük.

“Haklısın, bizi göle çekiyorlar,” dedim. Orada saklanabileceğimiz hiçbir yer yoktu. Orada kameraların tamamı-

nı çekebileceği kanlı bir son dövüşü garanti altına almış olacaktı. “Hemen mi gidelim yoksa önce suyumuzun bitmesini mi bekleyelim?”

“Daha yeni yemek yemiş ve dinlenmişken, şimdi gidelim derim. Gidip şu işi bitirelim artık,” dedi Peeta.

Başımı salladım. Aslında komikti. Kendimi Oyunlar’ın ilk günündeki gibi hissediyordum. Aynı pozisyondaydım. Yirmi bir haraç ölmüş olmasına rağmen, hâlâ Cato’yu öldürmek zorundaydım. Zaten en başından beri asıl öldürülmesi gereken o değil miydi? Diğer haraçlar gerçek çarpışma öncesinde aşmamız gereken önemsiz engellerdi sanki. En başından beri galibi belirleyecek olan Cato’yla aramdaki dövüşü sanki.

Ama hayır. Peeta da vardı. Ben bunları düşünürken kollarıyla beni sardığını hissettim.

“İkiye karşı bir. Çocuk oyuncacı olacak.”

“Bir sonraki yemeğimizi Başkent’te yiyeceğiz,” dedim.

“Buna şüphen olmasın.”

Bir süre orada durup sarıldık ve birbirimizi, güneşin sıcaklığını, ayaklarımızın altında hışırdayan yaprakları hissettik. Ve tek kelime etmeden ayrılıp, göle doğru yürümeye başladık.

Peeta’nın ayak seslerinin çevremizdeki kemirgenleri kaçırmasına, dallardaki kuşları uçurmasına artık aldırımıyordum. Her halükârda Cato’yla dövüşecektik zaten; bunun gölün etrafındaki düzlük yerine burada olmasını tercih ederdim. Ama böyle bir seçeneğim olduğunu hiç sanmıyordum. Oyun Kurucular düzlükte olmamızı istiyorsa, düzlükte olacaktık.

Birkaç dakika dinlenmek için, Kariyerlerin beni kıştır-

dığı ağacın altında durduk. Günlerce süren şiddetli yağmurda posası çıktıktan sonra yakıcı güneşin altında kavru lan arı kovanı nerede olduğumu anlamamı sağladı. Çizmemin ucuyla dokunduğumda, ufalanan kovandan kopan tozlar esintiyle etrafa saçıldı. Rue'nun gizlice bir dalına tüneyip hayatımı kurtarmak için beklediği ağaca bakmaktan kendimi alıkoyamadım. İzci arılar. Glimmer'ın davul gibi şişmiş vücudu. Dehşet verici halüsinasyonlar...

“Devam edelim,” dedim, burayı kaplamış karanlıktan bir an evvel kaçmak isteyerek. Peeta itiraz etmedi.

Güne geç başladığımızdan, düzlüğe vardığımızda akşamüstü olmak üzereydi. Cato'ya dair hiçbir işaret yoktu. Aslına bakılacak olursa, eğik bir açıyla gelen güneş ışınlarının altında parıldayan Cornucopia dışında hiçbir şeye dair işaret yoktu. Cato'nun bize Tilki Surat numarası çekebileceğini düşünerek, Cornucopia'nın etrafından dolanıp içinde saklanmadığından emin olduktan sonra, aldığımız talimatlara harfiyen uyuyormuşuz gibi, göle giderek şişelerimizle su kesemizi doldurduk.

Kaşlarımı çatıp batmakta olan güneşe baktım. “Onunla karanlıkta dövüşemeyiz. Elimizde sadece tek bir gözlük var.”

Dikkatli bir şekilde suyun içine iyot damlatan Peeta, “Belki de bunun için bekliyordur,” dedi. “Ne yapmak istersin? Mağaraya dönmek mi?”

“Ya mağaraya döneceğiz ya da kendimize bir ağaç bulacağız. Ama harekete geçmeden önce ona yarım saat verelim. Gelmezse gideriz.”

Gölün kıyısında, açıkta oturduk. Şu anda saklanmaya çalışmak anlamsızdı. Düzlüğün sınırındaki ağaçların

üzerinde uçuşan alaycı kuşları görebiliyordum. Melodileri, birbirlerine fırlattıkları parlak renkli toplar gibi aralarında gidip geliyordu. Rue'nun dört notalık melodisini okumaya başladığımda, sesimi daha dikkatli dinlemek için meraklı bir suskunluğa kapıldıklarını hissettim. Sessizlikte notaları tekrar ettim. Önce tek bir alaycı kuştan karşılık geldi. Ardından biri daha katıldı. Çok geçmeden bütün dünya aynı melodiyle canlanmış gibiydi.

"Tıpkı baban gibisin," dedi Peeta.

Parmaklarım, üzerimdeki alaycı kuş iğnesine gitti. "Bu Rue'nun şarkısı. Hatırladılar galiba."

Rue'nun müziği sürdükçe ne denli güzel olduğunu daha da iyi anlıyordum. Üst üste binerek adeta birbirlerini iltifata boğan notalar, olağanüstü bir ahenk oluşturmuştu. Rue sayesinde, 11. Mıntıka'nın bostan işçilerini her akşam eve yollayan melodi olmuştu bu. Rue öldüğünden, vardiya bitiminde onun yerine melodiye okuyan başka biri olup olmadığını merak ettim.

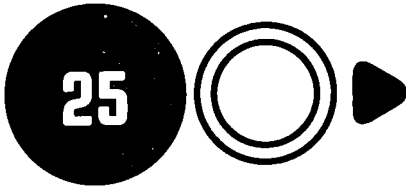
Bir müddet gözlerimi kapatıp, şarkının güzelliğiyle büyülenmiş bir halde alaycı kuşları dinledim. Ama bir şey müziği bozmaya başladı. Sesler değişiyor, notalar aksıyordu. Melodiye ahenksiz sesler karıştı. Ve alaycı kuşların teskin edici şarkısı yüksek perdeden bir ikaz çığlığına dönüştü.

Ayaklandık. Peeta bıçağını, bense yayımı kaldırdığım anda, ağaçların arasından fırlayan Cato'nun bize doğru koştuğunu gördük. Mızrağı yoktu. Hatta elinde hiçbir silah olmamasına rağmen dosdoğru üzerimize geliyordu. Göğsüne isabet eden ilk okum açıklanamaz bir şekilde, saplanmak yerine sekip düştü.

“Üzerinde bir tür zırh var!” diye bağırdım Peeta’ya.

Daha cümlemi henüz bitirmişken Cato bize ulaşmıştı bile. Kendimi çarpışmaya hazırladım. Ama Cato hiç yavaşlamaksızın, aramızdan geçip koşmaya devam etti. Soluk soluğa kalmış olmasından, morarmış yüzünden boşalan terden, uzun süredir koştuğunu anladım. Bize doğru koşmuyordu. Bir şeyden kaçıyordu. Ama kaçtığı neydi?

Gözlerimle ormanı tararken ilk yaratık düzlüğe çıktı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yarım düzine yaratık daha ona katıldı. Kendimi kurtarmaktan başka hiçbir şey düşünemez halde, sendeleyerek arkama döndüm ve Cato’nun peşinden koşmaya başladım.

Muttasyonlar. Buna hiç şüphe yoktu. Bu muttaları daha önce hiç görmemiş olsam da, doğal yollardan doğmuş hayvanlar olmadıkları belliydi. Azman kurtlara benziyorlardı ama hangi kurt arka bacaklarının üzerine inip kolayca dengesini sağlayabilirdi? Hangi kurt, el bileği gibi kullandığı pençelerinden birini sallayıp sürünün geri kalanına koşmalarını işaret ederdi? Bunlar ancak bu uzaklıktan görebildiklerimdi. Aramızdaki mesafe kapandığında, çok daha dehşet verici özelliklerinin belirginlik kazanacağına emindim.

Ne yaptığımı sorgulamadan, dosdoğru Cornucopia'ya koşan Cato'nun peşine takılmıştım. En güvenli yerin orası olduğunu düşünüyorsa, buna nasıl karşı çıkabilirdim? Dahası, Cornucopia yerine ağaçlara yönelsem ve kendimi ormana atmayı başarsam bile, yaralı bacağıyla Peeta'nın hayvanları atlatmasına... Peeta! Cornucopia'nın kuyruğundaki çıkıntıya tutunduğum anda bir ekibin parçası olduğumu hatırladım. On beş metre kadar gerimdeki

Peeta mümkün olduğunca hızlı koşmaya çalışıyor ama muttalar arayı kapatıyordu. Nişan alıp isabetli bir atışla sürüden birini indirsem de, yerini alacak yeterince mutta vardı.

Peeta elini sallayarak boynuzun üzerine çıkmamı söylüyordu. “Katniss, koş!”

Haklıydı. Zemindeyken ikimizi birden koruyamazdım. Ellerim ve ayaklarımla tutunduğum boynuza tırmanmaya başladım. Cornucopia’nın saf altından yüzeyi, hasat zamanı doldurduğumuz örgü boynuzu andıracak şekilde tasarlandığından, üzerinde tutunabileceğim çıkıntılarla bağlantı yerleri vardı. Ama arenanın yakıcı güneşi altında geçen koca bir günün ardından, metal yüzey ellerimin anında su toplamasını sağlayacak kadar ısınmıştı.

Boynuzun en tepesine çıkmış olan Cato, yerden altı metre kadar yüksekte yanlamasına uzanmış, soluklanmaya çabalıyordu. Onu haklamak için aradığım fırsatı bulmuştum işte. Zeminle Cato arasındaki mesafenin orta noktasında durup yayıma bir ok taktım. Ama tam nişan alırken Peeta’nın haykırışıyla arkama dönüp baktığımda, muttaların, boynuzun kuyruk kısmına ulaşmış olan Peeta’ya yetiştiğini gördüm.

“Tırman!” diye bağırdım. Yalnızca yaralı bacağı değil, elinde tuttuğu bıçak da tırmanmasını yavaşlatıyordu. Metal yüzeye pençelerini geçiren ilk muttayı boğazından vurdum. Can çekişen yaratık pençelerini etrafa savurduğundan, sürüsündeki diğer birkaç muttayı yaraladı. O an pençelerine daha dikkatli baktım. Sekiz santimetre kadar uzunlukta, jilet keskinliğinde tırnakları vardı.

Peeta ayaklarıma ulaştığında kolundan tutup onu yu-

karı çektim. Aynı anda Cato'nun tepemizde beklediğini hatırlayarak hızla arkama döndüm. Ama vücuduna giren kramplarla iki büklüm olmuş Cato'nun dikkatini bizden çok muttalara verdiği belliydi. Anlaşılmaz bir şey söylüyordu. Burunlarından soluyan muttaların çıkardığı seslerin arasında ne dediğini anlamam mümkün değildi.

“Ne?” diye bağırdım Cato'ya.

Peeta, “Tırmanabilirler mi diye soruyor,” dediğinde, dikkatimi yeniden aşağı verdim.

Muttalar bir araya toplanmaya başlamıştı. Arka bacaklarının üzerinde doğrulduklarını fark ettim. Bu halleriyle ürkütücü bir şekilde insanları andırıyorlardı. Postları kalındı. Bazılarının tüyleri düz, parlak; bazılarının ise kıvrıkcıktı. Kapkara olanları da vardı, ancak sarışın diyebileceğim kadar açık renkliler de. Bu yaratıklarda tüylerimi diken diken eden bir şey daha vardı ama bunun ne olduğunu bir türlü kestiremiyordum.

Burunlarını boynuza dayıyor, metali koklayıp tadına bakıyor, pençeleriyle yüzeyi çiziyor, birbirlerine tiz seslerle bir şeyler anlatıyorlardı. Bu şekilde iletişim kuruyor olmalıydılar çünkü sürünün biraz geriye açıldığını fark ettim. Ve içlerinden biri, ipeksi sarı tüyleri olan, diğerlerine göre daha iri bir mutta hızla koşarak boynuza sıçradı. Arka bacakları inanılmaz güçlü olmalıydı; tek sıçrayışta üç metre kadar aşağımızda kalan bir noktaya ulaşmıştı. Pembe dudaklarından kurtulan hırlamalarını duyabiliyordum. Muttanın sıçradığı yere tutunmaya çalışmasını izlerken, bu yaratıklarda beni rahatsız eden asıl şeyin ne olduğunu anlamak istiyordum. Üzerime diktiği yeşil gözleri, bugüne dek gördüğüm hiçbir köpeğin ya da kur-

dun gözlerine benzemiyordu. Bunlar şüphe götürmez bir şekilde insan gözüydü. Fark ettiğim bu ayrıntıyı henüz kavramaya çalışırken, yaratığın tasmaına mücevherlerle işlenmiş 1 rakamını gördüm ve korkunç gerçeği anladım. Sarı saçlar, yeşil gözler, 1 rakamı... bu Glimmer'dı!

Dudaklarımdan kurtulan çığlıkla muttaya bakmaya devam ederken, oku tutmakta zorlanıyordum. Atış yapmaya hazır olsam da, oklarımlın sayısı hızla azaldığından, tırmanmayı sürdürüp sürdüremeyeceğini görmek istiyordum. Ama en sonunda, yüzeye pençelerini geçiremeyen yaratık geriye doğru kaymaya başlamasına, kara tahtaya sürtülen tırnakların çıkaracağı türden tiz seslere rağmen, oku boğazına sapladım. İki büküm olan mutta gürültüyle yere düştü.

"Katniss?" Peeta'nın kolumu tuttuğunu hissedebiliyordum.

"Bu oydu!"

"Kim?"

Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek, farklı boyut ve renklerdeki muttaların iç içe olduğu sürüyü inceledim. Kızıl kürklü, bal rengi gözlü, diğerlerine göre daha küçük olan... Tilki Surat'tı! Oyunlar başladıktan birkaç saniye sonra sırt çantası için çekiştiğim 9. Mıntıka'nın kül rengi saçlı, ela gözlü erkek haracı da oradaydı! Ve en fenası, sürünün en küçük muttasıydı. Parlak koyu renk kürklü, kocaman kahverengi gözlü, hasır tasmaında 11 rakamı yazan, dişlerini nefretle sıkmış mutta... Rue'ydü...

"Ne oldu Katniss?" Peeta omzumu sarsıyordu.

"Onlar... Rue, Tilki Surat ve diğer bütün haraçlar..." diyebildim.

Ne söylemeye çalıştığımı anlayan Peeta soluğunu tuttu. “Onlara ne yapmışlar? Sence... bu gözler gerçekten onlara ait olabilir mi?”

En az endişe duyduğum şey gözleriydi. Ya beyinleri? Bu muttalara ölen haraçların hatıralarının bir kısmı da aktarılmış olabilir miydi? Onlar zalimce öldürülürken hayatta kaldığımız için, özellikle bizden nefret etmeye programlanmış olabilirler miydi? Ve bizim öldürdüklerimiz... intikam almaya geldiklerine mi inanıyorlardı?

Ben bu düşüncelerimi dile getiremeden, muttalar yeniden saldırıya geçtiler. Boynuzun iki yanında iki gruba ayrılmışlardı. Yukarı sıçramak için güçlü arka ayaklarına yükleniyorlardı. İçlerinden birinin dişleri elimin yalnızca birkaç santim ötesinde kapanıp havayı ısırıldığı anda, haykıran Peeta’nın vücudunun çekildiğini hissettim. Peeta ve onu çeken muttanın birleşen ağırlığıyla ben de onlardan tarafa çekiliyordum. Peeta koluma sımsıkı tutunmuş olmasaydı çoktan yere düşmüştü. Gene de ikimizi birden boynuzun üzerinde tutmak için bütün gücümü kullanmam gerekiyordu. Ve muttaların arasına yeni haraçlar katılmaya devam ediyordu.

“Öldür onu, Peeta! Öldür!” diye bağırıyordum. Tam olarak ne olduğunu göremesem de, Peeta’nın muttayı bıçakladını tahmin ettim. Çünkü yaratık onu az önceki kadar güçlü bir şekilde çekemiyordu. En sonunda Peeta’yı boynuza çektim ve tehlike açısından ikinci sıradaki düşmanımızın beklediği tepeye doğru tırmanmaya başladık.

Cato ayağa kalkamamıştı ama daha normal bir şekilde nefes almaya başladığını görebiliyordum. Çok geçmeden üzerimize saldıracak ve bizi aşağı atmaya çalışacak

kadar toparlanmış olacağı belliydi. Arkamızda bir hareketlenme sezdiğim anda dönerek yayımdaki oku fırlattım. Okumun isabet ettiği mutta ancak Thresh olabilirdi. Başka kim bu kadar yükseğe sıçrayabilirdi ki? Muttaların ulaşabildiği son noktanın üzerine çıktığımızda anlık bir rahatlama yaşadım. Tam Cato'ya dönmek üzereyken, bir kez daha Peeta'nın yanımdan çekildiğini hissettim. Sürünün onu kaptığını düşünerek başımı çevirdiğim anda, yüzüme kan sıçradı.

Boynuzun hemen kenarında dikilen Cato, arkasından yaklaştığı Peeta'yı boyunduruğa alarak nefesini kesmişti. Peeta tırnaklarını Cato'nun koluna geçirmeye çalışsa da, kendini kurtarabilecek kadar ciddi bir zarar veremiyordu. Nefes almanın mı yoksa muttalardan birinin baldırında açtığı yaradan fışkıran kanı durdurmanın mı öncelikli olduğuna karar veremiyordu sanki.

Son iki okumdan birini yaya takıp, Cato'nun başına nişan aldım. Artık birbirimize çok yakın olduğumuzdan vücudunu kaplayan ten rengi, sımsıkı ağı görebildiğim için, gövdesine, kollarına ya da bacaklarına atış yapmanın hiçbir anlamı yoktu. Bu Başkent yapımı, yüksek kaliteli bir vücut zırhı olmalıydı. Oklarıma karşı kendini korumasını sağlayacak bu zırh ziyafette mıntıkasına bırakılan çantadan çıkmış olabilir miydi? Eh, öyle bile olsa, yüz koruyucu göndermeyi ihmal etmişlerdi.

Cato kahkahalarla gülüyordu. "Beni vurursan onu da yanımda götürürüm."

Haklıydı. Cato'yu vurup muttaların arasına düşürdüğüm takdirde, Peeta'nın da onunla birlikte can vereceğine şüphe yoktu. Çıkmaza girmiştik. Peeta'yı gözden

çıkarmadan Cato'yu vuramazdım. Cato ise, bunu yaptığı anda okumun beynine saplanacağını bildiğinden Peeta'yı öldüremezdi. Bir çıkış noktası bulmaya çalışırken iki heykel gibi olduğumuz yerde dikildik.

Kaslarım öylesine gerilmişti ki, kopabileceklerini hissediyordum. Dişlerimi kıracak kadar sıkılmıştım. Muttalar sessizleşmişti. Sağlam kulağımda zonklayan nabzım dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Peeta'nın dudakları morarmaya başlamıştı. Bir an önce bir şey yapmadığım takdirde, nefes alamadığı için ölecekti. Bu durumda onu kaybedecektim ve muhtemelen Cato da zırhlı vücudunu bana karşı bir silah olarak kullanacaktı. Hatta, gülmeyi kesmiş olan ve dudaklarında zafer dolu bir tebessüm beliren Cato'nun planının tam olarak bu olduğuna emindim.

Peeta son bir gayretle, bacağındaki yaradan fişkıran kanla kaplı parmaklarını Cato'nun koluna doğru kaldırdı. Ama kendini kurtarmaya çalışmak yerine, işaret parmağıyla Cato'nun elinin üstüne X çizdi. Cato'nun, Peeta'nın ne demek istediğini benden tam bir saniye sonra anladığını, tebessümünün dudaklarından silinmesiyle fark ettim. Ama bu bir saniye onu geride bırakmış; okum eline saplanmıştı bile. Acıyla haykıran Cato, Peeta'yı bıraktı. Peeta aynı anda bütün ağırlığıyla vücudunu Cato'ya doğru savurdu. Dehşet verici bir an boyunca, ikisinin de aşağı düşeceğini sandım. İleri atılıp Peeta'yı yakaladığım anda, Cato kanla kaplı kaygan zeminde dengesini yitirerek aşağı düştü.

Gövdesi zemine çarptığında çıkan tok sesi ve ciğerlerindeki havanın boşaldığını duyduk. Ve muttalar Cato'ya

saldırdı. Peeta'yla birbirimize sarılıp, Oyunlar'ı sona erdirecek ve serbest kalmamızı sağlayacak top atışını bekledik. Ama top atışı olmadı. Zamanı gelmemiştir. Çünkü bu, heyecanın doruğa çıktığı Açlık Oyunları'nın final anıydı ve elbette seyirciler esaslı bir şov bekliyorlardı.

Aşağı bakmıyor ama Cato mutta sürüsüyle boğuşurken hem ondan hem de yaratıklardan yükselen acı dolu seslerle inlemeleri duyabiliyordum. İlk başta Cato'nun hayatta kalmayı nasıl başardığını anlayamasam da, ayak bileklerinden boynuna dek uzanan vücut zırhını hatırladığımda bunun çok uzun bir gece olabileceğini düşündüm. Cato zırhının içine bıçak, kılıç gibi bir silah saklamış olabilirdi. Çünkü arada bir can veren bir mutta'nın son çığlığını ya da Cato'nun Cornucopia'nın yüzeyine çarpan silahından çıkan sesleri duyabiliyordum.

Boğuşma Cornucopia'nın yanına kaydığında, hayatını kurtarabilecek tek manevrayı gerçekleştirmeyi planlayan Cato'nun boynuzun kuyruk kısmına ulaşp yukarı çıkmaya çalışacağını anladım. Ama en sonunda, inanılmayacak kadar güçlü ve yetenekli olmasına rağmen, muttalar baskın çıktı.

Muttalar yere devrilen Cato'yu Cornucopia'nın içine sürüklemeye başladığında aradan belki bir saat kadar süre geçmişti. *Artık işini bitirecekler*, diye düşündüm. Ama hâlâ top atışı olmamıştı.

Gece çöküp de marş başladığında Cato'nun fotoğrafı gökyüzünde belirmedi. Yalnızca ayaklarımızın altındaki yüzeyin derinlerinden gelen belli belirsiz inlemeleri duyuyorduk. Düzlukte etkili olan buz gibi rüzgâr bana Oyunlar'ın henüz bitmediğini söylüyordu. Daha ne kadar

süreceğini de, buradan kimin galip ayrılacağını da kimse bilemezdi.

Dikkatimi Peeta'ya verdiğimde, bacağındaki kanamanın devam ettiğini gördüm. Yanımızdaki her şey, muttaların geldiğini gördüğümüz anda kaçmaya başladığımızdan gölün kıyısındaki çantamızda kalmıştı. Akan kanı durdurabilmemi sağlayacak hiçbir şey yoktu. Dondurucu rüzgârda titresem de, önce ceketimi, ardından gömleğimi çıkardım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ceketini geri giymeme rağmen, soğuğa doğrudan maruz kaldığım bu kısacık an dişlerimin zangırdamasına yetmişti.

Solgun ay ışığında Peeta'nın yüzü griye çalan bir renkteydi. Yarasını inceleyebilmek için uzanmasını istedim. Parmaklarımın arasından akan sıcak, kaygan kana bakarken, elimde sargı bezi olsaydı bile bunun yeterli olmayacağını anladım. Annemin bu türden yaralara turnike uyguladığını birkaç kez görmüş olduğumdan, bunu denemeye karar verdim. Gömleğimin kollarından birini yırtıp, tam dizinin altında kalan noktadan bacağına iki kere sardıktan sonra yarım bir düğüm attım. Elimde çubuk olmadığından kalan son okumu düğümün içine soktum ve cesaret edebildiğim kadar sıkı bir şekilde döndürdüm. Çok riskli bir şey yapıyordum; sonunda Peeta bacağını kaybedebilirdi. Ama kan kaybından hayatını kaybedebilecekken, başka nasıl bir seçeneğim olabilirdi? Gömleğimin geri kalanıyla yarasını sarıp yanına uzandım.

"Sakin uyuma," dedim Peeta'ya. Tıbbi protokolün bu olduğundan emin değildim ama uyuduğu takdirde bir daha asla uyanamayacağından korkuyordum.

"Üşüyor musun?" diye sorduktan sonra, ceketinin fer-

muarını indirip ona sokulmamı istedi. Artık üzerimde çift kat ceket olduğu ve vücut ısılarımızı da paylaştığımız için biraz ısınsam da, gece yeni başlıyordu. Sıcaklık düşmeye devam edecekti. Üzerine ilk tırmandığımda sıcaktan kavrulmuş olan Cornucopia'nın yüzeyi şimdiden buz kesmeye başlamıştı.

“Cato hâlâ kazanabilir,” diye fısıldadım.

“Bunu düşünme bile,” diyerek, kapüşonumu başıma geçirdi. Ama o benden daha çok titriyordu.

Sonraki saatler hayatımın en kötü saatleriydi ve arenada geçirdiğim iki haftayı düşündükten sonra, bu büyük bir şey demekti. Soğuk hava başlı başına bir işkence olmasına rağmen, asıl kâbus muttaların yavaşça didiklediği Cato'nun inlemelerini, yakarışlarını, hıçkırıklarını dinlemek zorunda olmamızdı. Bir müddet sonra onun kim olduğuna ya da ne yaptığına aldırmayacak bir noktaya geldim. Tek istediğim ıstırabının sona ermesiydi.

“Onu neden öldürmüyorlar ki?” diye sordum Peeta'ya.

“Bunun nedenini biliyorsun,” diyerek beni daha da kendine çekti.

Evet, biliyordum. Şu anda Panem'deki hiç kimse gözlemini ekrandan alamazdı. Oyun Kurucular'ın bakış açısıyla, bu eğlence kavramının en üst noktasıydı.

Bu durum sürdükçe sürdü. En sonunda zihnim karar-maya başladı. Hatıralarımla geleceğe dair hayallerimin yerini, asla değişmeyeceğine inanmaya başladığım, donuk bir şimdiki zaman almıştı. Bir daha soğuktan, korkudan, boynuzun içinde yavaş yavaş can çekişerek ölen çocuğun ıstırap dolu seslerinden başka hiçbir şey olmayacaktı.

Peeta'nın gözleri kapanmaya başlamıştı. Bunu her fark ettiğimde, adını daha da yüksek bir sesle bağırmak zorunda kalıyordum. Çünkü Peeta ölürse, burada tek başıma aklımı yitireceğime emindim. Mücadele ettiğini görebiliyordum ve muhtemelen bunu kendinden çok benim için yapıyordu. Bacağındaki yarayla uyanık kalmaya çalışmanın ne denli zor olduğunu anlayabiliyordum; bilincini kaybetmesi onun için bir tür kaçış olabilirdi. Ama vücudumda pompalanan adrenalin onunla birlikte uykuya dalmama asla izin vermezdi. Bu yüzden onun da uymasına müsaade edemezdim. Bunu yapamazdım.

Geçen zamanın tek göstergesi ayın ağır ilerleyişiydi. Ayın ilerlediğini görmem için Peeta'nın gökyüzünü gösterdiği zamanlarda bazen belli belirsiz bir umut hissetsem de, çok geçmeden gecenin ıstırabı beni yeniden içine çekiyordu.

En sonunda, Peeta'nın güneşin doğduğunu fısıldadığını duydum. Gözlerimi açıp tan vaktinin loş ışığında bir müddet silikleşen yıldızlara baktıktan sonra, Peeta'nın yüzündeki bütün kanın çekildiğini fark ettim. Çok az zamanı kalmıştı. Onu bir an önce Başkent'e götürmem gerekiyordu.

Hâlâ top atışı yapılmamıştı. Sağlam kulağımı boynuzun yüzeyine dayadığımda, Cato'nun inlemeye devam ettiğini duydum.

“Sanırım ölüme çok yaklaştı. Katniss, onu vurabilir misin?”

Boynuzun ağzına yakın bir yerdeyse, vurabilirdim. Bu noktadan sonra buna merhamet göstermek denirdi ancak.

“Son okum turnikenin içinde.”

“O halde ıskalama,” diyen Peeta, ceketinin fermuarını indirip beni serbest bıraktı.

Oku çıkardıktan sonra, donmuş parmaklarımla turnikeyi elimden geldiğince sıkı bir şekilde düğümledim. Ardından kan dolaşımımı hızlandırabilmek için ellerimi birbirine sürttüm. Boynuzun ağzına kadar gidip ucundan aşağı sarkarken, Peeta da düşmemem için bana sarıldı.

Loş ışıktaki, bir kan gölünün ortasında yatan Cato’nun yerini anlamam biraz zaman aldı. Dün geceye kadar düşmanım olan ve artık kanlı bir et yığınının dönüşmüş çocuk inlediği anda, ağzının nerede olduğunu saptadım. Sanırım *lütfe*n demeye çalışıyordu.

İntikam için değil, yalnızca acıdığımın okumu kafatasına soktum. Peeta beni geri yukarı çekti. Yayım elimdeydi ve ok kılıfım artık bomboştu.

“Vurdun mu?” diye fısıldadı Peeta.

Ona yanıtı top atışı verdi.

“Kazandık Katniss...” dedi, düz bir sesle.

“Yaşasın...” diye mırıldandım. Sesimde zafer sevincinden eser yoktu.

Aynı anda düzlükte bir delik açıldı. Kalan muttaların delikten aşağı atladığını gördük. Ve son muttanın ardından delik toprakla kapandı.

Cato’dan geriye kalanları alması için hoverkraftın gelmesini ve zaferimiz için çalacak trompetlerin sesini duymayı bekledik ama hiçbir şey olmadı.

“Hey!” diye bağırdım gökyüzüne. “Neler oluyor?” Uyanmakta olan kuşların cıvıltısı dışında bir karşılık alamadım.

“Belki de cesetten uzaklaşmamız gerekiyordur,” dedi Peeta.

Geçmiş yılları hatırlamaya çalıştım. Son ölümün ardından galibin ölü haraçtan uzaklaşması gerekiyor muydu? Zihnim hiçbir şeyden emin olamayacağım kadar bulanmıştı ama bu gecikmenin başka nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

“Pekâlâ. Göle kadar yürüyebilir misin?”

“Denemekten başka çarem yok.” Yavaş yavaş boynuzun kuyruğuna ilerleyip aşağı kaydık. Kendi bacaklarım kaskatı kesilmişken, Peeta’nın nasıl hareket edebildiğini anlayamıyordum. Önce ben ayağa kalktım ve bir süre kollarımla bacaklarımı oynattıktan sonra, Peeta’nın ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Bir şekilde göle kadar ulaştık. Avcuma doldurduğum soğuk suyu Peeta’ya içirdikten sonra ben de içtim.

Bir alaycı kuşun alçak sesli uzun ışığını duyduğumda yaşadığım rahatlamayla gözlerimin dolduğunu hissettim. Düzlüğün üzerinde beliren hoverkraft Cato’nun cesedini aldı. Herhalde şimdi de bizi alacaklardı. Artık eve dönebilirdik.

Bu sefer de hiçbir şey olmadı.

“Neyi bekliyorlar?” diye sordu Peeta, güçsüz bir sesle. Turnikesi bozulduğu ve göle kadar yürüyerek bacağına zorlamak durumunda kaldığı için yarası geri açılmıştı.

“Bilmiyorum.” Beklememizin nedeni ne olursa olsun, Peeta’nın daha çok kan kaybetmesini izleyemezdim. Turnikeye bir sopa bulmak için ayağa kalktığım anda, Cato’nun vücut zırhından seken okumu gördüm. Diğer ok gibi bu da iş görürdü. Oku almak için yere eğilirken,

arenada Claudius Templesmith'in sesi patladı.

"Yetmiş dördüncü Açlık Oyunları'nın finaline kalan yarışmacılarımıza selamlar! Daha önce yapılan kural değişikliği geçersiz kılınmıştır. Kurallar kitabı yeniden incelediğinde, Oyunlar'ın yalnızca tek bir galibi olabileceğine karar verilmiştir. Bol şans. Ve şans hep sizden yana olsun."

Kısa süreli bir parazit sesinin ardından anons sona erdi. Kulaklarıma inanamıyormuşum gibi Peeta'ya bakarken gerçeği kavramaya çalışıyordum. En başından beri ikimizi birden hayatta tutmayı düşünmemişlerdi. Oyun Kurucular'ın bunu yapmasının nedeni Oyunlar'ın tarihindeki en dramatik gösteriyi garanti altına almak istemeleriydi. Ben de bir aptal gibi onlara kanmıştım.

"Yani, düşünürsen, o kadar da şaşırtıcı değil," dedi Peeta, yumuşak bir sesle. Acı içinde ayağa kalkmasını izledim. Bana doğru yürümeye başladığında, yavaş çekimdeymişiz gibi, eli kemerindeki bıçağa uzandı.

Ne yaptığımın bilincinde olmadan, elimdeki oku yayıma taktım ve kalbine nişan aldım. Bana bakarak kaşlarını kaldıran Peeta bıçağını göle fırlattı. Yayla ok ellerimden düşerken bir adım geriledim. Yüzüm utançtan alev alev yanıyordu.

"Hayır," dedi. "Yap şunu!" Topallayarak yanıma gelip silahlarımı yeniden ellerime tutuşturdu.

"Yapamam," dedim. "Yapmayacağım."

"Yap hadi! Üzerimize şu muttalar ya da başka yaratıklar salınmadan önce yapman lazım. Cato gibi ölmek istemiyorum."

Öfkeyle, "O halde sen beni vur," deyip silahları ona

uzattım. “Vur beni, evine dön ve bu gerçeyle yaşamayı dene!” Bunu söylerken, burada, şu anda ölmenin çok daha kolay olacağını biliyordum.

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun,” dedi, silahları yere atarak. “O zaman, önce ben gidiyorum.” Eğilerek bacağındaki sargıyı söküp, kanıyla toprak arasındaki son engeli ortadan kaldırdı.

“Hayır, kendini öldüremezsın!” Dizlerimin üzerine çöküp, çaresizlik içinde yarasını yeniden sarmaya çalıştım.

“Katniss, istediğim bu.”

“Beni burada yalnız bırakamazsın.” Peeta ölürse, asla gerçekten eve dönemeyeceğimi biliyordum. Kafamın içinde bile olsa, bir çıkış yolu arayarak hayatımın geri kalanını bu arenada geçirmek zorunda kalırdım.

“Dinle,” dedi, beni ayağa kaldırarak. “İkimiz de bir galiplerinin olması gerektiğini biliyoruz. Bu galip ikimizden biri olacak. Lütfen. Kabul et. Benim için.” Beni ne kadar sevdiğinden, bensiz bir hayatın nasıl olacağından konuşmaya başladı ama Peeta’yı dinlemeyi bırakmıştı. Çünkü aklım son sözlerine takılmıştı.

İkimiz de bir galiplerinin olması gerektiğini biliyoruz.

Evet, bir galiplerinin olması gerekiyordu. Oyunlar’ın sonunda bir galip olmazsa, her şey Oyun Kurucular’ın elinde patlardı. Başkent’i hayal kırıklığına uğratmış olurlardı. Hatta infaz bile edilebilirlerdi. Yavaş ve acı dolu ölümelerini kameraların ülkedeki her ekrana taşıyacağından şüphem yoktu.

Peeta ve ben birlikte öldüğümüz takdirde... ya da öleceğimizi düşündükleri...

Parmaklarım kemerimdeki keseye uzandı. Keseyi gör-

düğü anda Peeta bileğimi kavradı. “Hayır, böyle bir şey yapmana izin vermem.”

“Güven bana,” diye fısıldadım. Uzun bir müddet bana baktıktan sonra bileğimi bıraktı. Kesenin ağzındaki ipi gevşetip, Peeta’nın avcuna birkaç tane meyve bıraktım. Ardından kendime de aldım. “Üç deyince?”

Peeta eğilerek beni tek bir kere, şefkatle öptü. “Üç deyince.”

Sırtlarımızı birbirimize yasladık. Boştaki ellerimiz kenetlenmişti.

“Meyveleri göster,” dedi. “Herkesin görmesini istiyorum.”

Avcumdaki koyu renk meyveler güneş ışığında parılıyordu. Ona işaretimi vermek ve veda etmek için Peeta’nın elini son bir kez sıktığımda, saymaya başladık. “Bir.” Belki de yanıliyordum. “İki.” Belki de ikimizin birden ölmesine aldırmayacaklardı. “Üç!” Fikrimi değiştirmek için artık çok geçti. Elimi ağzıma götürürken dünyaya son bir kez baktım. Meyveler dudaklarımın arasından geçerken trompetler çalmaya başladı.

Claudius Templesmith, çılgına dönmüş gibi bir sesle haykırdı. “Durun! Durun! Bayanlar, baylar. Yetmiş dördüncü Açlık Oyunları’nın galiplerini açıklamaktan kıvanç duyuyorum. Katniss Everdeen ve Peeta Mellark! Karşınızda... 12. Mıntıka’nın haraçları!”

Anonsu duyduğum anda meyveleri tükürüp, suyundan bir damla bile kalmadığından emin olmak için ceketimin ucuyla dilimi sildim. Peeta'nın beni çektiği göl kıyısında, ağızlarımızı suyla çalkaladıktan sonra birbirimizi kollarına yığılıp kaldık.

"Hiç yutmadın, değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ya sen?"

"Yutsaydım herhalde çoktan ölmüş olurdum." Peeta'nın dudaklarının kıpırdadığını görsem de, hoparlörlerden canlı olarak aktarılan Başkent'teki kalabalığın tezahüratları yüzünden artık onu duyamıyordum.

Çok geçmeden tepemizde beliren hoverkrafttan aşağı iki merdiven sarkıtıldı. Ama Peeta'yı bırakmaya niyetim yoktu. Kolumu beline dolayıp kalkmasına yardımcı olduktan sonra, birer ayağımızı merdivenlerden birinin ilk basamağına koyduk. Elektrik akımının bizi merdivene yapıştırdığını hissettiğimde buna memnun oldum çünkü Peeta'nın uzun süre tutunabileceğini sanmıyordum.

Bakışlarım aşağı kaydığında, kaslarımız hareketsiz olmasına rağmen, Peeta'nın kanamasını durduracak hiçbir şey olmadığını gördüm. Hoverkraftta kapı arkamızdan kapanıp akım kesildiği anda Peeta bilincini kaybederek yere devrildi.

Parmaklarım ceketinin arkasını çok sıkı kavradığından, Peeta'yı yanımdan çekip aldıklarında elimde bir parça siyah kumaş kaldı. Müdahale için hazır bekleyen, steril beyaz önlükler içindeki, maskeli ve eldivenli doktorlar hemen harekete geçtiler. Her tarafından fışkıran tüpler ve hortumlarla gümüş renkli bir ameliyat masasının üzerinde yatan Peeta öylesine solgun ve kıpırtısızdı ki, bir an için Oyunlar'ın sona erdiğini unutarak, doktorları yeni bir tehdit, onu öldürmek için tasarlanmış yeni bir mutta sürüsü gibi gördüm. Dehşet içinde ona doğru atıldığım anda beni yakalayıp başka bir odaya aldılar ve aramıza camdan bir kapı girdi. Camı yumruklayarak haykırıp durdum. Hemen arkamdaki, bana içecek bir şeyler ikram eden Başkent hizmetlisi dışında diğer herkes beni görmezden geliyordu.

Sonunda kapının önüne yığıldım. Yanağımı cama dayamış, bunun ne olduğunu anlayamıyormuşum gibi elimdeki kristal kadehe bakıyordum. Buz gibi portakal suyuyla dolu kadehin içine fırırlı beyaz bir pipet konmuştu. Kirli tırnaklarım ve yaralarla dolu, kanla kaplı, kirli ellerimde kadeh öylesine yanlış görünüyordu ki... Portakal suyunun kokusuyla ağzım sulansa da kadehi dikkatli bir şekilde yere koydum. Bu kadar temiz ve güzel olan herhangi bir şeye güvenemezdim.

Peeta'nın üzerinde hararetle çalışan doktorların kaş-

larını çattıklarını görebiliyordum. Sıvıların pompalandığı hortumlara, bana hiçbir şey ifade etmeyen kadrınlar ve ışıklarla kaplı panele bakıyordum. Bundan emin değildim ama sanırım Peeta'nın kalbi iki kere durmuş ve yeniden hayata döndürölmüştü.

Madende gerçekleşen bir patlamada ağır yaralanmış bir madenciyi, doğumunun üçüncü gününe giren bir kadını ya da zatürreyle mücadele eden aç bir çocuğu izlediğim Damar'daki evime dönmüş gibiydim. Böyle zamanlarda annemle Prim'in yüzlerinde de şu anda doktorların yüzlerindeki ifade olurdu. Ormana kaçmanın, hasta evimizden çıkarılana ve Damar'ın bir başka kesiminde yeni bir tabut için çekişler sallanmaya başlayana dek ağaçlarda saklanmanın zamanı gelmişti. Ama burada hem hoverkraftın duvarları hem de can çekişen hastanın sevdiklerini zapteden o güçle kapana kısılmıştım. Mutfak masamızın etrafında endişeyle dolanan hasta yakınlarını izlerken, *Neden gitmiyorlar ki? Neden kalıp izliyorlar?* diye düşünürdüm.

Artık bunun yanıtını biliyordum. Çünkü başka bir seçenekleri yoktu.

Birkaç santim ötemden birinin bana baktığını fark ettiğimde irkildim. Ama bu, kapının camından yansıyan kendi yüzümdü. Vahşi gözler, çökmüş yanaklar, iç içe dolanarak keçeleşmiş saçlar. Kudurmuş, yabanileşmiş, delirmiş biri. Hoverkrafttaki herkesin benden uzak durmaya çalışmasına şaşmamak gerekti.

Sonrasında fark ettiğim ilk şey, Eğitim Merkezi'nin çatısına inişimiz oldu. Peeta'yı alelacele götürürlerken beni kapının ardında bıraktılar. Kendimi cama atarak

haykırmaya başladım. O anda bir tutam pembe saç çarptı gözüme. Bu Effie olmalıydı. Effie beni kurtarmaya gelmişti! Ve sırtıma bir iğnenin sapladığını hissettim.

Kendime geldiğimde, hareket etmeye korktum. Tavanın tamamını kaplayan yumuşak sarı ışık paneli, içinde yalnızca benim yatağımın olduğu bir odaya getirildiğimi anlamamı sağladı. Görünürde ne kapı, ne pencere vardı. Havada keskin, antiseptik bir koku asılıydı. Sağ kolumdan çıkan birkaç hortum arkamdaki duvara uzanıyordu. Çıplaktım ama üzerinde yattığım çarşafı vücutumu kapatan örtünün teskin edici bir etkisi vardı. Sol elimi tereddütle örtünün altından çıkardım. Elim temizlemekle kalmamışlar, tırnaklarıma da mükemmel bir kavis kazandırmışlardı. Yanık izleri belirginliğini yitirmişti. Yanağıma, dudaklarıma, kaşımın üzerindeki buruşuk yara izine dokundum. Parmaklarımı ipeksi bir yumuşaklıktaki saçlarımda gezdirirken donakaldım. Endişeyle, sol kulağımın üzerindeki saçlarla oynadım. Hayır, bu bir sanrı değildi. Yeniden duyabiliyordum.

Doğrulamaya çalıştığımda, belimin üzerinden geçen geniş bir bandın birkaç santimden daha fazla kalkmama izin vermediğini fark ettim. Bu fiziksel engellenmişlik paniğe kapılmama neden oldu. Kalçalarımı oynatarak kendimi bandın içinden çıkarmaya çabalarken, duvarın bir kısmı kayarak açıldı ve içeri elinde bir tepsiyle kızıl saçlı Avox kızı girdi. Kızı gördüğüm anda sakinleşerek kaçmak için debelenmekten vazgeçtim. Ona milyonlarca soru sormak istiyordum ama herhangi bir şekilde ilişki kurmamızın kızın başını yakmasından çekindim. Beni sürekli izlediklerine şüphe yoktu. Kız elindeki tepsiyi

kucağıma bıraktıktan sonra, yatakta oturur pozisyona geçmemi sağlayan bir tuşa bastı. Yastıklarımı düzeltirken riske girerek ona tek bir soru sormaya karar verdim. Beni izleyenlerin kızla aramızda gizli kapaklı bir diyalog geçtiğini sanmamaları için çatlak sesimin el verdiğince yüksek bir sesle, “Peeta hayatta mı?” diye sordum. Hafifçe başını sallayan kız elime bir kaşık verirken, aramızda arkadaşça bir temas yaşandı.

Sanırım Avox kızı başından beri ölmemi istememişti. Ve Peeta başarmıştı. Buradaki son teknoloji ürünü pahalı teçhizatla, elbette başaracaktı. Gene de emin olmak için sormak zorundaydım.

Avox kızı çıktıktan sonra, kapı arkasından sessizce kapandı. Açlıktan gözüm döndüğünden dikkatimi kucağımdaki tepsiye verdim. Bir kâse açık renk çorba, az miktarda elma püresi, bir bardak su. *Bu kadar mı yani?* diye düşündüm, huysuzlukla. Hoş geldin yemeğimin biraz daha gösterişli olması gerekmez miydi? Ama bu kadarcık yemeği bitirmekte bile çok zorlandığımı gördüm. Midem kestane boyutuna inmişti sanki. Ne kadar zamandır bilinçsiz bir şekilde yattığımı merak ettim. Çünkü arena-daki son sabahımda esaslı bir kahvaltıyı mideye indirmekte hiç zorlanmadığımı hatırlıyordum.

Günlerce aç kalmış, yaralanmış, perişan olmuş galibi yeniden toparlayabilmeleri için, Oyunlar’ın sona ermesiyle galibin halka sunulması arasında genellikle birkaç günlük süre olurdu. Cinna ve Portia’nın şu anda halkın önüne çıkarken giyeceğimiz kostümler üzerinde çalıştıklarına emindim. Haymitch’le Effie sponsorlarımız için verilecek özel yemeğe ve röportajlarımıza hazırlanıyor

olmalıydılar. Son galibini bundan otuz yıl evvel çıkarmış olan, Peeta ve benim için karşılama hazırlıklarının yapıldığı 12. Mıntıka'da da muhtemelen hareketlilik hâkimdi.

12. Mıntıka! Evim! Prim ve annem! Gale! Prim'in paçoza kedisini düşünmek bile gülümsememe neden oluyordu. Yakında evde olacaktım.

Yataktan çıkmak, Peeta'yla Cinna'yı görmek, neler olduğu hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Neden bunu yapamayacaktım ki? Kendimi iyi hissediyordum. Ama bir kez daha bandın içinde debelenmeye başladığım anda, koluma bağlı hortumların birinden geçen soğuk bir sıvının damarıma aktığını hissettim ve birkaç saniye içinde bilincimi yitirdim.

Bu durum bir süre böyle devam etti. Uyanıyor, bir şeyler yiyor ve kaçma güdüme dirensem de en sonunda yeniden uyutuluyordum. Kendimi tuhaf, daimi bir alacakaranlığın içindeymiş gibi hissediyordum. Algılayabildiğim çok az şey vardı. Kızıl saçlı Avox bir daha gelmemişti. Yaralarım kayboluyordu. Hayal mi gerçek mi olduğunu kestiremesem de, bir adamın bağırıldığını duyuyordum. Adam Başkent aksanına değil, kendi evimde alıştığım daha kaba bir aksana sahipti. Bu adamın bana ulaşmaya çalıştığı düşüncesi rahatsızlamama neden oluyordu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama nihayet kendime geldim. Sağ koluma hiçbir şey bağlı değildi. Belimden geçen bant da çıkarılmıştı; artık özgürdüm. Doğrulmak üzereyken ellerimi görerek donakaldım. Mükemmel durumdaki pürüzsüz tenim parılıyordu. Yalnızca arenada aldığım yaralar değil, avlandığım uzun yılların tenimde bıraktığı izler de silinip gitmişti. Alnım saten

gibiydi. Baldırımdaki yaradan geriye hiç iz kalmamıştı.

Aşağı sarkıttığım bacaklarımın ağırlığımı taşıyabileceğinden emin değildim ama güçlü ve sağlam bir şekilde basabildiğimi gördüm. Yatağımın ayak ucuna bırakılan kıyafetleri fark ettiğimde irkildim. Bu, arenada bütün haraçların üzerindeki kılığın aynısıydı. Bir müddet kıyafetlere beni ısırabilirlermiş gibi baktıktan sonra, ekibimin karşısına çıkarken bunları giymek zorunda olduğumu hatırladım.

Bir dakikadan kısa sürede giyinip, göremesem de içinde bir kapı olduğunu bildiğim duvarın önünde sabırsızlıkla beklemeye başladım. En sonunda kapının kayarak açılmasıyla, içeride hiç kimsenin ve tek bir kapının bile olmadığı genişçe bir salona adım attım. Ama bu duvarların bir yerlerinde kapılar olmalıydı ve bu kapılardan birinin ardında Peeta vardı. Artık bilincim yerine geldiğinden ve ayaklandığımdan, Peeta için daha da endişelenmeye başlamıştım. Durumu iyi olmalıydı; aksi takdirde Avox kızı soruma başını sallamazdı. Ama onu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Etrafta durumunu sorabileceğim kimse olmadığından, "Peeta!" diye seslendim. Bir süre sonra birinin bana seslendiğini duysam da, bu Peeta'nın sesi değildi. Beni önce irkilten, ardından canlandıran ses Effie'ye aitti.

Salonda biraz yürüyüp bir köşeyi döndüğümde, herkesin beni beklediğini gördüm. Effie, Haymitch ve Cinna. Hiç tereddüt etmeksizin onlara doğru koşmaya başladım. Yaptığı her şeyin kameralar tarafından anbean takip edildiğini bilen bir galibin daha ağırbaşlı davranması, hatta çevresindekilere üstünlük taslaması gerekirdi bel-

ki ama umrumda bile değildi. Onlara koştum ve kendimi bile şaşırtacak şekilde, Haymitch'in kollarına atladım. Haymitch kulağıma, "Aferin tatlım," diye fısıldadığında, bunu iğneleyici bir tonda söylemediğini fark ettim. Gözleri dolmuş olan Effie, saçlarımı okşayıp, herkese bizim birer inci tanesi olduğumuzu söylediğini anlatıyordu. Haymitch'in ardından, Cinna hiçbir şey demeden bana sıkıca sarıldı. O anda Portia'nın yanlarında olmadığını fark ettim ve içime kötü bir his çöktü.

"Portia nerede? Peeta'nın yanında mı? Peeta iyi mi? Yani yaşıyor, değil mi?"

"Peeta iyi," dedi Haymitch. "Ama yeniden bir araya geleceğiniz yerin galip seremonisi olmasını istiyorlar. Canlı yayında."

"Ah, dertleri bu demek..." Peeta'nın öldüğünü düşündüğüm o korkunç an geçip gitmişti en azından. "Herhalde ben de bu sahneyi görmek isterdim."

"Şimdi Cinna'yla git," dedi Haymitch. "Seni seremoniye hazırlayacak."

Koruyucu bir havada kolunu omzuma atan Cinna'yla yalnız kaldığımda rahatladığımı hissettim. Cinna beni kameralardan uzaklaştırarak birkaç koridordan geçirip, Eğitim Merkezi'nin lobisine çıkan bir asansöre bindirdi. Hastanenin yerin alt katlarında, haraçların düğüm atmayı öğrenip mızrak fırlattığı spor salonundan bile aşağılarda olduğunu anladım. Camları karartılmış lobide birkaç nöbetçi bekliyordu. Haraç asansörüne bindiğimizi gören başka hiç kimse olmadı. Ayak seslerimiz boş lobiye yankılanıyordu. Asansörle on ikinci kata çıkarken, buraya bir daha geri dönemeyecek olan bütün haraçların

yüzleri gözlerimin önüne geldi. Göğsümün sıkıştığını hissediyordum.

Asansör kapıları açıldığı anda üzerime atılan Venia, Flavius ve Octavia, öylesine hızlı ve heyecanla konuşuyorlardı ki, ne dediklerini anlayamıyordum. Ama hislerini anlamak zor değildi. Beni gördüklerine çok sevinmişlerdi ve Cinna kadar olmasa da, ben de onları gördüğüme memnundum. Kızları gördüğümde daha çok, yorucu bir günün sonunda, eve girdiğiniz anda sevgiyle havalara sıçrayan üç evcil hayvanınızın hissettireceği türden bir mutluluk duymuştum.

Beni hemen yemek odasına aldılar. Porsiyonlarım hâlâ sıkı denetim altında olsa da, biftek, bezelye ve yumuşacık minik ekmeklerden oluşan gerçek bir yemek yedim. İkinci porsiyon talebim net bir şekilde geri çevrildi.

“Hayır, hayır, hayır. Yediklerini sahnede çıkarmanı istemiyorlar elbette,” diyen Octavia, gene de benden taraf olduğunu göstermek için masanın altından gizlice minik bir ekmek uzatmaktan geri durmamıştı.

Odama girdiğimizde, diğerleri beni hazırlarken Cinna bir müddet ortalıktan kayboldu.

“Ah, sana komple vücut cilasası çekmişler yahu!” dedi Flavius, kıskançlıkla. “Teninde pürüzlü tek bir nokta kalmamış.”

Ama aynada çıplak vücuduma baktığımda, tek gördüğüm ne kadar zayıfladığım oldu. Arenadan çıktığımda çok daha kötü durumda olduğuma emindim ama hâlâ kaburgalarımı sayabilecek kadar zayıftım.

Kontrol panelindeki ayarları benim yerime yapmalarının ardından duşa girdim. Duştan sonra, saçlarımı, tır-

naklarımı ve makyajımı yaptılar. Kendi aralarında sürekli konuştuklarından benim bir şeylere yanıt vermem nadiren gerekiyordu. Kendimi çok konuşkan bir havada hissetmediğimden buna memnundum. Onları dinlemek komikti çünkü durmadan Oyunlar'dan bahsetmelerine rağmen, belli bir olay esnasında nerede bulunduklarından, ne yapıyor olduklarından ya da ne hissettiklerinden başka hiçbir şeyden konuşmuyorlardı. "O sırada hâlâ yatıktaydım!" "Kaşlarımı boyatıyordum!" "Yemin ederim az kalsın bayılıp kalacaktım!" Her şey onlarla ilgiliydi. Arenada can veren çocukların esamesi okunmuyordu.

Mıntıkamızda Oyunlar'a bu şekilde yaklaşırdık. Ekranlarda her ne gösteriliyorsa dişlerimizi sıkıp izlerdik çünkü izlemek zorundaydık. Ve yayın sona erdiği anda işimizin başına dönmemiz gerekirdi. Hazırlık ekibimden nefret etmemek için onları dinlememeye çalıştım.

Cinna, mütevazı bir hava taşıyan sarı bir elbiseyle içeri girdi.

"Ne oldu? 'Alevler içindeki kız' fikrini rafa mı kaldırdın yoksa?"

"Sen söyle," diyerek, elbiseyi başımın üzerinden geçirdi. Kumaş tenime yayıldığı anda, göğüs kısmındaki takviye dolguları fark ettim. Elbise, açlığın vücudumdan çaldığı kıvrımları bana geri kazandırmak için özel olarak tasarlanmış gibiydi. Ellerim göğsüme gittiğinde kaşlarımı çattım.

Ben itiraz edemedim, "Biliyorum," dedi Cinna. "Ama Oyun Kurucular seni estetik ameliyatlara sokmak istedi. Haymitch, bunu engellemek için ciddi bir savaş verdi. Ulaşma ancak bu şekilde sağlanabildi." Tam aynada kendi-

me bakacakken beni durdurdu. “Bir dakika! Ayakkabılarını da giy.” Venia düz tabanlı deri sandaletleri giymeme yardımcı olduktan sonra, aynaya döndüm.

Hâlâ “alevler içindeki kız”dım. İncecik kumaş yumuşak bir şekilde parılıyordu. Havadaki en ufak kıpırdanma bile elbisemin dalgalanmasına neden oluyordu. Bununla karşılaştırıldığında, at arabasındaki kostüm aşırı gösterişli, röportajımda giydiğim elbise ise çok zorlama kalıyordu. Bu elbisenin içindeyken ise bir mum ışığı gibi görünüyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Cinna.

“Şu ana kadar benim için tasarladığın elbiselerin içinde en iyisi bu.” Gözlerimi titreşen kumaştan almayı başardığımda, şoka girdiğimi fark ettim. Basit bir saç bandının tuttuğu saçlarım serbest bırakılmış; makyajla yüzümün keskin hatlarına yumuşaklık ve dolgunluk kazandırılmıştı. Tırnaklarım yalnızca cilayla kaplıydı. Belimde değil, kaburgalarımın üzerinde toplanan kolsuz elbise, takviye dolgunun duruşuma kattığı yapay havayı büyük oranda ortadan kaldırıyordu. Ayaklarımda topuklu ayakkabılar olmadığından, dizime kadar inen bu elbiseyle gerçek duruşum ortaya serilmişti. Çok yalın bir görünümüm vardı. Bir kız çocuğu gibiydim. En fazla on dördünde. Masum. Zararsız. Gerçekten de, Oyunlar’ı kazanmış bir kız için Cinna’nın düşünüp tasarladığı elbise çarpıcıydı.

Bu hesaplanmış bir görüntüydü. Cinna’nın tasarımındaki hiçbir nokta keyfi değildi. Bunu nasıl bir motivasyonla yaptığını anlamaya çalışırken dudağımı ısırdım.

“Biraz daha... sofistike havası olan bir elbise olacağını sanıyordum,” dedim en sonunda.

“Peeta’nın bu daha çok hoşuna gider diye düşündüm.”

dedi Cinna, yanıtını çok dikkatli bir şekilde vererek.

Peeta mı? Hayır, bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Bu, Başkent, Oyun Kurucular ve seyircilerle ilgiliydi. Cinna'nın tasarımını henüz tam anlamıyla çözmemiş olsam da, bu elbise bana Oyunlar'ın henüz sona ermediğini fısıldıyordu. Dahası, Cinna'nın iyi niyetli yanıtının altında bir ikaz olduğunu sezmiştim. Bu, kendi ekibinin önünde bile söyleyemeyeceği bir şeydi sanki.

Asansörle, eğitime girdiğimiz spor salonunun olduğu kata indik. Geleneksel olarak, galip ve ekibi sahnenin altından yükselen bir platformla halkın karşısına çıkardı. Hazırlık ekibinin ardından sırasıyla refakatçi, stilist, akıl hocası ve son olarak galip görünürdü. Ama aynı refakatçiyle akıl hocasına sahip iki galibin birden olduğu bu yıl, sürecin yeniden düşünülmesini gerektirmişti. Kendimi sahnenin altındaki çok az aydınlatılmış bir alanda buldum. Beni yukarı çıkarmak için yepyeni bir metal kapak yerleştirilmişti. Etraftaki küçük talaş yığınlarını görebiliyor, taze boya kokusunu alabiliyordum. Cinna'yla ekibi kostümlerini giyip yerlerini almak için ayrıldığında, yalnız kaldım. Loş ışıktaki, on metre kadar ilerimdeki paravanı gördüm. Herhalde Peeta bu paravanın arkasındaydı.

Kalabalıktan öylesine bir uğultu yükseliyordu ki, omzuma dokunana dek Haymitch'in bana doğru geldiğini anlayamadım. İrkilerek geri çekildim. Sanırım hâlâ zihinsel olarak arenadaydım.

“Sakin ol. Benim. Dur da sana bir bakayım.” Kollarımı açarak etrafımda döndüm. “Fena değil.”

Bu pek iltifat gibi değildi. “Ne?” dedim.

Haymitch'in gözleri bir müddet etrafta gezindikten

sonra, bir karara ulaşmış gibi göründü. “Hiç. Şans için sarılalım mı?”

Haymitch’in böyle bir şey istemesi tuhaftı ama sonuçta Oyunlar’ın galibi olmuştuk. Belki de şans için sarılmamız usuldendi. Ama kollarımı boynuna doladığım anda beni sımsıkı tuttuğunu fark ettim. Kulağımın içine çok hızlı ve çok sessiz bir şekilde fısıldamaya başladı. Saçlarım dudaklarını gizliyordu. “Dinle beni. Başın dertte. Söylentilere bakılacak olursa, Başkent arenada onları zor durumda bıraktığın, utandırdığın için çok öfkelenmiş. Onların tahammül edemeyeceği bir şey varsa o da kendilerine gülünmesidir ve şu anda Başkent, bütün Panem’in diline düşmüş durumda.”

Dehşete kapılmama rağmen, yüzüm ve dudaklarım açıkta olduğundan, Haymitch hoş bir şeyler söylemiş gibi gülümsedim. “Yani?”

“Kendini savunabileceğin tek nokta, bunları sıırılsıklam âşık olduğun için yaptığın...” Haymitch saç bandımı düzeltti. “Anladın mı tatlım?” Bu şekilde bitirdiği bir konuşmada herhangi bir şey söylemiş olabilirdi; kimsenin ne konuştuğumuzu anlamasına imkân yoktu.

“Anladım. Bundan Peeta’ya da bahsettin mi?”

“Buna gerek yok. O zaten istediğim noktada.”

“Benim o noktada olmadığımı mı düşünüyorsun?” dedim, Cinna’nın Haymitch’e zorla taktırdığını sandığım parlak kırmızı papyonu düzelterek.

“Ne zamandan beri ne düşündüğümü umursuyorsun? Artık yerlerimizi alsak iyi olacak.” Elimden tutup beni metal kapağa götürdü. “Bu senin gecen tatlım. Keyfini çıkar.” Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra karanlığın içinde kayboldu.

Eteğimi çekiştirdim. Titreyen dizlerimi saklayabilmesi için elbisemin daha uzun olmasını isterdim. Ama fark etmezdi. Bütün vücudum yaprak gibi titriyordu. Herkesin bunu hissettiğim heyecana vereceğini umuyordum. Sonuçta, bu benim gecemdi.

Sahnenin altına hâkim olan nemle küf kokusunda boğulacak gibi oldum. Tenim buz gibi bir terle kaplanmıştı. Tepemdeki tahtaların üzerime çökeceğini, moloz yığınının altında diri diri gömüleceğimi hissetmeme engel olmuyordum. Arenadan ayrıldığımda, trompetler son kez çaldığında, artık güvende olmam gerekiyordu.

O andan itibaren. Hayatımın sonuna dek. Ama Haymitch'in dedikleri doğruysa, kaldı ki yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu, hayatımda hiç olmadığım kadar tehlikede ydım.

Bu, arenada avlanmaktan çok daha kötüydü. Orada en fazla canımı verirdim ve hikâye biterdi. Ama Haymitch'in önerdiği sıırıslıklam âşık kız senaryosunu kıvıramadığım takdirde, Prim, annem, Gale, 12. Mıntıkâ halkı, sevdiğim, önemsedığım herkes bunun cezasını çekebilirdi.

Diğer bir bakış açısıyla, hâlâ şansım vardı. Aslında komik bir durumdu bu. Kesedeki zehirli meyveleri avuçlarımıza bırakırken tek düşündüğüm Oyun Kurucular'ı alt etmekt; eylemlerimin Başkent'te nasıl algılanacağını bir kez olsun aklımdan geçirmemiştım. Ama Açlık Oyunları Başkent'in silahı olduğundan, kimse bu silahı onlara karşı kullanmaya kalkamazdı elbette.

Başkent, başından beri her şey onların denetimindeymiş gibi davranmak zorundaydı. Finaldeki çiftin intihar teşebbüsüne dek her şeyi onlar planlamış olmalıydı. Ama

Panem'in buna inanmasının tek yolu Başkent'le birlikte hareket etmemdi.

Peeta... Başkent'in bu planı yolunda gitmezse Peeta'yı da harcarlardı. Ama durumdan Peeta'ya da bahsedip bahsetmediğini, onun da sırılsıklam âşık bir çocuk gibi davranması gerektiğini bilip bilmediğini sorduğumda, Haymitch ne demişti?

“Buna gerek yok. O zaten istediğim noktada.”

Peeta bir kez daha Oyunlar'da benim bir adım önümde olabilir miydi? İçinde bulunduğumuz tehlikenin çoktan farkına varmış mıydı? Ya da... gerçekten bana sırılsıklam âşık mıydı? Bilmiyordum. Peeta'yla ilgili hislerimi irdelemeye henüz başlamamıştım. Bu çok karmaşık bir durumdu. Neleri Oyunlar'ın bir parçası olarak, neleri Başkent'e duyduğum öfke yüzünden yapmıştım? Bütün bunların 12. Mıntıka'da nasıl görüneceğini düşünmüş müydüm? En doğru olan şeyi mi yapmıştım? Peeta'yı gerçekten önemsedğim için yapmış olamaz mıydım?

Bunlar, eve döndüğümde, ormanın sessiz, huzurlu ortamında, kimse beni izlemiyorken cevaplayabileceğim sorulardı. Bütün gözlerin üzerime çevrilmiş olduğu bu sahnede bunları düşünemezdim. Ama ihtiyacım olan mahremiyete ne zaman kavuşacağımı kim bilebilirdi?

Birkaç saniye içinde Açlık Oyunları'nın en tehlikeli kısmı başlamak üzereydi.

Kulaklarımda patlayan marşın ardından, Caesar Flickerman'ın seyircileri selamladığını duydum. Şu andan itibaren sarf edilecek her sözcüğün çok önemli olduğunu biliyor muydu? Biliyor olmalıydı. Caesar'ın bize yardım etmek isteyeceğini sanıyordum. Hazırlık ekipleri sahneye çıktığında kalabalıktan alkış yükseldi. Flavius, Venia ve Octavia'nın sahnede hoplayıp zıpladıklarını, insanlara saçma sapan selamlar verdiklerini gözlerimin önüne getirebiliyordum. Dünyadan haberlerinin olmadığına emindim. Onların peşi sıra Effie takdim edildi. Bu an için ne kadar uzun zamandır bekliyordu! Bunun keyfini çıkarabildiğini umuyordum. Bazı konularda ancak kendisinin ulaşabileceği ölçülerde yanlış fikirler öne sürse de, keskin içgüdülere sahip olan Effie'nin, ortada ne döndüğünü tam olarak bilmese bile başımızın belada olduğundan şüphelendiğini sanıyordum. Oyunlar'daki ilk yıllarında büyüleyici bir başarıya imza atan Portia ve Cinna da seyircilerden büyük alkış aldı. Cinna'nın bu geceki

elbise seçimini artık anlayabiliyordum. Sahnede masum, küçük bir kız gibi görünmem gerekiyordu ve o da bu kızı yaratmıştı. Stilistlerin ardından Haymitch'in sahneye çıkmasıyla, en azından beş dakika süren, tezahüratların karıştığı coşkulu bir alkış başladı. Sonuçta Oyunlar tarihinde bir ilke imza atarak, akıl hocası olduğu iki haracı birden hayatta tutmayı başarmıştı. Haymitch beni son anda uyarmasaydı ne olurdu acaba? Sahnede daha farklı mı davranırdım? Böbürlenerek, zehirli meyvelerle onları oyuna getirdiğim anı Başkent'in yüzüne mi çarpardım? Hayır, böyle bir şey yapacağımı hiç sanmıyordum. Ama sahneye çıktığımda gerekenden çok daha az ikna edici olabilirdim. Zaman gelmişti. Üzerinde durduğum kapağın beni sahneye yükselttiğini hissedebiliyordum.

Kör edici ışıklar. Ayaklarımın altındaki metal kapağı titreten, sağır edici bir uğultu. Birkaç metre ilerimde olduğunu gördüğüm Peeta. Öylesine temiz, sağlıklı ve güzel görünüyordu ki, onu tanımakta zorlanmıştım. Ama gülümsemesi çamurun içinde de, Başkent'in parlak ışıklarında da aynıydı. Bu gülümsemeyi gördüğüm anda, ona doğru üç adım atıp kendimi kollarına bıraktım. Geriye sendeledi. Az kalsın dengesini yitirip düşecekti. Elindeki ince, metal aletin bir tür baston olduğunu fark ettim. Dengesini bulup sırtını dikleştirdiğinde birbirimize dayandık ve seyirciler kendinden geçti. Peeta beni öperken, *Farkında mısın? Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumuzun farkında mısın?* demek istiyordum. Seyircilerin tezahüratlarla bizi alkışladığı on dakika kadar bir sürenin ardından, Caesar Flickerman şovun devam edebilmesi için Peeta'nın omzuna dokundu. Peeta ise Caesar'a bak-

madan, başımızdan gitmesi için onu hafifçe itti. Bunu gören seyirciler tam anlamıyla çıldırdı. Bunu kasten yapıp yapmadığından emin olamasam da, Peeta bir kez daha seyircilere istediklerini vermişti.

Sonunda araya giren Haymitch, nazik bir şekilde bizi galip koltuğuna yönlendirdi. Genellikle bu, galibin Oyunlar'ın önemli anlarını izlediği, şatafatlı bir tekli koltuk olurdu ama bu yıl iki galip birden olduğundan, Oyun Kurucular sahneye kırmızı renkli, zarif bir kadife kanepe koymuşlardı. Annemin aşk koltuğu diyeceği türden bir ikili kanepeydi bu. Kanepede Peeta'nın o kadar yakınına oturdum ki, pratik anlamda kucağında sayılırdım ama Haymitch'le bakıştığımızda, bunun yeterli olmadığını anladım. Ben de sandaletlerimi çıkarıp ayaklarımı kanepe'nin üzerinde topladım ve başımı Peeta'nın omzuna dayadım. Bunu yaptığımda Peeta istemsiz bir şekilde kolunu omzuma attı. Isınmak için birbirimize sokulduğumuz mağaraya geri dönmüştük sanki. Peeta'nın gömleği elbiseyle aynı sarı kumaştandı ama Portia onun için siyah bir pantolon seçmişti. Ayaklarında sandalet değil, sağlam bir şekilde sahneye bastığı, dayanıklı görünen siyah çizmeler vardı. Cinna'nın bana da benzer bir kılık seçmesini isterdim. Bu kâğıt gibi elbisenin içinde kendimi çok savunmasız hissediyordum. Ama sanırım Cinna'nın amaçladığı da tam olarak buydu.

Caesar Flickerman'ın yaptığı birkaç esprinin ardından, gösteri zamanı geldi. Üç saat sürecek programı bütün Panem halkı izlemek zorundaydı. Işıklar kısılıp ekranda Başkent'in mührü belirdiğinde, buna hazır olmadığımı fark ettim. Benimle birlikte o arenaya sokulan

yirmi iki haracın ölümünü izlemek istemiyordum. Bu ölümleri çok yakından görmüştüm. Kalbim deliler gibi atarken, kaçmak için güçlü bir isteğe kapıldım. Geçmiş yılların galipleri buna tek başlarına nasıl dayanmışlardı? Oyunlar'ın önemli olayları sıralanırken, bu olaylara nasıl tepkiler verdiğini göstermek için ekranın köşesindeki bir kutucukta koltuğunda oturan galip olurdu. Geçmiş yılları düşündüm. Bazı galipler yüzlerinde zafer ifadesiyle yumruklarını havaya kaldırırdu. Kendi göğüslerini yumruklayanlar bile görülmüştü. Ama galiplerin çoğu buz kesmiş olurdu. Tek bildiğim, beni bu aşk koltuğunda tutan şeyin Peeta'nın yanımda olmasıydı. Kolunu omzuma atmış, diğer eliyle iki elimi birden tutmuştu. Elbette, geçmiş yılların galipleri Başkent'in onları yok etmek için fırsat kolladığını asla düşünmek zorunda kalmamıştı.

Birkaç haftayı üç saatlik bir yayında özetlemek, özellikle de aynı anda ne kadar çok kameranın kayıttaki olduğu düşünüldüğünde, ustalık gerektiren bir işti. Oyunlar'ın önemli anlarını seçenler, nasıl bir hikâye anlatılacağını da belirlemiş oluyorlardı. Ve bu yıl, tarihte ilk defa, bir aşk hikâyesi anlatılıyordu. Galiplerin Peeta'yla ben olduğumuzu biliyordum ama yayının başından itibaren bize çok fazla zaman ayrıldığını gördüm. Gene de buna memnun olmadığımı söyleyemezdim. Sonuçta, Başkent'e meydan okumamın savunması açısından çok önemli olan aşk senaryosunu desteklemiş oluyorlardı. Ayrıca, böylelikle diğer haraçların ölümüne de çok yer verilmiyordu.

Yayının ilk yarım saati, hasat, Başkent sokaklarındaki at arabalı geçiş törenimiz, eğitim puanlarımızın açıklanması ve röportajlarımız gibi arena öncesindeki olayla-

ra ayrılmıştı. Görüntülere eşlik etmesi için seçilen canlı müziklerle, ekranda görünen hemen herkes ölmüş olduğu için her şey daha da dehşet verici bir hal alıyordu.

Arenaya adım atmamızdan itibaren, Cornucopia önündeki ilk katliamın detaylı, geniş özetinin ardından, yapımcılar haraçların ölümleri ve Peeta'yla benim görüntülerim arasında sürekli bir geçişe başladı. İkimiz arasında da daha çok görünen Peeta'ydı çünkü aşk hikâyemizin esasen onun omuzlarına yüklendiğine hiç şüphe yoktu. Artık Oyunlar'a seyircilerin gözünden bakabildiğimden, Peeta'nın Kariyerleri benimle ilgili olarak nasıl yanılttığını, arı kovanının altında yattıkları gecenin tamamında nasıl uyanık kalıp beklediğini, kaçabilmem için Cato'yla nasıl dövüştüğünü ve ırmak kıyısında, çamurun içinde yatarken bile adımı nasıl mırıldanmaya devam ettiğini görebiliyordum. Peeta'ya kıyasla, Rue için yaptıklarımı gösterdikleri ana dek, kalpsiz bir görüntü sergilediğimi fark ettim. Ateş toplarından kaçmak, milletin üzerine arı kovanı atmak, arenadaki tek erzak stoğunu havaya uçurmak gibi şeyler yapıyordum. Mızrağın karnına girişini, onu kurtarmayı nasıl başaramadığımı, 1. Mıntıka'nın erkek haracının boğazına saplanan okumu, Rue'nun son nefesini kollarımın arasında verişini gösterdiler. Ve şarkısını. Rue'nun şarkısını ezberlemiştim. O anda içimde bir şeyin öldüğünü ve hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuştuğumu anladım. Başka bir Açlık Oyunları'ndaki bana bütünüyle yabancı insanları izliyor gibiydim artık. Gene de yapımcıların Rue'yu çiçeklerin içine yatırdığım kısmı atladıkları gözümünden kaçmadı.

Tabii ya... Çünkü bu bile isyanın kokusunu taşıyordu.

Aynı mıntıkadan iki haraç finale kaldığı takdirde ikisinin de galip sayılacağıının açıklanmasıyla işler biraz lehime dönmeye başladı. Çünkü anons yapıldığı anda Peeta'ya sesleniyor ve ardından ne yaptığımı fark edip hemen elimle ağzımı kapatıyordum. O ana dek Peeta'ya karşı kayıtsız görünmüş olsam bile, onu bularak, toparlanmasını sağlayarak, sırf ona ilaç almak için ziyafete giderek ve öpücüklerimi esirgemeyerek durumu telafi etmeye başlamıştım. Hissizliğim içinde bile finaldeki muttalar ve Cato'nun ölümü tüyler ürpertici gelmişti ama hâlâ bütün bunların hiç tanımadığım insanların başına geldiğini düşünüyordum.

Nihayet zehirli meyvelerin avuçlarımızda olduğu ana geldik. Hiçbir şeyi kaçırmak istemeyen seyircilerin birbirlerini susturduklarını gördüm. Oyunlar'ın özetini zaferimizin anons edildiği anla değil, hoverkraftın camdan kapısını yumruklayıp, Peeta'nın adını haykırmamla kapattıkları için yapımcılara müteşekkiri kalmıştım.

Başkent'in gözleri üzerimdeyken hayatımı sürdürebilmem açısından, gece boyunca benimle ilgili gösterilen sahnelerin en iyisi buydu.

Bir kez daha marş çalmaya başladı. Başkan Snow ve üzerinde tacın olduğu bir yastıkla hemen arkasından gelen küçük bir kız sahneye çıktığında herkes ayağa kalktı. Ama tek bir tacın olduğu fark edildiğinde, kafası karışan seyircilerden sesler yükselmeye başladı. Taç kime verilecekti? Ama Başkan Snow elinin basit bir hareketiyle tacı ikiye ayırdığında sesler kesildi. Gülümseyerek, tacın bir yarısını Peeta'nın alnına yerleştirdi. Diğer yarıyı benim alnıma takarken hâlâ gülümsüyordu ama gözlerimden

birkaç santim uzaktaki gözleri bir yılanınki kadar acımasızdı. Asla affetmeyecekti.

O anda, ikimiz de zehirli meyveleri yutmuş olsaydık bile, fikir bana ait olduğundan suçlunun da ben olacağımı anladım. Kışkırtıcı bendim. Cezalandırılması gereken bendim.

Taç törenini selamlar ve coşkulu tezahüratlar izledi. Caesar Flickerman nihayet seyircilere iyi geceler dileyip, başka bir seçenekleri varmış gibi, son röportajımız için ertesi gün ekranlarının başında olmalarını tembih ettiğinde, el sallamaktan kolumun kopacağını hissetmeye başlamıştım.

Seremoni sona erer ermez Peeta'yla birlikte sürüklediğimiz Başkan Snow'un malikanesindeki Zafer Ziyafeti'nde, bizimle fotoğraf çektirmek için birbirlerini dirsekleyerek öne geçmeye çalışan Başkent yetkilileri ve cömert sponsorlarımızın keşmekeşi yüzünden pek bir şey yemeye fırsatımız olmadı. Önümüzden geçip giden farklı yüzler gece ilerledikçe bunaltıcı bir hal aldı. Kalabalığın arasında arada bir rahatlamamı sağlayan bir şekilde Haymitch'i ya da dehşete düşmeme neden olan Başkan Snow'u görsem de, kahkahalar atmaya, insanlara teşekkür etmeye, fotoğraflarımız çekilirken gülümsemeye devam ettim. Bunlar sürerken Peeta'nın elini bir an olsun bırakmadım.

Eğitim Merkezi'nin on ikinci katına geri döndüğümüzde güneş doğmak üzereydi. Artık Peeta'yla yalnız kalıp biraz konuşabileceğimizi sanıyordum ama Haymitch, röportaja uygun bir kıyafet seçmeleri için onu Portia'yla birlikte gönderdikten sonra, odamın kapısına kadar bana eşlik etti.

“Neden onunla konuşamıyorum?” diye sordum.

“Eve döndüğümüzde konuşacak yeterince zamanınız olacak. Şimdi yatağa. Saat ikide canlı yayında olacaksınız.”

Haymitch gün boyunca bizi birbirimize yaklaştırmamış olsa da, Peeta’yla baş başa konuşmaya kararlıydım. Yatakta birkaç saat dönüp durduktan sonra, sessizce koridora çıktım. Aklıma ilk gelen çatıya bakmak oldu ama Peeta orada değildi. Geceki kutlamanın ardından Başkent’in sokakları bile alışılmadık bir şekilde boştu. Odama döndükten bir müddet sonra, Peeta’nın odasına gitmeye karar verdim. Ama odamdan çıkmak için elimi tokmağa attığımda, kapımın dışarıdan kilitlendiğini fark ettim. Önce Haymitch’ten şüphelensem de, Başkent’in beni izlediğine ve hareketimi sınırlandırmaya çalıştığına dair daha büyük bir korkuya kapıldım. Açlık Oyunları başladığından beri hiçbir yere kaçma şansım olmamıştı ama bu durum çok daha farklı, çok daha kişiseldi. Kendimi bir suçtan hüküm giymiş ve cezamı bekliyormuş gibi hissediyordum. Hemen yatağıma girdim ve ertesi sabah Effie Trinket beni bir başka “büyük, büyük, büyük gün!” için kaldırıana dek uyuyormuşum gibi göründüm.

Hazırlık ekibi başıma üşüşmeden önce ancak bir kâse sıcak tahıl ve biraz yahni yiyecek kadar vaktim oldu. Onları gördüğümde tek yapmam gereken, “Seyirciler size bayıldı!” demekti. Sonrasındaki birkaç saat boyunca ağzımı açmama gerek kalmadı. Cinna geldiği anda onları dışarı kışkırtıp, bana tiril tiril beyaz bir elbiseyle pembe ayakkabılar uzattı. Ardından, yumuşak, pembemsi bir ışıltı saçmamı sağlayana dek makyajımın ince detaylarıyla ilgilendi. Bu esnada havadan sudan konuştuk. Gece

kapımın kilitlendiğini görerek sürekli izlendiğimden korkmaya başladığım için, ona önemli herhangi bir şey sormaya çekindim.

Röportaj, katımızdaki oturma odasında gerçekleşecekti. Odadaki mobilyaların yerini aşk koltuğumuz almış; etrafa kırmızı ve pembe güllerin olduğu vazolar konmuştu. Yalnızca birkaç kamera getirilmişti. En azından seyirci olmayacaktı.

Odaya girdiğimde Caesar Flickerman bana sıcak bir şekilde sarıldı. “Tebrikler Katniss. Nasılsın bakalım?”

“İyiyim. Röportaj yüzünden biraz gerginim.”

“Gerilmene hiç gerek yok. Birlikte harika zaman geçireceğiz,” dedi, yanağıma hafifçe vurarak.

“Kendimle ilgili konuşmakta iyi değilim.”

“Söyleyeceğin hiçbir şey yanlış olamaz.”

Ah Caesar, keşke bu dediğin doğru olsaydı. Ama aslına bakacak olursan, biz burada konuşurken Başkan Snow başıma gelecek “kazayı” planlıyor olabilir, diye düşündüm.

Kırmızı ve beyaz renklerdeki takımının içinde çok yakışıklı görünen Peeta içeri girerek, yana kaydığım kanepeye oturdu. “Seni göremiyorum,” dedi. “Haymitch yan yana gelmememiz için özellikle çabılıyor gibi.”

Haymitch aslında bizi hayatta tutmaya çabalıyordu ama etrafımızda ne konuştuğumuzu duyabilecek çok fazla insan olduğundan, “Evet, son günlerde gerçekten sorumluluk sahibi biri oldu,” demekle yetindim.

“Bu da sona erince eve dönüyoruz. Orada bizi sürekli takip edemez.”

Peeta’nın bu lafıyla ürperdiğimi hissettim ve daha bunun nedenini düşünmeye bile fırsat bulamadan herkesin

röportaj için hazır olduğu söylendi. Aşk koltuğunda resmi bir havada oturduğumuzu gören Caesar, “Ah Katniss, neden Peeta’ya sokulmuyorsun? Dün gece birlikte çok güzel görünüyordunuz,” dedi. Bunun üzerine ayaklarımı altıma aldım ve Peeta da beni kendine çekti.

Biri geriye doğru saydı ve bütün ülkeye ulaşan canlı yayınımız başladı. Caesar Flickerman harikuladeydi. Esp-riler yapıyor, bize takılıyor, doğru anlarda nutku tutulmuş gibi davranıyordu. Peeta’yla aralarında, daha ilk röportaj gecesinde yakaladıkları doğal bir uyum vardı. Onlar şakalar yapıp sohbeti derinleştirirken ben sürekli gülüyor ve mümkün olduğunca az konuşuyordum. Demek istediğim, elbette arada bir konuşmam gerekiyordu ama ne olursa olsun bir şekilde topu Peeta’ya atıp aradan çekiliyordum.

Ama bir müddet sonra, Caesar daha tatmin edici yanıtlar gerektiren sorular sormaya başladı. “Pekâlâ Peeta... Mağarada geçen günlerinizden biliyoruz. Seninkisi ilk görüşte aşkmış. Kaç yaşından beriymi, beş mi?”

“Onu ilk gördüğüm andan beri,” dedi Peeta.

“Katniss, bu senin için ne macera oldu ama! Sanırım se-yircileri asıl heyecanlandıran Peeta’ya âşık olmanı anbean izlemektir. Ona âşık olduğunu sen ilk ne zaman fark ettin?”

“Ah, bunu söylemek kolay değil...” Belli belirsiz bir şekilde gülümsedikten sonra bakışlarım ellerime düştü. İmdat!

“Bunu ben ne zaman anladım, biliyor musun?” dedi Caesar. “Ağaçta Peeta’nın adını haykırdığın gece...”

Teşekkürler Caesar! diye düşünerek, bana uzattığı ipe tutundum. “Evet, sanırım o zamandı. O ana dek hislerimin ne olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Dürüst

olmak gerekirse bu çok kafa karıştırıcıydı ve Peeta'yı gerçekten önemseydiğimi kabul etmem her şeyi çok daha zor bir hale getirirdi. Ama ağaçta o anonsu duyduğumda, her şey değişti."

"Sence bunun nedeni neydi?"

"Belki de... çünkü ilk kez olarak... ilk defa onu yanımda tutabileceğimi fark etmiştim."

Bir kameramanın arkasındaki Haymitch'in rahatlatarak nefesini bıraktığını gördüğümde, doğru şeyi söylediğimi anladım. Caesar çok duygulanmış gibi mendilini çıkardı ve bizden biraz izin istedi. Peeta alnını şakağıma yaslayarak, "Artık yanında tutabildiğine göre, benimle ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona dönerek, "Seni zarar görmeyeceğin bir yere koymak istiyorum," dedim. Peeta'nın beni öpmesiyle odadaki herkes içini çekti.

Caesar için bu, arenada yaralandığımız durumlara geçmemiz; yanıklarımızdan, arı sokmalarından, yaralarımızdan bahsetmemiz için bir işaret gibiydi. Ama muttalardan bahsetmeye başladığımızda kameraların önünde olduğumuzu unuttum. Tam olarak, Caesar Peeta'ya "yeni bacağının" nasıl olduğunu sorduğunda.

"Yeni bacak mı?" Bir anda uzanıp Peeta'nın pantolon paçasını kaldırmaktan kendimi alıkoyamadım. "Ah, hayır," diye fısıldadım, etinin yerini almış olan metal ve plastikten uzva dokunarak.

"Sana kimse bundan bahsetmedi mi?" diye sordu Caesar, nazikçe. Başımı iki yana salladım.

"Bahsetmeye fırsatım olmadı," dedi Peeta, hafifçe omzunu silkerek.

“Bu benim suçum,” dedim. “Turnikeyi yapan ben olduğumdan bu benim suçum!”

“Evet, hayatta olmam senin suçun gerçekten.”

“Peeta haklı,” dedi Caesar. “O turnikeyi yapmamış olsaydın kan kaybından öleceğine şüphe yok.”

Sanırım bu doğrudu ama buna üzülmemeye engel olamıyordum. O kadar bozulmuştum ki ağlamak üzere olduğumu fark ettim. Ama bütün ülkenin beni izlediğini hatırlayarak yüzümü Peeta’nın gömleğine gömdüm. Kimsenin yüzümü göremediği o pozisyonda kendimi daha iyi hissettiğimden beni ikna etmeleri biraz zaman aldı. En sonunda doğrulduğumda, Caesar toparlanabilmem için bana soru sormayı kesti. Ashına bakılacak olursa, konu zehirli meyvelere gelene dek beni kendi halime bıraktı.

“Katniss, şok yaşadığının farkında olsam da bunu sormak zorundayım. O meyveleri çıkardığında... aklında ne vardı?”

Düşüncelerimi toparlayabilmek için yanıt vermeden önce bir müddet duraksadım. Başkent’e alenen kafa tuttuğuma ya da Peeta’yı yitirecek olmanın düşüncesiyle kendimi kaybettiğime, bu nedenle de yaptıklarımın sorumlu tutulamayacağıma karar verilecek olan can alıcı noktaya gelmiştik işte. Bu soru dokunaklı, çarpıcı bir konuşma gerektiriyordu belki ama dudaklarımdan zorlukla duyulabilecek tek bir cümle döküldü. “Bilmiyorum. Ben... ben yalnızca... onsuz olmanın düşüncesine... buna dayanamadım.”

“Peeta? Senin eklemek istediğin bir şey var mı?”

“Hayır. Katniss’in dedikleri ikimiz için de geçerli.”

Caesar’ın kapanış konuşmasını yapmasıyla yayın sona erdi. Herkes kahkahalar atıyor, ağlıyor, birbirini kucak-

lıyordu. Ama Haymitch'e ulaşana dek nasıl gittiğinden emin olamadım. "Oldu mu?" diye fısıldadım, yan yana geldiğimizde.

"Mükemmeldi."

Birkaç parça eşyayı toparlamak için odama döndüğümde, Madge'ın verdiği alaycı kuş iğnesi dışında yanıma almak istediğim hiçbir şey olmadığını fark ettim. Oyunlar'ın ardından biri bunu odama bırakmıştı demek ki.

Camları karartılmış bir otomobille Başkent sokaklarından geçip bizi bekleyen trene gittik. Cinna ve Portia'yla vedalaşmaya çok az zamanımız olsa da, Panem'in bütün mıntıkalarını dolaşacağımız Zafer Turu için birkaç ay sonra yeniden görüşecektik. Bu turne, Başkent için mıntıkalara Açlık Oyunları'nın asla sona ermeyeceğini hatırlatmanın bir yoluydu. Peeta'yla bana bir sürü saçma plaket verecekler ve insanlar bize tapıyormuş gibi davranmak zorunda kalacaklardı.

Tren kalktı ve uzunca bir süre karanlıkta yol aldıktan sonra tünelden çıktığımız anda, hasattan bu yana ilk kez özgür bir insan olarak nefes aldım. Effie bizimle birlikte geliyordu. Elbette, Haymitch de trendeydi. Muazzam bir akşam yemeğinin ardından, son röportajımızın bant yayını izlemek için televizyonun karşısına kurulduk. Geçen her saniyeyle birlikte Başkent daha da uzakta kalırken, evimi düşündüm. Prim'i. Annemi. Gale'i. İzin isteyerek kompartmanıma gittim ve elbisemi çıkarıp basit bir gömlekle pantolon giydim. Yüzümdeki makyajı yavaşça silip saçımı örerken, gerçek benliğime dönmeye başlamıştım. Katniss Everdeen'e. Damar'da yaşayan, ormanda avlanan, Hob'da takasa giren kıza. Aynaya gözlerimi dikerek

kim olduğumu ve kim olmadığını hatırlamaya çalıştım. Sonunda diğerlerinin yanına döndüğümde, Peeta'nın beni saran kolunun ne denli yabancı olduğunu hissettim.

Tren yakıt ikmali yapmak için kısa süreli olarak durduğunda, biz de biraz temiz hava almak için dışarı çıktık. Artık başımızda muhafızların beklemesine lüzum yoktu. Peeta'yla el ele tutuşup rayların üzerinde yürürken, yalnız kaldığımız halde ona söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Bir ara durup topladığı kır çiçeklerini bana verdiğinde, buna sevinmiş gibi görünmek için kendimi zorlamam gerekti. Pembe-beyaz renkli bu çiçeklerin yabani soğanların çiçekleri olduğunu ve bana yalnızca Gale'le birlikte bu çiçeklerden toplayarak geçirdiğimiz saatleri anımsattığını bilemezdi.

Gale. Birkaç saat içinde onu görecektim olmamın düşüncesi bile midemin çalkalanmasına neden oluyordu. Ama bunun nedeni neydi? Bunu herhangi bir çerçeveye oturtamıyordum. Tek bildiğim, bana güvenen birine yalan söylediğimi hissediyor olduğumdu. Daha doğrusu, iki kişiye birden yalan söylüyordum. Oyunlar yüzünden şu ana dek bu düşüncelerden kaçabilmişim. Ama eve döndüğümde arkasına saklanabileceğim Oyunlar olmayacaktı.

“Sorun ne?” diye sordu Peeta.

“Hiç.” Yürümeye devam edip trenin son vagonunu da geçerek, rayların çevresindeki çalıların içinde gizli kameralar olamayacağından emin olduğum bir noktaya geldik. Hâlâ söyleyebilecek hiçbir şey bulamıyordum.

Beklemediğim bir anda elini sırtıma koyan Haymitch irkilmeme neden oldu. Hiçliğin ortasında olduğumuz bu yerde bile sesini alçak tutarak, “İkiniz de iyi iş çıkardı-

nız,” dedi. “Mıntıkada da, kameralar toparlanıp gidene dek bunu sürdürün yeter. Sonrasında rahatız.” Peeta’yla göz göze gelmemek için Haymitch’in trene doğru yürümesini izledim.

“Ne demek istedi?” diye sordu Peeta.

“Başkent... Arenada zehirli meyvelerle çektiğimiz numaradan çok hoşlandıkları söylenemez.”

“Ne? Sen neden bahsediyorsun?”

“Sanırım onlara isyanı hatırlatan bir tarafı varmış bunun. Bu yüzden Haymitch son birkaç gündür bana bu konuda ne yapmam gerektiğiyle ilgili akıl veriyordu. İşleri daha da batırmamam için...”

“Sana akıl mı veriyordu? Ama bana vermiyordu, öyle mi?”

“Senin bu işi doğru götürecek kadar akıllı olduğunu biliyordu.”

“Ben ortada doğru götürülecek bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Son birkaç gün... hatta arenada birlikte geçirdiğimiz günler de... bu yalnızca ikinizin üzerinde çalıştığı bir strateji miydi yani?”

“Hayır... demek istediğim... sonuçta arenadayken Haymitch’le konuşma şansım yoktu, değil mi?”

“Ama Haymitch’in senden ne yapmanı istediğini anlamıştın, değil mi?” dediğinde, dudağımı ısırdım. “Katniss?” Elimi bıraktığında, dengemi sağlamaya çalışıyormuşum gibi geriye doğru bir adım attım.

“Her şey Oyunlar içindi,” dedi. “Rol yapıyordun.”

“Her zaman değil,” dedim, elimdeki kır çiçeklerini sıkıca tutarak.

“O halde, ne zamanlar? Hayır, unut gitsin. Sanırım asıl

soru eve döndüğümüzde bütün bundan geriye ne kalacağı.”

“Bilmiyorum. 12. Mıntıka’ya yaklaştıkça kafam daha çok karışıyor.” Daha fazla açıklama yapmam için beklese de, söyleyecek başka hiçbir şeyim yoktu.

“Eh, çözdüğün zaman beni de haberdar edersin,” derken, sesindeki acıyı fark etmemek imkânsızdı.

Kulaklarımın iyileştiğinden artık emindim çünkü tren motorunun sesine rağmen Peeta’nın trene doğru attığı her adımı duyabiliyordum. Trene girdiğimde, Peeta’nın gece için odasına çekildiğini öğrendim. Onu ertesi sabah da göremedim. Hatta sonraki ilk karşılaşmamız, tren 12. Mıntıka istasyonunda durduğunda oldu. Beni gördüğünde ifadesiz bir şekilde başını sallamakla yetindi.

Bana haksızlık ettiğini söylemek istiyordum. Aslında iki yabancı olduğumuzu. Hayatta kalmak, ikimizi de arenada hayatta tutmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaptığımı. Gale’le ilişkimin nasıl olduğundan bahsedemeyeceğimi çünkü bunu benim bile bilmediğimi. Hiçbir zaman evlenmeyeceğim için beni sevmesinin onu bir yere ulaştırmayacağını ve sonunda benden nefret edeceğini. Ona karşı bir şeyler hissediyorsam bile bunun bir önemi olmadığını çünkü bir aileye, çocuklara dönüşecek türden bir aşkı asla yaşayamayacağımı. Ve onun nasıl bu aşkı yaşayabileceğini sormak istiyordum. Yaşadığımız, gördüğümüz her şeyin ardından bunu nasıl başarabileceğini.

Onu şimdiden ne kadar özlediğimi de söylemek istiyordum. Ama böyle bir şey söylemem hiç adil olmazdı.

Olduğumuz yerde sessizce dikilip, küçük, kirli istasyonumuza baktık. Peron kameralarla doluydu. Panem’deki herkes eve dönüşümüzü görmek istiyordu.

Gözümün ucuyla baktığımda, Peeta'nın bana elini uzattığını gördüm. Tereddütle ona döndüm. "Bir kez daha? Seyirciler için?" dedi. Sesinde kızgınlık yoktu. İfade-sizdi. Bu çok daha kötüydü. Bana ekmek veren çocuğu şimdiden kaybediyordum.

Peeta'nın elini sımsıkı tutup kendimi kameraların karşısına çıkmaya hazırladım. En sonunda elini bırakmak zorunda kalacağım anı korku içinde beklemeye başlamıştım.

Birinci Kitabın Sonu